

КОНИ МЕЙСЪН ОБИЧАЙ МЕ СТРАСТНО

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, —

chitanka.info

Тексас, юли 1875

Вратата на преобърнатата карета се отвори с трясък.

— Излизай оттам, копеле, заедно с твоята мадама!

Ариел изстена, замаяна, но все пак осъзнаваща властния глас, който гърмеше над нея, издавайки заповеди, лишени от всякакъв смисъл. Дали не принадлежеше на единия от двамата разбойници, които ги преследваха, когато каретата се обърна, запита се тя отпаднало, опитвайки се да побутне тежестта, която я затискаше. Какво ставаше с ръцете ѝ, защо не можеше да ги помръдне? Възвръщайки полека съзнанието си, Ариел погледна нагоре и видя, че единият от пътниците беше паднал върху нея при преобръщането на колата. Беше шерифът, който нае дилижанса в Тексаркана, водейки със себе си двама затворници. Затворниците, един мъж и една жена, бяха с белезници и пътуваха така през цялото време след Тексаркана.

— Чуваш ли ме? Излизай оттам, Дилън!

Ариел бавно вдигна очи към мъжа, който преди миг беше отворил вратата, внасяйки нова заплаха в дивото пътешествие, което тя беше предприела без съгласието на майка си. Присвила очи под яркото слънце, Ариел видя едни крака да заемат мястото на вратата. И какви крака! Обути в сини панталони от дебел, груб плат, те като че ли се извисяваха незнайно докъде, а ботушите, стъпили здраво от двете страни на отвора, очертаваха краищата на вратата. От това, което можеше да види, Ариел реши, че мъжът е висок, а ако можеше да се съди по мощните прасци и бедра, останалата част от тялото му навярно беше маса от мускули. Какъв беше той? Разбойник? И защо я наричаше „мадама“?

— Излизай оттам... всичко свърши, Дилън. Проследих те от единия до другия край на Тексас и няма да позволя вие двамата да ми се изплъзнете точно сега. Чух, че са ви хванали в Тексаркана и ви водят към форт Уърт. Добре, че тръгнах по този път, та да се погрижа двамата да стигнете там живи и здрави.

Мъжът клекна и надникна в преобърнатата кола. Това, което видя, сигурно не му хареса, защото изруга диво.

— Къде е той? Какво, по дяволите, е станало с Дилън?

Ариел премига, надявайки се, че вече се е събудила и всичко е било само един ужасен кошмар. Още откакто напусна дома си в Сейнт Луи преди няколко седмици, я преследваха само неприятности. Понеже майка ѝ и вторият ѝ баща ѝ бяха забранили да отиде в Тексас, за да поеме управлението на ранчото, оставено от баща ѝ, наложи се тя сама да урежда тайно пътуването си и да замине без тяхно знание. Никак не ѝ се искаше да се измъква тайно зад гърба им, но нищо нямаше да ѝ попречи да изпълни последното желание на покойния си баща да живее в неговото ранчо близо до Уейко, в Тексас.

Преживя само обикновени за всяко пътуване затруднения като лошо време и невероятно изровени пътища, преди да стигне граничния град Тексаркана. Докато чакаше дилижанс, който да пътува за Форт Уърт, успя да научи, че спътниците ѝ ще бъдат един шериф и двама затворници, които той трябва да отведе на съд във Форт Уърт. Отначало Ариел помисли да изчака друг дилижанс, но началникът на станцията я увери, че шериф Гор е напълно способен да се справи с двамата затворници, защото и двамата бяха оковани и нямаше изгледи да създават проблеми. Поразтревожена, но изгаряща от нетърпение да стигне до целта си, Ариел бе решила да се качи на този дилижанс въпреки силните си колебания.

Върховната ирония дойде, когато двама разбойници се впуснаха да преследват дилижанса някъде между Тексаркана и Форт Уърт. В отчаяно усилие да избегне нападателите кочияшът бе подкарал конете в бесен галоп. По едно време хлътнаха в къртичина и едното колело отхвърча. Дилижансът подскочи, превъртя се и след това Ариел не помнеше нищо. Свести се от грубия глас, който ѝ заповядваше да излезе от колата.

Мъжът, клекнал пред нея, гледаше към вътрешността на колата така, сякаш беше извънредно изненадан от това, което вижда. Едрото му тяло запречваше слънцето и тя не можеше да види лицето му. Въздухът около Ариел посиня, когато той изригна такива ругатни, че ушите ѝ пламнаха.

— Няма го тоя проклет кучи син! Можеш да си заложиш сладкото задниче, че няма да се отървеш от мене, Тили. Каквото и да

ми говориш, и двамата сте виновни. Много ми се ще да знам къде е изчезнал Барт Дилън в тази пустош. Много жалко за шериф Гор, беше добър човек. — Докато изричаше тези думи, той избута настрана безжизненото тяло на шерифа.

Ариел въздъхна, поемайки така мечтания въздух, след като мъртвата тежест се бе отместила от нея. Макар още да ѝ се виеше свят, би се заклела, че мъжът я беше нарекъл Тили. Коя беше тази Тили?

— Ранена ли си? — Остротата в гласа не остави у Ариел ни най-малко съмнение, че състоянието ѝ е последното, което го занимава в момента.

— Не... не мисля... но не съм...

— Дай ми ръка, ще те измъкна оттук.

Тя се поколеба. Мисълта да се остави на милостта на този суров странник накара тръпки да пролазят по гърба ѝ. Но той не и остави избор, а грубо я издърпа през вратата на преобърнатия екипаж, докато краката ѝ все още оставаха вътре. До този момент не беше забелязала, че ръцете ѝ са оковани. Тя ги загледа в недоумение, после вдигна очи към мъжа.

— Не... не разбирам. Защо съм в белезници? Кой сте вие?

Мъжът клекна до нея и тогава Ариел за първи път можа добре да го разгледа.

Първото ѝ впечатление беше, че е едър. Извисяваше се над миниатюрната ѝ фигура като ястреб, готов да я изяде жива. Изглеждаше мършав, опасен, корав. Видът му подсказваше неспокойна и темпераментна натура; сребристосивите му очи издаваха интелигентност и плам, загорелите му скули изпъкваха над твърдата, ясно очертана брадичка. Устата му беше широка, с плътни устни. Износена широкопола шапка стоеше килната към задната част на главата му, беше облечен в кожен жакет, карирана риза и здрави сини панталони, толкова впити, че можеше и да са нарисувани.

Гарвановочерната коса стигаше до яката на ризата му, на тесните му хълбоци беше запасан пистолет. Нещо в него подсказваше необикновена убеденост и целеустременост, неспокойна енергичност и сила. Тогава Ариел стреснато осъзна, че той е красив. И е най-привлекателният мъж, когото някога беше виждала. Тя изпусна накъсан, неравен дъх, с внезапно стиснато гърло, връхлетяна от

непреодолимото мъжествено привличане на непознатия и стресната от необичайната си реакция.

— Кой сте вие?

Ленива усмивка се плъзна в ъгълчето на плътните му устни, макар че в гласа му не се долавяше никаква веселост.

— Джес Уайлдър. Познаваш ли това име?

— Не, а трябва ли?

— Може би ще се сетиш за името на брат ми. Джъд Уайлдър. Би трябвало, ти и Барт Дилън го убихте.

Ариел ахна невярващо.

— Какво! Да не сте луд? Кой е Барт Дилън?

— Колкото и да ми се правиш на невинна, ще увиснеш на бесилото. Къде е приятелчето ти? — Острият му поглед претърси околната пустош. — Не може да е отишъл далече. Той ли уби шериф Гор? Ще намеря копелето, няма значение къде се крие. Винаги съм знаел, че е хитрец, но да те изостави... това трябва да ти покаже какъв мошеник е.

— Кой сте вие? Какъв сте?

— Джес Уайлдър... не ме ли чу, като ти казах? Ще те отведе във форт Уърт да те съдят за обир и убийство. В цял Тексас има разлепени съобщения за издирване. Доста време ви преследвах нас двамата с Дилън и имах невероятния късмет да ви спипам, преди някой ловец на глави да ме е изпреварил.

— Вие сте ловец на глави?

Потрес и отвращение оцветяваха думите й. Ариел беше чувала за тези безмилостни мъже, които живееха от лошия късмет на другите.

— Освен другото — призна загадъчно Джес. — Съмнявам се, че миналото ми ще те интересува.

Зелените очи на Ариел се разшириха, когато Джес се изправи в целия си внушителен ръст от над метър и осемдесет и скочи на земята с грацията на дива котка.

— Ка... какво ще правите?

— Ще те извлека отгук и ще заровим мъртвите. Хайде Тили, скачай, ще те хвана.

Пак това име! Явно Джес Уайлдър я бъркаше с някоя си Тили. Ариел имаше намерение да разсее заблудата на този нахален ловец на глави.

— Правите сериозна грешка, господин Уайлдър. Не съм никаква Тили. Казвам се Ариел Лийланд, от Сейнт Луи.

— Разбира се, Тили, а пък аз съм Исус Христос. Хайде, момиче, мръдни си задничето.

Ариел стисна устни обидена. Никой никога не ѝ беше говорил така непочтително. Този мъж беше суров, груб и невъзможно арогантен. Не разпознаваше ли почтените жени? Тя беше завършила най-доброто девическо училище в Сейнт Луи, където ходеха само момичета от елита, беше се движила само в най-изисканите кръгове. Беше получила добро възпитание от майка си и втория си баща, макар че и родният ѝ баща щедро беше помагал за издръжката ѝ.

— Непоносим сте! — изкрещя яростно Ариел. — Явно никога преди не сте срещали истинска дама. Настоявам да се отнасяте към мене учтиво и любезно. Можете да ме наричате госпожица Лийланд.

Джес бутна шапката още по-назад към тила, взирайки се с присвити очи в раздърпаната красавица, учуден и донякъде възхитен. Дося му се да се изсмее на глас, но нещо з изправените ѝ рамене и в упорито вирнатата брадичка го възпря. Ако не знаеше, че тази жена е хладнокръвна убийца, почти можеше да ѝ повярва. Никога не беше очаквал, че Тили Каулс може да е толкова красива. Или толкова млада.

Да не беше объркал нещо, почуди се той. Това омайващо красиво създание наистина ли беше Ариел Лийланд, както твърдеше? Или само една добра актриса? Трябваше да признае, че е привлекателна, въплъщение на женствеността с всичките си грациозни извивки, лъскави черни плитки и гневни зелени очи, обещаващи удоволствия, от които всеки мъж би могъл да изгори. Джес беше шокиран от прилива на страст, който пламна в слабините му, и се опита да си припомни, че Тили Каулс и Барт Дилън бяха убили брат му и с един замах го бяха лишили от единствения му останал роднина.

Подтикнат от жажда за мъст, Джес беше напуснал работата, която обичаше, за да стане ловец на глави. Беше дал под наем къщата във форт Уърт, където двамата с Джъд бяха живели, беше се отказал от работата си на щатски шериф и беше потеглил да търси убийците на брат си в тексаската пустош. Джъд беше негов помощник-шериф и съдбата го изпрати в банката по време на онзи обир на мястото на Джес. Сега Джъд го нямаше и Джес се беше закълел, че ако трябва, ще посвети остатъка от живота си, за да изправи пред съда убийците на

брат си, идентифицирани като Барт Дилън и Тили Каулс. Беше прекарал последните две години, стремейки се да изпълни тази си клетва.

— Съжалявам, ако езикът ми те обижда Тили. Сега излизай — заповяда грубо той.

Поради някаква причина това момиче ужасно го дразнеше. Изобщо не беше онова, което очакваше.

Джес допълни думите си с действие, посегна, хвана я за ръцете и я извлече от преобърнатия дилижанс. Здравно вкопчена в широките му рамене, Ариел се плъзна покрай твърдото му тяло, от което сетивата ѝ се наостриха и в резултат цялата се изчерви. Отвори смаяно уста.

— О!

Джес също го усети и тъмните му вежди се вдигнаха въпросително, озадачени от спонтанната си реакция към една жена, която си печелеше прехраната с грабежи и убийства. Хвана я през кръста и я отмести.

— Не ми прави номера, Тили — предупреди я той заплашително. — Не можеш да ме омаеш с женските си чарове. Колкото и да е привлекателно тялото ти, не се интересувам от него. Пръскай си магиите където щеш, няма да ти е от полза.

Лицето на Ариел почервения.

— Ти, долна, гнусна змия! Ти... ти...

Не можеше да намери думи. Вдиша окованите си ръце и замахна право към лицето на Джес.

Той се дръпна назад, но късно. Глухият звук от удара и червеното петно на лявата му буза дадоха достатъчно удовлетворение на Ариел. Доволна усмивка се разля по лицето ѝ.

Реакцията на Джес беше бърза и брутална. Той сграбчи раменете ѝ и я дръпна към себе си така, че телата им се докоснаха.

— Никога повече не го прави — изсъска той през зъби. — Позволена ти е само една грешка.

Лицето му издаваше едва съдържаща заплаха и Ариел инстинктивно отстъпи пред яростта му.

— Човек не може безкрайно да си играе с търпението ми, Тили, а ти вече ме докара до крайност.

— Колко пъти да ви казвам, че не съм Тили Каулс? — извика Ариел, разгневена не по-малко от него. — Аз съм Ариел Лийланд.

Пътувам към Уейко, за да получа наследеното от баща ми ранчо.

— Няма значение как те наричам, Тили. Знам коя си и каква си — изфуча Джес отвратено. — Ако искаш да те наричам Ариел, добре, но това нищо не променя.

Той я отхвърли назад. Тя залитна, после се изправи, но окованите ръце ѝ пречеха да пази равновесие.

— Защо не ме изслушаш, грубиян такъв? Защо си толкова сигурен, че съм Тили Каулс?

— Знам, че Тили Каулс и Барт Дилън са се качили на дилижанса за Форт Уърт в Тексаркана заедно с шериф Гор. Шериф Гор е мъртъв, Дилън го няма, но ти си тук, затова престани да плещиш глупости за Уейко и някакво си наследство. Знаеш ли къде се е изпарил Дилън? Защо те остави тук?

— Имаше един мъж и една жена с шерифа — изрече бавно Ариел, — но не знам как се казваха. Почти не говореха, а ние с шерифа се шегувахме. Не... не знам какво е станало с тях. Загубих съзнание, когато колата се преобърна. Като се свестих, ти ми заповядваше да изляза, а тях никакви ги нямаше. Тили Каулс дребна ли беше? С черна коса?

— Добър опит, Тили или както там се казваш. Много добре знаеш, че Тили е дребна и с черна коса, точно като твоята. Какво се е случило с дилижанса? Защо се преобърна?

Ариел набърчи чело.

— Преследваха ни разбойници. Кочияшът подкара по-бързо, натъкна се на нещо и колата се преобърна. Последното, което помня, е че политнах настрана. Моля те, свали тези белезници. Пречат ми. Как са се озовали от ръцете на Тили Каулс на моите?

— Ти ми кажи. Защо Ариел Лийланд ще носи белезници?

— Къде е кочияшът? Той може да ти каже, че не лъжа.

— Мъртъв е. И пазачът. Затиснати са под колата.

— Имам документи! — спомни си внезапно Ариел. — Има документи и писма, адресирани до мене, там вътре, в пътната ми чанта, има и пари в дамската ми чантичка.

Джес се гордееше, че е почтен мъж. Поне това можеше да ѝ отпусне — да не избързва с обвиненията... Хвърли кос поглед към нея, покатери се на колата и изчезна през отвора. Ариел го чу как рови вътре и след малко го видя да подава глава оттам.

— Сигурно ме вземаш за глупак. Нищо не намерих вътре, само трупа на шериф Гор. Никаква пътна чанта, никаква дамска чантичка. И не само това. Гор не е умрял в инцидента. Бил е застрелян в гърба. Ти ли го направи?

Ариел преглътна, отправяйки към небето безмълвна молитва за душата на мъртвия шериф. Как да убеди този жесток ловец на глави, че е невинна?

— Не... не съм убила шерифа, разбира се. Казах ти, не съм Тили Каулс. Багажът ми трябва да е вътре в дилижанса. Потърси отново.

Джес пак пъкна глава вътре. Когато излезе след няколко минути, беше страшно намръщен.

— Дяволска жена — измърмори той. — Недей пак да ме лъжеш!

— Бяха там, кълна се! — извика Ариел разтреперана. — Ако не можеш да ги намериш, значи са ги откраднали мъжът и жената, които търсиш.

— Опитай пак, Тили, обяснението ти не издържа. Колко жалко, че Дилън не те е взел със себе си, когато се е изпарил, но аз ще го настигна. Няма значение колко време ще ми отнеме. Ще намеря копелето и ще го закарам на бесилката. Той уби единствения човек на света, към когото наистина бях привързан. Седни там на сянка. — И Джес махна към мескитовите храсти. — Имам малко работа.

— Какво ще правиш?

— Ще погребва мъртвите.

— Не ме оставяй така. Намери ключа и освободи ръцете ми.

— Не ти вярвам, жено. Докато си окована, няма да ме застреляш, докато погребвам шерифа, кочияша и пазача.

Ариел напрегна ума си, за да си припомни всички обидни думи, които знаеше. Но за съжаление те се бяха изпарили.

— Чакай! — извика тя. Джес се поколеба, но се обърна и я погледна. — Защо не ми вярваш?

Отчаяната нотка в гласа ѝ едва не го размекна, но той се насили да си спомни, че това е жена, която живее от грабежи и убийства.

Изгледа я недоверчиво и извади от джоба си прегънат на четири, доста захабен лист хартия, внимателно го разгърна и го тикна под носа ѝ.

— Виж сама. Рисунката не е много ясна, но описанието приляга съвсем точно.

Огънят, излъчващ се от сребристосивите му очи, я омагьосваше. Ариел бавно сведе поглед и се взря в афиша. Веднага забеляза, че снимката на Тили Каулс вероятно е правена от лош фотограф. Беше толкова мътна, че можеше да бъде която и да е жена... дори тя. Описанието обаче даваше подробни сведения за Тили Каулс. Дребна, метър и шейсет, с дълга черна коса и зелени очи.

— Не — прошепна Ариел объркана.

Описанието беше като нейното, но отговаряше на външността и на стотици други жени, включително тази, която се беше качила на дилижанса в Тексаркана.

— Доволна ли си, Тили?

— Ариел — натърти тя с тихо достойнство.

— Разбира се, колко съм глупав. Доволна ли си, Ариел?

— Това не съм аз.

— Сестра ти, може би? — подразни я Джес, но ъгълът на устата му се изви презрително.

Обърна ѝ гръб.

— Господин Уайлдър, невинна съм. Направихте сериозна грешка.

— Сигурно. Сбърка и брат ми, като влезе в банката онзи ден, когато ти и Дилън решихте да я ограбите. Не си тръгвай, Тили — извика той подигравателно, — ще се върна да те взема.

И се отдалечи въпреки оскърбеното ѝ ахване.

— Казвам се Ариел.

— Със сигурност си много упорита жена — подхвърли той през рамо.

— А ти си едно непоправимо копеле.

— Внимателно — предупреди я Джес. — Показваш си боята.

Ариел пъхтеше в безсилен гняв, докато Джес отново се пъхна в колата. След малко избута тялото на шерифа и го извлече настрани от дилижанса.

Намери телата на кочияша и пазача затиснати под обърнатия екипаж. Като размисли как може да е станал инцидентът, стигна до заключението, че левите колела вероятно са пропаднали в дълбокия коловоз, образувал се от неотдавнашните проливни дъждове, и затова колата се е подхлъзнала, а после се е преобърнала. Почуди се дали наистина някакви разбойници са преследвали дилижанса, както

твърдеше Ариел, без да съзнава, че умът му вече е приел името, с което тя му се беше представила. Това със сигурност обясняваше как се е измъкнал Барт Дилън, но защо е изоставил Тили? Освен ако не е била припаднала и той не е искал да затруднява бягството си. А не можеше да не знае, че го преследват ловци на глави. И то отдавна. Може би не е искал да се навърта наоколо достатъчно дълго, за да го хване някой от тях.

Пазачът и кочияшът за съжаление не бяха имали късмет, тежката кола ги беше затиснала. Въпреки че Джес беше достатъчно силен, не можа да я отмести и да измъкне телата.

Ариел кипеше в тих, безсилен гняв, докато гледаше как Джес се опитва да помръдне дилижанса. Мускулите на бедрата и раменете му се издуваха от напрежение, породено от извънредно трудната му задача. Тя нарочно отмести поглед, внезапно смутена от начина, по който впитите му панталони очертаваха стегнатите полукълба на седалището му, щом се наведеше. Изглеждаше достатъчно силен, за да я смаже с една ръка, помисли Ариел и потисна внезапна тръпка.

Всичко в този мъж говореше за сила и мощ; а Ариел беше достатъчно умна, за да разбере, че той представлява за нея такава опасност, за каквато никога не си беше помисляла. Беше много едър, много силен... и по дяволите, много привлекателен.

Накрая Джес се отказа от усилията си да измъкне двамата мъртъвци изпод каретата. Вместо това взе лопатата, закрепена отзад на колата, и изкопа плитък гроб. Спечената от слънцето земя беше твърда и той доста се изпоти, докато свърши с копаенето. Ариел гледаше настрана, докато той претърсваше джобовете на шерифа, сваляше значката и накрая го положи в трапа, засипвайки го с пръст. Джес погледна към нея и видя, че се е извърнала.

— Имаш късмет, Тили... ъ-ъ, Ариел. Можеше да паднеш от колата и да те затисне като кочияша и пазача. Колко жалко, че не погребях сега любовника ти.

— Любовник? Как смееш!

Да, любовник, помисли Джес с безмълвен присмех, питайки се как ли е могла да позволява на онова копеле да я докосва. Докато не си спомни, че и тя е също толкова достойна за презрение. Поради някаква странна причина му беше трудно да повярва, че Ариел е убийца,

преследвана от закона. Изглеждаше му толкова млада, толкова невинна, толкова... недокосвана!

Дръж си ума над пояса, Джес Уайлдър, укори се той. Такава красива и сексуално привлекателна жена като Тили Каулс съвсем не беше невинна, би използвала всякакви възможни трикове, за да го накара да я пусне, а сам господ знаеше, че той никога не се беше смятал за светец. Нито пък беше от камък. Не биваше да забравя, че тази Тили Каулс може да не е дръпнала спусъка на оръжието, убило брат му, но беше също толкова отговорна за безсмислената смърт на Джъд, колкото и Барт Дилън.

— Този мъж не ми е бил никакъв любовник! — повтаряше упорито Ариел. — Не съм го виждала, преди да се качи на дилижанса в Тексаркана. Сега ми се иска да бях послушала инстинкта си и да бях изчакала следващия дилижанс.

Започваше да му звучи като латерна, повтаряше безспир едно и също. Колкото и безполезно да беше.

Джес я изгледа раздразнено. Ариел безстрашно му отвърна.

— Много ти знае устата — забеляза той, приближавайки се към мястото, където беше седнала Ариел. — Ако си мислиш това, което аз мисля, че мислиш, по-добре недей. Няма да стане.

— Една дама не може да повтори това, което си мисля — отвърна заядливо Ариел.

Джес отметна глава и се разсмя гръмогласно.

— Дама ли? Една дама не би пътувала с Барт Дилън.

— Казах ти, не познавам никакъв...

— ... Барт Дилън — изсумтя Джес, довършвайки изречението й. Посегна и я издърпа да стане.

Ариел изправи гръб и протегна ръце.

— Освободи ме.

Джес я изгледа въпросително.

— Откъде да знам, че няма да избягаш? Или че няма да се опиташ да ме застреляш в гръб?

— И къде ще ида? Дори нямам кон. Или оръжие. Освен това — каза тя, измервайки го с поглед, — ти си два пъти по-едър от мене. — И му хвърли предизвикателство, което Джес не можеше да пренебрегне. — Да не те е страх от една жена?

— Не, но тебе със сигурност трябва да те е страх от мене, жено.

— Ще изглеждаш много глупаво, когато разбереш, че не съм Тили Каулс.

— Да стигнем дотам, тогава ще му мисля.

Пътят до Форт Уърт ще е дяволски дълъг, помисли Джес, когато мекото седалище на Ариел опря в мъжествеността му. Мислеше, че може да спаси поне единия от конете, но тези, които не бяха загинали на място в катастрофата, бяха твърде лошо ранени, за да стават за яздене. Видя се принуден да избави нещастните животни от страданията им и да качи Ариел на собствения си кон, тоест да я настани пред себе си на седлото.

Докато се занимаваше с конете и след като махна белезниците от ръцете на Ариел с помощта на ключа, който беше намерил в джоба на шерифа, тя ровеше в сандъка си, за да намери някакви дрехи. Уви ги в една фуста заедно с гребен и калъп сапун и настоя Джес да ги пъкне в дисагите си. Той не беше чак толкова безсърдечен да ѝ откаже това удобство. Дори намери бонето ѝ на дъното на каретата и ѝ го подаде, осъзнавайки, че иначе тази нежнобяла кожа ще пострада от силното тексаско слънце.

— Намери ли някакви документи в сандъка си? — запита Джес, мъчейки се да отвлече мислите си от облака гарваново-черна коса, развяваща се около лицето ѝ, и мекото ѝ тяло, което така отчаяно се стремеше да не се докосва до неговото.

Ариел упорито тръсна глава.

— Казах ти, документите и парите ми бяха в дамската ми чантичка, а нея я няма. Останаха ми само малко, защипани на... няма значение.

Джес изхъмка. Беше ѝ дал възможност да докаже самоличността си, но до момента тя не можа да му покаже нищо, което да го накара да промени мнението си. Тили Каулс беше умна, признаваше ѝ го, и най-добрата актриса, която беше срещал. Почти беше успяла да го убеди, че е Ариел Лийланд... почти, но не съвсем. Най-малкото, една дама няма да тръгне да пътува сама през тексаската пустош. Разбойниците язدهа необезпокоявани между градовете, индианците от племената кайова и команчи все още предприемаха нападения.

— Къде ме водиш? — запита Ариел.

Надяваше се да е някъде, откъдето да телеграфира до Сейнт Луи и да потвърдят самоличността ѝ. Майка ѝ и вторият ѝ баща щяха да се

ужасят, като научат, че са я сбъркали с някаква престъпничка. Бяха против пътуването още от самото начало и изрично ѝ бяха забранили да напуска Сейнт Луи. Но Ариел беше решила да им докаже, че грешат, и да поеме юздите на ранчото „Лийланд“. Щом баща ѝ е имал достатъчно вяра в нейните способности да управлява любимото му ранчо, тя не можеше да го продаде, както настояваше майка ѝ.

Майка ѝ смяташе Тексас за нецивилизована територия, населена с индианци и разбойници, а вторият ѝ баща, Том Брейди, беше напълно съгласен с нея. Затова майка ѝ се беше разделила с баща ѝ Бък Лийланд и го беше оставила в Тексас преди години, когато Ариел беше още дете. После се беше развела с него и се беше омъжила за Том Брейди. Понеже Ариел още нямаше навършени двадесет и една години, трябваше да действа сама и тайно да си осигури пътуването с дилижанс до Тексас. Колкото и да не ѝ се искаше, замина, без да каже на майка си, само остави бележка, с която да обясни действията си.

— В затвора във Форт Уърт има една килия, надписана с името ти — каза Джес след дълго мълчание.

Нарочно се бавеше с отговора на въпроса, който му зададе Ариел, защото му беше извънредно трудно да се съсредоточи, когато мекото ѝ задниче така предизвикателно подскачаше, притиснато до твърдите му бедра. Раздвижи се на седлото.

Проклятие, помисли си унило. Толкова отдавна не беше имал жена. Първото, което щеше да направи, след като пъхне Тили в затвора, щеше да бъде само едно — посещение в публичния дом на госпожица Джолийн. Всяко от момичетата ѝ би могла лесно да му източи соковете. Да, точно от това имаше нужда, да се потъркаля в чаршафите с някоя порядъчна курва. Хич не му и трябваше да си точи зъбите за жена като Тили — или Ариел, или както там предпочиташе да се нарича. Трябваше да тегли чертата, а доколкото си спомняше, никога не беше спал с жена, търсена за убийство и ограбване на банка.

След резкия отговор на Джес Ариел повече не продума. Какво можеше да каже, след като вече беше казала всичко? Явно едрият, упорит тексасец беше прекалено твърдоглав, за да я чуе. Но и тя не падаше по-долу. Не го ли беше доказана, като замина сама от Сейнт Луи? Джес Уайлдър си беше намерил майстора, кипеше Ариел в безмълвен гняв. И когато разбереше грешката си, тя нямаше да го

остави да му се размине. Щеше да си плати, задето се отнася с нея като с обикновена престъпничка и... и курва!

— Жадна съм — изрече тя. — И гладна.

— Наблизо има станция за дилижанси, можем да спрем там да хапнем нещо и да се освежим — каза Джес. — Трябва да съобщя за инцидента и за убитите. Иначе ще се чудят какво е станало, след като дилижансът не пристигне навреме.

Надеждите на Ариел възкръснаха. Станцията означаваше хора, а хората — помощ. Някой трябваше да убеди този безмилостен ловец на глави, че е хванал не когото трябва.

— Кога ще стигнем там?

— След три-четири часа — пресметна Джес, вглеждайки се с присвити очи в далечината. — Ще взема кон за тебе, за да яздим поотделно. Макар че Боец не се оплаква, двойният товар го бави, а това никак не ми харесва.

— Нямах търпение да се отървеш от мене, така ли? — подразни го Ариел.

— Можеш да се обзаложиш. Колкото по-скоро те тикна зад решетките, толкова по-скоро ще си получа парите.

Ариел изпусна остро дъх.

— Невъзможен си! Толкова малко ли означава човешкият живот за тебе?

— И аз бих могъл да ти задам същия въпрос — върна атаката Джес, святкайки застрашително със сребристо-сивите си очи. — Колко хора сте убили с твоя любовник? Най-малко шест, за които знам, включително брат ми.

— Изглеждам ли ти способна да убия някого? — нападна го Ариел.

— Външността лъже — каза Джес с равен тон.

Твърдата нотка в гласа му накара тръпки да пробягат по гърба ѝ. Испита съжаление към нещастниците, които можеха да се нарекат врагове на Джес Уайлдър. Той беше суров, упорит и беше невъзможно да бъде разубеден, когато си втълпеше нещо. И все пак... все пак тя не можеше да отрече мощното му магнетично излъчване или да подцени чисто животинската му привлекателност.

Няколко мъже я бяха ухаждали, но досега тя се бе противила на перспективите за брак. На двадесет години още търсеше онзи

изключителен мъж, който щеше да види стойността и като жена, като самостоятелен човек, а не като негово продължение. Но Джес Уайлдър със сигурност не беше този мъж, помисли тя презрително. Беше груб, непоносим, кавгаджия и ужасно твърдоглав, за да се вслуша в гласа на разума. Мразеше го заради това, което ѝ беше причинил.

Джес стисна зъби и съсредоточи вниманието си върху всичко друго, само не и върху начина, по който тялото му реагираше на жената, притисната така интимно към него. Знаеше, че тя се опитва по какви ли не начини да го предизвика, но нямаше да се остави шмекерите ѝ да го заблудят. След първите няколко мили Ариел се бе отпуснала на гърдите му, изтощена от преживяното. Такава една дребничка, а беше преживяла инцидент, който като нищо можеше да я убие.

Джес изведнъж осъзна, че тя спи и се размърда, за да я облегне по-удобно до себе си. Устните ѝ бяха полуотворени, лицето ѝ зачервено от слънцето и красотата ѝ потресе Джес. Мислеше, че Тили Каулс трябва да е загрубяла и не особено красива, с лице, носещо белезите на непривичния живот, който си бе избрала. Разбойническият живот едва ли би могъл да се отразява благоприятно на красотата и младостта. Свежата миловидност на Тили Каулс обаче беше маска, прикриваща черна като ада душа. Но това, което наистина го тревожеше, беше как тялото му тръпнеше навсякъде, където се докосваше до нея. Пътуването до Форт Уърт щеше да бъде дълго и трудно. Той въздъхна, отправяйки поглед нагоре. Горещо се надяваше да му стане по-добре, когато получи на разположение още един кон.

2

Ариел се раздвижи и се събуди. Ръцете на Джес инстинктивно я притиснаха и тя усети как мускулите му се напрягат. Непривично за обикновената му лека и уверена стойка на седлото, сега тялото му се беше вдървило, а сетивата бяха нащрек и неспокойни.

— Какво има? — запита Ариел стресната.

— Стреля се — измърмори заплашително Джес.

Сега тя чу със собствените си уши — насеченият ритъм на изстрелите отекваше в напечените от слънцето хълмове и се губеше някъде в равнината.

— Какво означава това?

С изключение на днешния ден Ариел почти нямаше представа за насието, с което се бяха прочули Тексас и Западът изобщо. Бяха я предупредили за индианците и разбойниците, бродещи из самотните тексаски равнини, и когато тръгна на път, тя живееше в непрекъснат страх да не срещне някои от тях.

— Не знам, но ми се струва, че скоро ще разберем — намръщи се Джес. — Станцията на дилижансите е наблизо... изстрелите май идват точно оттам.

След двадесет минути те наближиха станцията. Той навлезе там предпазливо, стиснал пистолета. Нищо не помръдваше, само из двора се носеха листа, лениво подмятани от вятъра. Вниманието на Джес се насочи към корала и от устата му се изтръгна дълга поредица ругатни. Портата му зееше отворена — вътре нямаше нито едно животно.

— Нападение — изръмжа Джес. — Отвели са всички коне. Надявам се поне да са оставили семейство Бартоус живи.

— Бартоус?

— Семейството, което обслужва пътуващите с дилижансите „Бътърфийлд“. Олга готви и чисти стаите, а Джо се грижи за животните и при нужда поправя колите. Добри хора са, познавам ги.

Точно в този момент въпросната двойка излезе от станцията. И двамата държаха пушки.

— Слава богу, че нищо ви няма — каза Джес. — Какво стана?

— Индианци — отвърна кисело Джо. — Откраднаха ни животните. Скоро ще дойде друг дилижанс и ще трябват коне за смяна. — Очите му се спряха на Ариел. — Коя е тази женичка, Джес?

— Тили Каулс. Пътуваше в дилижанса за форт Уърт.

— Нещо случило ли се е с дилижанса, Джес? — запита Олга.

През последните две години Джес добре бе опознал семейство Бартоус. Преследвайки разбойниците, той неведнъж бе прекосил Тексас надлъж и нашир. Познаваше почти всички станции на дилижансите.

— Здравсти, Олга — приветства я той, сваляйки шапка, и изтри с ръкав лицето си. — Дилижансът Тексаркана — Форт Уърт преживя инцидент. Кочияшът е мъртъв, пазачът също.

— Ами другите пътници? — запита Джо, загрижен.

Малко под четиридесетгодишен, Джо беше висок и кокалест мъж, учудващо силен за мършавата си фигура. Обветреното му лице го правеше да изглежда като човек, прекарал почти целия си съзнателен живот на открито, при всякакви атмосферни условия.

— Не съм сигурен. Нищо не разбирам от историята на Тили. Но съм сигурен, че един от пътниците е мъртъв, защото го погребях.

— Вие сте една малка късметлийка, госпожице Каулс — каза Джо, обръщайки се към Ариел.

— Името ми е Ариел. Ариел Лийланд — поправи го тя.

Олга погледна озадачено от Джес към Ариел. Джес изсумтя, но не каза нищо.

— Влизайте вътре. Ще ви спретна нещо за ядене. Бас държа, че сте гладни — каза накрая Олга, решавайки, че ще научи истината, когато му дойде времето.

Джес слезе от коня и свали Ариел на земята.

— Върви с Олга — каза той. — Аз идвам след малко. Ще поговоря с Джо.

Ариел последва високата, кокалеста жена. Олга беше също толкова слаба, колко и мъжът ѝ. Кестенявата коса и кафявите очи смекчаваха суровостта на чертите ѝ.

— Мога ли да помогна? — запита Ариел.

— Не, почини си, скъпа. Свикнала съм да готвя. Защо не ми кажеш какво се е случило в дилижанса.

Ариел обясни, доколкото можа. Всичко беше станало така бързо, че тя не беше сигурна какво го е предизвикало.

— Какво стана с разбойниците?

— Не... не знам. Нямахте ги, когато се свестих. Радвам се, че сте успели да прогоните индианците — каза тя накрая.

— Само добитъка искаха тия крадливи псета — изсумтя презрително Олга. — Бяха към половин дузина, нападнаха и изчезнаха светкавично.

— Често ли се случва? — ококори се ужасена Ариел.

— Доста често — отвърна Олга.

— О, божичко! — възкликна Ариел. Насилвайки се да не мисли повече за нападенията на индианците, тя запита: — Има ли тук къде да се измия?

Нямаше търпение да се отърве от потта, праха и мръсотията.

— Отвън има кладенец и кофа, налей си вода. И клозетът е там, ако имаш нужда. Докато свършиш, вечерята ще е готова.

Ариел остана доста време навън, след като мина през клозета и порядъчно се освежи със студената вода от кладенеца. Искаше ѝ се да свали всичките си дрехи и да се потопи в гореща вана, но наистина за това не можеше и дума да става. Тексас не можеше да се сравнява със Сейнт Луи. Тя изведнъж осъзна, че Джес е влязъл в станцията с Джо и е оставил коня си спънат съвсем наблизо. Никой не я гледаше, така че никой нямаше как да ѝ попречи да се качи на седлото и да избяга от този луд, който я мислеше за убийца и ограбвачка на банки.

Ариел се приближи предпазливо до мястото, където едрият кон дъвчеше сеното, осигурено му от Джо. Изглежда го подозрително. Конят беше доста висок, също като собственика си. Как, по дяволите, успяваше да се качва на него без чужда помощ? Изобретателна, както винаги, Ариел бързо намери решение на проблема. Забеляза кофа с юда до купчината сено, явно оставена за коня. Ритна я с енергичен жест, изля юдата, обърна кофата и я използва като подложка, за да се качи на широкия гръб на коня.

Дотук добре, помисли тя, дишайки едва-едва, когато сграбчи юздите и полека плесна шията на коня. Нямахте представа къде ще отиде, само да се спаси от това непоносимо положение. Щеше да

тръгне към форт Уърт и да телеграфира на майка си, за да потвърди самоличността ѝ. Тъй като индианското нападение беше оставило станцията без никакви коне, Джес нямаше как да тръгне да я преследва. Поне нещо щеше да стане по нейному, помисли тя малко по-самоуверено, пришпорвайки коня с пети. Щеше да се почувства в безопасност едва когато се отдалечеше на доста голямо разстояние от Джес Уайлдър.

Конят препусна в галоп, дългите му крака уверено я носеха над изгорялата от слънцето земя. Ариел отметна глава и се разсмя; Удоволствието, че е надхитрила Джес Уайлдър, разливаше приятната си сладост по езика ѝ. Изведнъж едно остро изсвирване се вплете в тропота на копитата и конят реагира така бързо, че хвана Ариел неподготвена. Животното замръзна на място, но тя, понесена от инерцията, продължи движението напред и право над главата му, тупна на земята и се изтъркаля като парцалена кукла, преди да спре. Над нея се спусна мрак, който погълна всичко.

— Не ми изглежда на убийца и разбойничка.

— Външността лъже, Олга. Тили и любовникът ѝ са ограбили повече банки, отколкото някога си посещавала.

— Защо казва, че името ѝ е Ариел Лийланд? — Състрадание изпълваше кафявите очи на Олга, когато погледна към дребната млада жена, простряна на леглото.

— Измислено име — отвърна Джес. — Повярвай ми, Олга, както и да се казва, тя е разбойничка.

Олга поклати глава с жест на съмнение.

— Не ми изглежда възможно.

— Кога ще се свести? — запита Джес.

— Трябва скоро да се събуди. Не намерих никакви счупени кости... само здравата се е ударила.

— Много съм ти задължен, Олга. Върши си твоите работи, аз ще се погрижа за Ариел.

Поради някаква необяснима причина Джес предпочиташе да мисли за Тили като за Ариел. Това име някак си и подходеше.

— Вечерята скоро ще е на масата, ела, когато си готов. — След още един бърз поглед към Ариел Олга се обърна и излезе от стаята,

затваряйки тихо вратата зад себе си.

— Не съм разбойничка.

Ариел отдавна беше будна и чу по-голямата част от разговора между Джес и Олга. Всяка кост в тялото я болеше; а освен това беше по-разярена и от внезапно полята с вода кокошка. Джес Уайлдър беше абсолютно луд.

— Какво стана? — запита тя и изстена, когато се опита да се надигне.

— Стана това, че се опита да ми откраднеш коня — беше киселият отговор на Джес. Погледът му блуждаеше навсякъде, само и само да не се спира на гърдите на Ариел, които така неустойимо издуваха корсажа ѝ. — Боец е трениран да се подчинява на заповедите ми. Само един мой сигнал е достатъчен, за да го накара да спре. Устните му се извиха в подобие на усмивка.

— Можеше да умра — нападна го Ариел, святкайки гневно със зелените си очи.

— Откъде да знам, че ще излетиш над главата му? Трябваше да се държиш.

— Копеле — измърмори мрачно Ариел, не можейки да възпре думата да не се изтъркули от устата ѝ.

Сребристите очи на Джес блеснаха закачливо.

— Внимавай, Тили, пак си показваш рогцата. Ариел Лийланд не би говорила с такъв език.

— Един джентълмен не би се отнесъл с дама така, както ти се отнасяш с мене — възрази разгорещено Ариел.

— Кой е казал, че съм джентълмен? Може някога да съм бил, но опитът ме е научил да потискам нежната си природа.

— Нежна природа ли? — изсумтя презрително Ариел. — В тебе няма и капчица нежност!

— Сега, като свършихме с ругаенето, да вървим да хапнем. Можеш ли сама?

— Разбира се. По-силна съм, отколкото си мислиш.

Джес я изгледа със съмнение. Виждаше му се достатъчно крехка, за да я пречупи на две само с една от големите си ръце. Чертите ѝ бяха нежни и привлекателни и ако не внимаваше, лесно можеше да се поддаде на магията ѝ. Слава на бога, че я знаеше каква е.

Ариел спусна крака на пода и направи една колеблива стъпка, залитна и се свлече със спираловидно движение. Джес, макар да беше доста едър, се спусна мигновено и я подхвана, преди да беше докоснала пода.

— Глупаче такова, защо не каза, че ти трябва помощ?

— Не... не мислех, че трябва. Не и от тебе, във всеки случай. Можеш да ме оставиш долу. Сигурна съм, че мога да се справя.

Въпреки твърдата си решимост Джес усети ръцете си да се стягат около крехката ѝ фигурка. Топлата, ароматна плът и облакът черна коса ухаеха разкошно, сякаш наоколо се разнасяше миризма на прясно откъснати виолетки. Червените ѝ устни бяха изкушаващо полуотворени, очите ѝ бяха бистри като безценни изумруди.

— Пуснете ме, господин Уайлдър.

Тялото на Ариел трепереше от чувства, които не можеше да определи. Тя буквално се отърси от него. Никога не беше усещала такива всепоглъщащи чувства. Никога преди докосването на мъж не беше карало сетивата ѝ буквално да настръхват. Какъв мъж беше този Джес Уайлдър?

Джес изглеждаше като омаян, гледайки втренчено влажните, полуразтворени устни на Ариел. Те го привличаха непобедимо, изкушаваха го отвъд всякакви граници, дразнеха го с дръзкия си чар. Каквото и да говореха за Джес Уайлдър, той си беше естествен човек от плът и кръв със също такива естествени човешки нужди.

Ариел разбра, че Джес ще я целуне, но беше твърде късно, за да протестира. Задърпа се, но устните му се впиха в нейните с такава сила, така настоятелно, че тя неволно им се подчини. Но в мига, когато успя да си поеме дъх, юмруците ѝ заблъскаха по гърдите му с възмущение и гняв.

Целувката като че ли продължи цяла вечност, помисли Ариел, усещайки се като пленена в ръцете му. Езикът му настоятелно изследваше мекия ръб на устните ѝ, а после се пъхваше вътре, щом тя ахнеше в смаян протест. Ариел никога не беше усещала нещо толкова опустошаващо или невероятно сексуално. Въпреки шока тя все пак успя да се откъсне от него.

— Как смееш! Какво си мислиш, че правиш?

— Проклет да съм, ако знам — каза тихо Джес, пускайки я на земята. — По-добре да вървим да вечеряме, преди да съм направил

нещо, за което ще съжалявам.

Вечерята, макар и прекрасна, беше цяло мъчение за Ариел. През цялото време Олга и Джо се взираха в нея, сякаш очакваха да извади някой пистолет изпод дрехите си и да вземе да ги избие, докато се хранят. Междувременно Джес поглъщаше храната си с такова явно удоволствие, че чак ѝ стана лошо. След вечерята той я съпроводи до стаята, без дори да поиска позволение.

— Сега какво? — запита Ариел, слагайки ръце на кръста.

— Боец има нужда от почивка, затова ще тръгнем за форт Уърт на разсъмване. Наспи се, защото ни чака дълъг път.

— Ами индианците?

— Да се надяваме, че са взели каквото са искали и са си отишли.

С небрежно безразличие Джес седна на леглото и започна да разкопчава ризата си.

— Какво правиш? — запита Ариел с треперещ от безпокойство глас.

— На какво ти прилича? Приготвям се да си легна.

— Не и в тази стая.

— Виж, Тил... ъ-ъ... Ариел, просто легни и заспивай. Няма да те изпусна от поглед. Струваш хиляда долара жива или мъртва и никак не ме е грижа точно как ще те заведе там. След този номер, който ми разигра днес с Боец, очаквам всичко от тебе.

Никога досега Джес не беше наранявал жена, но предпочете да не разкрива това пред Ариел. Може би, помисли си, ако тя реши, че той е в състояние да ѝ направи нещо, само и само да спечели наградата, ще стои мирна.

Ариел не знаеше какво да мисли. Беше чувала, че ловците на глави са закоравели, хладнокръвни и порочни мъже. Чудовищното му твърдение, че тя е убила брат му, го правеше още по-опасен. Рано или късно щеше да научи истината за нея, но дотогава тя не можеше да си позволи грешна стъпка. И нейното време щеше да дойде, помисли Ариел с блажено доволство, а когато дойдеше, тя щеше да направи така, че Джес Уайлдър да съжали, задето е попаднал на пътя на Ариел Лийланд.

— Ще спя на стола — каза тя, дръпвайки едно одеяло от леглото.

— Не се тревожи — каза Джес, леко развеселен. — Много съм уморен, за да те уважава както трябва. Не ми се ще да правиш

неблагоприятни сравнения с Барт Дилън. — Свали ботушите си, сложи пистолетите под възглавницата и се изтегна на леглото. — Спя леко — предупреди я, обърна се и затвори очи.

След минути по равномерното му дишане тя разбра, че вече е заспал.

Ариел остана седнала на стола, докато главата ѝ не започна да клюма и тя внезапно усети, че се свлича настрани.

Мърморейки думи, които една дама не би трябвало да знае, камо ли да изрича, тя стана и предпазливо се приближи към леглото. Джес не помръдна. Тя внимателно приседна на ръба, но единствената му реакция беше леко изпуктяване. Ариел си пое дъх на пресекулки, държейки се колкото може по-близо до ръба. Ужасните събития от деня изплуваха в паметта ѝ и бавно се разнесоха, докато потъваше във вълните на съня.

Някъде посред нощ тя потърси топлината на огромното тяло на Джес. Още сънен, той обви ръце около нея и я притегли към себе си. Събуди се преди зазоряване, стреснат, че намира Ариел свита до него, че една от големите му длани е обгърнала удивително заоблената ѝ гърда. Няколко дълги минути той не помръдна. Глупава усмивка се разля по лицето му, докато вкусваше усещането за мека, податлива плът, изпълваща шепата му. Потърка леко нос във врата ѝ, мирисът на виолетки го подлудяваше. На лицето му се изписа замислено изражение. Беше два пъти по-едър от Ариел, можеше да я събуди и да се зарови дълбоко в нея, преди тя да разбере какво става. Жена като нея сигурно беше имала повече мъже, отколкото можеше да преброи.

Ухили се блажено, представяйки си какво ли ще бъде да се люби с такова съвършено създание. Не да го направи набързо, а да я обладае с бавна и нежна страст. Господи, да не е полудял, укори се Джес. Трябва да си е загубил ума, щом иска жена като Тили Каулс. Бавно дръпна ръка от мекото възвишение на гърдата ѝ и полека се измъкна от леглото.

Ариел се събуди, когато Джес вече опасваше колана с пистолетите. Тя се прозя, изтръгвайки се бавно от прегръдките на един великолепен сън. Тиха усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ и тя се обърна настрана, за да продължи съня си. Но не можа. Измърмори недоволно, когато Джес се пресегна и я обърна.

— Смъквай си сладкото задниче от леглото, Тили, време е да тръгваме.

— Ариел.

Джес не изглеждаше в настроение.

— Хайде, Ариел, нямаме време за губене.

Макар че беше много рано, Олга и Джо вече приготвиха закуската. За съжаление на Ариел Олга избягваше погледа ѝ. Ужасно беше да си помисли, че Джес я е убедил, че тя е някаква разбойничка. След закуската Олга приготви пакет с храна за из път и плахо предложи на Ариел едно одеяло. Джес си имаше одеяло.

— Ще се отбия в станцията във форт Уърт да съобщя за нападението — каза той, натоварвайки Ариел на седлото пред себе си. — Сигурно ще изпратят нови коне, защото другият дилижанс трябва да мине съвсем скоро.

— Защо не останете да изчакате другия дилижанс и да пътувате удобно до Форт Уърт? — предложи Джо.

— Много ти благодаря, Джо, но колкото по-скоро се отърва от това създание, толкова по-добре. Барт Дилън все още се разхожда свободно и имам намерение да го открия. Животът ми не ми принадлежи, докато не го тикна зад решетките.

Пътуването беше мъчително. Язденето на задницата на коня все пак беше доста по-удобно, отколкото да подскача на седлото пред Джес Уайлдър. Пот се търкаляше по гърба на Ариел и мокреше подмишниците ѝ. Бонето не я защитаваше кой знае колко от убийствените лъчи на безмилостното юлско слънце. Джес спря само веднъж за кратка почивка на обед, после отново потеглиха. Караше коня нарочно бавно, за да не го уморява, защото носеше двоен товар. За Ариел обаче това беше ужасно бавно.

Не можеше да понася начина, по който тялото ѝ реагираше на докосването до твърдите бедра на Джес, ненавиждаше тръпките, които я караха съвсем ясно да усеща мощното му тяло, притиснато така плътно до нейното. А най-вече не можеше да понася самодоволната му усмивка, когато усетеше, че тя се мъчи да направи така, че телата им да не се докосват. Когато усети, че се унася в сън, тя веднага се стресна, а доволният смях на Джес мина покрай ушите ѝ.

— Отпусни се, Ариел, много има да яздим, докато стигнем Форт Уърт. И на мене не ми харесва това, но индианското нападение над

станцията не ни остави избор. Ако се държиш прилично, ще стигнем Форт Уърт след няколко дни и ще се отървем един от друг.

— Нямам търпение — беше резкият отговор на Ариел.

Първата вечер спряха да лагеруват край тесен поток, в чието корито все още течеше някаква вода. Смрачаваше се и Джес се погрижи за Боец, докато Ариел, приближила се до потока, се загледа мечтателно в плитката вода. Внезапно решила, тя се обърна към него.

— Искам да се изкъпя.

Джес я изгледа, после погледна водата и сви рамене.

— Давай.

— Искам... искам да се изкъпя насаме.

— Няма начин, жено. Ако искаш да се къпеш, няма да те спирам, но не очаквай да те оставя сама. Не мога да си те представя да готвиш нещо на лагерен огън, затова ако искаш да ядеш, май ще трябва аз да сготвя.

Лицето на Ариел стана тъмнопурпурно.

— Защо трябва да си такъв непоносим! Няма да се къпя и ти да ме гледаш. Ще промениш ли решението си, ако обещава да не бягам?

— Тц.

— Господин Уайлдър, моля!

— Може и само Джес. Откъде да знам, че мога да ти вярвам? Дотук не се показва особено достойна за доверие.

— Имаш думата ми. А и къде да отида? Не бих посмяла пак да взема коня ти.

Джес се направи, че размишлява над думите ѝ, но всъщност вече беше решил да удовлетвори молбата ѝ. Макар че не можеше никак, ама никак да си представи защо жена като Тили Ариел Каулс ще се срамува от нещо. Накрая все пак реши, че и закоравелите престъпнички от време на време имат нужда от уединение.

— Хайде, върви се къпи, Ариел — даде позволенията си Джес. — Струва ми се, че и аз ще имам нужда от баня. Не знам кога пак ще намерим поток с вода.

Мислейки, че той има намерение да се къпе заедно с нея, Ариел отвори уста, за да протестира, но Джес я изпревари.

— Ти се къпи тук, а аз ще ида по-надолу зад оня завой. В дисагите има сапун. Давам ти петнайсет минути.

— Благодаря — каза Ариел с тихо достойнство.

Джес я изгледа с озадачено изражение, набръчкат въпросително челото си. После рязко се обърна и се отдалечи, изчезвайки след малко зад завоя. Когато се скри от погледа ѝ, Ариел започна да действа. Намери сапуна, извади чистите си дрехи, бързо се съблече и нагази до средата на плиткия поток. Изми и изплакна косата си, после насапуниса тялото си и накрая се изплиска добре с чиста вода.

Докато се бършеше със свалените дрехи, тя реши да ги изпере. Но първо облече чиста долна риза и кюлоти. Запретна ризата до над коленете и я затъкна на кръста. Реши, че има достатъчно време и започна да пере. Излезе след малко, понесла изпраните дрехи, от които капеше вода, и шокирана разбра, че Джес я наблюдава. Сребристият му поглед я обгръщаше от глава до пети.

Джес никога не беше виждал по-смайваща гледка от Ариел, излизаща от потока, с голи от коленете надолу крака, с риза, изкусително лепнеща по мокрото ѝ тяло. Беше дребна, но гърдите ѝ бяха пълни и женствени, зърната стърчаха под тънката материя. Плътта ѝ беше бяла и гладка като слонова кост. Джес усети слабините му да се издуват и мислено се изруга заради липсата на самообладание. Никак не му харесваше това, че е така привлечен от тази малка дива котка, но никакво самобичувате не можеше да обезсили този факт. Желаше я. Исусе Христе, колко я желаше! Желаше убийцата на брат си! И макар че умът му я отхвърляше, краката непреодолимо го водеха към нея.

Ариел замръзна. Колко време беше стоял Джес там? Защо не го е чула да се връща?

— Стой си на мястото — предупреди го тя. — Не се приближавай. Каза петнайсет минути, защо не си държиш на думата?

— Напротив — каза Джес нетърпеливо. — Върнах се преди секунди. Ти беше така заета да си переш дрехите, че не ме чу. Не съм искал да те стряскам, затова стоях тихо.

— Правдоподобна история — изсумтя Ариел.

— Ще излизаш ли оттам? Колкото и да ми харесва да те гледам така, мисля, че трябва да хапнем и да подремнем.

— Обърни се.

С едно движение Ариел освободи полите на ризата си и тя се спусна надолу, прикривайки краката ѝ.

Без да обръща внимание на молбата ѝ, Джес се спря на брега на потока, наведе се и взе чистите дрехи от мястото, където тя ги беше оставила. Разгъна роклята и протегна напред ръце с дръзко пламъче в очите.

Ариел не беше глупава. Много добре разбираше как изглежда сега, застанала с тази прозрачна риза, плътно прилепнала към мокрото ѝ тяло. Зелените ѝ очи искряха гневно и тя изскърца със зъби в нямо отчаяние.

— Сатанинско изчадие!

Вдигнала предизвикателно брадичка, Ариел беше решена да се държи на положение. Проклета да бъде, ако позволи на Джес

Уайлдър да я накара да направи или да каже нещо, за което покъсно ще съжалява. Този дългуч скоро щеше да научи истината за нея и тогава тя щеше да се смее последна. Само трябваше да си даде достатъчно време, да стиска зъби и да оцелява. Стига само този ловец на глави да не ѝ повлияе по странен начин. Ариел въздъхна, излизайки от потока.

Джес нямаше представа какво го беше накарало така открито да предизвика Ариел. В обикновени обстоятелства не постъпваше така. Обикновено подхождаше към работата си сериозно, но поради някаква неясна причина тази малка дива котка го караше да забрави, че е издирвана убийца и ограбвачка на банки.

Сребристите му очи се присвиха в желание, докато наблюдаваше как Ариел върви към него. Сега беше толкова близо, че той можеше да види как вената на шията ѝ пулсира в несдържана ярост. Беше толкова сърдита, че Джес осъзна, че ако имаше под ръка оръжие, щеше да го застреля и нямаше да изпита и най-малкото угризение. Тя посегна да вземе роклята си от него, но не премери добре разстоянието, спъна се и попадна право в ръцете му. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, налагаше се да признае, че би искал тя да бъде точно там — още от момента, когато я видя за първи път.

По лицето на Ариел се четеше оскърбено смайване. Как, по дяволите, се беше озовала в прегръдките на мъж, когото ненавиждаше? Тя потръпна и шокирана откри, че не е от отвращение. Сребристият поглед на Джес се забиваше в зелените и очи с едва доловимо загатване за сдържана агресия. Достатъчно, за да уплаши всяка добре

възпитана, образована млада дама. Какво възнамеряваше да прави с нея? Каквато и да беше, тя щеше да се бори с него със зъби и нокти.

Джес прокле демона, който го обсебваше, когато нещо в него го накара да плени устата ѝ. Отначало горещият връх на езика му само флиртуваше с вътрешността на долната ѝ устна, преди да се вмъкне в сладката пещера на устата ѝ. Дори само това беше достатъчно, за да вбеси Ариел, но когато Джес обгърна в шепа меката закръгленост на гърдата ѝ, тя изригна в дива ярост.

Как смееше той да я докосва по такъв неприличен начин? Това, което правеше с езика си, беше... беше... Господи, толкова ѝ харесваше... не можеше да мисли... Мислите ѝ се изпариха. Допирът му я възбуждаше... унижително. Устните му я затваряха в един свят, който се побираше само във властната мощ на твърдото му тяло и обгръщащите я ръце. Настоятелното притискане на слабините му към мекото ѝ възвишение внесе капчица здрав разум в лудо въртящия се неин свят. Ариел беше твърде много дама, за да се държи като курва. Това само щеше да затвърди ниското мнение на Джес за нея. Не беше глупава. Майка ѝ беше говорила насаме за мъжете и какво очакват те от жените. Особено от жените с по-свободно държание.

Джес беше толкова пленен от мига и от замайващата си страст, че не усети как Ариел се вцепенява. Изрева яростно, когато тя ухапа езика му, и я пусна така рязко, че тя залитна и едва не падна, но успя да се задържи права.

— Проклетата малка дива котка!

Той изплю кръв и Ариел си позволи да се усмихне самодоволно.

— Заслужи си го — каза тя със сладък глас. — Следващия път си дръж ръцете по-далече от мене.

Със смайваща увереност грабна роклята си от мястото, където беше паднала, и се отдалечи.

— Може да съм ти пленничка, но никога няма да бъда твоята... твоята... мадама!

Джес се разрази в неспирен поток от проклетия. Ариел го беше ухапала доста силно, за да потече кръв. За щастие това рязко го освести. Какво, по дяволите, го беше прихванало?

— Единственото, което искам от тебе, е наградата за залавянето ти — викна той след отдалечаващия се неин гръб. — Ако искаш да се държи прилично, престани да ме предизвикваш.

Ариел разумно си премълча, макар че вътрешно кипна от гняв и обида... но и известно удовлетворение, че е поставила на мястото му този арогантен ловец на глави.

3

Неловко мълчание се възцари между Ариел и Джес по време на вечерята. Тя не каза почти нито дума, уплашена от мрачния, силен мъж, който ѝ въздействаше по такъв странен начин. Отдръпна се в предпазната черупка на мълчанието, опитвайки се безуспешно да анализира странното си поведение спрямо Джес Уайлдър. Как можеше едновременно да мрази този мъж и да тръпне от възбуда, когато той я докосне? Не се заблуждаваше да си мисли, че поне малко го е грижа какво ще стане с нея. Явно той се ръководеше от страст и алчност; нейните чувства не означаваха нищо за него. Независимо колко пъти или колко искрено тя повтаряше, че е невинна, Джес Уайлдър упорито отказваше да ѝ повярва.

Джес внезапно протегна дългите си крака, разкърши се и се прозя.

— Вземи едното одеяло — измърмори, все още ядосан на Ариел.

Езикът му още беше подут на мястото, където го беше ухапала. След като загаси огъня, взе одеялото си, постла го край жаравата, легна и затвори очи.

Ариел взе другото одеяло и легна встрани. Дълго време мина, преди да заспи. А от начина, по който Джес се въртеше и мятеше, тя заключи, че и той не може да заспи. Нямаше как да знае, че Джес е също толкова смутен и объркан от нея, колкото и тя от него. Ариел не само го беше възбудила, но и възбудата упорито не отминаваше, разпалила истински огън в слабините му. Поне четири дни имаше да пътуват оттук до форт Уърт и Джес се запита дали положението нямаше още повече да се влоши.

Не, нямаше.

Щеше да стане още по-зле.

Толкова зле, че всяко допиране на нейното тяло до неговото, докато тя подскачаше на седлото пред него, беше истинско мъчение. По-скоро би предпочел да гори в ада, отколкото да пътува така още няколко дни, каза си той. Целия ден не можа да мисли за нищо друго,

освен за Ариел, топла и страстна под него, обгърнала го отвсякъде. Божичко, да не е полудял? Тексаското слънце сигурно му е изцедило мозъка.

Тази нощ в лагера им дойдоха нечакани посетители. Джес ги чу да се приближават дълго преди ездачите да се появят в светлината на лагерния огън. Посегна към пистолета си и едрото му тяло се напрегна, сетивата му веднага се наостриха.

— Какво има? — запита Ариел.

— Посетители — изрече тихо Джес. — Двама, може би трима ездачи. Дръж си главата наведена и не казвай нищо, докато не разберем кои са.

— Не... не чувам нищо.

Как можеше Джес да чуе нещо, което тя не чуваше? Мислите ѝ се разбъркаха, когато двама конници внезапно изникнаха от тъмнината. Спряха в светлия кръг на огъня, посрещнати от дулото на пистолета на Джес.

— Добър вечер, приятели — каза единият от мъжете. Плъзна очи от Джес към Ариел и задържа поглед върху нея, после нерешително се върна пак към Джес.

— Не съм ви никакъв приятел — отсече Джес.

— Ние с Люк подушихме миризма на кафе. Няма ли да отделите две чашки на едни пътници? Казвам се Блеки, Блеки Роу. Този тук е Люк Уилкс.

Джес оглеждаше двамата мъже през присвитите си клепачи. Това, което видя, не му хареса. Роу беше едър, набит здравеняк. Омачканата му шапка закриваше по-голямата част от лицето му, но нещо в гласа на мъжа още повече изостри подозрителността на Джес. Приятелят му беше още по-съмнителен на вид, с мръсни и износени дрехи. Не беше толкова набит като Роу, нито толкова висок. Беше дребен и подвижен като лисица. И двамата бяха извънредно подозрителни.

— Можем да ви отделим две чаши кафе — изрече Джес. — После по-добре си вървете.

Ариел се запита защо Джес се държи толкова недружелюбно, когато мъжете явно не представляваха никаква заплаха.

— Много сме ви задължени, господине — каза Роу и слезе от коня. — Та как, казахте, че е името ви?

— Не съм казвал.

Двамата пришълци се настаниха до малкия огън. Люк извади две чаши и Блеки ги напълни от кафеничето, сложено до огъня. Отпи от горещото кафе, замислено погледна към Ариел и запита:

— Това жена ти ли е?

Джес изръмжа:

— Пийте си кафето и заминавайте.

— Малко страшничко е да пия кафе с тоя пистолет, дето го размахвате под носа ми. Няма да ви сторим нищо, господине.

Понеже Джес упорито премълчаваше името си, Блеки сви рамене, обърна се към Ариел и запита:

— Как се казваш, ваша милост?

— Не е ваша работа как се казва... жена ми.

— Жена ти — повтори скептично Блеки. — Не сме стигнали до цивилизацията, а?

Ариел се размърда смутено под опипващия поглед на Блеки. Съмненията, които не даваха мира на Джес, започнаха да смущават и нейните мисли.

— И аз мога да кажа същото за вас — изръмжа Джес.

Докато пиеха кафето си, Блеки и Люк все по-дръзко оглеждаха Ариел.

Изведнъж Блеки се изправи.

— Добре, приятелю, много сме ти задължени за кафето. Ние с Люк май ще си ходим.

Люк, стреснат, изгледа невярващо Блеки.

— Какво? Мислех...

Блеки го срита с върха на ботуша си.

— Казах! Тръгваме, не си мисли, че ще седиш и ще дърдориш тук цяла нощ. Хората искат да спят.

Погледът му се задържа на Ариел, на лицето му се изписа многозначителна гримаса.

Качи се на коня си и потегли. Люк го последва. Ариел си пое дъх — за пръв път, откакто тези двамата се бяха появили — и ги загледа как се изгубват в тъмнината. Въздишката ѝ отекна високо във внезапната тишина на нощта.

— Не се отпускай — предупреди я Джес, клекнал недалече от нея край огъня, докато си наливаше чаша кафе.

— Какво искаш да кажеш?

— Не сме се сбогували с тия негодници. Видя как те гледаха.

— З-забелязах. Но може би погрешно си разбрал интереса им. Изглеждаха дружелюбни. Може би реагираш прекалено.

— Роден съм в Тексас, жено. Знам какво да очаквам от такива мъже и на какво са способни. Ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

— Не, но бързо се уча — натърти Ариел. — Сега, ако нямаш нищо против, ще си лягам.

Ариел вече спеше дълбоко, когато Джес стана от мястото си край огъня и се приготви за сън.

Огънят беше догорял и мътната светлина от димящата жарава едва осветяваше двете спящи фигури, когато две тъмни сенки изпъзляха от мескитовите храсти.

— Спят — прошепна Люк.

— Можеш ли да разбереш коя е жената? — запита Блеки с дрезгав шепот.

Двамата мъже се взряха в тъмното към двете спящи тела, сгушени под одеялата си. Зачакаха луната да излезе иззад облаците и бяха възнаградени заради търпението си, когато забеляза, че по-близката спяща фигура има дълга черна коса. Нощта беше топла и Ариел беше отметнала одеялото; облак черна коса се спускаше по раменете ѝ.

— Убий мъжа — прошепна Блеки, — но не закачай жената. Имам си планове за нея. Как ти се вижда да си имаш собствена курва, а?

— Хубаво ще е — отвърна Люк.

— Хайде.

Двамата нахлуха в импровизирания лагер, насочили дулата на пушките си към мястото, където спеше Джес. Първият изстрел изтръгна Ариел от съня ѝ. Трябваша ѝ само няколко секунди, за да се отърси и да разбере какво става. Но дори след това тя напълно осъзна случващото се едва когато видя куршумите да се забиват в спящата фигура на Джес. От гърлото ѝ се изтръгна протяжен, остър писък, който изразяваше огромния ѝ ужас. Усмивката на Блеки беше отвратителна.

Млъквай, жено, няма да ти направим нищо лошо. Ние с Люк имаме други планове за тебе.

— Не-е-е! Убихте Джес — захлипа истерично Ариел, опитвайки се да стигне до него, за да му помогне.

Но за неин ужас Блеки я хвана и я задържа с огромните си ръчища.

— Никъде няма да ходиш.

— Трябва да му помогна!

Джес не можеше да е мъртъв, не можеше!

— Няма как да му помогнеш на любовника ти. Никой не може да остане жив от толкова куршуми. Сега бъди добричка и дай една целувчица.

— Копеле! Копеле! Копеле! — пищеше Ариел, удряйки го с юмруци.

Люк се беше присъединил към тях, наблюдавайки борбата с жадно предчувствие.

— Може би, ако я цапна, ще се успокои.

— Само да я пипнеш, си мъртъв — долетя дълбок заплашителен глас.

— Не, не е възможно. Изпратих шест куршума в тоя кучи син! — изпъшка невярващо Блеки. — И дори не кърви!

— Да видим дали не е призрак — предложи Люк, извади пистолета си и се прицели.

Но не успя да стреля. Джес инстинктивно натисна спусъка на пистолета си и куршумът удари Люк с такава сила, че го завъртя, преди да го прати долу. Беше умрял още преди да е докоснал земята.

Когато Джес погледна към Блеки, видя пистолета му опрян в слепоочието на Ариел, а другата му ръка — увита около шията ѝ. Грозна усмивка разкривяваше противното му лице.

— Само да мръднеш, и жената е мъртва.

— Пусни я, Блеки.

— Не съм глупак, господине. С нея ще се измъкна отук.

Той започна да отстъпва, влачейки Ариел. Тя се бореше да си поеме дъх; ръката на Блеки беше като желязно въже около врата ѝ. Заби пети в земята, но това само още повече разсърди разбойника и той я повлече като парцалена кукла. Тя нямаше представа накъде я отвежда, нито пък можеше да му се противопостави.

— Хвърли пистолета по-надалече и оседлай коня си. Търпението ми се изчерпва — викна Блеки към Джес.

Джес го изгледа за миг, после се подчини. Запрати пистолета си към мескитовите храсти и се наведе, за да вземе седлото си от земята. Оседла Боец и отстъпи настрана.

Продължавайки да притиска пистолета си към слепоочието на Ариел, Блеки я метна на седлото и се качи зад нея. Джес стоеше неподвижно, с непроницаемо изражение, сребристите му очи бяха ледени като смъртта. Едва когато се видя на седлото на Боец, Ариел разбра какво е замислил Джес за Блеки и се помъчи да му помогне, но не успя да измисли нищо. Когато обаче Блеки се качи зад нея и взе юздите, тя изведнъж намери решението. Мигновено се наведе и впи малките си остри зъби в ръката му. С върховно задоволство чу изненадания и обиден рев на бандита.

— Кучка! — изсъска той, принуден от болката да я пусне за миг.

Ариел беше готова. Пое си дълбоко дъх, събра сили и в миг скочи от коня. Тупна долу и се претърколи, за да не попадне под копитата на огромното животно. Блеки изригна ред цветисти ругатни, но не загуби време да се занимава с Ариел. Пришпори яростно Боец и животното се втурна напред. Джес не стоеше със скръстени ръце — още преди Ариел да тупне на земята, той се втурна към нея, пренебрегвайки за миг опасния бандит, и коленичи, за да ѝ помогне.

— Удари ли се?

— Н-не. Не мисля. Ще го оставиш ли да си тръгне?

Джес стана, обърна се и изсвири пронизително. Никой не можа да види какво стана в следващия миг, но Ариел от опит знаеше, че Боец ще се подчини безусловно на сигнала на господаря си. Чу вик и глухо тупване, а после — нищо. След няколко минути Боец се появи в спокоен тръс и се приближи към господаря си. От Блеки нямаше и следа.

— Стой тук — заповяда Джес.

Ариел кимна, все още твърде замаяна, за да отговори, когато Джес извади пушката от дисагите и хукна натам, където беше изчезнал разбойникът. Ариел остана да лежи там, където беше паднала, треперейки от страх за Джес. Ами ако Блеки се е притаил някъде и го причаква? Джес може да беше упорит и корав мъж, но не беше жесток, макар да мислеше, че тя е отчасти отговорна за смъртта на брат му. От

друга страна, тя щеше да бъде подложена на нечувани безобразия, ако останеше на съмнителната милост на Блеки.

Безпокойствата ѝ се оказаха неоправдани, защото след минути Джес се върна — сам.

— Махнал ли се е? — запита Ариел с треперещ глас. — Ще се върне ли?

— Блеки Роу повече няма да ни безпокои — изрече рязко Джес. Видя как очите на Ариел се разширяват и добави: — Мъртъв е. Счупил си е врата при падането. Боец е препуснал в галоп точно когато сигналът ми го е спрял. Беше едър мъж и е паднал лошо.

— Значи свърши, наистина свърши... — запита Ариел с едва чул глас.

Джес се намръщи. Ариел беше по-плаха, отколкото би допуснал за жена, свикнала на насилие, помисли си той. Едно натрапчиво подозрение не му даваше мира, но той се помъчи да го отпъди. Тази жена беше умна; преди малко го беше доказала, използвайки ума си, за да се отърве от бандита без негова помощ. Хрумна му, че истинската Тили Каулс би предпочела компанията на мъж като Блеки Роу вместо да свърши зад решетките. Това го накара да се позамисли, но сега не беше време за такива неща. Не и когато Ариел трепереше пред него като лист и трябваше незабавно да я успокои.

— Всичко свърши. И Блеки, и Люк са мъртви.

Джес помогна на Ариел да се изправи и я задържа, когато краката ѝ се подгънаха.

— Съжалявам — изрече тя плахо. — Обикновено не се плаша толкова.

Нещо дълбоко скрито в Джес го накара да обвие ръце около нея и да я привлече към себе си. Почувства я толкова дребна и крехка пред огромното си тяло, че изпита непреодолима нужда да я пази и защитава.

— Държа се храбро, беше чудесна — каза той нежно, галейки я от раменете до кръста. — Можеше ти да лежиш там със счупен врат, ако не беше намерила начин да слезеш от коня. Много умно, но сигурно си свикнала сама да се оправяш в трудни положения.

Ариел почти не осъзна завоалираната забележка на Джес. Ръцете му бяха толкова топли, толкова успокояващи, толкова възбуждащи, че думите му почти губеха значението си. Когато устните му докоснаха

шията ѝ, тя се притисна още повече към него и ръцете ѝ сами се качиха към раменете му.

— Господи! Това никак не е хубаво.

От устните му се откъсна внезапна ругатня.

Изведнъж Ариел усети, че полита, когато Джес я грабна на ръце и я положи на постелята ѝ. Последва я и я притисна под себе си с настойчивост, която го шокира.

— Двамата с тебе ще решим това между нас веднъж завинаги. Искам те още откакто те видях и мисля, че и ти чувстваш същото. Подлудяваш ме, жено. Няма да мога да яздя утре, ако сега не свършим с това.

Ръката му се плъзна под полата ѝ, отминавайки коленете. Грапавата му длан я възбуждаше, докосвайки нежната кожа на бедрото ѝ.

— Не, недей — изохка тя с едва чути глас.

Джес не обърна внимание на слабия ѝ протест, копринената мекота на кожата ѝ го привличаше неудържимо. Кой да помисли, че Тили Каулс ще е толкова привлекателна, толкова млада и невинна? Той нямаше представа защо, но желанието му не намираше разумно обяснение. Тили „Ариел“ Каулс някак си беше влязла под кожата му по-бързо от всяка друга жена досега.

— Не си играй игрички с мене, Ариел — изстена Джес срещу устните ѝ. Кога бе успяла да го омагьоса така? — Няма да ти направя нищо лошо. Казвали са ми, че съм добър любовник, ще бъда добър с тебе.

Устата му се впи в нейната с дръзка настойчивост, езикът му облизваше влажните ѝ ъгълчета и в следния миг се вмъкна вътре, а тя ахна оскърбено. Започна да се бори с него, да го удря по гърдите, но това само разпалваше огъня в него. Слабините му набъбнаха, притиснаха се настоятелно към нейната мекота. Вече беше разкопчал корсажа ѝ и си играеше с щръкналото зърно на едната ѝ гърда. Посегна да разкопчае панталоните си, когато Ариел си възвърна дар слово.

— Безсърдечен негодник такъв! Как можеш да искаш такива неща след... след всичкото това! Нищо ли не чувстваш?

— Към онези копелета ли? Съжالياвам, Ариел, не изпитвам нищо към тях, но точно сега изпитвам много чувства към тебе.

— А аз не изпитвам нищо към тебе. Сега се махай от мене, веднага.

Джес пое дъх и разбра, че Ариел казва истината. Тя беше ужасно уплашена и ѝ трябваше време, за да се съвземе от шока. Явно не беше в настроение да прави любов и той щеше да бъде най-безсърдечният негодник на света, ако решише да я накара насила, докато тя още се чувстваше зле. Ръцете му затрепериха, докато нерешително спускаше надолу полата ѝ и закопчаваше корсажа ѝ.

— Колко жалко да криеш тия красоти, но имаш право. Трябва да погребва Люк и Блеки и да намеря конете им. Има още няколко часа до зазоряване, по-добре е да поспиш.

Мисълта, че Джес може да я остави сама, изведнъж накара Ариел да изпадне в паника. Не искаше да бъде сама, не и тази нощ. Нуждаеше се от успокояващото му присъствие, но не така, както той искаше нейното. И тъй като вече не беше заплаха за нея, тя не искаше да остане без него.

— Джес, не ме оставяй... не искам да бъда сама точно сега. Остани при мене до разсъмване.

Джес сви вежди. Ариел искаше от него нещо, което не беше сигурен, че може да направи. Да седи до нея, да я докосва... колко още мъчения можеше да понесе един мъж? Но тя изглеждаше толкова привлекателна, така уплашена, че той не можеше да ѝ откаже. Прегърна я необикновено нежно и я долепи до гърдите си.

— Спи, Ариел, в безопасност си; не трябва да се страхуваш нито от мене, нито от някой друг. Примирие. За няколко часа ще забравя коя си и ти направи същото.

Макар че тялото му тръпнеше от незадоволено желание, той се закле, че няма да я докосне. Не и тази нощ.

— Първо ми кажи защо Блеки и Люк не можаха да те убият. Видях ги да стрелят по одеялото ти.

— Нали не мислиш, че съм повярвал на тези разбойници? Знаех, че ще се върнат. Нагласих одеялото така, сякаш спя, и се скрих в меските да ги чакам. Оцелял съм досега, защото винаги съм бил предпазлив, и нямам намерение да се променям.

— Аз... радвам се, че не те убиха — каза сънено Ариел.

Джес не можа да измисли какво да ѝ отговори.

— Спи, Ариел.

Тя кимна уморено, вече полузаспала. В последните няколко седмици беше преживяла повече превратности, отколкото другите добре гледани млади дами не биха преживели до края на дните си.

Слънцето хвърляше топлите си лъчи върху лицето на Ариел и я накара да замига, докато постепенно се разсънваше. Беше спала така дълбоко, така безметежно, че не беше разбрала кога Джес се е отделил от нея. Усети, че вратата ѝ в мъжете се възстановява. Той беше толкова нежен, толкова внимателен тази нощ, че тя беше сигурна, че вече е разбрал грешката си и няма да я смята за Тили Каулс. Под въздействието на някакво чудо упоритият ловец на глави признаваше факта, че тя не беше в състояние да извърши всичките тези ужасни престъпления. И докато лежеше, размишлявайки над новото развитие на нещата, в полезрението ѝ се появи Джес. Изведе два коня от мескитовия гъсталак, окръжаващ лагера им. Едва тогава Ариел забеляза, че тялото на Люк го няма. Беше благодарна, че Джес е станал рано и е заровил двата трупа, преди тя да се събуди.

— Радвам се, че си будна — каза Джес, като усети, че Ариел го гледа. — Благодарение на Люк и Блеки вече си имаш собствен кон. А аз имам още две награди, които да си потърся. Сто процента съм сигурен, че за главите на тия двама негодници има обявени награди.

— Поне няма да останеш с празни ръце — подметна снизходително Ариел.

— Какво, по дяволите, ми плещиш? — запита остро Джес.

— Ами... сигурно вече не мислиш, че аз съм Тили Каулс? — ахна невярващо Ариел.

— Не съм видял нищо, което да доказва обратното — беше предпазливият отговор на Джес.

— Но... не разбирам. Снощи...

— Снощната случка само показва, че си една изплашена жена. Не съм си променил мнението. Все още смятам да те предам на правосъдието. Не мога да забравя, че партньорът ти уби брат ми. Той беше единственият ми роднина. Ако не си Тили Каулс, шерифът да се оправя. Хайде да ставаме, че имаме много път за днес.

Зелените очи на Ариел блеснаха във внезапен прилив на гняв. Този мъж беше толкова упорит, че не виждаше кога някой е невинен. Мразеше го. Не можеше да си спомни някога да е мразила някого така, както сега Джес Уайлдър. Снощи за малко бе открила мекота под

коравата му външност, но тази сутрин разбра колко много се е лъгала. Джес Уайлдър беше жесток, отмъстителен мъж, в чието огромно тяло нямаше и една частица съчувствие. Ако у него имаше някаква нежност или поне почитеност, държеше ги добре прикрити.

Ариел кипеше в едва сдържана ярост, докато Джес прибираше нещата и ги товареше на гърба на третия кон.

— Двата допълнителни коня ще ни позволят да пътуваме удобно — забеляза Джес, поглеждайки към Ариел. — Гладна ли си?

Тя поклати глава; беше твърде ядосана, за да яде. Храната сигурно щеше да заседне на гърлото ѝ и да я задави.

— Както искаш — сви рамене Джес. — И на мене нещо не ми се яде. Като се приготвиш, тръгваме.

Ариел изми лицето и ръцете си с малко вода от манерката, изплакна устата си и дискретно изчезна в храстите. Имаше сериозно намерение да избяга от Джес Уайлдър. Нямаше да бъде трудно да потъне сред меските и да се скрие в околните гъсталаци. Но здравият разум надделя. Ариел осъзна, че не е екипирана както трябва, за да пътува сама в тези негостоприемни краища. Нямаше храна, вода, оръжие, нито пък кон. Освен това, какъвто беше находчив, Джес Уайлдър със сигурност щеше да открие убежището ѝ. Когато се върна на мястото на лагера, Джес я чакаше, присвил устни в тиха развеселеност. Сякаш беше прочел мислите ѝ и знаеше, че е решила да се върне, вместо да се опитва да оцелее сама в такава враждебна обстановка.

Със сигурност беше доста по-спокойно да язди собствен кон, помисли Ариел, докато препускаше, леко изоставайки от Джес, който седеше на гърба на Боец така, сякаш се беше родил на седлото. Беше ужасно облекчение да не е принудена да се бори със странния, начин, по който тялото ѝ реагираше на този невъзможен мъж. Очите ѝ неволно се втренчиха в онази част от анатомията му, която така замайващо равномерно подскачаше на седлото. Стегнатите, съвършено симетрични полукълба на седалището му преминаваха в стройни хълбоци и тънка талия, после се разширяваха в невероятно мощни гърди и рамене. Тялото му беше еротично продължение на прекрасното животно под стегнатите му мускулести бедра.

Господи, помисли Ариел смаяна. Какво ставаше с нея? Умът ѝ я повеждаше на забранено пътешествие, което можеше да свърши само с

нови неприятности.

Когато спряха за обед и да дадат почивка на конете, Ариел жадно пое твърдата, ронлива питка, която Джес ѝ предложи. Изяде я в нацупено мълчание, без да знае, че той я наблюдава иззад черната завеса на миглите си.

Джес знаеше коя е Ариел и каква е, защо тогава тя не се отказваше от смешните си твърдения? Отначало му беше смешно да се съгласява с нея, да я нарича Ариел, като знаеше, че истинското ѝ име е Тили. Но сега нямаше абсолютно нищо смешно в начина, по който реагираше на присъствието ѝ. Господи, та той не беше хлапе с жълто около устата, което да не може да владее подтиците си. Беше зрял мъж, познал много жени за своите двадесет и осем години. По дяволите, колко живот и авантюри изпълваха тези години, така че защо някаква красива лъжкия като Тили Каулс, наричаща се още Ариел Лийланд, ще го кара да се чувства така дяволски объркан?

Ариел се изчерви, когато вдигна очи и видя, че Джес я гледа със загадъчно изражение на лицето.

— Нищо не съм направила — наблегна тя, вдигайки предизвикателно брадичка. — Не ме зяпай така, сякаш съм някое... някое чудовище. Надявам се да се задавиш със смешните си твърдения, щом научиш истината.

— Колкото и странно да изглежда, започвам да усещам същото — измърмори той под нос.

— Какво каза? — запита Ариел, понеже не успя да долови думите му.

— Нищо — изрече рязко Джес, съвземайки се. — Качвай се. Не искам това пътуване да продължава повече, отколкото е необходимо. Няма да се спра, докато Барт Дилън не се изправи пред съда заради престъпленията си. Може би ще започна живота си отново, когато Дилън се присъедини към тебе зад решетките.

— Някоя жена ли те чака някъде?

Защо го попита, укори се мислено Ариел. Какво ѝ влизаше в работата дали Джес е женен или в живота му има някоя изключителна жена.

— Би могло да се каже — призна той с бавна усмивка. Истина беше... е, може би поне отчасти. Много беше мислил за Ели Лу Додж през тези две години. Тя живееше във Форт Уърт, където той някога

беше щатски шериф, и се беше заклела, че ще го чака колкото трябва, докато той се разправи с убийците на Джъд. Но това беше преди две години и през цялото това време Джес я беше виждал твърде рядко. Тя беше висока, закръглена, руса, с кожа, бяла като лилия; Джес мислеше, че тя би могла да му стане чудесна съпруга. И ако не усещаше прилив на изгаряща страст по красивата Ели Лу, обвиняваше заради това силното си желание да намери и накаже убийците на Джъд. Ако тя все още беше свободна, Джес възнамеряваше скоро да се ожени за нея и да заживее спокоен живот.

Яздейки до Джес, Ариел мислеше над отговора му, питайки се каква ли жена ще обича един такъв груб, корав тексасец, студен като лед и готов на всичко. Може би някоя също толкова сурова и безчувствена като него.

Ариел никога не беше очаквала да преживее такава задушаваша жегга, каквато настана през следващите дни. Безмилостното слънце печеше с неотслабваща ярост. Само след няколко мили тя усети, че мозъкът ѝ сякаш започва да ври. Лятото в Сейнт Луи беше горещо, но не можеше да се сравнява с този изгорен от слънцето юлски Тексас. Тя усещаше, че цялата влага от тялото ѝ се изпарява, за да не остане нищо, само една изсушена черупка. Усещаше как кожата ѝ се надига на мехури и носът ѝ се бели.

Този ден яздиха непрекъснато, докато бедрата на Ариел започнаха да пламтят. Гърбът ѝ се превърна в една огромна болка, главата ѝ бумтеше. Тя се отпусна на седлото и щеше да падне, ако в последния миг Джес не я беше видял, че се олюлява; свали я от седлото ѝ и я настани пред себе си.

— Поспи, ако искаш — каза той, вече с не толкова суров глас. — Няма да те оставя да паднеш.

Ръката му се обви около талията ѝ и той стисна по-здраво юздите.

— По дяволите, носиш корсет в тази жегга? — изруга той. Дръпна внезапно юздите и спря коня. — Да не си си изгубила целия акъл, който ти е дал господ? — Смъкна я от гърба на Боец. — Сваляй го. И две-три от тия дяволски фусти. Трябва вече достатъчно добре да си опознала Тексас, за да разбереш, че всичките тия женски гиздила не вършат работа в такъв климат. Размърдай си задничето, Тил... Ариел.

— Как смееш! Разбира се, че няма!

Джес слезе и се извиси над Ариел като разярен великан, застанал широко разкراчен, скръстил ръце на масивните си гърди. Жилите на врага му се издуваха от гняв.

— Веднага, Ариел! Смятам да те отведа във Форт Уърт жива и здрава, а не изсушена от жегата. Ако сама не го направиш, ще ти помогна.

Той я разтърси безмилостно, хванал с огромните си ръце деколтето на роклята ѝ.

Ариел почувства натиска на пръстите му и разбра, че Джес има намерение да я съблече, ако тя сама не го направи.

— Чакай! Ще го направя. Обърни се.

Джес я погледна смутено за един миг, после отметна глава и се разсмя.

— Ама ти си била голяма работа! С колко мъже си била, преди да се хванеш с Барт Дилън? Не ми се прави на невинна. Ще махнеш ли тоя корсет или не?

Ариел сърдито отмахна ръцете на Джес и се обърна с гръб към него. Ръцете ѝ трепереха, докато разкопчаваше копчетата на корсажа и смъкваше ръкавите. Когато посегна зад гърба си, за да развърже връзките на корсета, Джес се намеси, преди тя да успее да ги хване. Дългите му загорели пръсти сръчно и уверено развързаха връзките. Когато докоснаха нежната ѝ кожа, Джес беше смаян от начина, по който плътта ѝ го караше да потреперва и да пламти. Ариел навярно също го беше почувствала, защото замря и пое дълбоко дъх. Пръстите на Джес внезапно стиснаха дрехата и рязко я дръпнаха. Тя ахна, когато корсетът се отдели от тялото ѝ и излетя над главата ѝ, приземявайки се в праха на няколко ярда разстояние.

Тя сърдито дръпна корсажа си и се обърна, за да го изгледа гневно.

— Необходимо ли беше?

— И още как. Никога няма да разбере защо жените намират за необходимо да се напъхват в такива измишльотини, дето само им създават неприятности. Ти със сигурност нямаш нужда от това нещо. Мога да обхвана кръста ти с две ръце и пак ще остане достатъчно място. Сега фустите.

Когато Ариел се поколеба и му се стори, че прекалено дълго се бави, Джес безцеремонно пъкна ръце под полата ѝ и развърза шнура,

който държеше фустите. Две от тях веднага се свлякоха с леко шумолене в краката ѝ. Ариел нямаше друг избор освен да излезе от тях. Когато Джес се наклони да ги хвърли при корсета, тя се възпротиви.

— Не! Ще... ще ми трябват.

— В затвора ли? — намръщи се Джес.

Но удовлетвори молбата ѝ, взе фустите и ги натъпка в дисагите. Вдигна я, настани я на Боец и скочи на седлото зад нея.

— Имам си кон — настоя Ариел.

— Може по-късно пак да яздиш, но не и сега. Едва не припадна и можеше да си счупиш глупавия врат преди няколко минути.

— Защо те е грижа?

— Проклет да съм, ако знам — изръмжа Джес. — Сега заспивай. Когато си починеш, ще се качиш пак на коня си.

Ариел нарочно изправи гръб, отказвайки да докосне дори частица от твърдото му тяло. Но за нейно съжаление решителността ѝ бързо се стопи, защото изтощението, съчетано с палещата жегла и еднообразието на пейзажа, я накара да се отпусне на гърдите на Джес.

Джес усети Ариел да се отпуска до него и ръцете му автоматично се стегнаха около нея. Това, което започна в следващия миг, беше жестока борба със съзнанието му, което непрекъснато му припомняше, че нежната женственост на Ариел е измамна. Под невинната външност се криеше сърце, черно като ада. Тя беше ограбила повече банки, отколкото той можеше да преброи, беше съучастничка в убийството на няколко мъже. Джес не можеше да понесе мисълта, че я желае въпреки мрачното ѝ минало и печалната ѝ репутация. Всичко, което трябваше да направи, беше да си припомни как Джъд умря от силния кръвоизлив в банката, след като беше застрелян от Барт Дилън, и горещата му кръв закопня за отмъщение. Но макар да знаеше всичко това, Джес не успяваше да се пребори с факта, че желаше тази жена независимо какво беше направила. Почти му се искаше тя да бъде Ариел Лийланд, невинна жертва на фалшива самоличност.

Проклятие, помисли той, изсумтявайки в самопрезрение. Размекваше се с възрастта. Нямаше търпение да се отърве от тази женичка, за да продължи да търси Барт Дилън. Дотогава, до деня, когато този отвратителен престъпник умреше или отидеше зад решетките, обеща си отново Джес, той щеше да посвети живота си на

това, да намери убиеца на Джъд. Наистина нямаше да има живот за него, докато Барт Дилън се разхожда свободно из Тексас!

Ариел не спеше. Безнадеждно осъзнаваше тялото на Джес — твърдата стена на гърдите му, мускулестите му ръце, обгърнали талията ѝ, за да държат юздите. Но вместо да се почувства застрашена, тя я обграждаше усещане за спокойствие. Скоро заспа, знаейки, че докато Джес е наблизо, нищо лошо няма да ѝ се случи. Беше противоречие, но тя беше твърде изтощена за да се задълбава в него.

Ариел беше уморена. Уморена от пътуването, от горещината, праха и меските. Уморена от Джес Уайлдър. Той беше арогантен, безсрамен и направо я вбесяваше. Тя престана да се опитва да му обяснява, че не е Тили Каулс, само си хабеше думите. Надяваше се шерифът във форт Уърт да има достатъчно разум да провери историята ѝ, преди да я затвори за престъпления, които не беше извършила. Не можеше да го обвинява, че жали за загиналия си брат, но това не оправдаваше възмутителното му поведение спрямо нея.

Вечерта спряха до малък поток, почти пресъхнал. Ариел не можа да събере достатъчно вода, за да се измие. Когато Джес тръгна да улови някакво животно за вечеря, тя реши да се възползва. Когато той се върна с два мършави заека, тя вече се беше измила, беше сресала косата си и се беше преоблякла в единствената чиста рокля, която носеше в багажа си.

Нахраниха се мълчаливо. След това Ариел постла одеялото си до огъня и си легна. Видя Джес да я наблюдава — винаги я наблюдаваше — и потръпна.

— Утре ще стигнем във форт Уърт — каза той, постилайки одеялото си от другата страна на огъня.

— Сигурно много се радваш — отвърна хапливо Ариел.

— Няма да го отрека — изрече бавно Джес. — Ти ми действаш странно, Ариел. Както без съмнение си открила, не съм човек, който лесно може да се повлияе и да се полъже по женски прищевки. Но проклет да съм, ако не съзнавам, че ужасно много те желая. И мисля, че и ти изпитваш същото. Има начин да задоволим желанията си.

— Само да си се приближил към мене, Джес Уайлдър, и ще съжаляваш — беше леденият отговор на Ариел.

Тъмната му вежда се вдигна в предизвикателна дъга.

— Бих могъл да те накарам да промениш мнението си.

— Не, благодаря. Каквото и да е предложението ти, то е ужасно неморално и унижително. За щастие само още един ден трябва да те

понасям. Лека нощ, господин Уайлдър.

Джес ѝ хвърли дяволита усмивка.

— Страхуваш се, че ще ти хареса това, което ще направя с тебе? Страхуваш ли се, че може да съм по-добър любовник от Барт Дилън?

— Не ме е страх от нищо, което правиш или казваш — отвърна Ариел бързо... може би прекалено бързо.

Изведнъж Джес се озова коленичил до нея, хвана раменете ѝ и я привлече до себе си. Ариел усети горещината, която лъхаше от него, вцепени се от дивата сила в сребристия му поглед. Господи, той беше толкова... толкова масивен, така горещ, твърд, изпълнен със страст... така възхитително мъжествен. И така дяволски уверен в себе си.

— Изкушаваш ме, жено, ужасно ме изкушаваш.

Омагьосана, Ариел усети как устата му покорява нейната — гореща, влажна, свирепо властна. Езикът му напираше безпощадно, докато устните ѝ не се разтвориха. Реагирайки жадно, Джес изстена гърлено и започна да опустошава сладката горещина на устата ѝ. Ариел не усещаше нежност в целувката, нито истинска страст. Чувството, което го движеше, беше само огромен изблик на гняв. Трудно беше да прецени дали е насочен към нея или към самия него.

Ариел замря шокирана, когато Джес притисна хълбоците си към нея и тя усети възбудата му. После коравата му ръка обгърна гърдата ѝ, силните му пръсти започнаха да мачкат нежната плът с дръзка настойчивост. Тя опря ръце в гърдите му и успя да освободи устата си.

— Махни си ръцете от мене — извика тя с растяща паника.

Джес внезапно осъзна как без малко щеше да започне да се люби с жената, замесена в убийството на брат му. На дръзкото му лице се изписа смущение и той я пусна така рязко, че Ариел залитна назад.

— Не знам какво има в тебе, жено, но ти просто подпалваш огън в панталоните ми. Върви да спиш, преди да съм си променил намеренията и да угася пламъците в това твое сладко телце.

Ахвайки възмутено, Ариел изгледа Джес с израз на дълбоко отвращение. Никога досега не беше срещала мъж, толкова ужасно непредсказуем, толкова коварен, толкова... толкова вбесяващо мъжествен! Първото, което щеше да направи, щом стигне във форт Уърт и изчисти името си, щеше да бъде само едно — да купи пистолет и да застреля този нахалник. Толкова беше вбесена. Но успя някак си да се успокои, обърна се с гръб към Джес и потъна в дълбок сън.

Форт Уърт беше последното голямо цивилизовано място между реките Брасос и Коу и каубоите го харесваха, защото там можеха да направят някоя добра сделка с търговците и да се почувстват като в „доброто старо време“.

Ето, пристигнахме — каза Джес, когато влязоха в града. — Каутаун. Казват му и „мястото, където почва Западът“. Иначе е наречен на генерал Уърт, който водел федералните войски в боевете против команчите.

— Не ми харесва особено — каза Ариел, докато двамата яздеха през прашния център на града.

Тя забеляза обичайните магазини и кръчми от двете страни на централната улица. Имаше много хора, магазините бяха пълни с пазаруващи каубои и местни жители.

— Оживено място и добър град — обърна се Джес към нея. — Роден съм във Форт Уърт и бях щатски шериф почти четири години. Брат ми беше заместник-шериф. И ти трябва добре да познаваш форт Уърт, нали с Дилън намерихте най-добрия начин да се измъкнете след обира на банката. Колко лошо, че Дилън те остави сама да поемеш вината.

— Ще изглеждаш много глупаво, Джес Уайлдър, като разбереш, че не съм Тили Каулс.

— Скоро ще научим, нали? — изрече Джес през зъби. — Историята, която ме разправи, няма да издържи, когато шерифът установи самоличността ти.

— Ако очакваш да ме познае по онази ужасна снимка от афиша, ще бъдеш ужасно разочарован.

— Нека той да реши — каза Джес, спирайки коня си пред канцеларията на шерифа.

Слезе и свали Ариел от седлото, преди тя да е направила и едно движение. Спусна ръце по талията ѝ в странно нежелание да я остави да излезе от живота му. Знаеше, че е убийца и ограбвачка, и лъжкиня, но му въздействаше така, както никога никоя жена досега. Озадачаваше го и го плашеше. Ръцете му внезапно се отпуснаха. Хвана я за лакътя и доста грубо я дръпна по дървения тротоар към отворената врата на канцеларията на шерифа.

Мъжът, седнал зад бюрото беше над четиридесетгодишен, по-скоро набит, отколкото дебел, с гъста посивяла коса и рошави вежди. Изглеждаше достатъчно едър, за да се справи и с най-злия разбойник, и корав като бизонска кожа. Когато Джес и Ариел влязоха, той вдигна глава и интелигентните му сини очи пламнаха, щом зърна Джес.

— Джес! Джес Уайлдър, стари приятелю! Къде беше, по дяволите? Не си се мяркал скоро в Каутаун.

Стиснаха си ръцете. Ариел едва не изстена на глас. Как да очаква безпристрастно отношение от човек, който е приятел на Джес Уайлдър?

— Как си, Кейлъб? — ухили се Джес. — Създават ли та неприятности в Каутаун?

— Не и такива, с които да не мога да се справя — отвърна Кейлъб. — Но ако си искаш старата работа, със сигурност можеш да си я получиш обратно. Ади иска да идем на изток да се видим с дъщерята, а аз мисля, че това не е чак толкова лоша идея.

— Как е Ади? — запита Джес, спомняйки си с добро чувство за жената на Кейлъб.

— Бъбрива както винаги — изкикоти се шерифът.

Докато говореше с Джес, Кейлъб постоянно поглеждаше към Ариел. Накрая Джес я издърпа пред себе си и каза:

— Познаваш ли я, Кейлъб?

Очите на шерифа се присвиха и той огледа моментално Ариел от глава до пети. После се разшириха, като че ли я беше познал.

— Като две капки вода прилича на Тили Каулс.

— Това е самата Тили Каулс.

За миг Кейлъб го изгледа стреснато.

— Не може да бъде. Преди два дни получих съобщение, че Тили Каулс е участвала в обира на банка в Накогдочис. Странна работа, но Барт Дилън не е бил с нея. Свидетели се кълнат, че мъжът с нея е бил Франк Келс. И за него има афиш за издирване.

— Нали ти казах — изрече Ариел самодоволно.

— Свидетелите са сбъркали, Кейлъб — настоя Джес с мрачно упорство. Беше сигурен... толкова сигурен. — Намерих Тили в преобърнат дилижанс, закопчана с белезници за шерифа, който водеше нея и Барт Дилън към Форт Уърт, за да ги откара при съдията. Шерифът беше застрелян в главата.

— Чух, че Дилън и Каулс са били хванати, и се запитах защо отново са на свобода. Последното, което знам за тях, е, че се очакваше да пристигнат с дилижанса от Тексаркана.

— Забрави за дилижанса. Никой не остана жив, за да разкаже, освен Тили. Когато чух, че са хванали Дилън и Тили, като са се опитвали да минат в Арканзас, помислих, че дългото търсене вече е приключило. Можеш да си представиш колко бях разочарован, като разбрах, че половината банда още е на свобода.

— Не знам, Джес — каза Кейлъб, почесвайки се по главата. — Защо Дилън ще изостави Тили?

— Казвам се Ариел Лийланд — намеси се Ариел, не можейки повече да се сдържа. — Не мога да убедя това упорито муле.

Джес изсумтя презрително.

— Тили беше в безсъзнание, когато я намерих, прикована към мъртвия шериф. Нямам представа защо Дилън я е изоставил.

— Защо се преобърна дилижансът?

— Преследваха ни разбойници — каза Ариел, нямайки търпение да изясни нещата и да се върне към собствения си живот. Това беше някакъв ужасен кошмар, който нямаше край.

— Разбойници ли? — изрече рязко Кейлъб. Двамата с Джес се спогледаха, но значението на тази размяна убягна на Ариел. — И ти ли мислиш това, което и аз?

— Ъхъ. Май някои от приятелите на Дилън са надушили, че е арестуван, и са решили да пресрещнат дилижанса. Но ми е много странно защо са оставили Тили. Сигурно са си имали причини. Лично аз смятам, че това женче създава повече проблеми, отколкото си струва.

— Не са изоставили Тили — намеси се Ариел със сърдит глас. — Когато шерифът се качи на дилижанса, мъжът беше прикован към него, а ръцете на жената бяха оковани с белезници. Нямам представа как съм се озовала прикована към шерифа.

Тя се вгледа в Джес, вирнала предизвикателно брадичка, с тъмни и гневно бляскащи очи, предизвиквайки го да докаже вината ѝ.

Стояха съвсем близо един до друг, мятйки си яростни погледи, без никой да отстъпи нито инч, непреклонни, упорити, но възприемайки се взаимно по начини, които нямаха нищо общо с Барт Дилън или с брата на Джес.

— Тя може да е права, Джес — предположи Кейлъб. Шерифът усети как между Джес и Ариел минава някакво подводно течение, което негласно потвърждаваше взаимното им привличане, и това ужасно много го забавляваше. Отдавна познаваше Джес Уайлдър и го беше виждал да използва, а после да отстранява разни жени, които му се хвърляха на врата, и смяташе, че е време някоя да дойде и здравата да го разтърси. Кейлъб нито за миг не беше повярвал, че Джес ще се ожени за Ели Лу, за тази разглезена, празноглава кокетка, каквато той много добре знаеше, че е. Дватамата с Ади усещаха, че Джес не обича Ели Лу; но Джес беше твърдоглав и можеше да предложи брак на някое момиче само защото се беше уморил да скита и искаше малко стабилност в живота си.

— Не ми казвай, че тази малка вещица те е омагьосала и тебе! — изрече с отвращение Джес. — Всеки глупак може да види, че тя е Тили Каулс. Погледни. — Той бръкна в джоба си и извади нагънатия и омачкан афиш, който носеше вече почти две години. — Погледни снимката и ми кажи дали жената пред тебе не е Тили.

— Познавам този афиш, Джес, и признавам, че тази жена съвпада с описанието, но ако Тили Каулс е била забелязана в Накогдочис, нямам причина да мисля друго.

— Благодаря, шерифе — каза Ариел, усмихвайки се победоносно на Джес. — Поне някой тук проявява здравия разум, с какъвто господ го е дарил. Безброй пъти в последните няколко дни казвах на господин Уайлдър, че не съм Тили Каулс. Аз съм Ариел Лийланд.

Кейлъб протегна ръка.

— Приятно ми е, госпожице Лийланд. Шериф Хокс.

— Не вярваш на историята й, нали, Кейлъб? — запита Джес, смутен.

— Имате ли документи, госпожице Лийланд? — запита Кейлъб, поглеждайки изпитателно Джес.

— Н-не, документите и ценностите ми бяха откраднати от дилижанса. Но можете да телеграфирате на майка ми и втория ми баща в Сейнт Луи; те ще гарантират за мене.

— Дайте ми името и адреса и веднага ще пратя телеграма. Междувременно можете да се настаните в хотела.

— По дяволите, нима й вярваш?!

— Докато не се докаже нещо друго, Джес, нямам избор, освен да приема историята ѝ.

— Шериф Хокс — каза Ариел притеснена, — аз имам много малко пари у себе си.

Тъй като ѝ беше строго забранено да пътува до Тексас сама, Ариел беше взела само парите, които имаше под ръка. Те бяха достатъчни за пътуването, но не и за нещо повече. Само малка част от тях бяха скрити в корсажа ѝ, останалите бяха открадната. От писмата на адвокатата Ариел знаеше, че баща ѝ е оставил значителна сума на нейно име в банката в Уейко. Всички тези писма и други документи бяха сред нещата, открадната от дилижанса.

— Ако бъдете така добър да ми услужите с някакви пари, ще ви ги върна, когато стигна в Уейко. Баща ми ми остави преуспяващо ранчо и пари в банката. Може би ще можете да телеграфирате на господин Джейсън Бърнс, адвокатата на баща ми, и да му кажете, че съм се забавила във форт Уърт.

— Ще се погрижа за телеграмите. А относно заема...

— Аз ще заема пари на Ариел — намеси се Джес, изпреварвайки отговора на Кейлъб.

От опит знаеше колко зле е платен градският шериф и не искаше Кейлъб да хвърля пари, от които не можеше да се позволи да се лиши. От друга страна, Джес беше спечелил доста много пари от награди през последните две години, но те седяха в банката и само събираха прах.

Кейлъб се изчерви, но видът му изразяваше благодарност. Преди Ариел да изкаже на глас протеста си, шерифът се обади:

— Защо не настаниш госпожица Лийланд в хотела, докато аз пратя телеграмите?

Джес кимна.

— Ще се срещнем тук по-късно. Ако има награда за двама разбойници на име Блеки Роу и Люк Уилкс, възнамерявам да си я прибера. Погребах ги някъде по пътя от Тексаркана. Но първо трябва да съобщя за нападението над станцията на „Бътърфийлд“. Индианците са отвели добитъка.

— Ранени има ли?

— Не. Тия негодници са искали само конете.

— Ако не греша, има по петстотин долара награда за всеки от двамата, живи или мъртви. Имаш ли доказателства?

— В дисагите. Имам и свидетел. — И той махна към Ариел. — Ония се опитаха да ме убият, за да се докопат до нея.

— Вярно ли е, госпожице Лийланд? — запита Кейлъб.

— Да — каза Ариел, потвърждавайки разказа на Джес. — Джес Уайлдър го бива с оръжията, признавам му го.

След няколко минути Ариел и Джес вървяха към хотела, докато Кейлъб отиваше към телеграфната станция, за да прати телеграмите. Но за огромно нейно съжаление той я държеше здраво за лакътя.

— Не ти искам парите — изсъска тя, издърпвайки ръката си от неговата, и спря рязко, като се обърна с лице към него. — Още не вярваш, че съм Ариел Лийланд, нали?

— Не. — Краткият му отговор казваше всичко. — Мръдни си задничето, имам и други работи да върша.

— Казах ти, не ти искам парите.

— Къде ще спиш? Какво ще ядеш?

— Имам малко пари. Дори улицата е за предпочитане, отколкото да приема нещо от тебе.

Сребристите очи на Джес светнаха опасно.

— Мога да те заведа у госпожица Джолийн. Не е толкова изискано, като в други публични домове, но сигурно няма да е от значение за жена, която не подбира с кого си ляга. Момичетата там печелят прилично. А пък — подразни я Джес, чудейки се защо я оставя така да му влиза под кожата — и на улицата не е чак толкова зле, ако искаш да си хванеш някой каубой. Доста каубои се навъртат наоколо.

Плътна червенина полази по шията на Ариел, оцветявайки бузите ѝ, и изчезна в корените на косите ѝ. Беше толкова разгневена, че дори слабите ѝ усилия да говори свързано пропаднаха с гръм и трясък.

— Е, какво избираш? — продължи Джес. — Госпожица Джолийн, улицата или най-добрия хотел в града?

— Помолих шериф Хокс за заем, не тебе.

— Кейлъб не може да си позволи да ти заеме пари.

— А ти можеш, така ли?

Джес се ухили широко. Независимо колко я беше разярил този арогантен негодник, Ариел не можа да не се поддаде на мъжественото

му привличане. Тръпка пролази по гърба ѝ; изведнъж се уплаши от това, което изпита към него, от странния начин, по който докосването му караше тялото ѝ да реагира. Как може човек да изпитва омраза и същевременно привличане?

— Не съм толкова беден, колкото си мислиш — осведоми я Джес. — Ловът на глави ми осигурява добри средства за живот.

— Обзалагам се — процеди през зъби Ариел. Отчаяно искаше да откаже парите на Джес, но беше твърде практична, за да позволи на гнева си да замъгли здравия ѝ разум. — Ще си получиш парите веднага щом стигна в Уейко.

Двамата отново се запътиха към хотела. Но пак се наложи да спрат. Този път ги спря млада жена с подскачащи руси къдрици, сини очи и разкошни форми, съблазнително прикрити от муселинена рокля в бяло и розово. Тя изхвъркна от магазина и с възторжен вик се хвърли на врата на Джес.

— Върна се! Толкова ми липсваше, скъпи, наистина!

И за огромно смущение на Ариел привлекателната млада жена залепи една щедра целувка на устните на Джес. Това, което наистина я възмути, беше фактът, че той като че ли се зарадва на вулгарния жест на жената и на свой ред я целуна. После я отмести със смях.

— Дръж се прилично, Ели Лу, какво ще си помислят хората?

— Фу! Хич не ми пука какво си мислят — каза Ели Лу, нацупила устни. Долната ѝ устна беше пълна, червена и чувствена. Ариел веднага я намрази. — Ще останеш ли?

— Бих искал да ти кажа, че търсенето ми е приключило, скъпа, но не мога — отвърна Джес.

Ариел замръзна. Скъпа. Джес я наричаше „скъпа“.

— Откажи се, Джес, нека законът се погрижи. Само си пилееш живота да търсиш убиеца на Джъд.

— Съжалявам, Ели Лу, не мога да го направя. Заклех се да закарам Барт Дилън и Тили Каулс пред съда и ще го направя.

Ели като че ли изведнъж забеляза Ариел, която стоеше малко зад Джес, свела очи.

— Коя е тя? — запита Ели Лу.

Огромните ѝ сини очи се спряха на Ариел с враждебен поглед. Ариел се почувства неудобно.

— Това е... Ариел Лийланд — каза Джес, запъвайки се на името. — Дилижансът ѝ се преобърнал. — Пропусна подробностите от срещата им и времето, което бяха прекарвали заедно. — Водя я в хотела. Ариел, това е Ели Лу Додж. Баща ѝ е собственик на магазина.

Ариел кимна учтиво, но Ели Лу нарочно пренебрегна жеста ѝ и вирна чипия си нос.

— Ела довечера на вечеря, Джес, родителите ми много ще ти се зарадват, както и аз. Можем след това са се поразходим и може би ще те убедя този път да останеш тук.

Очите ѝ обещаваха наслади, за които не смееше да говори.

— Приемам, Ели Лу — усмихна се Джес. — Но сега наистина трябва да вървя.

— Щом настояваш — отвърна Ели Лу. Острият ѝ глас стържеше по нервите на Ариел. — До довечера.

Тя се надигна на пръсти и отново целуна Джес, поглеждайки към Ариел, за да види дали ги гледа. После се обърна и се отдалечи, полюлявайки предизвикателно хълбоците си.

Банята никога не ѝ беше изглеждала толкова великолепна, помисли Ариел, протягайки се лениво във ваната, която беше поръчала в мига, щом Джес я остави тук. Стаята, която нае за нея, беше широка и удобна, макар и не чак толкова голяма като онези, в които беше отсядала в източните градове. Запита се колко ли ще струва отговорът на телеграмите, пратени от шериф Хокс. Нямаше търпение да напусне форт Уърт. Според пресмятанията ѝ имаше скрити в корсажа точно толкова пари, колкото да си купи билет до Уейко, и може би още малко, за да купи и някакви дрехи.

Размишленията ѝ бяха внезапно прекъснати от почукване на вратата. Тя каза „да“, защото помисли, че камериерката носи нови кърпи.

— Моля, оставете кърпите на стола, мога да се справя сама — извика тя през рамо.

Джес влезе в стаята, носейки под мишница вързопчето със скромните вещи на Ариел. Беше се отбил в управлението на компанията „Бътърфийлд“ и по пътя към бръснарницата си спомни, че нещата на Ариел са останали в дисагите му. Знаеше, че ще си ги иска. Можеше да ги прати по човек, но поради някаква неясна причина мисълта отново да види Ариел накара адреналина да запулсира по вените му. Това, което видя, влизайки в стаята, накара дъха му да спре.

Извадила единия си крак от водата, Ариел прокара ръка по стройния си прасец, оставяйки следа от разпенен сапун. Ръцете ѝ бяха голи и изкусително закръглени, невинни, но съблазнителни. Гладките ѝ гърди, сякаш от слонова кост, леко стърчаха над водата, а розовите им зърна го накараха да забрави, че законът издирваше тази непоносима сладка магьосница поради всякаква друга причина, само не и за да даде наслада на някой мъж. И ужасно му се искаше той да е този мъж.

— Много ме бива да трия гърбове — проточи лениво Джес. Гласът му беше дълбок и дрезгав, очите му бяха потъмнели от желание.

— Ти! — изфуча Ариел, скривайки се под водата, като остави да се виждат само главата и шията ѝ. Или поне така предполагаше. — Излизай оттук.

Само смъртта би могла да накара Джес да не пристъпи напред, докато не се озова плътно до ръба на ваната. Дива възбуда го разтърси, когато погледна към Ариел. Всяка извивка, всеки прекрасно сложен инч от нея се виждаше съвсем ясно под повърхността на водата. Взря се в нямо благоговение в тъмния триъгълник, увенчаващ срещата на бедрата ѝ. Желание запълзя в слабините му.

— Добре ме чу, излизай оттук. Веднага!

— Ще бъда щастлив да ти изтрия гърба — повтори Джес, изпращайки ѝ дяволита усмивка.

Потопи ръка във водата и нарочно докосна бедрото ѝ.

Ариел си пое дъх на пресекулки. Бушуващите чувства, които предизвикваше допирът на този мъж, я омайваха и плашеха. Може би не беше красив в класическия смисъл на думата, но беше дръзко привлекателен и буквално лъхаше на мъжка сексуалност. Ариел беше имала доста обожатели в Сейнт Луи, но никой не можеше да се сравнява с огромния, жизнен Джес Уайлдър. Особено пък Дентън Добс, мъжът, за когото майка ѝ и вторият ѝ баща се надяваха тя да се омъжи.

— Напълно съм способна да си измия гърба — изсъска тя, опитвайки се да скрие голотата си с тривката, която държеше в ръка.

Чу Джес да се изсмива, дълбоко търкалящ се звук в гърлото му, и тривката моментално ѝ бе отнета.

— Дай ми сапуна.

— Глух ли си? Казах, че мога сама да си измия гърба. Моля те, излез, преди камериерката да се е върнала с кърпите.

Той сам бръкна да търси сапуна, улови го и насапуниса тривката бавно и с наслада.

— Ти си най-вбесяващият, най-дразнещият, най-непоносимият мъж, когото съм имала неудоволствието да срещна!

— А ти си най-упоритата, най-устатата, най-изнервящата малка дива котка, на която някога съм попадал. И си ужасно привлекателна жена, от розовите пръстчета на краката до розовите ти зърна, които така усилено се опитваш да скриеш.

Ариел ахна възмутена.

— Държиш се като уличник и със сигурност не си никакъв джентълмен.

— Никога не съм казвал, че съм — Той застана зад гърба ѝ. — Ще се изправиш ли?

— Обещавах ли да си тръгнеш, ако се изправя? Мога да викам за помощ.

— Но няма да го направиш.

Подигравателният му и саркастичен тон я накара да поиска да го цапне през лицето.

Победена, Ариел се надигна и кръстоса ръце пред себе си. Нямахте ли край дързостта на този мъж? Нима всички тексасци бяха толкова... толкова... дяволски твърдоглави? Тя трепна, когато усети тривката да докосва гърба ѝ. Всички нервни окончания като че ли заживяха собствен живот от допира му. Дори през плата кожата ѝ усещаше нежните му масажирани движения.

— Е, толкова ли беше трудно? — прошепна Джес на ухото ѝ.

Той знаеше, че нарочно я дразни, но не можеше иначе. Гневът и безсилието ѝ само я правеха още по-красива и на него ужасно му харесваше да я дразни, да вижда как зелените ѝ очи стават тъмни и заплашителни. Знаеше, че навлиза в потенциално опасна територия, че нарочно пренебрегва инстинкта, който го предупреждаваше да се обърне и да избяга колкото може по-далече от тази омайна малка чаровница.

Но този път той не послуша вътрешния си глас и какво стана? Какво го подтикна да се държи така нахално с Ариел Лийланд... или Тили Каулс... или както там се казваше? Отговорът беше прост, каза си той. Подтикваше го страстта. Искаше я, желаше я; не можеше да си спомни кога някоя жена му е въздействала така, както нито му харесваше, нито пък точно сега имаше нужда от това. Животът му беше достатъчно объркан и без да се захваща с жена, която беше или изпечена лъжкия, или невинна девица, изпаднала в неприятно положение. Страхувайки се, че може да се изкуши да потърси истината по най-първичния начин, познат на всеки мъж, Джес внезапно се изправи и излезе от стаята.

— Слава богу, време беше да си тръгнеш! — Ариел изви глава и погледна през рамо, шокирана от това че излизането на Джес я беше смутило. — Непоносима свиня — измърмори тя намръщено.

Все по-явно ставаше, че господ е пратил Джес Уайлдър на тази земя само за да ѝ прави живота непоносим.

Когато след няколко минути пак се чу почукване на вратата, Ариел вече не повтори грешката си.

— Кой е?

— Камериерката, госпожице, донесох ви кърпите. Извинявайте, че толкова се забавих.

Ариел каза на момичето да влезе и я изпрати да си гледа работата, след като беше оставила кърпите на стола. След това поръча да ѝ донесат вечеря в стаята и си легна. Пътуването с Джес Уайлдър я беше изтощило и умствено, и физически. Нека Ели Лу се оправя с него тази вечер, помисли си тя, чудейки се на противоречивите чувства, които тази мисъл предизвикваше у нея. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше наистина странна за девица, незапозната с тайнствата на любовта. Инстинктът ѝ подсказваше, че Джес Уайлдър би бил прекрасен и страстен любовник, способен да даде на някоя жена изключително удоволствие. За съжаление, тя не беше тази жена — нито пък имаше изгледи да бъде.

Скоро този непоносим негодник щеше завинаги да излезе от живота ѝ. Скоро тя щеше да управлява собственото си ранчо и да докаже на майка си и на втория си баща, че жената може да бъде компетентна точно толкова, колкото и всеки мъж, когато става дума да управлява ранчо и сама да се грижи за собствеността си. Хващайки се за тази спасителна мисъл, Ариел се унесе в сън, изпълнен с образа на високия сребристоок текеасец, който беше продал душата си на дявола.

На следващата сутрин Ариел преброи парите си и излезе от хотела, запътвайки се към канцеларията на компанията „Бътърфийлд“. Разочарована разбра, че дилижансът на компанията пътува само веднъж седмично до Уейко и го е изпуснала само за един ден. Когато разбра, че има достатъчно пари, за да си купи билет, благодари на агента и си тръгна. За щастие нямаше да се наложи да моли Джес за нов заем.

Беше почти пладне, когато Ариел наближи канцеларията на шерифа. Надяваше се той вече да е получил отговор на телеграмите, изпратени предния ден. Спря пред вратата, хвана дръжката, но точно в този момент дочу гласове през отворения прозорец. Единият беше на

шериф Хокс, другият — на Джес Уайлдър. Ловецът на глави говореше с гневен тон:

— По дяволите, Кейлъб, тези телеграми не доказват нищо друго, освен че жена на име Ариел Лийланд е тръгнала от Сейнт Луи на 16 юни и може би е пътувала към Уейко, Тексас. Доколкото знаем, истинската Ариел е мъртва и погребана сред храсталаците. Тили Каулс е умна... много умна.

— Да му се не види, Джес, не съм знаел, че си такъв инат. Вярвам, че Ариел е тази, за която се представя. Дори онзи адвокат каза, че чакат Ариел Лийланд в Уейко. Какви доказателства още ти трябва?

— Нещо в тези телеграми идентифицира ли със сигурност Ариел Лийланд? — запита Джес.

— Не, но... какво, по дяволите, се мъчиш да ми кажеш?

— Виж, Кейлъб, защо не телеграфираш на майката на Ариел за положителна идентификация? Рождено петно, например, или нещо такова, което със сигурност ще ни помогне да разрешим тази загадка.

— Ако тази жена е Тили Каулс, как предполагаш, че е узнала всичко за Ариел и може да ни даде имената на майка ѝ, на втория ѝ баща и на адвоката в Уейко? — запита Кейлъб.

Джес замълча. Нямаше отговор. Вече нищо не му изглеждаше смислено. Толкова ли беше овладян от мисълта да хване убийците на Джъд, че вече не беше способен да различи доброто от злото, правото от кривото?

— Не знам, Кейлъб, просто не знам — призна Джес, разтърсвайки озадачено глава. — Но ако има дори малка възможност Ариел Лийланд да е Тили Каулс, няма да я изпусна от поглед, докато не науча истината. Посветих твърде много години от живота си да намеря убийците на Джъд, за да спра точно сега или да допусна грешка, която ще ме забави с месеци.

— По дяволите, Джес, какво искаш да направя? — запита раздражено Кейлъб. — Не мога да държа жената тук без основателна причина.

— Само няколко дни, Кейлъб, докато телеграфираш за по-съществени данни.

— Съжалявам, Джес, просто не мога да го направя — отвърна Кейлъб. — Ще намина към хотела, като се прибирам довечера, и ще кажа на госпожица Лийланд, че ще я върна в Сейнт Луи със следващия

дилижанс. Майка ѝ и вторият ѝ баща поискаха да я върна при тях. Май не са особено доволни, че е дошла в Тексас без тяхно позволение.

— Ти си шерифът — каза унило Джес. — Но тази женичка няма да иде никъде без мене. Ако поради някаква причина слезе от дилижанса по пътя към Сейнт Луи, ще знам, че не е тази, за която се представя.

— Както искаш, Джес, но този път сечеш не онова дърво, което трябва.

Ариел не чака да чуе повече. Беше свободна да си тръгне и нищо друго нямаше значение. Но със сигурност нямаше да се върне в Сейнт Луи. И не искаше такива като Джес Уайлдър да се мотаят наоколо ѝ. Когато напуснеше форт Уърт, щеше да е без знанието на Джес или шерифа. И знаеше точно как ще го направи. Понеже не обичаше да губи време, се запъти към магазина.

Продавачът я изгледа доста учудено, когато тя поиска да купи момчешки дрехи и широкопола шапка. Покупката глътна всичките ѝ пари, останаха ѝ само един-два долара, за да вземе провизии и амуниции. Ариел не беше много запозната с оръжията, но сметна, че нещо подобно няма да ѝ е излишно. Продавачът беше любезен, показа ѝ как да зарежда, да се цели и да стреля с револвера „Смит и Уесън“. Каза ѝ и как да стигне до Уейко, обяснявайки, че пътят е надлежно маркиран и удобен за пътниците.

Колкото до начина на придвижване, Ариел беше помислила и за това. Просто щеше да „заеме“ коня от конюшната — онзи, на който беше пристигнала във форт Уърт и който някога беше принадлежал на Блеки Роу. Кон, дисаги, седло и всичко, което ѝ трябваше — съвсем свободно можеше да си го вземе. Сметна, че Джес Уайлдър ѝ дължи това заради всичките неприятности, които ѝ беше причинил в последните няколко дни. След като плати покупките, тя взе вързопа и излезе от магазина. За свое съжаление се натъкна на Ели Лу Додж.

— О, госпожице Лийланд, колко се радвам, че пак се виждаме. Дълго ли ще останете в града?

— Здравейте, госпожице Додж — отвърна мило Ариел, макар че вътрешно стисна зъби от яд. — Планирам много скоро да отпътувам от Форт Уърт.

Когато и да е, няма да бъде достатъчно скоро, помисли гневно Ели Лу. Нещо ѝ стана, когато видя Джес с Ариел. Може би беше

прекалено подозрителна, но със сигурност щеше да диша по-леко, когато този красавица излезеше от живота на Джес. Тя не знаеше поради каква причина Джес изпращаше Ариел до хотела. — Кажете ми, добре ли познавате Джес Уайлдър?

Ели Лу просто трябваше да зададе този въпрос. Макар че Джес не беше споменал Ариел, когато дойде у тях на гости предната вечер, умът му със сигурност беше зает с някакви мисли. Ели Лу не го беше виждала от месеци, но когато вчера останаха насаме, той не се държа като мъж, зажаднял за женска компания. По едно време се беше извинил, че е зает, и си беше тръгнал, а лекото клъвване, с което се раздели с нея, изобщо не приличаше на горещите целувки, на които тя знаеше, че е способен.

— Изобщо не познавам Джес Уайлдър — отвърна Ариел, нямайки търпение да се измъкне колкото може по-скоро. — Прекарахме само няколко дни заедно и не беше особено приятно.

Ели Лу ахна.

— Вие... какво? Прекарали сте няколко дни с Джес? Насаме? — Добре, че той не й беше казал почти нищо за Ариел, освен че е единствената оцеляла от катастрофата на дилижанса. Ели Лу беше предположила, че Джес просто прави услуга на шериф Хокс, като я води до хотела, и не се беше питала как Ариел е пристигнала във форт Уърт и с кого. Едно натрапчиво подозрение се загнезди в ума й и не искаше да излезе.

— Аз... да, мислех, че знаете. Нали се видяхте с него вчера вечерта? Той със сигурност ви е разказал за мене.

— Имахме да... обсъждаме някои важни неща — намекна Ели. Погледът й подсказваше дълги часове на откраднато удоволствие, което не смееше да разкрива.

— Сигурно — каза сухо Ариел. — Уверявам ви, госпожице Додж, не съм заплаха за вас, що се отнася до Джес Уайлдър. Не можем да се понасяме с него. Освен това, аз заминавам скоро... много скоро.

— Не съм искала да намеквам нищо непочтено — изсумтя Ели Лу, — но ние с Джес сме се разбрали. Аз съм ревнива жена, госпожице Лийланд.

— Ариел.

— Вие сте красива жена, Ариел, и трябваше да бъда сигурна, че няма нищо между вас и Джес.

— Имате думата ми, Джес е напълно ваш. Сега наистина трябва да вървя.

Ели Лу не направи нищо, за да спре Ариел, и тя мина покрай нея, притиснала вързопа с покупки до гърдите си. Отиде направо в хотела и каза на камериерката, че ще си почива и не иска да я безпокоят чак до утре сутринта. Когато остана сама в стаята си, Ариел надяна момчешките дрехи, напъха дългата си коса под шапката и затъкна револвера в колана си. После натъпка всичко останало в една калъфка от възглавница. Като се увери, че фойето е празно, взе вързопа и слезе по задната стълба, която водеше до уличката зад магазините по главната улица. В края на дългата алея беше конюшният.

Ариел веднага намери коня, с който беше дошла в града. Беше хубаво животно. Не колкото Боец, но все пак добър кон. След като конярчето го оседла, тя пъкна багажа си в дисагите се приготви да тръгне.

— Ами таксата? — попита момчето. — Ще го върнете ли, или заминавате?

— Джес Уайлдър ще плати, когато дойде да вземе Боец. — Ариел не усети никаква вина заради това, че оставяше Джес да плаща за нейния кон, след невъзможния начин, по който се беше държал с нея. — Отивам на... на гости при приятели в Северен Тексас — излъгва тя.

Нарочно говореше с дебел глас и държеше главата си наведена. Нямаше смисъл да оставя следа, по която да тръгне Джес, помисли тя. Нека мисли каквото си иска, когато види, че я няма.

Понеже конярчето познаваше Джес и знаеше, че той няма да се опита да се измъкне от града, без да плати, се съгласи на уговорката. Джес беше довел двата коня тук, значи поемаше пълната отговорност за плащането. Макар че не познаваше това момче, предположи, че е приятел на Джес.

За щастие, на излизане от града Ариел не трябваше да минава покрай канцеларията на шерифа. Не че се страхуваше, че ще я познаят в това облекло. Но все пак въздъхна облекчено, когато намери пътя, водещ на юг, към Уейко, и беше ужасно щастлива, че може да отърси праха на форт Уърт от краката си. Ако имаше късмет, никога повече нямаше да види Джес Уайлдър и сардоничното му лице. Този мъж я тревожеше по начин, който тя не разбираше и още по-малко пък

харесваше. Той беше основната причина за спешното ѝ заминаване от Форт Уърт. От разговора му с шериф Хокс тя разбра, че има намерение да я следва навсякъде, а последното, което искаше, беше непоносимата негова компания. Щом шерифът ѝ вярва, защо Джес Уайлдър да не може?

Ариел не искаше да приеме, че е възможно Джес в края на краищата да я открие. Когато разбереше, че я няма, щеше ли да си помисли най-лошото, че е Тили Каулс и е отишла да се срещне с Барт Дилън, запита се тя мрачно. И сама си отговори на въпроса — естествено, че щеше точно това да си помисли.

Без да позволява на мисълта за Джес Уайлдър да я безпокои или да я спира по някакъв начин, Ариел продължи по пътя си чак до смрачаване. Намери група дървета, удобни за подслон, и спря да пренощува.

Шериф Хокс остави нареждания на заместника си за през нощта и се запъти към къщи за вечеря. Тази вечер всичко беше спокойно, за разлика от събота вечерта, когато каубои от околните ферми идваха в града да пият и да буйстват. По пътя към къщи щеше да се отбие в хотела, за да осведоми Ариел за телеграмите, които беше получил в отговор на пратените предния ден. Освен това трябваше да ѝ каже, че е уредил заминаването ѝ за Сейнт Луи в съответствие с инструкциите, получени от майка ѝ и втория ѝ баща.

Кейлъб не можеше да преодолее упорството на Джес по отношение на красивата брюнетка и се питаше какво ли се е случило през тези дълги дни и нощи, когато двамата са били насаме. А понеже Джес си беше потаен, Кейлъб като че ли никога нямаше да научи. Да събереш тези двамата беше все едно да объркаш олио и вода. Джес беше убеден, че Ариел е Тили Каулс, въпреки че всеки глупак можеше да види, че Ариел не е обикновена разбойничка. Нито беше лека жена, каквато се знаеше, че е Тили. Джес Уайлдър беше прав за много неща, но това със сигурност не беше едно от тях.

Кейлъб спря пред стаята на Ариел с намерението да почука на вратата, но камериерката го спря.

— Госпожица Лийланд си почива, шерифе. Каза да не я безпокоим тази вечер.

Кейлъб се поколеба. Не знаеше дали да настоява да види Ариел сега или да изчака до сутринта, за да ѝ предаде добрите новини. Ако не искаше да я безпокоят, значи със сигурност искаше малко усамотение, помисли си той.

— Ако видите госпожица Лийланд, кажете ѝ утре сутринта да дойде в канцеларията ми — каза Кейлъб на момичето, преди да си тръгне. Ади беше обещала да направи ябълков пай и той не искаше да закъснява за вечерята.

Тази вечер Джес беше неспокоен. Помисли да отиде при Ели Лу, но промени намерението си. Поради някаква причина тя не му изглеждаше толкова привлекателна, както досега. Кога беше станала толкова властна, толкова обсебваща, толкова... досадна? И тъй като реши, че му трябва игрива компания за в леглото, той се запъти към къщата на госпожица Джолийн, избра си една приятна блондинка с живи сини очи, но после внезапно се отказа и си тръгна. Не му харесваше мисълта, че една зеленоока чернокоса жена се намесва в най-интимната част от живота му, но това си беше неоспоримата истина. Понеже беше много рано за лягане, Джес реши да се отбие при Кейлъб и Ади.

Ади Хокс беше весела жена на средна възраст, около четиридесетгодишна, с приятна фигура и пъргава стъпка. Беше родила четири деца и единственото оцеляло беше дъщерята, омъжена някъде на изток. Ади много му се зарадва и настоя непременно да опита ябълковия ѝ пай.

Докато я нямаше в стаята, двамата мъже започнаха да си бърбят.

— Мислех, че тази вечер ще ухажваш Ели Лу Додж — подметна Кейлъб.

— Още не съм готов да се установя, Кейлъб.

— Чух, че при госпожица Джолийн дошли много хубави момичета, не си ли ги опитал още?

— Кейлъб Хокс, засрами се! — нахока го Ади.

Тя тъкмо влизаше в стаята с пая за Джес и беше дочула думите на мъжа си.

— О, Ади, нали ги знаеш младите мъже.

Джес взе пая, мъчейки се да запази неутрално изражение.

— Той трябва да мисли за женитба и семейство, а не за забавления с леки момичета.

Джес едва не се задави в опита си да не се изсмее на глас.

— Точно това му казвах и аз, Ади. Това негово упорство да хване убийците на Джъд ще го състари без време.

— Знам, че Ели Лу Додж ти е хвърлила око, Джес. Няма да чака вечно — предупреди го добродушно жената.

— И не очаквам това от нея, Ади — отговори замислено Джес. — Фактически, радвам се, че зачекна въпроса. Няма да бъде честно към Ели Лу да я моля да ме чака. Дадох обещание на Джъд, докато кръвта му изтичаше, и имам намерение да го изпълня. Нищо и никой не е достатъчно важен, за да ме накара да наруша тържественото си обещание. Дори Ели Лу.

Поговориха още малко и Ади се извини, разбирайки, че двамата искат да останат насаме. Когато тя излезе, Джес подхвана темата, заради която беше дошъл.

— Какво каза Ариел, когато ѝ каза, че може да замине? Разтревожи ли се, че я пращаш обратно в Сейнт Луи? Където и да отиде, ще я последвам, поне докато не се уверя напълно, че е Ариел Лийланд.

— Не съм я виждал — отговори Кейлъб. — Казала на камериерката, че иска да си почива и никой да не я безпокои до сутринта. И утре няма да е късно да ѝ кажа, че е свободна.

Думите на Кейлъб предизвикаха озадачено изражение на лицето на Джес. Някакво шесто чувство го предупреждаваше, че тук нещо не е наред. Мислеше, че познава Ариел достатъчно добре, за да знае, че ще седи на тръни, очаквайки тези телеграми. Сега заподозря, че е замислила нещо лошо. Ако тази малка дива котка се опитваше да му замаже очите, той щеше да смъкне прекрасната кожа от това нейно възхитително телце!

— Нещо ми казва, че тази жена ми играе някакви номера — намръщи се Джес, недоволен от развитието на нещата.

— Защо мислиш така? — възрази Кейлъб.

— Не знам, просто имам това чувство. Може би си прав. Може би съм станал твърде чувствителен за тази проклета ситуация. Искам да мина през конюшните, да видя дали Боец е добре, преди да тръгна.

Конярчето, младият Ханк Търнър, тъкмо затваряше, когато Джес пристигна в конюшните.

— Конят ви е добре, господин Уайлдър — рече Ханк. — Сам се погрижих за него. Дадох му допълнително овес, както казахте.

— Много съм ти задължен, Ханк, но сам ще проверя. Двамата с Боец отдавна сме заедно. Много нещо преживяхме.

Конят изцвили приветствено, когато Джес наближи яслата му. Той го погали по носа и му поговори с ласкав глас, а после понечи да си тръгне. Почти несъзнателно спря пред съседната ясла и вдигна високо фенера над главата си. Яслата беше празна.

— Ханк! — изрева Джес. Ханк дотича веднага.

— Станало ли е нещо, господин Уайлдър?

— Точно така, станало е! Къде е конят, който доведох с Боец? Да не си го преместил в друга ясла?

— Не знаете ли? Приятелят ви дойде за него днес следобед. Каза, че вие ще платите.

— По дяволите! Трябваше да се сетя, че онази малка дива котка ще извади някой номер от ръкава си.

— Н-нещо лошо ли съм направил, господин Уайлдър? Момчето не беше ли ваш приятел?

— Момче? Момче ли каза?

— Да, сър.

Джес изригна ужасна ругатня, но като забеляза смущението на Ханк, добави:

— Не си виновен ти, Ханк. Трябваше да не се отпускам и да бъда нащрек. Това „момче“ каза ли къде отива?

— Да, май каза. Някъде на север, на гости при приятели.

— Приятели! — изфуча презрително Джес.

Почти го бе убедила, че наистина е Ариел. Но последният ѝ номер само потвърждаваше убеждението му, че е Тили Каулс. Най-вероятно отиваше да се срещне с Барт Дилън. Всъщност, всичко сочеше, че е така. Но Джес нямаше да се остави тя да го заблуди. Още на сутринта щеше да тръгне на запад и да хване малката, преди да е настъпила нощта. Нима тя не разбираше колко опасно е за сама жена да пътува в тази дива страна? Кайови и команчи скитаха наоколо, под път и над път се срещаха всякакви разбойници.

Но откъде, по дяволите, му дойде тази мисъл, запита се Джес. Защо ще го е грижа какво ще стане с Тили Каулс? Ако наистина беше Тили Каулс. А Джес трябваше да признае, че в ума му се въртеше

съмнение. Затова твърдо реши да я последва. Имаше и много въпроси, останали без отговор, много неща, които не разбираше. Но скоро щеше да разбере. Щом намереше малката дива котка, щеше да изстиска истината от нея.

6

Ариел скочи на седлото още при първите утринни лъчи, след като закуси с питки и черно кафе. Беше спала със заредено оръжие до главата си, но за щастие не се наложи да го използва. Може и да не умееше да стреля добре, но поне продавачът в магазина ѝ беше показал как да зарежда и да се цели.

Тя се отправи на юг, следвайки оставените от дилижансите коловози. Внимаваше да не уморява коня си и често спираше за почивка. Учудваше се на себе си — едно градско момиче, каквото си беше, да умее така да се справя съвсем самичко в този огромен нецивилизован щат. Но тя беше дъщеря на баща си, нали? Това, че майка ѝ мразеше Тексас и го бе напуснала малко след като бе родила дъщеря на съпруга си, не означаваше, че и Ариел трябва да го мрази. Чувстваше се изненадващо добре на коня, докато яздеше през неравния терен на Централен Тексас, сякаш се беше родила на седлото.

Може би това се дължеше на нуждата ѝ да докаже на всички, включително и на себе си, че е напълно способна сама да се оправя. Баща ѝ сигурно бе смятал така, иначе нямаше да ѝ остави ранчото си. Сигурно бе съзнавал, че авантюристичният ѝ характер ще изисква тя да опита силите си въпреки категоричните възражения на майка ѝ и ясно изказаното неодобрение на втория ѝ баща.

Ариел нарочно избягваше фаловете, не искаше никакви разпавии. Вече се беше напатила с Джес Уайлдър. Поклати замислено глава. Защо трябваше да мисли за този противен ловец на глави точно сега, когато беше на мили от него, запита се тя. Повечето време дори не можеше да го понася. Беше положил доста усилия, за да си спечели враждебността ѝ. Мислеше я за жена, способна на грозни постъпки. Ако госпожица Ели Лу Додж го знаеше какъв е в действителност, нямаше да го иска.

Но защо това негово красиво, ъгловато лице непрекъснато се появяваше пред очите ѝ, за да я дразни и да я измъчва? Той беше

толкова арогантен, толкова самоуверен... толкова непреодолимо мъжествен! Ариел сякаш усещаше присъствието на всяка възбуждаща частица от него. Надявайки се никога повече погледът ѝ да не попадне на лицето на Джес Уайлдър.

Джес потегли от форт Уърт рано сутринта, малко след Ариел. Не си направи труда да купува провизии, възнамеряваше да спре в някое градче по пътя и там да купи каквото му трябва. Смяташе, че ще открие следите на Ариел, когато излезе извън града, но изобщо нямаше представа какво ще прави с нея, когато я открие. Само знаеше, че няма да изпусне от погледа си тази малка дива котка, докато се не увери, че наистина не е Тили Каулс. Но ако се беше запътила на север вместо на юг, към Уейко, той си залагаше главата, че е тръгнала да търси Барт Дилън.

Джес измина цял час път в северна посока, без да хване следите на Ариел по прашния път. Отначало у него възникна смътно подозрение, което обаче все повече се затвърждаваше. Ако Ариел — предпочиташе да мисли за нея като за Ариел, а не за Тили — наистина беше имала намерение да тръгне на север, щеше ли да каже на някого? Джес знаеше, че тази женичка е умна, прекалено умна, за да оставя насоки... освен ако не бяха нарочно подвеждащи. Каква игра играеше тя? Дали беше излъгала, за да не тръгне той след нея? Джес обърна Боец в противоположна посока и препусна към форт Уърт. Щеше да разнищи тази история със сигурност.

Шериф Хокс не можа да му помогне. Не знаеше какво да мисли, когато научи за внезапното заминаване на Ариел. Но тъй като нямаше причина да я задържа тук, не можеше и нищо да направи. Така каза на Джес, когато той нахлу в канцеларията му следобеда същия ден.

— Остави я, Джес — посъветва го Кейлъб. — Продължавай да търсиш Барт Дилън, щом трябва, но се откажи от Ариел Лийланд.

— Съжалявам, Кейлъб, не мога да го направя. Може да пропусна единствения си шанс с Барт Дилън, ако се откажа толкова лесно от Ариел.

След малко Джес излезе от канцеларията на шерифа. Ели Лу го видя от другия край на улицата и му махна. Той зачака приближаването ѝ със зле прикривано нетърпение.

— Джес, къде беше снощи? Чаках, чаках, но ти не дойде. Уплаших се да не си напуснал града, без да ми кажеш.

Джес се изчерви виновно. Точно това беше направил, без да помисли за нея.

— Съжалявам, Ели Лу — извини се той. — Снощи имах работа с шериф Хокс.

— Все имаш работа — нацупи се Ели Лу. — Вече се уморих така да влизаш и да излизаш от живота ми. Ако не знаех, че Ариел Лийланд има намерение да напусне града, щях да сметна, че мислиш повече за нея, отколкото за мене.

Джес наостри уши.

— Какво знаеш за Ариел?

— Знам, че сте прекарвали няколко дена заедно... сами. Нещо, което удобно пропусна да ми споменеш.

— Откъде знаеш?

— Ариел ми каза.

— Видяла си я? Къде?

— Сблъскахме се пред магазина вчера. И... си поговорихме. Тя каза, че много скоро щяла да замине.

— Спомена ли къде отива?

— Не. Защо? Важно ли е?

Очите на Ели Лу го изгледаха с подозрение.

— Сега не мога да ти обясня, Ели Лу, но трябва да разбере къде е отишла Ариел и да я догоня.

— Джес Уайлдър! — изправи се застрашително Ели Лу, сложила ръце на кръста. — Ако тръгнеш да гониш тази жена, край! Омръзнаха ми твоите скитания — цели две години. Ако бях умна, щях да се омъжа за Ричард Лонг. Поне си стои у дома и не намира разни предлози, за да ме изоставя.

— Може би трябва да го направиш, Ели Лу — изрече бавно Джес. — Не съм свободен да посветя живота си на една жена, докато не видя убийците на Джъд или мъртви, или зад решетките. Съжалявам, ако съм те подвел. Ти заслужаваш нещо по-добро.

Ели Лу зяпна смаяна.

— Джес, не искаш да кажеш това!

— Съжалявам — измърмори той отново. — Трябва да вървя, Ели Лу. Ще ти бъде по-добре без мене, независимо дали ще се омъжиш за Лонг. Той е добър човек. Би могла да попаднеш и на по-лош.

Докосна периферията на шапката си, завъртя се и се отдалечи, оставяйки Ели Лу да стои, отворила уста в смаяно неверие.

Влезе с учудващо лека стъпка в магазина. По едно време мислеше, че Ели Лу е жената, която иска, че е именно жена, която ще внесе стабилност в живота му. Бъдещето му с тази девойка беше повече или по-малко сигурно, докато не срещна Ариел. За негово огромно съжаление Ариел бързо овладя мисълта му, независимо дали това му харесваше или не. Всичко в нея беше съвършено, от сладко закръглените ѝ извивки до изкусително чувствените ѝ устни. Животът му вече не беше същият, след като я срещна. Тя бе впръскала в него възбуда, каквато не бе усещал от години.

Джес бързо накупи провизиите, които му трябваха, и като че ли между другото запита продавача за вчерашното посещение на Ариел.

— Да, наистина, господин Уайлдър, дамата беше в магазина, вчера следобед. Странна работа — добави той замислено. — Купи момчешки дрехи и пистолет. Дори не знаеше как се стреля — завърши продавачът.

Това съвпаднаше с разказа на коняръчето за „момчето“, което беше взело втория кон.

— Тя каза ли нещо? Какви са плановете ѝ, искам да кажа?

Продавачът помисли малко и каза:

— Питаше как се стига до Уейко. Не си спомням да е казала нещо друго.

— Много съм ви задължен — благодари му Джес и хвърли на тезгяха една монета, за да плати покупките.

— За какво е всичкото това, господин Уайлдър? — извика продавачът подир излизация Джес.

— Няма нищо общо с вас. Но много ми помогнахте.

След десет минути Джес беше приготвил дисагите и потегли на юг. Уейко, мислеше си, докато яздеше мълчаливо. Да не би Дилън да е в Уейко? Или пък тази малка дива котка наистина отива да получи ранчото, завещано на Ариел Лийланд? Скоро, много скоро щеше да открие истината, каза си той замислено. Нямаше на света такава хитра жена, която да излъже Джес Уайлдър. Тили или Ариел — по един или друг начин той щеше да стигне до истината.

В края на втория ден Ариел престана да се озърта, сигурна, че Джес Уайлдър или си е измил ръцете и е престанал да се занимава с нея, или е тръгнал на север по лъжливата следа, която му беше подхвърлила. Както и да е, вече се беше отървала от упорития ловец на глави. Този противен човек не искаше да се предава, дори и когато истината просто му крещеше в лицето. Но накрая нещата тръгнаха по нейному, помисли тя зарадвана. Само ако времето беше неин съюзник и не беше толкова горещо. Тя изтри с ръкав потта, която капеше от челото ѝ. Тексас беше изпаднал под властта на юлските горещини. Още преди пладне температурата скочи, а следобед Ариел направо се топеше под безмилостното слънце. Светкавици прорязаха вечерното небе, но дъжд така и не се изля. Дори вятърът не донасяше облекчение, а само сушеше кожата ѝ, докато не започна да я усеща като пергамент, опънат върху костите.

Тази вечер Ариел бе приятно изненадана да открие поток, сред чиито тесни брегове още течеше вода. Не беше дълбок, но имаше достатъчно вода, за да измие задушаващия прах от тялото си. Копнееше за порядъчна баня в истинска вана, но това щеше да почака, докато стигнеше в ранчото си. Вече нямаше търпение. Ужасно ѝ се искаше този кошмар да свърши и да може да започне живот на фермерка, да научи всичко, което трябва да знае, за да стане най-добрата фермерка в Тексас.

Тя стъкна малък огън, доволна от лекотата, с която го направи. Чудеше се защо ли майка ѝ толкова ненавижда този огромен, див щат, защото, ако трябваше да бъде честна, на нея самата никак не ѝ беше страшно в това враждебно обкръжение. Тук, в прерията, можеше да бъде самата себе си, да прави каквото си иска, да бъде свободна от всяко мъжко господство. Цял живот щеше да бъде благодарна на баща си, че ѝ беше повярвал, че може да управлява наследството си без външна намеса. Малко жени на нейната възраст имаха възможността да бъдат независими.

Ако майка ѝ и вторият ѝ баща се бяха наложили, тя щеше да си остане в Сейнт Луи и да се омъжи за скучния Дентън Добс, за когото възбудата се състоеше в разходка с кола извън града в слънчев неделен следобед. Слава богу, че беше имала достатъчно смелост да си опакова нещата и да замине. Беше наследила от баща си доста повече, отколкото някой можеше да помисли. Баща ѝ ѝ беше писал безброй

писма през годините, докато беше живяла в Сейнт Луи. Всяко от тях беше изпълнено с описания на ранчото и на всекидневните проблеми, възникващи при управлението на това доходно начинание. Бък Лийланд я беше посетил няколко пъти, докато тя растеше, и ѝ беше разказвал истории за Тексас, докато Ариел не започна да се чувства част от това място. Ако беше останала в Сейнт Луи, бъдещето ѝ щеше да бъде зачеркнато. Слава на бога, че беше взела нещата в свои ръце, преди да стане много късно, за да избяга от строгите стандарти в едно общество, където жените бяха принудени да търпят капризите на мъжете.

След като вечеря с малко консервирани праскови, Ариел се настани до огъня, мечтателно загледана пред себе си. Не можеше да повярва колко лесно беше успяла да избяга от Джес Уайлдър. За щастие късметът не ѝ беше изневерил и не беше изпадала в трудни положения, откакто напусна Форт Уърт, а не беше срещала и други пътници. Тексас не беше толкова див и опасен, както смятаха повечето хора. Чувстваше се доста уверена, когато реши да тръгне. Но разбра колко зле е екипирана, за да оцелее сама, когато трима ездачи изведнъж се появиха като че ли изневиделица в малкия ѝ лагер. Застанаха близо до огъня и Ариел се уплаши, защото не ги беше чула да се приближават.

— Добър вечер, синко — каза единият от мъжете, смущавайки коня си да се приближи към мястото, където Ариел беше застанала като вкопана.

Тя ахна в безмълвен ужас, когато мъжът слезе от коня. Светлината от догарящия огън падна върху лицето му и тя веднага го позна. Мъжът от дилижанса, когото Джес беше нарекъл Барт Дилън. Същият, който беше убил брата на Джес!

— Какво има, да не си глътна езика?

Ръката на Ариел напипа револвера, затъкнат в колана ѝ.

— Н-не, стреснахте ме, това е.

Наведе глава и снижи гласа си колкото можа. Усещаше, че ще е в безопасност само ако те я помислят за момче.

Другите мъже също слязоха от седлата и застанаха зад Дилън. Ариел едва не припадна, когато той я измери любопитно с очи. Инстинктивно нахлупи още повече шапката и наведе глава

— Не си ли малко млад, за да скиташ сам, а? Майка ти знае ли, че се мотаеш в прерията посред нощ?

Подигравателните му думи предизвикаха кикота на останалите двама.

— Нямам майка — Ариел се помъчи да говори като необразовано селско момче. — Тя умря и сега отивам при баща ми в Уейко.

Отговорът като че ли задоволи Дилън.

— Може ли да пийнем малко от това кафе? Подушихме го от мили.

Приблужи се към огъня и си наля кафе от каната в чашата, от която Ариел беше пила преди малко. Отпи голяма глътка и подаде чашата на двамата си спътници, които довършиха кафето.

— Много хубаво кафе правиш, синко — похвали я Дилън.

— Благодаря, сър.

— Казвам се Дилън, Барт Дилън. Този тука е Пекос Пит, а другият приятел е Ганди.

— П-приятно ми е. — Ариел преглътна нервно, уплашена, че Дилън може да познае, че е пътувала заедно с него в дилижанса. Запита се какво ли се е случило с Тили Каулс, че не се вижда никаква. — Аз съм... Арт. Арт Лий — изрече набързо, когато разбра, че Дилън чака да чуе името ѝ.

Дилън изведнъж я изгледа озадачено.

— Ти не си ли чувал за нас?

— Н-не. Трябва ли? Живеех в малка ферма в Северен Тексас, не съм ходил често в града.

— Няма значение, май е по-добре, че нищо не знаеш. Много благодарим за кафето, синко. Може един ден да ти се отплатим. Потърси ни, като пораснеш още малко, и ще ти намерим работа, ако не знаеш с какво да се захванеш.

— Май трябва много да закъсаме, че да опрем до попълнения като такъв младок — изсумтя презрително Пекос Пит.

— Ъхъ — потвърди Ганди. — Не ни трябва патета с жълто по устата.

— Ей, оставете момчето на мира — прекъсна ги Дилън. — Харесва ми. Иска се кураж за такъв хлапак да пътува сам. Хайде, момчета, давайте да вървим. Много езда ни чака, преди да стигнем

границата. Можете да си заложите задниците, че вече никакви ловци на глави не ни се влачат по петите.

— Не мога да повярвам, че ще оставиш някой проклет ловец на глави да те накара да минеш границата — обади се с предизвикателство в гласа Пекос Пит.

— Не се впрягай толкова, Пекос, ще се върнем, когато нещата се уталожат. В Мексико не можеш да разчитаеш на прилична плячка, а не смятам да им уча езика.

Ариел затаи дъх, гледайки как тримата мъже се качват на конете си и се отдалечават.

— Сбогом, синко — подвижна Дилън през рамо. — Не забравяй, потърси ме, ако имаш нужда от помощ.

Дори след като ги изгуби от поглед, тя не престана да трепери. Струваше ѝ се невероятно, че не бяха открили пола ѝ и се беше отървала без сексуално нападение. Ако Дилън я беше заварил на дневна светлина, може би нямаше да успее толкова лесно да го заблуди. Слава богу, че беше имала предвидливостта да купи пошироки дрехи, за да скрие всички признаци на женствеността си.

Вече не можеше и дума да става да заспи. Въпреки че беше горещо, тя трепереше, клекнала до огъня, като от време на време хвърляше в пламъците съчки и клонки, които беше събрала. Провери отново пистолета си и нарочно вдигна предпазителя, точно както ѝ беше показал продавачът в магазина.

Нямаше представа колко време е седяла така, стискайки оръжието с вцепенени пръсти. Нощта беше тиха, звездите блещукаха над главата ѝ, самотни светкавици прорязваха небето. Може би беше седяла с часове... или само минути бяха минали, откакто Дилън и приятелите му бяха изчезнали в нощта? Седеше, вгледана в тъмното, докато дланите ѝ овлажняха, а ръцете ѝ започнаха да треперят. Устата ѝ беше суха, усещаше езика си надебелял. Чуваше дъха си като дрезгаво хриптене, отекващо подобно на гръмотевица в тишината на нощта. Ушите ѝ ловяха и най-дребните шумове: шумоленето на вятъра в листата, далечният глас на сова, изпукването на клонче...

Клонче! Ариел замръзна, пръстът на спусъка автоматично се напрегна. Изпращяването на клонче означаваше нечие присъствие. Нима Дилън и приятелчетата му са разбрали, че е жена, и са се върнали? Нямаше да я изненадат отново, закле се Ариел, прицелвайки

се в тъмното. Изведнъж изневиделица изникна човешки силует, мъжки силует. Доста едър мъж... с широкопола шапка. Дилън! Той трябва да беше. Никой друг не знаеше, че тя е тук. Пистолетът в ръцете ѝ трепна, изтощението и страхът я хвърлиха в паническа треска. Мъжът пристъпи напред, тя трепна и неволното ѝ помръдване накара пистолета да изстреля шест куршума със светкавична бързина.

— Господи Исусе! Едва не ми откъсна топ... ушите, Ариел!

— Джес! Дяволите да те вземат, Джес Уайлдър! Как смееш да се промъкваш така?

Джес влезе в малкия кръг, образуван от светлината на огъня.

— Какво, да му се не види, правиш тук в тъмното със зареден пистолет?

— Какво изобщо, да му се не види, правиш ти тук? — върна му въпроса Ариел.

— Господи, трепериш като лист! Какво се е случило? — Джес клекна до нея, полека взе пистолета от ръцете ѝ и го остави на безопасно разстояние.

— Помислих... помислих, че са се върнали.

— Да са се върнали? Кои? Какво е ставало тук, Ариел?

— Дилън.

Джес я изглежда като ударен от гръм.

— Дилън е бил тук? Мамка му и късмет! — Кипна от яд, че е бил толкова близо до разбойника, но го е изпуснал. — Сам ли беше?

— Не. С него имаше двама мъже. Пекос и един друг, Ганди.

— Ганди Рийз. И двамата са обявени за издирване. — Той се вгледа внимателно в Ариел. — Защо Дилън не те взе със себе си?

Яростта и разочарованието накараха Ариел да избухне.

— Твърдоглаво копеле такова! Кога дебелията ти глава ще проумее най-после, че не съм Тили Каулс? Защо според тебе седя тук с пистолет в ръката и ме е страх, че Дилън може да разбере, че не съм момче, и да се върне? Ако бях Тили Каулс, щях ли нарочно да крия от Дилън коя съм? Използвай мозъка, който господ ти е дал, Джес Уайлдър!

Джес никога не беше я виждал така разярена. Изглеждаше толкова смешно, седнала тук в тези размъкнати панталони, навлякла огромно за ръста ѝ палто, с широкопола шапка, нахлупена върху блестящата ѝ черна коса. Досмеша го. Беше толкова омагьосан от

Ариел, от начина, по който гневът караше зелените ѝ очи да искрят, а дребното ѝ тяло да трепери в прекалено широките дрехи, че тя го хвана неподготвен и се хвърли върху него в пристъп на неконтролируема ярост.

Неподготвен и неподозиращ, Джес падна на земята, съборен от внезапната атака на Ариел. Тя се стовари върху него и той изкрещя от болка, когато ноктите ѝ се забиха в лицето му.

— Ах, ти, дива котка такава! Какво, по дяволите, правиш? Искаш да ме одереш ли?

— Ако това трябва, за да вкарам малко акъл в главата ти — изпъшка тя, удряйки гърдите му с юмруци.

Освестил се след внезапната атака, Джес хвана ръцете на Ариел, дръпна ги над главата ѝ и я търкулна под себе си. Тялото му, горещо, твърдо и жадно, притисна нейното към коравата, изгорена от слънцето земя. Тя се задърпа, овладяна от паника, когато усети тялото на Джес да реагира на нейното по начин, който едновременно я възбуждаше и плашеше. Неоспоримо сексуалната му реакция излизаше далеч извън границите на скромните ѝ познания за случващото се между мъже и жени, и я караше да жадува да научи още.

Изведнъж Джес се наведе и плени устата ѝ. Мъжествеността му реагира инстинктивно и бързо, разпъвайки тесните му панталони, и дръзко опря в корема и. Странно треперене избухна ниско долу в корема на Ариел и тя отново започна да се бори, за да избяга от неумолимата пламенност на Джес. Но усилията ѝ бяха напразни.

Отначало в целувката му нямаше нищо нежно. Наистина чувството, което го подтикваше, беше гняв. Устните му се прилепиха безмилостно към нейните, търсейки отговор с почти отчаяна страст. Борейки се да овладее положението, Ариел беше решена да не позволи този възбуждащ я мъж да я пречупи или да я накара да спре да му се противопоставя. Твърдата земя под тях се превърна в бойно поле, двамата се търкаляха насам-натам, като всеки се бореше да овладее положението и никой не искаше да отстъпи дори инч в борбата си за надмощие.

Ариел усети разликата, когато целувките на Джес станаха по-нежни. Усети ги изведнъж изпълнени с такава страст и мекота, че почувства как гневът ѝ се оттича от тялото, усети вкуса на настоящата жажда, която запълваше празнината, оставена от гнева

му. Той беше като нашественическа армия, изискваща пълно подчинение, каквото Ариел се закле, че няма да допусне. Ако и когато допуснеше мъж да я има, щеше да бъде защото тя го желае, а не защото мъжът го изисква.

Наистина ли желаше Джес Уайлдър, запита се Ариел. Искаше ли го така, както жена желае мъж? Достатъчно силно ли го искаше, за да се предаде. Да се предаде ли? Не! Решително не! Нямаше да се предаде. Ако позволеше тази близост да се задълбочи — а точно сега тя не беше сигурна дали иска, — щеше да бъде равностойна размяна. Имаше нещо взривоопасно между нея и Джес Уайлдър, нещо, което тя не можеше нито да отрече, нито да пренебрегне. Тази експлозия между тях беше неизбежна; беше предопределено от мига, в който се срещнаха. В началото Ариел опозна само ледения гняв на Джес, но сега познаваше и адския огън на страстта му.

Изведнъж Джес разтърси мислите ѝ с безпощадното нахлуване на езика си. Еротичната атака не приличаше на нищо, което Ариел беше изпитвала досега, или на нещо, което в бъдеще щеше да изпита с друг мъж. Беше пътуване в непозната територия, навлизане в неизвестното и тя изведнъж закопня за онова изключително познание, което само този огромен, корав ловец на глави можеше да ѝ даде. Но искаше това да стане според нейните условия.

Отново се затъркаляха и този път Ариел се озова отгоре. Без предупреждение Джес пусна ръцете ѝ. Когато устните им се разделиха, за да могат да си поемат дъх, той изръмжа:

— Бори се с мене, ако ти е воля, но не ми казвай, че не искаш.

— Не знам какво искам, Джес Уайлдър, освен правото сама да взема решение.

— Нека ти помогна да вземеш правилното решение, скъпа — изпъшка Джес в агония, толкова силна, че целият трепереше.

И отново я зацелува, устата му беше гореща и настоятелна, езикът му сякаш стигаше душата ѝ. Опита се да я премести под себе си, но Ариел упорито се възпротиви, удряйки с юмруци по гърдите и раменете му, притиснала с крака тесните му хълбоци, отказвайки да се подчини на намеренията му.

Джес издаде дълбок гърлен стон, ръцете му се впиха в ризата ѝ, започнаха да разкопчават копчетата, за да потърсят и намерят копчинена, гладка плът под тънкия плат, скриващ гърдите ѝ. Ариел почувства ръцете му да гаят голата ѝ плът, дланите му бяха грапави, но болезнено възбуждащи. Устните му се отделиха от нейните, за да се прилепят към шията ѝ. Тя усещаше как той смъква ризата от ръцете ѝ, как я съблича през главата ѝ и я хвърля настрана. И как устните му обгръщат гърдата ѝ, как езикът му се плъзва по зърното, изтръгвайки от устата ѝ приглушен вик.

Джес се отдели от нея и се вгледа в изкушаващата плът, разголена пред пламналия му поглед. На лунната светлина гърдите ѝ изглеждаха като от слонова кост, обагрена в розово, високи и твърди, с плътни и стърчащи зърна. Той взе едното набъбнало връхче в устата си, започна да го смуче и да го дразни; в това време ръцете му трескаво се опитваха да смъкнат панталоните ѝ. Но тъй като тя все още седеше отгоре му, задачата беше почти непосилна, затруднявана още повече от упоритата съпротива на Ариел. С рязко движение, което я свари неподготвена, Джес размени мястото си с нейното и я притисна под себе си.

— Проклет да си, Джес Уайлдър, няма да те улесня!

— Не съм си го и представял. — Нямахше нужда да вижда лицето му, за да знае, че се усмихва. — Ще правя любов с тебе, малка дива котка. Още ли искаш да се бориш с мене?

Най-накрая той успя да се добере до панталоните ѝ и ги смъкна.

Преди устните му отново да пленят нейните, Ариел намери време само за кратък отговор:

— Не знам.

Целувката му не беше нежна — нищо у Джес Уайлдър не беше нежно. Той беше дързък, безсрамен, див, груб и твърдоглав, но неведнъж я беше защитавал и успокоявал с учудващо разбиране и... да, дори с нежност. Наистина ли искаше Джес Уайлдър да се люби с нея? Ако трябваше да бъде съвършено откровена пред себе си, отговорът щеше да бъде решително „да“. Трябваше ли да се стопи в ръцете му и да го остави да прави каквото той иска, запита се тя с леко огорчение. По дяволите, не! Джес я беше нарекъл дива котка и тя щеше да му покаже, че не може да направи от нея послушно домашно котенце.

Целувката му като че ли продължи вечно, ръцете му бродеха свободно по тялото ѝ, сякаш за да запомнят гладкостта на кожата ѝ и изкусителните очертания на фигурата ѝ. Изведнъж Ариел реши, че Джес Уайлдър вече достатъчно се е разпореждал по своему с нея. Възползвайки се от разсейването му, тя го претърколи и отново се озова отгоре. Възседна го и започна да смъква дрехите му, искаше и той да бъде гол като нея. Не виждаше причина, поради която Джес да остане напълно облечен, докато нейното голо тяло беше в негово разпореждане, за да прави с него каквото си иска. Джес енергично се освободи от палтото и ризата си.

— По дяволите, не мога да си спомня откога не съм искал жена така свирепо, както те искам сега — изпъшка той. — Нека душата ми да гори в ада заради това, което ще направя, но не мога да спра. Повдигни се, скъпа, за да смъкна панталоните.

Ако Ариел имаше намерение да спре, преди да е станало твърде късно, сега беше моментът да го стори, разбра тя. Но беше достатъчно умна, за да осъзнае, че иска този възбуждащ мъж. Целувките му я караха да иска още и още; дръзките му милувки караха кръвта да пее във вените ѝ и тялото ѝ да копнее за задоволяване. Понеже точно това беше нейното желание, тя се надигна и помогна на Джес да свали панталоните и обувките. Едва не загуби самообладание, когато мъжествеността му се освободи от стягащите я дрехи и щръкна като колона от бледа слонова кост.

Ариел ахна шокирана. Нямахте представа, че мъжкото тяло може да бъде толкова стряскащо... толкова красиво. Не ѝ изглеждаше възможно да си бъдат по мярка. Знаеше, че ще има известно неудобство, защото ѝ се струваше, че Джес е твърде голям за нея, и тя започна да се съмнява. Искаше ли това? Наистина ли го искаше? Тогава Джес отново започна да я целува и протестът ѝ заглъхна, погълнат от жадните му устни. За да му покаже какво иска, Ариел го заудря по гърдите. Ръцете му я задържаха на място, отхвърляйки неизречения ѝ протест, и той отново се опита да я премести под себе си.

Откъсвайки се от съблазняващата му целувка, Ариел изпъшка:

— Джес, не... аз... промених решението си.

— А аз не — изстена Джес в отговор. — Не ме спирай сега, скъпа, стигнах твърде далече. Обещавам, че няма да съжаляваш, ако ме

оставиш да го направя по мое му.

— Не! — беше упоритият отговор на Ариел. — Ако изобщо ще го правим, ще бъде както аз искам. Стига вече си правил каквото ти си знаеш.

Сключвайки крака около стройните му хълбоци, Ариел отказа да помръдне от мястото си, не желаейки да му отпусне предимство, но примирена с факта, че и тя искаше той да прави любов с нея. Не беше сигурна, че този сблъсък на волите е това, което се нарича любов, но каквото и да беше, тя искаше двамата да участват на равни начала в приключението. Когато Джес отново се опита да я измести под себе си, тя лепна уста в неговата, повдигна седалището си и полака се плъзна върху члена му.

Сребристите очи на Джес се разшириха от учудване, когато усети горещата плът да го обгръща. Ариел подскочи нагоре, стресната от внезапната болка, докато се разтягаше, за да се пригоди към огромната мъжественост на Джес. Беше много по-лошо, отколкото си го беше представяла, и ако Джес не я държеше здраво, тя сигурно щеше да се дръпне рязко от него.

Смутено ахване се изтръгна от устата на Джес, когато върхът на члена му опря в бариерата на девствеността на Ариел. О, господи, не! Как може Тили Каулс да е девствена?

— Боже господи! Коя си ти?

Гласът му беше дрезгав от желание, той напразно се опитваше да обуздае галопиращата си страст.

Ариел потръпна, искаше Джес да довърши започнатото, вече беше стигнала почти до края. Усети разочарование, когато той направи движение, сякаш за да се дръпне. Беше стигнала твърде далече, за да спре сега. Ако девствеността ѝ беше проблем, щеше да сложи край тук и сега. Стиснала зъби, тя се вкопчи в гъстите косми на гърдите му и се оттласна надолу с все сила. Задавен вик излезе от устата ѝ, сливайки се със стона на Джес. Край.

Джес едва не избухна в мигновена кулминация, но се насили да диша дълбоко и да се съсредоточи върху всичко друго, само не и върху това, колко прекрасно беше усещането да се вмъкне докрай в сладкото тяло на Ариел. Никога не беше усещал нещо толкова стегнато, толкова горещо, толкова... толкова прекрасно. Искаше да влиза и да излиза,

докато тя не започне да вика за милост, докато той не се разтрепери и не излее семето си.

Но не го направи.

Поради някаква неизвестна причина му се искаше Ариел да почувства същото, което и той, да изпита с него удовлетворение за първи път. Изчака, докато я усети, че се отпуска и свиква с големината му, с усещането, а после полека се плъзна дълбоко навътре в нея. Тя беше толкова малка и толкова неопитна, че той разбра, че ѝ причинява болка, и за миг изпита съжаление. Но каквито и колебания да беше имал, те изчезнаха, когато Ариел направи силно еротично движение с ханша си.

Вече беше много късно. Ръцете му сами потърсиха гърдите ѝ и започнаха да си играят със зърната. Той повдигна глава и взе в уста едно от набъбналите връхчета, замилва го с грапавата влажност на езика си, засмука го леко и после отне болката с целувка.

Когато първоначалната болка стихна, Ариел трепереше от страстта, която Джес пораждаше у нея. Тялото ѝ вибрираше от странни усещания, вече по-скоро удоволствие, отколкото болка, и тя бързо възприе ритъма, откривайки кои движения ѝ създават повече наслада. Устата на Джес продължаваше да държи в плен зърната ѝ, докато ръцете му, плъзнали се към талията и после към седалището ѝ, я вдигаха и спускаха по цялата му дължина. Изведнъж тя се озова под него и той започна отново да влиза и да излиза от горещата ѝ, набъбнала от удоволствие плът.

Ариел се рееше в небесата. Пламтеше цялата. Копнееше за нещо, което още не можеше да достигне.

— Джес! Какво става?

— Правиш го чудесно, скъпа. — Думите му излязоха като приглушен стон. — Нека те отведе там. Ще усетиш, когато дойде мигът.

Мигът за какво, питаше се Ариел, задъхана и стенеца, усещайки, че е застанала на ръба на една огромна мистерия. Страстта на Джес, който приближаваше до кулминацията си, малко я стресна, но скоро подтиците на собственото ѝ тяло я накараха да забрави всичко друго освен непосилната жажда, която я владееше. Започна като недоловима искра в слабините ѝ, която се засилваше и разрастваше, докато завладя

изцяло тялото и душата ѝ. Джес изпусна тържествуващ вик, когато усети Ариел да трепери и чу вика ѝ.

Краят дойде като експлозия в него. Той се изви, застина за миг, после се отпусна и главата му легна на гърдите ѝ. Тя бе изцедила от него едновременно страстта и гнева. Сега в ума му имаше само една мисъл. Изглеждаше твърде невероятно Тили Каулс да е девица. Той се вгледа в лицето на Ариел с благоговение и неверие. Скоро щеше да съмне и можеше вече да я вижда ясно. Очите ѝ още бяха тъмни от страст, устните ѝ бяха подути от целувките му.

— Ти си ужасно страдна за девственица — изрече той бавно. — Но... знам със сигурност, че бях първият. Имаш много да обясняваш, жено.

Надигна се и се отмести от нея, усещайки се странно оголен, когато се дръпна от топлото ѝ тяло.

Ариел усети същото и веднага посегна към дрехите си. Трябва да беше полудяла, че допусна това да се случи. Но ако не беше постигнала друго, поне беше убедила Джес, че наистина е Ариел Лийланд.

— Какво има да обяснявам? — запита тя, наблягайки на всяка дума. — Ако мозъкът ти беше динамит, нямаше да стигне да си взривиш и носа. Казвах ти дни наред, че не съм Тили Каулс. Ако не беше толкова твърдоглав, щеше веднага да разбереш. Тили Каулс и Барт Дилън още са на свобода.

Джес се почувства объркан. Мислеше, че всичко му е ясно, но нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Ариел не беше Тили, Тили не беше Ариел, а истината беше, че току-що беше отнел девствеността на една жена, която изобщо не му беше работа да съблазнява.

— Ариел, не знам какво да кажа — изрече той, разпервайки безпомощно ръце.

— Да кажеш, че съжаляваш, би било добро като начало.

— Съжалявам за недоразумението, но не и за това, че се любих с тебе. Беше неповторимо, скъпа. Сега защо не започнеш от началото и да ми кажеш какво правиш в Тексас и защо пътуваш сама.

— Няма ли първо да се облечеш? — Тя не можеше да мисли, докато Джес седеше необлечен пред нея, явно изобщо несмущаван от голотата си.

Ленива усмивка се плъзна в ъгълчето на устата му.

— Това притеснява ли те?

— Д-да, не съм свикнала да гледам съблечени мъже.

Тя се обърна настрана, докато Джес се напъхваше в панталоните си. Ако трябваше да бъде напълно откровена, гледката на голото му тяло предизвикваше чувства, с които не беше подготвена да се справя.

— Няма защо да се притесняваш, Ариел, няма да те докосна отново. Не и ако не искаш — добави Джес. — Но трябва да признаеш, че и двамата получихме удоволствие.

— Това няма нищо общо — каза Ариел с отпаднал глас. Нямахте представа защо толкова силно беше реагирала на любенето си с Джес. — Но си прав за едно. Всичко назриваше много отдавна помежду ни. Сега, когато излезе от телата ни, всеки може да си тръгне по пътя и да забрави този злосъщен епизод. Ти имаш да ловиш разбойници, аз имам да управлявам ранчо.

— Сега съм облечен, така че може да се обърнеш. Разкажи ми за ранчото.

— Баща ми умря преди шест месеца и ми остави това ранчо на юг от Уейко, край река Брасос. Майка ми не искаше и да чуе да живея в Тексас и телеграфира на адвоката на баща ми да продаде имота въпреки моето желание.

— Защо баща ти и майка ти не са живеели заедно?

— Мама мразеше Тексас и отказа да живее там с татко. Разделиха се, когато бях дете, по-късно се разведах. Татко идваше всяка година в Сейнт Луи да ме вижда. Много го обичах. Преди шест месеца го пробол бик и той умрял от инфекция. Когато научил, че ми е оставил ранчото, реших да оправдая доверието му и да стана най-добрата фермерка в Тексас.

— Голямо начинание за дребосък като тебе. Обзалагам се, че още нямаш двайсет и една.

— Д... да, скоро навърших двайсет. Но това не означава, че не мога да управлявам ранчо — добави Ариел с леко войнствен тон.

Джес я изгледа от глава до пети.

— Май можеш да направиш почти всичко, което си наумиш. Добре ме обработи.

Ариел се изчерви. Какво означаваше това?

— Значи напусна Сейнт Луи без позволенията на майка си?

— И мама, и Том, вторият ми баща, категорично се възпротивиха на намерението ми да дойда тук. Казаха, че Тексас не е място за почтени млади дами. Трябва да призная — каза тя унило, — че доколкото това, което преживях дотук, показва нещо, те отчасти са имали право. Но пропуснаха да забележат колко твърдо съм решена да изпълня желанието на баща си и да успея като фермерка.

— Възхитително, но не много умно — забеляза Джес. — Да пътуваш сама решително не е добра идея. Особено за жена, която не знае нищичко за живота или за управляването на ранчо, или как да се грижи за себе си.

Ариел му хвърли смразяващ поглед.

— Не съм дете! Мога сама да се грижа за себе си. И мога да се науча как се управлява ранчо. В писмата на баща ми имаше много съвети и сведения за живота в ранчото. Чувствам се като в свои води.

— Не каза ли, че майка ти е обявила ранчото за продан?

— Не е нейно, за да го продава.

— Но ти си непълнолетна — напомни ѝ Джес.

— Няма значение, ранчото е мое. Трябва да съм осведомена за продажбата. Затова бързам да стигна в Уейко, преди господин Бърнс да го е продал по нареждане на майка ми.

Джес се загледа в Ариел, обмисляйки решението си.

— Ще те заведа обратно във форт Уърт. Можеш да хванеш дилижанса за Сейнт Луи.

— Да се връщам в Сейнт Луи? Да не си полудял? Стигнах чак дотук и няма да се върна като някое непослушно дете. Освен това, сега Тексас е моят дом.

— Майка ти и вторият ти баща ще се безпокоят. Телеграмата на Кейлъб сигурно им е изкарала акъла. Искат да се върнеш у дома.

— Няма да се върна у дома, Джес — каза Ариел с непоклатимо убеждение в гласа. Беше решила; нищо не можеше да я накара да промени решението си. — Отивам в Уейко. Татко искаше да наследя ранчото му и ще покажа на света, че съм способна сама да управлявам работите си. Ще телеграфирам на мама, когато стигна в Уейко. Не се тревожи, Джес. Няма да те държа отговорен за нищо от това, което се случи между нас. След като се разделим, вече няма да се видим и няма да си спомняме за... за нищо — добави тя с лека тъга.

Замислено изражение се изписа на лицето на Джес. Думите ѝ предизвикаха у него реакция, която го смути. Никога вече да не види Ариел? Това ли беше желанието му? Нямахше да му бъде лесно да я забрави, след като се бе любил с нея. Дори не беше сигурен, че иска това.

После си спомни тържественото обещание, което беше дал пред умирация си брат. Докато не видеше Барт Дилън и Тили Каулс зад решетките, в живота му нямаше да има място за жена като Ариел Лийланд. Две години се беше задоволявал със случайни проститутки, като смяташе, че един ден ще се ожени за Ели Лу Додж. Странно. Сега не можеше дори да си спомни как изглеждаше тя или да се сети поне за една причина, поради която беше искал да се ожени за нея. Изведнъж остро осъзна изпитателния поглед на Ариел и се обърна настрана.

— Заспивай, Ариел, има още време да подремнем.

— Какво ще правиш?

— Имам много да мисля.

— Ще... ще си тръгнеш ли, преди да се събудя?

— Няма.

Доволна, тя се изтегна на одеялото си, внезапно почувствала огромно изтощение. Мъжът, когото мислеше, че мрази, и може би още мразеше, я беше направил жена. И по всяка вероятност никога повече нямаше да го види. Но защо това не ѝ беше безразлично?

8

Възхитителният аромат на врящо кафе бавно събуди Ариел от дълбокия ѝ сън. Тя чу Джес да се движи насам-натам и отвори очи. Видя го наведен на огъня да бърка нещо в някакво котле. Черна сянка личеше по брадичката му, изглеждаше така, сякаш не беше спал цяла нощ... което си беше самата истина. Той като че ли усети погледа ѝ, обърна се и бавна усмивка раздвижи ъгълчетата на устата му.

— Кафето е готово.

— Още си тук.

— Казах ти, че няма да си тръгна.

Ариел го изгледа скептично.

— Не си ми дал много основания да ти вярвам.

— Ако говориш за снощи...

— Говоря за всичко, което се случи между нас, още откакто се срещнахме. Ти отказа да повярваш на една проста истина, излагаше ме и ме унижаваше, и това не е всичко. Аз... дори не съм сигурна дали те харесвам.

— Имаш странен маниер да показваш нехаресването си — отвърна Джес с мрачна веселост.

Ариел почервения неудържимо.

— Ако беше джентълмен, нямаше да ми напомняш за... за... грешката ми.

— Грешка ли? Скъпа, когато се любихме, и двамата го искахме. Ти си същинска дива котка в леглото. Ако бях джентълмен, щях да се извиня, вместо да искам да бях имал време пак да те любя.

— Това няма да се случи отново — натърти Ариел, засегната от думите му. — Най-вероятно никога повече няма да се срещнем. — Заболя я при мисълта, че и тя желаше Джес също толкова силно, колкото и той нея, и всъщност се бе търкала с него като разгонена кучка.

Майка ѝ би се ужасила. Ариел подозираше, че дори баща ѝ не би одобрил това, ако беше жив. Държанието ѝ спрямо Джес Уайлдър

беше шокиращо. Единственото ѝ извинение изобщо не беше извинение. Този мъж беше невъзможно арогантен, великолепно мъжествен, лишен от всякакъв морал и излъчващ такъв неподправен сексапил, че Дентън Добс би трябвало да се скрие вдън земя. По всичко личеше, че Джес Уайлдър беше мъж, когото всяка почтена жена трябваше да избягва.

— Май си права — потвърди Джес, избягвайки да я погледне в очите. Не че се срамуваше от това, което беше направил, но го беше страх да не би Ариел да улови искрицата чувство, което той не можеше да потисне. — Всяка секунда, която губя, все повече приближава Барт Дилън до мексиканската граница.

— Още ли имаш намерение да го преследваш?

— Заклех се над тялото на брат си. Ще го хвана. Може да не е утре или след месец, може би дори и догодина, но ще го пипна.

— Не искам да те задържам, Джес. Мога и сама да стигна до Уейко.

— Сигурно можеш, но Уейко и на мене ми е на път. Ще се погрижа да стигнеш там жива и здрава и ще си тръгна. Дилън няма как да е набрал много преднина.

Ариел не посмя да отговори. От една страна, искаше ѝ се да остане още малко заедно с Джес, но от друга страна, тази перспектива я излъчваше с ужас. Не можеше да си позволи да се обвърже с мъж, отдал се на отмъщение и насилие. Джес Уайлдър беше свикнал нещата да стават по негова диктовка, освен това беше женкар и твърдоглавец.

Нарече онова, което стана снощи между тях, „правене на любов“. Но на нея ѝ изглеждаше по-скоро като експлозивен сблъсък на волите. Колкото повече се бореше тя с него, толкова по-решителен ставаше той, докато помежду им не избухна насилие — такова насилие, което доведе до... Най-унизителното преживяване в живота ѝ... и най-стимулиращото. Мразеше Джес Уайлдър заради начина, по който я караше да се чувства, заради това, че се опитваше да я подчини, че я караше да го желае до болка.

— Не ми трябва компанията ти, Джес Уайлдър! — каза тя ядосано. — Върви и прави каквото трябва. Желая ти късмет.

— Стига си джафкала насреща ми, опитвам се да направя каквото трябва, но ти ужасно ме затрудняваш.

— Нямах понятие какво трябва и какво не трябва — озъби му се Ариел. — Още от самото начало си ми един огромен проблем, Ако не беше толкова упорит, отдавна щях да съм стигнала в Уейко.

Хапливите ѝ думи отскочиха от твърдата му черупка, без да го засегнат.

— Ако не упорстваше толкова да правиш каквото ти скимне, щеше да си останеш в Сейнт Луи, където ти е мястото.

Ариел отвори уста, за да отговори по подходящ начин, но изведнъж набърчи нос и запита:

— Какво гори?

— По дяволите! Питките! Знаеш как да разсейваш мъжете.

— А ти знаеш как да дразниш жените.

След като изгълтаха прегорелите питки и боба, двамата продължиха по пътя към Уейко. Джес вече не обелваше и дума за намеренията си, но не бързаше особено да се раздели с нея и да си тръгне по пътя. Ариел остана с впечатлението, че ще трябва да понася непоносимата му компания през целия път до Уейко.

Направиха малка почивка на обед, после продължиха и вечерта спряха да лагеруват под сянката на едно плато. Джес уби два заека и приготви разкошна вечеря със сочното им месо. Този път се погрижи да не прегори питките. Двамата почти не си проговориха. И той, и тя не искаха да се поддадат на импулсите си, осъзнавайки, че ако подемат разговор, това ще доведе само до размяна на сърдити реплики и неверни обвинения... и много по-дълбоко чувство, което до момента бяха докоснали само повърхностно. Изтощена от безсънната нощ, Ариел си легна веднага след вечеря.

— Лека нощ — обърна се тя към Джес, който седеше край огъня, замислено взрян в догарящите пламъци.

Той само изхъмка в отговор. Тя сви рамене, обърна се и почти веднага заспа. Само земетресение би могло да я събуди.

Ако беше забелязала загадъчния начин, по който Джес се взря в нея, след като тя му обърна гръб, Ариел щеше да се смути. Сребристите му очи се замъглиха от желание, когато си спомни яростното им любене от снощи. Нямахше думи, с които да опише начина, по който тя го накара да се почувства, когато го прие в горещото си стегнато тяло. Беше толкова гореща, толкова стегната, толкова невероятна и ако не престанеше да мисли за това, щеше да се

побърка. Ако беше спал с Тили Каулс, нямаше да изпита чувства или вина, но да се люби с Ариел Лийланд — това създаваше повече проблеми, отколкото му трябваха точно сега.

Бяха се слели в яростна битка и взаимно желание, но Джес не беше сигурен кой е победителят. Беше отнел девствеността на Ариел, но всъщност тя беше довела акта до окончателния му завършек. След мига, когато бе поела мъжествеността му в себе си, той не можеше да си спомни нищо друго освен това, че бе приела страстта така пълно, както приемаше живота, с настървение и себеотдаване. След като тялото ѝ се бе приспособило към неговото, Ариел се бе отприщила — бе го хапала, драскала, бе го отвела към най-невероятните любовни мигове в живота му. И той отново я желаеше.

Сега.

Не само веднъж. Цялата нощ.

Жаждата го накара да стане и да се запъти към нея. Една стъпка... две стъпки. Спря изведнъж, спомняйки си с болезнена яснота обещанието, което беше дал пред брат си. Изпускайки накъсана въздишка, пълна със съжаление и копнеж, Джес се обърна и се отдалечи към самотното си легло. В живота му нямаше нищо по-важно от това, да намери убийците на Джъд... нали?

Следващият ден беше повторение на предишния. Ариел се бореше с горещината, с праха... и с привличането на Джес.

Джес се бореше с горещината, с праха... и с копнежа си по Ариел.

И двамата губеха битката.

Тази нощ спряха на лагер под надвиснали скали, струпани в подножието на стръмен склон. През по-голямата част от деня над тях висяха дъждовни облаци, нещо рядко за този сезон. Затова Джес избра скалния подслон. За него нямаше нищо по-противно от това, да го навали дъжд, докато спи. А понеже Ариел беше донякъде глезено дете, той сметна, че и за нея, също както за него, ще е неприятно да спи с мокри дрехи.

— Трябва да стигнем Уейко утре следобед — осведоми я той, докато вечеряха от намаляващите запаси.

— Слава богу — каза Ариел с искрено облекчение. Запита се защо ли усеща и мъничко съжаление.

През всичките тези дни тя беше мислила само за едно — как ще стигне в ранчото си и ще се сбoguва с Джес Уайлдър. Да бъде с него тук си беше чиста проба мъчение. Беше положила всички усилия да забрави нощта, когато се бяха любили. Искаше завинаги да я изгони от паметта си. Не се гордееше с поведението си спрямо този упорит негодник, но не съжаляваше. Това беше неизбежно. Но явно не означаваше нищо за Джес. Сърцето и умът му бяха запълнени с толкова много омраза, че една обикновена жена не би могла да пробие твърдата му черупка. Станеше ли дума за убийците на брат му, Джес беше неумолим.

Само едно чувство го ръководеше. Отмъщение. Невероятно целенасочено преследваше убийците на Джъд Уайлдър. Ариел се зачуди какво ли би било да бъде обичана с такава яростна преданост. Особено от мъж като Джес Уайлдър. За съжаление, нямаше да узнае и това може би беше по-добре за нея. Да обикне мъж като Джес Уайлдър би означавало само едно — разбито сърце и дълбоко разочарование. Това щеше да я погълне цялата, без остатък.

— Толкова ли искаш да се отървеш от мене? — запита Джес, погрешно разбрал забележката ѝ.

— Ако трябва да бъда напълно откровена, Джес, с тебе като че ли не се разбираме кой знае колко добре. Всеки път, когато отворим уста, започваме да се джафкаме.

— Или да се любим — напомни ѝ Джес с леко намигване. — Сещам се най-малкото за един случай, когато не сме имали противоречия.

Ариел се изчерви и сведе очи.

— Дори докато се любехме, беше битка — прошепна тя тихо.

— Най-невероятната битка, която съм имал удоволствието да водя. Ариел...

Той посегна към нея, но отпусна безпомощно ръка, когато тя нарочно му обърна гръб.

Ариел можеше лесно да се отпусне в ръцете на Джес, да се отдаде на сладката магия на неговото мъжествено излъчване. Но ако го направеше, щеше да бъде завинаги погубена — завинаги обречена на празен живот, да копнее по нещо, което не беше нейно. Затова направи точно обратното на онова, което сърцето ѝ искаше. Обърна му гръб.

Господ да ѝ е на помощ!

Макар че желаше Джес Уайлдър с всяка фибра на съществуването си, Ариел знаеше, че това не е мъжът за нея. Животът му беше толкова обзет от омразата и отмъщението, че тя не можеше да му отдаде сърцето си. Мъжът, от когото имаше нужда, беше човек, който щеше да посвещава повече време на нея, отколкото на едно безполезно отмъщение.

— Лека нощ, Джес. Ако имаме късмет, това може да е последната нощ, която ще сме принудени да прекараме двамата.

Джес загледа в безмълвно отчаяние как Ариел се увива в одеялото си и се обръща с гръб към него. Това беше най-трудното нещо, което беше правила досега. Как можеше да ненавижда един мъж и също толкова силно да бъде привлечена от него?

Той беше избрал много добре мястото на лагера. Малко след полунощ небесата се отвориха и записка проливен дъжд, истински потоп. Забарабани по скалния навес, който за щастие беше достатъчно широк, за да ги запази. Светкавиците прорязваха небето в невероятни линии, гневният грохот на гръмотевиците огласяше равнината. Твърде уморена, за да им обърне внимание, Ариел просто изхърма и се обърна на другата страна, запушвайки ушите си с ръце, когато поредната гръмотевица я разбуждаше.

Утринта дойде, носена от подгизнало сиво небе. От време на време заваляваше дъжд, но вече не така силен, както през нощта. Когато Ариел се събуди, не я посрещна нито лъч слънчева светлина. Нито мирис на прясно сварено кафе. Нито шум, който да ѝ подсказва, че Джес се движи насам-натам из лагера. Наистина необичайно беше за него да не е вече станал и да се грижи за конете или закуската. Тя предположи, че лошото време го е накарало да не става толкова рано, какъвто навик имаше, и погледна към мястото, където си беше постлал. Джес лежеше по гръб, неподвижен като мъртвец. Нито един мускул не помръдваше по лицето му, нито дори клепачите. Но което беше още по-странно, той лежеше с отворени очи. Сякаш се взираше в земята до себе си.

Заинтригувана, Ариел се надигна и отметна одеялото. Страх и неувереност я обзеха, когато Джес не направи никакво движение, за да я приветства или да покаже, че я е забелязал. Очите му не се отместваха от онова, в което се беше загледал, всеки мускул по него беше стегнат във върховно напрежение.

— Джес?

Ариел се изправи неуверено на крака, възнамерявайки да проучи какво става, когато тревожният шепот на Джес я накара да замръзне на място.

— Не мърдай.

— Какво? Джес, какво има?

Тогава тя я видя. Свита на кълбо до Джес, със заплашително отдръпната назад глава. Гърмяща змия. Чу и предупредителното ѝ изтрещяване. Плочките на опашката ѝ изтракаха като предвестник на смъртта — сухо, накъсано, заплашително. Дъхът на Ариел заседна мъчително в гърлото ѝ. Обхвана я паника, когато видя, че Джес не може нито да проговори, нито да помръдне от страх да не раздразни змията и сам да предизвика смъртта си. Ако влечугото го ухапеше, той най-вероятно щеше да умре, преди да е успяла да го закара до града.

— Кажи ми какво да направя.

Гласът ѝ трепереше, ръцете ѝ се тресяха. Никога досега не беше изпитвала такъв страх за живота на друг човек. Той беше арогантен, безсърдечен негодник, но не заслужаваше да умре така мъчително тук, в самотната прерия.

Джес не издаде нито звук. Ариел видя капки пот, избили по челото му, и разбра, че съсредоточава цялата си енергия, за да остане неподвижен. Тя нямаше представа колко време беше лежал така, но разбра, че е необходимо огромно самообладание, за да остане напълно неподвижен. Трябваше да му помогне. Но как?

— Ариел. — Гласът му прозвуча едва чуто. — Застреляй тая проклетия.

— Да я застрелям? — повтори тя с учудване в гласа. — Не съм добър стрелец. Няма ли друг начин?

— Господи! Просто го направи. Не знам още колко мога да издържа.

Преглъщайки ужаса си, Ариел потърси пистолета. Беше го сложила до постелката, преди да си легне. Беше зареден. Трябваше да направи само едно — да се прицели и да стреля. Трудна задача, защото мишената беше невероятно дребна, а ръцете ѝ трепереха неудържимо. Ами ако не улучеше? Ако вместо змията улучеше Джес? И то смъртоносно?...

Поглеждайки към дулото на пистолета, Ариел си пожела да бе имала време да се научи да стреля точно. Беше сигурна, че може да улучи голяма мишена, но главата на змията... почти невъзможно. Затвори очи, потърси с пръст спусъка и се помоли да успее.

— Отвори си очите, за бога.

Резките думи на Джес като че ли раздразниха змията, защото тя протегна шия и раздвоеният ѝ език се показва навън със заплашително трептене. Прилив на адреналин разтърси Ариел, когато усети, че сега е моментът, че животът на Джес зависи от нея и тя не може да го разочарова. Прицели се внимателно и натисна спусъка, преди да беше загубила самообладание.

После затвори очи.

— Вече можеш да си отвориш очите.

Гласът на Джес беше най-хубавото нещо, което някога беше чувала.

Пистолетът се изплъзна от ръката ѝ и глухо тупна на земята. Тя дори не забеляза.

Бавно и напрегнато тя се насили да отвори очи, първо едното, после другото, страхувайки се какво ще види. Змията лежеше разкъсана на земята близо до Джес. Съвършено мъртва. Беше улучила проклетото животно! Невероятно, но прекрасно — беше спасила живота на Джес. Това, което стана после, можеше да се опише само като естествена реакция на напрежението и драмата, която последните няколко минути бяха предизвикали.

Като видя, че Джес е жив, и знаейки, че именно тя му е спасила живота, Ариел се възнесе на седмото небе.

— Жив си! Направих го! Джес, о, Джес, толкова се страхувах да не те улуча!

Той не успя да се изправи на крака, защото Ариел се хвърли върху него, смеейки се със сълзи на очи, и започна да го целува навсякъде, където свари.

Ръцете му сами се вдигнаха към нея и я притеглиха върху него. Устните му намериха нейните, езикът му дръзко се вмъкна в сладката забранена територия на устата ѝ. Ариел беше твърде възбудена, за да протестира, когато ръцете му се плъзнаха под ризата ѝ и намериха гърдите ѝ. Изведнъж това, което беше започнало като проста проява на благодарност и облекчение, се превърна в пламенна размяна, пълна със

страст и жажда. Кулминация на отчаяното желание и нещо друго, което и Джес, и Ариел отказваха да назоват. Тя изпъшка, търсейки въздух, когато горещите му целувки я оставиха без дъх, без разум, без самата ѝ душа.

— Исках те... Господи, как те исках — шепнеше дрезгаво Джес в ухото ѝ, докато отново и отново пленяваше устата ѝ.

Ариел обви ръце около врата му и се предаде. Вече не мислеше кос е правилно и кос не, нито за опасността, която този мъж представляваше за плановете ѝ за бъдещето. Отвъръщайки на целувките му с трескаво отдаване, Ариел задърпа дрехите му, търсейки да почувства гола плът срещу своята. Не можеше да чака, искаше го сега... веднага!

— По дяволите, скъпа, дай ми време да се измъкна от дрехите. Този път ще го направим бавно и леко, както трябваше да го направим първия път, ако не те желяех така отчаяно.

Тя сякаш не чуваше, успяла най-сетне да разкопчае ризата му.

— Ариел, не бързай, скъпа, имаме много време на разположение. Защо така бързаш, сякаш огън ти гори под петите? Искам те така, както и ти ме искаш.

Думите му най-накрая стигнаха до съзнанието ѝ.

— Джес, не мисля...

— Отпусни се, скъпа, не мисли. Нека ти покажа колко хубаво може да бъде. Нека...

С учудваща лекота той я освободи от дрехите ѝ, а после хвърли и своите. Притисна я до себе си и тя усети ерекцията му да се опира дръзко в корема ѝ. После пръстите му намериха кадифената вътрешна повърхност на бедрата ѝ и започнаха да се плъзгат нагоре. Ариел почувства как гореща влага нахлува в слабините ѝ и въздъхна. Той навлезе в нея, леките му докосвания изпращаха вълни от разтърсващи пулсации дълбоко в тялото ѝ. Точно когато тя помисли, че е вкусила върховната наслада, устата на Джес намери гърдата ѝ. Той засмукваше и облизваше набъбналото зърно, докато ръката му продължаваше да докосва мястото между бедрата ѝ по възможно най-интимния начин. Вълни от разтопен пламък заляха нервните ѝ окончания. Тя го зацелува страстно и диво, извивайки се на дъга и треперейки в ръцете му, докато той правеше вълшебни неща с нея.

Тя извика името му.

Изведнъж усети, че не ѝ е достатъчно да бъде само съд, приемащ пламенността му; тя искаше и да дава, не само да получава. Ръцете ѝ се спуснаха по овлажнелите му от пот мускули, треперещи от едва сдържано напрежение. Започна да изследва зърната му, прокарвайки пръсти по тъмните гъсти косми на гърдите му, надолу към плоския му корем.

Джес изпусна остро дъх.

Ариел продължи еротичното си пътешествие, откривайки двата стегнати хълма на седалището му. Беше също толкова очарована от Джес, колкото и той от нея. После ръката ѝ се сви около гладката твърдост на мъжествеността му. Горещца. Пулсираща от живот. Усещаше я като закалена стомана в ножница от кадифе.

Джес трепна силно.

Тя започна да го гали, държейки го здраво с две ръце, смаяна от големината и твърдостта му.

Джес искаше да експлодира отново и отново. Ариел го подлудяваше. Но се сдържа. Просто стисна зъби и се стегна, докато вече не можеше да издържа. Нисък стон се изтръгна от гърлото му и той я премести под себе си.

— Сега е твой ред — изрече той с наслада. — Тази игра е за двама. Положи ръка върху тъмнозлатистите косми там, където се съединяваха бедрата ѝ, и нежно раздели плътта с пръсти, за да се потърка в нея, докато я усети как овлажнява и се напруга. После се спусна надолу, сведе глава и я намери с уста.

Ариел трепна силно. Какво правеше той? Не беше... прилично.

— Джес, спри!

— Да спра? — повтори той, вдигайки глава, за да я погледне. Засмя се тихо. — За нищо на света, скъпа. — Гласът му беше нисък, богат, дрезгав от страст. — Дори не бих предположил, че мога да спра.

После продължи нежното мъчение, устата му беше горещца, езикът му я изследваше с неотслабваща интензивност... по-дълбоко и по-дълбоко... Беше жаден. Тя беше неговият извор.

Стисна хълбоците ѝ и я задържа на място, докато тя се извиваше на дъга и го молеше да спре. После вече стана късно, дъхът ѝ започна да излиза на неравни тласъци, тя усещаше с цялото си същество надигащата се великолепна вълна, която заплашваше да я потопи в невероятен екстаз.

— Джес!

Той беше навсякъде в нея, изпълваше я, горещ, твърд, опияняващ с тласъците си. Тя чувстваше порива му, усещаше как я възпламенява; почувства разтърсващата ярост на страстта и инстинктивната си реакция.

— О, господи, не ме оставяй, Джес!

— Дръж се, скъпа!

Внезапно освобождение се разля из вените на Ариел и затрептя в цялото ѝ тяло. Тя извика. Мислите ѝ се разпиляха, вече нищо друго нямаше значение, съществуваше само това, което Джес правеше с нея. Ръцете му внезапно стиснаха седалището ѝ и той запулсира вътре в нея. Стегна се и после замря, докато тя усещаше как гореща течност се излива в нея. Светът се завъртя лудо, преобърна се и полетя в несвятна орбита.

— Господи, Ариел, помислих, че съм умрял и съм в рая!

9

— Готов съм за тръгване, когато кажеш, Ариел.

Джес стоеше до коня си, наблюдавайки как Ариел напъхва дългите си абаносовочерни плитки под опърпаната шапка, която беше нахлупила на главата си. Изглеждаше невероятно.

— Можем да стигнем до Уейко, преди да се стъмни — продължи той.

— Готова съм, Джес.

Тази сутрин Ариел едва можеше да вдигне очи към него, без да си спомни как се беше държала предната нощ. Беше станала дива и необузdana в ръцете му, буквално молейки го да я люби в момент на слабост, когато мислеше, че без малко не бе го убила. Беше толкова невероятно! По-вълнуващо от всичко, което бе познавала дотогава. И никога повече нямаше да се случи. След раздялата им в Уейко двамата просто щяха да поемат по различни пътища. Един ден той най-вероятно щеше да се ожени за Ели Лу Додж, а тя... тя може би никога нямаше да се омъжи. Да намери мъж, който да се равнява на Джес — това щеше да бъде нещо невъзможно.

След като качи Ариел на коня ѝ, Джес възседна Боец. Тя погледна още веднъж към лагера с нежно и замечтано изражение. После решително разтърси глава и се обърна. Много щеше да изгуби и нищо нямаше да спечели, ако продължеше да мисли за това, което беше станало между двамата само преди няколко часа. Ако той беше в състояние да забрави всичко, което се бе случило помежду им, значи и тя щеше да може.

Джес обаче също не можеше да забрави миговете откраднатата любов, която бе споделил с нея. Помнеше всичко. Колко хубаво беше да усеща Ариел в ръцете си, колко прекрасно се любеше тя и колко невероятно силна беше страстта ѝ. Тя беше всичко, което някога беше желал да има като жена... само да беше свободен да свие гнездо.

На обед спряха да си починат и изядоха последните си запаси. Пиха вода от манерката, защото наблизко нямаше поток. През повечето

време мълчаха; думите не можеха да изразят онова, което чувстваха. Джес беше в плен на тържествения си обет и на желанието да отмъсти, докато у Ариел бушуваше страстното желание да докаже, че е способна да се справи със собствените си работи. Никой от двамата не искаше да отстъпи, да признае, че взаимното им привличане беше по-силно от стремежа на всеки поотделно да преследва целите си.

Спряха още веднъж, преди да стигнат града, за да може Ариел да се преоблече в рокля и да добие по-представителен вид. Джес нарочно се обърна с гръб, докато тя се миеше с вода от манерката и обличаше единствената рокля, която беше взела със себе си. Когато пак се обърна към нея, видя, че се беше нагласила в ленена рокля на ивици, без корсет и многобройни фусти, но въпреки това изискана и привлекателна. Ако беше мислил, че изглежда привлекателна в момчешките дрехи, които носеше доскоро, сега му се виждаше направо прекрасна. Със свито сърце Джес допусна, че тя ще се омъжи най-много след шест месеца. Нямаше мъж на света, който да устои пред чара на Ариел Лийланд, и той пръв го признаваше.

Малко преди да започне да се смрачава, те стигнаха в Уейко. На Ариел ѝ се стори като всеки друг град в Тексас. Обичайните магазини и кръчми от двете страни на главната улица, обичайният прах и обичайните каубои, мотаещи се безцелно наоколо.

— Ще взема стая в хотела. Може би е твърде късно да се обаждаме сега на адвоката — каза Джес.

Това бяха първите думи, които беше изрекъл от часове. Ариел като че ли се сепна.

— Вземи две стаи, Джес.

Той я погледна внимателно и след няколко секунди, изпълнени с напрежение, кимна.

— Бил ли си в Уейко? — любопитства Ариел.

— Тъхъ. Бил съм в почти всички градове в Тексас. Река Брасос е важен брод за добитъка и градът гъмжи от каубои. Има няколко прилични хотела.

— Добре, добре — отвърна тя, без да проявява интерес. Сега, когато вече бе пристигнала, не можеше да мисли за нищо друго, освен да уреди работите с адвоката и да отиде в ранчото.

Хотелът, избран от Джес, беше почти нов. Тя го остави да се погрижи за настаняването и го последва разсеяно, когато той я отведе в

стаята ѝ.

— Ще се погрижа за конете и ще се видим в трапезарията след един час — каза Джес, като ѝ подаде ключа.

— Ще останеш ли?

— Само за тази нощ. Трябва да тръгна веднага щом купя припаси.

— Искам да ти върна парите, които ми даде назаем.

— Не е необходимо. Това беше най-малкото, което можех да направя, за да те обезщетя за неприятностите, които ти причиних.

Ариел не можа да намери думи; само успя да кимне. Джес сви вежди, озадачен от странното ѝ поведение, после се обърна и тръгна по коридора към собствената си стая.

Трапезарията беше пълна, когато Ариел се настани на масата. Джес още не беше дошъл и ужасна мисъл завладя ума ѝ. Нима вече е напуснал града? Нима думите, които бяха разменили, са били за сбогом? Невъзможно беше той да си тръгне, без да се сбогува както трябва. Тя беше така погълната от мислите си, че не забеляза как всички мъже в трапезарията се обръщаха към нея с явен интерес.

— Точно сега всички мъже тук ми завиждат — каза Джес, сядайки срещу нея.

— Джес, помислих... няма значение. Нека да поръчаме, прегладняла съм.

— И аз — отвърна той, имайки предвид нещо съвсем различно.

Обслужването беше толкова бързо, че Ариел свърши с вечерята още преди да се беше почувствала готова за това. След като отложи ставането от масата колкото може, тя най-накрая се изправи.

— Ще тръгваме ли?

Джес я изпрати до стаята ѝ, спирайки пред вратата, докато тя ровеше за ключа. Взе го от нея и го пхна в ключалката.

— Имаш ли нужда от нещо? Ще се радвам, ако мога да ти услужа с малко пари.

— Не ми трябва парите ти, Джес, имам пари на мое име в банката.

— Не искаш ли да дойда заедно с тебе при адвоката?

— Не, благодаря. Способна съм сама да се справям със собствените си работи.

— С мене се справи доста добре.

Ариел порозовя, не можейки да вдигне очи към него.

— Ще замина утре сутрин, след като купя припаси.

— Аз... желая ти късмет, Джес.

Защо ѝ прозвуча така окончателно? Защо трябваше нещата да станат така?

Джес се вгледа в нея. След многозначителна пауза изрече:

— Искам отново да се любя с тебе, преди да тръгна.

Когато се беше любила с Джес, това беше най-прекрасното преживяване в живота ѝ, но сега щеше да бъде грешка. То беше някак си на място в дивата пустош, където те двамата можеха спокойно да бъдат единствените хора, обитаващи земята. Но сега, в цивилизования живот, според нея щеше да бъде неуместно. Джес си оставаше грубият, недодялан ловец на глави, опасен и смуцаващ, с една-единствена цел в живота. Ако му позволеше отново да се люби с нея, това нямаше да го промени или да го накара повече да не гони разбойници. Нито щеше да я убеди да се откаже от ранчото и да го следва от единия край на Тексас до другия. В края на краищата за нея имаше само един възможен отговор.

— Това, което искаш, Джес, е невъзможно. Ако отново се любим, няма да има никаква полза и за двама ни.

Ако ѝ бе казал, че я обича, това може би щеше да промени целия им живот. Но според Ариел едва ли някъде в незабравимото огромно тяло на Джес Уайлдър съществуваше нещо като любов.

— Това ли е окончателният ти отговор?

— Всичко в раздялата ни е окончателно.

— Някой ден ще свърша с всичко това.

Да не би да се опитваше да ѝ каже нещо, запита се Ариел. Ако я молеше да го чака, трябваше да бъде по-ясен.

— Знам.

Мълчание.

Дори да ѝ беше предложил да се обвърже с него, Ариел не беше сигурна, че ще може да му отговори със същото.

Джес без малко щеше да помоли Ариел да го чака, но колебанията го накараха да промени решението си. Каквато беше

красавица, той нямаше никак да се учуди да я види омъжена, преди да са минали и шест месеца. Беше видял как я зяпаха мъжете в трапезарията и не можеше да ги обвини. Но ако трябваше да бъде честен, не би могъл да помоли Ариел да чака един мъж, който утре можеше и да бъде мъртъв. Ловът на престъпници беше опасна професия. Докато не се откажеше от сегашния си живот, нямаше право да моли никоя жена да се обвърже с него. Особено жена като Ариел, която щеше да загуби всичко и нямаше да спечели нищо, ако се обвържеше с мъж като него. Бърза и лека раздяла беше най-доброто и за двамата.

— Тогава една целувка. Не искам много, нали?

Какво лошо може да има в една целувка, помисли си тя и вдигна лице към него.

Ако беше очаквала нежна целувка, се беше излъгала, защото в целувката на Джес нямаше нищо нежно. Това беше по-скоро диво нападение над сетивата ѝ. Твърда, властна и така поглъщаща, че коленете на Ариел се подкосиха. Дишането се превърна в далечен спомен, докато езикът му разделяше устните ѝ и устата му отнемаше въздуха от дробовете ѝ. Целувката му стана още по-дива, ръцете му стиснаха седалището ѝ, притиснаха я до него и между двамата не остана нищо освен дрехите. Тогава той намери гърдите ѝ и дългите му пръсти започнаха да си играят с тях през тънкия плат на корсажа ѝ.

Джес прекъсна целувката така внезапно, както беше започнала. Стресната, Ариел го погледна изумено, докато той докосваше нежно бузата ѝ и се отделяше от нея.

— Не ме забравяй, малка дива котко. Знам, че аз никога няма да те забравя.

И избяга. Ръката на Ариел се вдигна към бузата ѝ, усещането за допира му се вряза като изгарящ спомен, който навярно щеше да остане в нея до края на дните ѝ.

На следващата сутрин Ариел стана рано след една безсънна нощ. Инстинктът я подтикваше да отиде при Джес, да му позволи още веднъж да се люби с нея. Но практичната ѝ природа я предупреждаваше, че това ще бъде погрешен ход. В края на краищата практичността взе връх. Винаги ли житейските решения са толкова трудни?

Първата работа на Ариел беше да издири Джейсън Бърнс, адвокат на баща ѝ. Чиновникът от хотела я упъти как да намери канцеларията му и тя тръгна натам малко след осем часа сутринта. Канцеларията на господин Бърнс беше на втория етаж над железарския магазин. Ариел изкачи развълнувана стълбите, обмисляйки какво ще каже на адвоката. Надяваше се да не е намерил купувач за ранчото и да не бъде особено разочарован, като му каже, че няма намерение да го продава.

Сутринта не видя нито следа от Джес, но не се и надяваше. Най-вероятно беше заминал, така че защо да се измъчва с мисли за този непоправим инат? По-лесно е да се каже, отколкото да се направи, изсумтя тя в пристъп на самопрезрение.

Вече стигна горната площадка и съсредоточи вниманието си върху работата, която ѝ предстоеше. Джес Уайлдър може би беше изгубен за нея, но ранчото напълно компенсираше загубата ѝ, нали?

Канцеларията на адвоката беше заключена и Ариел предположи, че е дошла много рано. Докато не забележа бележката, закрепена на врата. Адвокат Бърнс беше заминал извън града и щеше да се върне в Уейко чак в края на седмицата. По дяволите! Ама че късмет! Сега какво да прави? Ще отиде в ранчото, каза си тя. Беше нейно и имаше право да живее в своя собствен имот. Това ѝ изглеждаше най-правилното.

След известно време Ариел напусна официално хотела, без да се учуди, че Джес се е погрижил за сметката ѝ. Не се учуди и че той самият беше освободил стаята си рано тази сутрин. Намери коня си в конюшната — още не беше дала име на горкото животно — и научи, че таксата за него също е платена. Отново Джес. Със сигурност се стараше да направи всичко възможно, за да ѝ се извини заради неприятностите, които ѝ беше причинил, помисли тя, докато се качваше на коня, за да излезе от града.

Ариел нямаше нужда да пита накъде е ранчото „Лийланд“. Знаеше пътя наизуст. Писмата на баща ѝ бяха пълни с най-различни сведения за ранчото, местонахождението му и всекидневните работи в него. Струваше ѝ се, че би могла веднага да се нанесе и да подхване нещата оттам, където ги беше оставил баща ѝ, без да губи нито минута. Сега, когато мислеше за това, виждаше, че писмата на баща ѝ бяха изпълнили целта си. Бяха насадили в нея усещането за това, какво

представява всъщност Тексас, любовта към земята и гордостта относно всичко, което баща ѝ беше направил. Сега тя знаеше, че Бък Лийланд беше подготвял единствената си дъщеря за момента, когато всичко, за което той беше работил, ще остане в нейните ръце. Ранчото беше нейното бъдеще, нейната сигурност, нейната независимост. Сега тя го виждаше съвсем ясно и благодари на бога, че баща ѝ също го е видял.

Ариел тръгна на юг покрай река Брасос, спомняйки си напътствията на баща си, сякаш писмата му бяха пред нея. Макар че беше напуснала Тексас много малка, тя все пак си спомняше моменти от щастливия живот, на който се беше радвала в ранчото с баща си и майка си. Тогава животът беше прост, докато един ден майка ѝ не беше решила, че повече не може да понася изолацията на живота в ранчото и не беше заминала. Тъй като нямаше избор, Ариел беше отведена в далеч по-оживената атмосфера на Сейнт Луи. Но никога не беше забравила баща си или щастието, което беше изживяла в Тексас.

Дългият прашен път, който се отклоняваше от реката, не биеше на очи, но Ариел веднага позна, че това е пътят, който водеше до къщата в ранчото. Последните няколко мили беше изминала на своя собствена земя. Огледа се наоколо с нещо като благоговение. Всяко дърво, всеки лист от сивата остра трева, всеки кладенец — всичко това ѝ принадлежеше. В далечината виждаше крави, търсеци крехки стръкчета трева, наглеждани от мъже на коне, които тя предположи, че са работниците, наети от баща ѝ.

Това я учуди. Тя предполагаше, че каубоите са си заминали след смъртта на баща ѝ. Как им плащат? Хрумна ѝ, че в завещанието си баща ѝ сигурно се е погрижил за всички тези подробности и е оставил на адвоката си грижата да плаща на работниците в имението. Явно всичко вървеше гладко и нямаше да ѝ бъде трудно да поеме юздите на управлението в подобна добре организирана дейност.

Ариел спря, преди да мине през вратата и под табелата, която се извисяваше над пътеката, водеща към двора. РАНЧО „ЛИЙЛАНД“. Усети думите като мед на езика си и им се наслади докрай, преди да продължи. След няколко минути вълнението, че си е отново у дома, я подтикна да мине през вратата и да влезе в двора. Очите ѝ се стрелкаха навсякъде, наслаждавайки се на гледката, запомняйки всичко видяно.

Оборът изглеждаше нов. Дали баща ѝ е наредил да го построят малко преди смъртта си? Тя се изненада, че не може да си спомни той да е споменавал такова нещо в писмата си. Оградата около двора изглеждаше в добро състояние, тя видя места, които очевидно бяха наскоро поправени. В корала имаше няколко едри коня и други, много по-чистокръвни. Ариел хареса всичко видно и реши, че трябва да похвали адвоката Бърнс, когато се срещнат. Оставяйки най-хубавото за края, тя тръгна да разгледа къщата.

Направена изцяло от греди, къщата беше на два етажа, с веранда отпред, която опасваше цялата къща. Беше удобна постройка, направена за живеене, без никакви самоцелни украси, като в къщите на Изток, удобна и приятна в простотата си. Ариел не можеше да разбере защо майка ѝ не я харесваше.

Всички работници явно бяха заети някъде другаде, защото никой не се показва, за да я посрещне, когато тя слезе от коня и омота юздите около перилата на верандата. Забеляза оседлан кон близо до корала и се запита дали това не е конят на Розали, икономката на баща ѝ. Ако Розали беше още тук, разбира се. Доколкото знаеше, мексиканката, за която ѝ беше писал баща ѝ, вече трябваше да е напуснала къщата.

Краката ѝ се подкосиха, когато наближи входната врата. Беше преживяла толкова много, докато стигне тук, че това ѝ се стори като краят на един лош сън. С изключение на Джес Уайлдър. Той не беше сън. Невероятен и внушителен, този мъж се беше втурнал в живота ѝ като ураган и беше излязъл също толкова бързо от него, оставяйки след себе си разтапящия спомен за своята страст.

Вратата се отвори под лекия ѝ натиск. Стори ѝ се странно, че я намира незаклучена, но предположи, че икономката още е тук. В мига, когато влезе, Ариел почувства, че наистина си е дошла у дома. Вратата водеше към малко преддверие и след това направо в дневната. Голяма и удобна, с мебели в селски стил и тапети, които отговаряха на вкуса на баща ѝ и бяха приятни за Ариел. Креслата и диванът бяха направени за едър човек, без съмнение ценител на удобството, и бяха разположени около огромна каменна камина, която заемаше цялата стена. Всичко изглеждаше чисто и подредено, сякаш я очакваха.

Потопена в сладки спомени, тя обходи стаята, вземаше предмети, които си спомняше от детските си дни, поглеждаше други, които мислеше, че може би са означавали нещо за баща ѝ. На една от

масичките имаше нейна детска снимка и Ариел съжали, че не му беше дала по-нова, с която да я замени. Детето на снимката беше дребно, с тъмна коса и ѝ се усмихваше със същата физиономия, която тя виждаше всеки път, щом се погледнеше в огледалото.

— Коя сте вие? Какво правите тук?

Стресната, Ариел се извърна рязко. Беше толкова потънала в детските си спомени, че не беше чула как някой е влязъл в стаята. Успокои се донякъде, като видя, че към нея се беше обърнала една красива руса млада жена. Със сигурност не беше икономката мексиканка.

— По-скоро вие коя сте? — отвърна Ариел.

— Аз съм Труди Уолтърс. Брат ми е собственикът на тази къща. Дойдох да избира нещата, които може би ще задържим от мебелировката, преди да дадем къщата под наем.

— Да я дадете под наем? — повтори смаяна Ариел.

— Нямаме нужда от къщата, а Кърк казва, че можем да я дадем под наем и да спечелим от това. Нашата е още по-голяма от тази. Бък Лийланд не беше особено екстравагантен.

— Познавали сте Бък Лийланд?

— Разбира се, той ни беше съсед. Нашата ферма е отгатък пътя. — Изведнъж Труди осъзна, че се е разприказвала, и запита: — Да наемете къщата ли сте дошли? В града ли чухте, че се дава под наем?

— Сигурна ли сте, че брат ви е купил ранчото? — запита остро Ариел.

— Разбира се. Сделката е почти приключена — изпъчи се Труди. — Документите са пратени в Сейнт Луи да ги подпише госпожица Лийланд. Тя явно няма фермерски наклонности и е обявила ранчото за продан. Кърк естествено се хвана за тази възможност. Това е добра земя и цената беше добра.

Ариел се вгледа в Труди, изведнъж загубила дар слово. Виждаше пред себе си висока, стройна жена, приблизително на нейна възраст, с очи, сини като камбанки, и коса по-скоро сребриста, отколкото руса. Беше навила плитките около главата си като корона. Изглеждаше студена, царствена и красива. Пред нея Ариел се почувства дребна и недодялана, облякла дрехи, които мъкнеше от седмици в дисагите си.

Накрая тя реши да сложи край на всичко това. Не харесваше високомерната Труди Уолтърс и особено собственическият ѝ вид, когато

говореше за къщата.

— Аз съм Ариел Лийланд. Това е моята къща и моята земя. Страхувам се, че брат ви много ще се разочарова, защото смятам да задържа ранчото.

— Какво? Но... това е невъзможно! Джейсън каза, че сделката е приключена. Беше необходим само вашият подпис. Защо го правите? Казаха ни, че не се интересувате от земята.

— Казали са ви го майка ми и вторият ми баща. Никога не съм искала да продавам ранчото. Дойдох да обясня какво искам, веднъж завинаги.

Слава богу, че беше пристигнала навреме, за да попречи на майка си да вземе нещата в свои ръце и да подпише документите без нейно знание. Това със сигурност щеше да усложни положението.

— Не можете да го направите! — заяви Труди. — Почакайте Кърк да разбере. И Джейсън.

— Джейсън. Предполагам, че говорите за адвокат Джейсън Бърнс.

— Да. Той хвърли много усилия в тази сделка. Това развитие никак няма да му хареса.

— Ще обясня всичко на господин Бърнс.

— Слава богу, дойдохте! Точно навреме.

— Това не те засяга, Розали — обърна се Труди към мексиканката, която току-що се беше появила на вратата.

Беше дребна и тъмнокоса, с щедри извивки и красиви черни очи, с дръпнати нагоре външни краища. Беше много приятна, около четиридесетгодишна, със сребърни нишки в гарваново-черната ѝ коса. Розали. Икономката на баща ѝ. В писмата си той често споменаваше за нея с много добро чувство, но Ариел си я беше представяла по-стара и не така привлекателна.

— Знаете ли коя съм? — запита Ариел, когато Розали я погледна с приятелско чувство.

— Разбира се — Мексиканката говореше с едва доловим акцент, но думите ѝ бяха съвсем разбираеми. — Вие сте сеньорита Лийланд, дъщерята на Бък. Молах се на Дева Мария да промените решението си и да не продавате земята, която баща ви толкова обичаше. Той искаше вие да живеете тук.

Ариел отбеляза как Розали спомена баща ѝ. Нарече го Бък, а не господин Лийланд.

— Как ме познахте така изведнъж? — запита тя.

Тъмните очи на Розали се стрелнаха към снимката на масата.

— Не сте се променили много. Освен това Бък толкова често говореше за вас, че сякаш вече ви познавах. Добре дошла, сеньорита Лийланд, добре дошла в Тексас.

— Достатъчно, Розали, продължавай да опаковаш — намеси се строго Труди.

Тя беше смутена от развоя на събитията, но беше решена да не се предава. Докато Джейсън Бърнс не кажеше нещо друго, малката госпожица Лийланд си пъхаше носа където не ѝ беше мястото.

Розали погледна към Ариел за потвърждение.

— Ти напускаш ли, Розали? — запита невинно Ариел.

— Да, сеньорита. Уволнена съм.

— Уволнена ли? От кого?

— От сеньорита Уолтърс.

— Ти ли отговаряше за реда тук след смъртта на баща ми? Това е чудесно.

— Да — отвърна плахо Розали. — Това беше най-малкото, което можех да направя. Тук беше моят дом... много, много години.

— Къде ще отидеш?

Розали погледна обвинително към Труди.

— Семейство Уолтърс ми предложиха работа.

— Искаш ли да напуснеш?

— Вижте, госпожице Лийланд, това не е ваша работа.

— Това е точно моя работа — възрази Ариел. — Розали е служила при баща ми много дълго време. Сигурна съм, че той би искал някой да се погрижи за нея. — И тя отново се обърна към икономката. — Искаш ли да напуснеш, Розали?

— О, не. Не бих искала, сеньорита Лийланд.

— Тогава можеш да останеш. Ще ми трябва икономка. Смятам да посветя времето си на управлението на ранчото и няма да имам време за домакинстване и готвене.

— На Кърк това няма да му хареса — измърмори Труди. — Той е свикнал да му се подчиняват.

— Брат ви няма власт над моята къща или моя имот — отвърна Ариел с възможно най-любезен тон. Искаше по-скоро да се отърве от Труди Уолтърс и да заживее в собствения си дом. — Ще се радвам да поговоря с него, след като си почина от дългото пътуване. Ние сме съседи, в края на краищата, и съм сигурна, че той ще ме разбере, когато му обясня как стоят нещата.

Труди прекрасно разбра, че я отпращат. Не беше свикнала да ѝ се говори по този начин, особено от страна на жена, която изглеждаше по-скоро като някаква хлапачка, отколкото почтена госпожица от Сейнт Луи. Щеше да си иде, добре, но Ариел Лийланд пак щеше да си има работа с нея. Тя беше сигурна, че Кърк няма да остави нещата така. Той искаше ранчото, искаше го ужасно много и щеше да направи всичко, за да убеди Ариел Лийланд да си иде в Сейнт Луи, където ѝ беше мястото.

10

Радвам се, че дойдохте, сеньорита Лийланд — каза Розали, когато Труди си тръгна. — Не харесвам семейство Уолтърс. И на баща ви не би му харесало те да вземат земята му. Кърк Уолтърс много пъти се опитваше да я купи, но баща ви не даваше и дума да се издума за продаване.

— Защо Кърк Уолтърс ще иска тази земя? — запита заинтригувана Ариел.

— Не съм сигурна, но подозирам, че е заради водата.

— Водата ли?

— Да. Нали разбирате, Реката. Имотът на сеньор Уолтърс няма излаз на река Брасос.

Ариел помисли над това и реши, че причината е достатъчно основателна. Но точно сега не даваше и пукната пара за семейство Уолтърс. По-важно беше да се запознае със собствения си дом.

— Къде е багажът ви, сеньорита Лийланд? — запита Розали. — Ще подредя дрехите ви, докато се къпете.

— Нямам багаж, Розали. Дълга история, но достатъчно е да кажа, че пътуването не беше лесно. Трябваше да пристигна много по-рано, но се наложи шерифът да ме задържи.

— Шерифът ли, сеньорита? — окръгли учудено очи Розали.

— Ще ти разкажа по-късно. Точно сега много бих искала да се изкъпя. И да хапна нещо леко. Нямах време да закуся тази сутрин. — И нямах пари, добави тя мислено. — Моля те, наричай ме Ариел. Знам, че баща ми имаше добро мнение за тебе, и бих искала да станем приятелки.

— Да, Ариел, и аз искам. Но трябва да ти измислим някакви дрехи.

— Нямам пари в брой у себе си, а господин Бърнс ще се върне чак след няколко дни и едва тогава ще освободи парите на баща ми в банката.

— Няма значение, собствениците на магазините ще се радват да отпуснат кредит на дъщерята на Бък Лийланд. Много го уважаваха в Уейко. Утре ще отидем до града и ще попълним гардероба ти. Трябва да купим и храна, да заредим килера. Не ми беше позволено да купувам нищо след смъртта на Бък.

Тя се задави на последните думи, гласът ѝ прозвуча тъжно и далечно.

Какво са означавали един за друг баща ѝ и Розали, запита се Ариел, заинтригувана от възможностите. Отговорите обаче трябваше да почакаят по-подходящ момент.

Ваната беше чудесна и Ариел остана в нея чак докато водата не започна да изстива. После изми косата си и се отпусна назад, облегнала глава на ръба на ваната. Толкова много неща ѝ харесаха още от първия ден в ранчото, но нищо не беше по-красиво от стаята, която Розали я увери, че е нейната. Това беше стая, която баща ѝ беше приготвил дълго преди някой да знаеше, че тя ще дойде в Тексас. Обзаведена в любимите ѝ цветове, синьо и прасковено, явно лично за нея. Нежни прасковени тонове по стените, дебел син килим, снежнобели завеси. Леглото беше голямо и меко, покрито с кувертюра в преобладаващо синьо. Явно баща ѝ беше мислил за идването ѝ и беше подредил стаята като за нея. Това накара Ариел да осъзнае колко много я е обичал и колко е хубаво, че е решила да дойде в Тексас въпреки препятствията. Знаеше, че може да разчита на Розали за помощ, и с нервно нетърпение очакваше срещата с работниците, за да им каже, че тя е новата собственичка тук. Ариел знаеше, че на някои може би това няма да им хареса, но се надяваше по-голямата част от тях да решат да останат. Розали ѝ беше казала, че управителят се казва Лу Пайк, и тя смяташе да поговори първо с него, за да види как се отнася той към намерението ѝ да задържи ранчото.

Розали беше превъзходна готвачка и Ариел се нахвърли лакомо на храната. С изключение на снощната вечеря с Джес в хотела не се беше хранила както трябва в последните седмици. Веднага разбра, че Розали няма да готви скучно и еднообразно, и за да ѝ покаже одобрението си, омете всичко в чинията.

— Кога ще се върнат работниците? — запита, бутвайки чинията настрана.

— Някои ще останат при кравите, но повечето се връщат привечер — отвърна Розали. — Има десет наемни работници, всички са каубои и са работили няколко години при Бък.

— Мислиш ли, че няма да ме харесат?

— Мисля, че ще ви харесат повече от сеньор Уолтърс — изрече отмерено Розали. — Той е лош човек и повечето каубои не искат да работят за него.

— Как изглежда Кърк Уолтърс? — запита Ариел с любопитство в гласа.

Надяваше се да не прилича на надменната си сестра.

— Много е красив — започна бавно Розали. — Рус е като сестра си. Има същите сини очи, висок и едър.

— Не ми изглежда толкова зле — реши Ариел. — Татко харесваше ли го?

— Добре се разбираха — отговори донякъде неохотно Розали. — Аз не му вярвах, но Бък се смееше на тревогите ми. Сеньор Уолтърс никога не е направил нещо, за да оправдае подозренията ми, но...

— ...все пак не го харесваш — каза Ариел, довършвайки изречението.

— Не, Ариел, не го харесвам. Но това е нещо, което сама ще прецениш. Мисля, че няма да се наложи дълго да чакаш.

Розали излезе права. Кърк Уолтърс дойде малко след вечеря.

Наистина е едър, помисли Ариел, докато Розали въвеждаше Кърк Уолтърс в дневната, където тя седеше в очакване. Но не толкова едър като Джес. По дяволите, откъде ѝ дойде тази мисъл? Правеше всичко възможно, за да не мисли за Джес Уайлдър. Кърк Уолтърс не беше толкова красив като Джес, макар че беше приятен по своему. Косата му беше толкова руса, че изглеждаше почти бяла, а очите му бяха толкова светли, че ѝ се виждаха почти прозрачни. Очите на Джес бяха сребристи. Тя никога нямаше да го забрави.

— Госпожице Лийланд — поздрави я любезно Кърк Уолтърс, протягайки ръка, — не можете да си представите колко бях изненадан, когато Труди ми каза, че сте тук, в ранчото. Документът за продажбата вече е изпратен в Сейнт Луи, за да го подпишете.

— Приятно ми е, господин Уолтърс. Сестра ви сигурно е споменала, че не искам да продавам ранчото, нали?

— Каза нещо такова — промърмори Кърк, — но помислих, че не е разбрала правилно. Всички подробности бяха уговорени преди седмици.

— В разрез с моите намерения — беше моменталният отговор на Ариел.

Думите ѝ го объркаха.

— Бихте ли обяснили, госпожице Лийланд?

— Съвсем просто е — осведоми го Ариел. — Никога не съм смятала да продавам ранчото. Майка ми и вторият ми баща обаче мислеха, че така ще е най-добре за мене. Аз се възпротивих и дойдох в Тексас, за да си получа това, което е мое по закон.

— Разбирам — отвърна той бавно, като оглеждаше Ариел с искрено възхищение. Винаги беше харесвал дребните жени, а Ариел наистина беше привлекателна с разкошната си черна коса и изящно оформеното си тяло.

Кърк Уолтърс можеше да бъде много очарователен, когато поискаше, и изведнъж реши, че този път чарът ще свърши много по-добра работа от гнева или силата. Освен това, да бъде очарователен към Ариел би било истинско удоволствие. Тя най-вероятно беше просто една капризна празноглавка, която не знае в какво се е забъркала, идвайки в Тексас. Беше готов да се обзаложи, че само след месец вече ще го моли да я отърве от ранчото.

— Съжалявам, че съм ви причинила неудобства, господин Уолтърс — каза Ариел вместо извинение.

— Трябва да ми казвате Кърк, а аз ще ви казвам Ариел — предложи той, отправяйки ѝ очарователна усмивка. — Не мога да кажа, че не съм разочарован от решението ви, но ще го приема. Това, че ще ми бъдете съседка, многократно компенсира загубата ми. Надявам се на трайно приятелство, Ариел.

Приятен човек, помисли Ариел в прилив на внезапна вина. Не каквото се беше приготвила да посрещне. Как можеше Розали толкова да греши? А забележките на Труди я бяха накарали да повярва, че Кърк Уолтърс е човек, който не понася лесно пораженията. Каква приятна изненада да открие, че съседът ѝ е един очарователен, възпитан мъж.

— Благодаря ви, че проявихте разбиране, Кърк — каза искрено Ариел. — Много се радвам, че ще ми бъдете съсед. Освен Розали нямам никого в Тексас, на когото да разчитам.

Имаш Джес, напомни си тя. Но не можеш да разчиташ на него, отговори умът ѝ.

— Само трябва да ме повикате, ако ви е нужна помощ — беше галантният отговор на Кърк, доволен, че Ариел отвърща по този начин на приятелския му подход. — Къщите ни са само на пет мили една от друга. Уверявам ви, че ще се виждаме често.

— Ще го имам предвид — каза Ариел.

Той си тръгна след няколко минути, като я покани да му гостува когато и да било, с повод и без повод.

— Не се остави да те заблудят изисканите маниери на този мъж, нали? — запита Розали, след като Кърк си замина.

— Подслушвала си — отвърна с обвиняващ тон Ариел.

Без изобщо да се сърди на икономката, тя бе трогната от това, че Розали се интересува от нея и се тревожи какво ще ѝ се случи. Но Розали грешеше в преценката си за Кърк Уолтърс.

— Да — призна плахо мексиканката, но без трошичка угризение. — Бях наблизил, в случай на нужда.

— Благодаря ти, Розали, но съм напълно способна сама да се справям с Кърк Уолтърс. Той се държа като истински джентълмен и се съобрази с решението ми да не продавам ранчото. Мисля, че си го преценила погрешно.

— Времето ще покаже — изсумтя Розали, не желаейки да променя мнението си. — Работниците са в бараката. Нали искаше да говориш с тях?

— Много съм уморена тази вечер, Розали, може би ще поговоря с управителя, а той ще говори после с тях. Какво мислиш?

— Да, ще го повикам. Мисля, че ще ти хареса. Добър човек е. Баща ти разчиташе на него.

Разговорът на Ариел с Лу Пайк я задоволи напълно. Дори изпеченият каубой да беше изненадан, че вижда дъщерята на Бък Лийланд в Тексас, беше достатъчно възпитан да не го покаже. Просто слушаше внимателно какво му говори тя, а стоическото му обветрено лице не изразяваше нищо. За Ариел Лу Пайк беше олицетворение на западния каубой. Висок, здрав, жилест, с леко изкривени от

постоянната езда крака, той беше учтив, изпълнен с уважение и безмълвно чакаше тя се изкаже. Това, което учуди Ариел в Лу Пайк, беше възрастта му. Беше млад, наистина млад. Но явно беше компетентен, иначе баща ѝ нямаше да го наеме.

По-късно Ариел научи, че повечето каубои са млади, под двадесетгодишни. Ценяха над всичко ботушите, шапките и конете си, живееха според кодекс на честта, уважаващ почтените жени. Повечето бяха плахи, особено пред жени, но работеха по-усърдно от всички други мъже, които тя познаваше.

Когато Ариел свърши, Пайк просто кимна и каза:

— Ще кажа на работниците. И се обърна да си върви.

— Пайк, почакайте — спря го тя, несвикнала на обичайното немногословие на каубоите. — Ще работят ли за мене? Не казахте дали ще искат да работят за жена.

— Ще го сторят с удоволствие, госпожице Лийланд — отвърна Пайк. — Всички харесвахме баща ви и уважаваме желанията му.

Това беше най-дългата реч, която бе произнесъл от месеци насам.

— Благодаря ви, Пайк, това исках да знам. Ще говорим по-късно, когато имам по-добра представа как вървят нещата в ранчото. Дотогава ще разчитам вие и работниците да правите това, което трябва.

Той се наклони да си тръгне, но се сети за нещо, което искаше да попита.

— Ами господин Уолтърс?

— Кърк Уолтърс е извън играта, що се отнася до ранчото. Няма да го продам, поради каквато и да било причина. Ще ви се плаща както обикновено, затова няма нужда да се безпокоите за пари.

Отговорът ѝ като че ли задоволи Пайк. Без да каже нито дума повече, той се обърна и излезе от малката канцелария, където Бък Лийланд обикновено се занимаваше с работите си. Но в действителност управителят се тревожеше. Познаваше Кърк Уолтърс, знаеше, че той няма така лесно да се примири със загубата на ранчото и помисли, че Ариел е отхапала по-голям залък, отколкото можеше да преглътне. Но беше сигурен в едно. Всеки каубой в ранчото щеше да застане зад дъщерята на Бък Лийланд, независимо какво тя ще реши да направи.

Кърк Уолтърс беше тих и замислен след посещението при Ариел. Беше мислил много, докато се връщаше към собственото си ранчо, и стигна до едно решение, което идеално отговаряше на намеренията му. Подхвана темата пред Трудите, докато седяха на кафе същата вечер в дневната.

— Какво мислиш за Ариел Лийланд? — запита той направо.

Трудите направи кисела физиономия.

— Не ме занимавай с нея. Изглежда някаква дивачка. Колко млади жени от твоите познати ще изминат сами целия път до Тексас? Обзалагам се, че може да ни разкаже доста странни неща.

— По-добре свиквай с тази жена, Трудите, защото тя ще бъде моя съпруга. Няма да позволя жените в къщата ми да нарушават мира с дребни заяждания.

— Какво? Ще се ожениш за Ариел Лийланд? Сигурно се шегуваш. Току-що се запознахте. Ами ако има някакъв скрит годеник? Откъде знаеш, че ще те вземе?

— Не скачай така, Трудите. Решил съм го — каза Кърк с твърд, убедителен тон. Знаеш колко важна си за мене, но ако единственият начин да получа ранчото „Лийланд“ е да се оженя за собственичката, значи ще се оженя за нея. Не ме интересува колко годеници е скрила — щом реша нещо, край. Единственото, което ще промени решението ми, е Ариел да ми продаде ранчото и да се върне в Сейнт Луи, а това не изглежда вероятно. Тази женичка не ми изглежда от онези, които се отказват лесно. Всъщност е доста упорита. Но и аз съм упорит колкото нея.

— Толкова важен ли е за тебе имотът на Лийланд? — запита ядно Трудите.

— По дяволите, знаеш, че е така. Ще направя всичко, за да го имам. Ужасно се дразнех всеки път, когато се налагаше да искам позволение да прекарам добитъка през земите на Лийланд, за да стигна до реката. Всяко лято, когато кладенците ми пресъхваха, трябваше или да искам позволение да откарам стадата до река Брасос, или да ги оставя да изпукат от жажда. Зарадвах се, когато научих, че наследницата на Лийланд не иска да има нищо общо с фермерството. Тогава тая малка кучка се появи изневиделица и съсипа всичко.

— Няма ли друг начин да получиш каквото искаш? Бракът е толкова... окончателен. Не искам да се жениш.

— Може би бракът е окончателен, но...

Той не довърши, но по лицето на сестра му се появи усмивка. Тя идеално разбираше хитрия си брат.

— Заради тебе ще се опитам да се спогаждам с Ариел... — Тя нацупи устни. — Поне за известно време. Не смятам да живея цял живот с тебе.

— Ако мислиш за брак, по-добре засега го забрави. Не съм готов да те пусна да си идеш.

— Един ден ще дойде мъжът за мене — каза замечтано Труд.

— Не съм сигурен, сестричке — изкриви насмешливо уста Кърк. — Много съм те разглезил, че да те вземе друг мъж. Ти си толкова взискателна.

Труд изсумтя недоволно и се обърна.

— Ако смяташ да се жениш за Ариел Лийланд, бих казала, че не си достатъчно взискателен.

Ариел се срещна с повечето работници още на следващия ден. На Изток каубоите имаха героичната репутация на добри ездачи и изкусни стрелци. Но както скоро й стана ясно, групата млади мъже, които работеха за нея, бяха отрупани с работа наемници, с опърлени от прерийното слънце глави, които язدهа безкрайно дълги мили в дъжд, вятър и сняг, за да поправят огради и да наглеждат добитъка.

В ранчото „Лийланд“ работеха десет каубои и след две седмици Ариел вече ги познаваше по име. Харесваше някои повече, други по-малко, но всички бяха неизменно учтиви. Когато изкажеше желанието си да научи нещо, те проявяваха безкрайно търпение и обясняваха всичко, за което ги попиташе. Една седмица мина толкова бързо, че Ариел се учуди, когато Розали й предложи да отидат в града. Адвокат Бърнс сигурно се беше върнал и тя вече не можеше да отлага попълването на гардероба си.

Заминаха с фургона. Розали караше, а един от каубоите, Уилис, дойде да помага за товаренето на храните. Денят беше хубав, но особено горещ, и умът на Ариел се зарея безцелно, докато тя седеше мирно и тихо до Розали. Беше се опитала да не мисли за Джес в изминалите няколко дни. И в действителност беше толкова заета, че не можеше да му отдели нещо повече от мимолетна мисъл. Освен през нощта. Уморена от работите през деня, от непрекъснатото правене на неща, които никога досега не беше вършила, в леглото й се появяваше

Джес. Не в плът и кръв, а в спомена за това, което беше изпитвала в прегръдките му. Някои нощи той дори се любеше с нея, а живото ѝ въображение възсъздаваше всяка неземна милувка, всяка въздишка и стон. Той я навестяваше толкова често в нощите напоследък, че Ариел започна да се пита дали ще трябва винаги да зависи от сънищата, за да намира наладата, която Джес ѝ беше донесъл.

— Как се казва той?

— Какво? — изчерви се виновно Ариел. Нима Розали можеше да чете мислите ѝ?

— Така, както въздишаш, това може да означава само едно. Никога не си споменавала за някой специален мъж, който да си оставила в Сейнт Луи.

— Няма никакъв специален мъж в Сейнт Луи.

— Но все някъде го има — настоя Розали. — Понякога изглеждаш толкова замислена, че се питам за какво ли си мислиш.

— Можеше да има такъв мъж — призна Ариел, — ако в ума му нямаше по-важни неща от мене. И ако не беше най-арогантният, най-дразнецият и най-твърдоглавият мъж, когото съм срещала.

Розали се усмихна дискретно.

— Не мисля, че този мъж може да е в Сейнт Луи.

— Права си — потвърди Ариел, отказвайки да изрече и дума повече относно Джес Уайлдър.

— Само текеасец може да бъде всичко това, което описа. Не си от дълго време в Тексас, сеньорита — подмигна Розали, любопитна кой ли е този мъж, който така е пленил въображението на Ариел.

— Достатъчно дълго.

— Може би нещата с тебе и този специален мъж ще се уредят.

— Вече го забравих, Розали. — излъга Ариел. — Ранчото е бъдещето ми. Не ми трябва мъж, за да бъде животът ми пълен.

— Да, Ариел — съгласи се привидно Розали.

Но се съмняваше, че Ариел окончателно се е разделила с този „специален“ мъж. Беше склонна да се обзаложи, че и той не я е забравил. Кой мъж би могъл да забрави невероятната дъщеря на Бък?

Ариел остави Розали и Уилис в магазина и отиде право в канцеларията на Джейсън Бърнс. Този път имаше късмет; адвокатът си

беше тук. Тя беше вторият му посетител за деня. Кърк Уолтърс вече беше минал оттук и си беше отишъл. Когато Ариел каза коя е, Бърнс я приветства с добре дошла в Тексас и я покани да седне.

— Сигурно имате много въпроси към мене след телеграмата, която шериф Хокс ви прати от форт Уърт — започна тя донякъде нерешително. — Но навярно се досещате защо съм в Тексас.

— Наложих се внезапно да напусна града, след като пристигна тази телеграма — каза Джейсън Бърнс, — и нямах много време да размисля над мотивите ви. Трябваше да ида веднага в имението на Уолтърс и да кажа на Кърк, че сте на път за Уейко. Бихте ли обяснили какво се случи във форт Уърт, че шерифът е поставил под въпрос самоличността ви?

Поне петдесетгодишен, Джейсън Бърнс беше нисък, набит мъж, с оплешивяваща глава и живи, интелигентни сини очи. Доста години вече практикуваше в Уейко и познаваше почти всички живеещи наоколо. Беше достоен за доверие, както повечето адвокати, но не се отказваше да върши сделки, които да облагодетелстват и собствения му джоб. Никога не беше направил нещо, което да се нарече непочтено, но в доста случаи беше тълкувал закона в полза на личните си цели и тези на клиентите му.

— Това е дълга история — въздъхна Ариел, — но имате право да знаете.

После тя му разказа за всички събития, довели до телеграмите, които бяха пратени до майка ѝ и до него.

Разказът на Ариел смути и ужаси адвоката. Той се възхити на смелостта и упоритостта ѝ, с които беше преодоляла трудностите. Кърк Уолтърс има право, забеляза той замислено. Ариел Лийланд е жена, която няма да се остави да я разубедят, когато си е намислила нещо. Явно беше твърдо решена да задържи имението.

— Удивителна история, скъпа. Рдавам се, че сте излезли от това изпитание жива и здрава. Ще бъда щастлив да съм ви от полза. Макар да не ви познавах от по-рано, от телеграмата, която пратихте от Сейнт Луи, разбрах, че идвате в Уейко. Просто не бях сигурен за причината. Затова не го споменах пред Кърк. Вече ви бях пратил документите за подпис, но когато научих, че идвате, приготвих други.

— Със сигурност вече разбирате, че няма да продам ранчото.

— Всичко, което е нужно за довършване на сделката, е вашият подпис на договора за продажба. Офертата на Кърк Уолтърс е изключителна; ще бъдете много богата млада дама, ако я приемете.

— Няма да продавам, господин Бърнс.

Бърнс я изгледа внимателно.

— Добре ли размислихте, скъпа госпожице Лийланд? Ранчото е мъжка работа. Можете ли да се оправяте с дузина каубои и да управлявате всички работи, за да получавате печалба?

— Така мисля — каза твърдо Ариел. — Съжалявам, ако съм ви причинила неудобство. Ще получите компенсация за труда си.

— Не става дума за мене, госпожице Лийланд. Кърк Уолтърс трябва да бъде успокояван. Той разчиташе на тази земя.

— Вече говорих с господин Уолтърс и той разбра решението ми. Изминах дълъг път, срещнах много пречки, понесох големи неприятности, за да изпълня желанието на баща си относно ранчото.

— Имах посетител тази сутрин — изрече бавно Бърнс. — Кърк Уолтърс поиска да ви опиша какви трудности ще срещне една млада жена при управлението на такова голямо ранчо като това на баща ви. Трябва да го направя за собственото ви благо. Но ако искате да се посветите на фермерството, ще направя всичко, което ми е по силите, за да ви помогна. Поне с деловата част.

Бърнс знаеше, че Уолтърс няма да одобри подкрепата му за Ариел, но той усещаше, че младата жена заслужава да получи възможност. Освен това, добре познаваше Бък Лийланд и той със сигурност не би оставил ранчото на дъщеря си, ако не беше уверен, че тя ще може да се справи. Дори нямаше да каже на Ариел за телеграмата, която беше получил сутринта от майка ѝ и с която тя настояваше той да продаде ранчото и да прати дъщеря ѝ обратно у дома. Момичето със сигурност беше достатъчно голямо, за да знае какво иска. Възнамеряваше да телеграфира на Уила Брейди и да ѝ съобщи, че ако иска да прибере дъщеря си, да дойде да я отведе лично.

Усмивката, която Ариел му отправи, многократно компенсираше загубата на прихода от евентуалната продажба на ранчото.

— Наистина съм ви благодарна за помощта, господин Бърнс. Въпреки че беше много разочарован, господин Уолтърс също ми предложи подкрепата си. Добре е да знаеш, че имаш приятели. Първата ми молба е да освободите моите пари в банката. Розали

купува припаси, които трябва да бъдат платени, а на мене ми трябва нов гардероб.

— Разбира се, скъпа. Ще дойда лично с вас в банката, за да се погрижа за нещата. Баща ви беше добър фермер и ранчото даваше доста прилична печалба. Ще се учудите колко пари ви е оставил. Харчете ги разумно и след време ще бъдете много богата млада жена.

— Благодаря ви, господин Бърнс. Татко е избрал добър адвокат. — И тя му подаде ръка.

Джейсън Бърнс пое тънката ръка на Ариел и помисли, че никога не е срещал такова вълшебно създание. Но не можа да потисне една тръпка на страх за бъдещето ѝ. Тя беше жена, сама, уязвима и не знаеше докъде може да стигне Кърк Уолтърс в желанието си да получи ранчото. Дори той самият не го знаеше. Кърк не беше изрекъл и една заплашителна дума, но в ума на Бърнс не беше останало никакво съмнение, че по един или друг начин ранчото „Лийланд“ щеше да стане негово.

За Ариел следващите дни бяха дълга и изтощителни. Тя хвърляше много сили, за да научи всичко, което трябваше да знае за ранчото, за колкото може по-малко време. Удобно облечена в каубойски панталони или кожена пола-панталон заради дългите часове, прекарвани на седлото, тя обикновено можеше да бъде намерена някъде из безкрайните акри да наблюдава как работниците вършат работата си. Странно, но каубоите като че ли нямаха нищо против въпросите ѝ и не се мръщеа на присъствието ѝ. Тя се научи как да жигосва телета, как да връзва възли и къде да търси заблудили се животни. Наистина, имаше някои неща, които предпочиташе да остави на работниците си, като например кастрирането на младите бичета.

Освен тези си задължения, тя прекарваше много време и над счетоводните книги, които адвокат Бърнс ѝ беше предал. Всекидневното отиване в малката канцелария на Бък Лийланд се беше превърнало в ритуал. Понякога оставаше там толкова до късно, че Розали насила я изтикваше към леглото. През този първи месец тя научи толкова много, че понякога главата ѝ се замайваше от цялото познание, което беше натрупала в нея.

Кърк Уолтърс беше чест посетител, за голямо неудоволствие на Розали. Той щедро предложи на Ариел своите познания и съвети в областта на фермерството, които в повечето случаи се оказваха доста полезни. Скоро Ариел започна да смята красивия фермер за най-добър приятел. Един ден Кърк дойде с писмо от майка ѝ. Беше ходил до града по работа и беше взел своята поща и нейната.

Ариел се извини и започна да чете писмото. След няколко минути се намръщи, сложи го обратно в плика и го пъкна в джоба си. Кърк изгаряше от любопитство.

— Лоши новини ли има?

— Всъщност не — отговори Ариел, все още намръщена. — Макар майка ми да знае, че съм твърдо решила да поддържам ранчото,

настоява да се върна в Сейнт Луи. Заплашва, че ще прати някого да ме прибере. Но няма да стане. Скоро ще навърша двадесет и една. Ако успея да издържа дотогава, тя няма да може да ми казва какво да правя.

— Все така твърдо ли сте решили да останете в Тексас? — запита Кърк, раздразнен от упорството на Ариел.

— Да. Тук ми харесва. Татко знаеше, че ще ми хареса; затова ми е оставил ранчото.

— Казвате го сега, защото всичко като че ли върви по вашето. Няма инциденти, нищо лошо не се е случило, никой не оспорва нарежданията ви.

— И нищо такова няма да се случи — натърти Ариел. — Всеки ден научавам нови неща, добивам повече опит. Скоро ще мога да се занимавам с всичко в ранчото.

— Вие сте забележителна жена, Ариел Лийланд — каза той. Странно, но говореше напълно сериозно. Не че това щеше да го възпре да изтръгне ранчото от ръцете ѝ, дори ако се наложеше да се ожени за нея, за да го стори.

Ариел още не можеше да се принуди да хареса Труди Уолтърс. Смяташе това момиче за суетно и самовлюбено. Една приятелка на нейна възраст би ѝ се отразила добре, но за съжаление Труди не беше човек, чието приятелство би искала да спечели. В редките случаи, когато тя придружаваше брат си при гостуванията му в ранчото „Лийланд“, Ариел се държеше любезно, но хладно и предпазливо. Мислеше, че Труди може да научи много нещо от брат си в такива области като очарователното държание.

Един ден през август Кърк дойде сам и покани Ариел на пикник. Отначало тя отказа, изброявайки всички задължения, които имаше за този ден и за следващия, и за другите след него. Но той беше толкова настоятелен, събуждайки интереса ѝ с описанието на идеалното място, което имаше предвид, че в края на краищата тя се съгласи да го придружи. Господ ѝ беше свидетел, би могла да си даде един ден почивка. Пикникът беше определен за следващия ден. Кърк трябваше да я вземе в десет часа сутринта и да донесе храната. Плановете му звучаха така интригуващо, че Ариел започна с нетърпение да очаква излета. Кърк беше приятен компаньон, изглеждаше наистина привързан към нея и нямаше да приеме „не“ за отговор.

Нито едно облаче не помрачаваше утринното небе, когато Ариел започна да се облича за пикника с Кърк. Не можеше да си спомни откога не е била на пикник и се надяваше да си отпочине в приятна компания. Сякаш от векове не беше се срещала с подходящ мъж, откакто... не, не трябваше сега да мисли за Джес. Освен това не би нарекла Джес Уайлдър подходящ мъж. Той беше вълнуващ, твърдоглав... великолепен! Тя го мразеше... желаше го... но не можеше да го има.

Розали дойде при нея, докато тя чакаше Кърк на верандата.

— Сигурна ли си, че искаш това? — запита мексиканката, цъкайки неодобрително с език.

— Отивам само на пикник, Розали — отвърна Ариел, раздразнена от постоянните натяквания на икономката по адрес на Кърк.

— Това не ми харесва. Не си в безопасност с този мъж.

— За бога, Розали, какво може да се случи? Той е мой приятел. Свикнах да му вярвам през изминалия месец, мисля, че и ти би трябвало да свикнеш с това.

— Говорила съм със служителите му и знам на какво е способен. Дори работниците му се страхуват от него.

— Е, аз не се страхувам. И ти не би трябвало. Татко винаги казваше, че от приказки полза няма.

След тази забележка Розали млъкна, а Кърк дойде точно в десет с матка каручка.

Почти един час беше необходим, докато стигнат до мястото близо до река Брасос. Беше много красиво, донякъде уединено сред дърветата, между които Кърк разстла одеялото.

— Сега сте на собствената си земя — каза Кърк, докато Ариел се разхождаше покрай реката, загледана в разстлалата се водна лента. За него беше прекрасно, че така добре познаваше ранчото Лийланд. Налагаше се, ако искаше един ден то да бъде негово. — Има брод малко по-нататък, но никой няма да ни безпокои.

— Красиво място; благодаря ви, че ми го показахте. Има части от ранчото, където още не съм била, Толкова съм заета напоследък...

— Ариел, елате и седнете, изглеждате изтощена. Твърде много работите. Трябва ви мъж, някой, който да ви помага в ранчото.

Ариел изфуча възмутено:

— Справям се много добре.

— Разбира се, и се гордея с вас, но фермерството е трудна работа за жена.

Той я поведе към одеялото. Ариел се отпусна на земята, прибирайки крака под себе си. Кърк седна до нея и обгърна с ръка раменете и. Тя замръзна, но се укори, че постъпва глупаво; та той беше просто приятел. Той я усети, че се отпуска, и се усмихна вътрешно. Скоро щеше съвсем да я опитоми, мина му през ума самодоволна мисъл.

— Мислили ли сте за брак?

— Нима всяка жена не мисли за брак? — отвърна Ариел с неутрален тон. — Може би ще се омъжа един ден... кой знае.

— Отскоро ви познавам, Ариел, но вие станяхте много важна за мене.

— Така ли? — каза тя предпазливо.

— Не сте ли се досетили вече? Надявах се и вие да изпитвате същото към мене.

Ариел преглътна. Не беше съвсем сигурна накъде води целият този разговор, но беше решително неудобно да говори с Кърк за такива неща като брак.

— Аз... аз ви се възхищавам, Кърк. Докажете, че сте незаменим приятел.

— Само приятел? Надявах се на нещо повече. Има ли някой в Сейнт Луи, който да е важен за вас?

Ариел се сети за Дентън Добс и набърчи нос.

— Не съм оставила никакви обожатели в Сейнт Луи.

Кърк се усмихна, зарадван, че няма конкуренция за чувствата на Ариел. Тя беше млада, уязвима, самотна и готова за това, което той имаше предвид.

— Много мислих по този въпрос, Ариел, и искам да станете моя съпруга. Вие сте всичко, което някога съм искал от някоя жена — топла, красива, чувствителна и също така решителна като мене. Ако съберем имотите си, ще се получи едно от най-големите имения в Тексас. Толкова много си подхождаме. Моля ви, кажете „да“.

Тя остана смаяна, не можа да каже и дума. Харесваше Кърк, но бракът беше нещо сериозно. Това обаче можеше да накара майка ѝ да престане да се меси в живота ѝ и да се опитва да я накара да се върне в

Сейнт Луи. Какви са тези мисли, упрекна се Ариел. Брак сред толкова кратко познанство беше нещо немислимо. Освен това, тя не обичаше Кърк.

— Поласкана съм, Кърк, но за брак не може и дума да става. Поне за момента. Аз почти не ви познавам. Нека си дадем време да се опознаем, преди да ме попитате отново.

— Защо да чакаме? Знам какво искам и ако си дадете труд да помислите, ще видите, че идеята си струва. — Когато Ариел се смути, той продължи: — Ще размислите ли?

— Да... разбира се, наистина съм поласкана. Просто съм неподготвена. Не знам дали изпитвам към вас... такива чувства.

— Как бихте могли? Та аз дори не съм ви целунал.

Ариел замислено прехапа долната си устна. Кърк отчасти имаше право. Как би могла да знае какво изпитва към него, ако никога не си го беше представяла в романтична светлина? Той беше приятел, нищо повече. Не пропускаше ли една възможност да научи дали някой друг мъж и въздейства по същия начин, както Джес Уайлдър? Щеше да бъде интересно да разбере дали ще реагира на допира на друг мъж така, както реагираше на целувките и ласките на Джес. Джес я караше да пламти от желание. Докосването му пораждаше у нея жажда, която друг не би могъл. А вероятно би могъл? Имаше само един начин да разбере.

— Целунете ме, Кърк — прошепна Ариел, вдигайки устни към него.

Кърк се усмихна широко. Беше прав. Да спечели Ариел се оказа дори по-лесно, отколкото беше мислил. Много по-лесно, отколкото да прилага сила или принуда. С увереност, породена от мъжкарска самонадеяност, той притегли Ариел в прегръдките си. Устата му бавно покри нейната, вкусвайки устните ѝ.

Ариел не почувства нищо.

Когато тя не се отдръпна, той едва не извика от възторг и върхът на езика му се осмели да проникне по-навътре.

Все още нищо.

Тогава езикът му се одързости, проникна през бариерата на зъбите и целувката стана по-дълбока. Ариел отвърна, очаквайки чувствата ѝ да експлодират. Когато нищо такова не се случи, тя се отдръпна леко и го загледа със смесица от смущение и учудване. Но

Кърк вече беше завладян от собственото си откритие. Ариел не беше плахото девойче, за каквото я беше вземал досега. Той откри, че тя е жена, способна на страст, и възнамеряваше да изследва всичко това докрай. Може би този брак нямаше да се окаже толкова скучен, колкото си го беше представял. Подтикнат от неизказаното ѝ съгласие и пришпорван от страст, която го учуди, Кърк отхвърли всякакви бариери. Сграбчи Ариел и я притисна в прегръдките си.

Устата му властно покори нейната. Ръцете му потърсиха интимност, каквато тя не възнамеряваше да допусне. Когато Кърк обхвана гърдата ѝ, Ариел разбра, че той има наум нещо повече от целувките. Но вината не беше изцяло негова, защото тя съзнателно го беше насърчила, очаквайки да открие същите великолепни усещания, каквито бе изпитвала, когато я целуваше Джес. Когато не стана така, тя беше твърде заета да се ориентира в собственото си откритие, за да си зададе истински въпроса какво ще си помисли Кърк, ако тя не възрази против интимностите му. Този път вече се дръпна твърдо и настоятелно, макар че ръката му още държеше гърдата ѝ.

— Не, Кърк... съжалявам, ако съм ви подвела. Не съм свикнала на такива неща.

— Ти си страстна жена, Ариел, защо да отричаш чувствата си към мене? Казах ти, че ще се ожения за тебе, така че защо се колебаеш? Никой няма да разбере, ако изпреварим сватбата с няколко седмици.

— Никога не съм се съгласявала на женитба, Кърк, само на една целувка. Нещата няма да отидат по-далече.

— Не бъди плаха, скъпа, няма да те нараня. Обещавам ти, че ще харесаш това, което ще направя с тебе.

— Имате погрешна представа за мене, Кърк, аз...

Но Кърк вече не слушаше какво му се говори. Той беше мъж на действието и искаше да докаже властта си над Ариел по най-първичния начин, познат на мъжете. Овладея устните ѝ и я притисна на твърдата земя. Ръцете му бяха едновременно навсякъде — по гърдите, хълбоците, седалището ѝ. Беше толкова завладян от мисълта да я има, а тя — от мисълта да се отбранява, че и двамата не чуха как един конник прекоси реката и излезе на брега само на няколко крачки от мястото, където двамата се бореха на одеялото.

Тихото изцвилване на коня на Кърк, който приветства новодошлия, стресна Кърк. Той веднага пусна Ариел, обърна се и

посегна към пистолета си. Ариел се отпусна смаяна, поучудена как нещата се бяха развили толкова бързо. Една целувка бе накарала Кърк да стигне дотам, че да иска нещо повече. Имаше ли някакъв недостатък в характера ѝ, който да кара мъжете да гледат на нея като на лесна жена, запита се тя отпаднало. Когато най-накрая осъзна, че не са сами, Кърк вече се беше дръпнал от нея.

— Здравсти.

— Какво искате? — запита войнствено Кърк. — Какво правите тук?

— Пресичам реката. Има ли закон против това?

— Не, само се питах защо сте избрали точно това място. Тук е собственост на Лийланд.

— Хубаво. Вие ли сте господин Лийланд?

— Не — призна неохотно Кърк. — Но това е госпожица Лийланд и тя ще ви каже, че нарушавате границата на собствеността ѝ.

— Наистина? Нарушавам ли границата, госпожице?

Ариел премига, затвори очи и отново премига. Той още беше там. Огромен — господи, колко огромен беше, — плашещо красив и великолепно мъжествен. Седеше на коня си с неподражаема лекота, която подсказваше дълги часове, прекарани на седлото. Шапката му беше нахлупена ниско над челото, за да закрива очите му от слънцето, но Ариел би го познала навсякъде. Изведнъж ѝ хрумна, че той е видял как тя и Кърк са се търкаляли по земята като животни. Изчерви се, червенината бавно пропълзя нагоре от деколтето към шията и бузите ѝ. Джес сигурно беше усетил какво си мисли тя, защото каза:

Надявам се да не съм прекъснал нещо.

— Джес, не мога да повярвам на очите си! Какво правиш тук?

— Пресичам реката.

Тя седна на одеялото и издърпа надолу полата си. Той винаги успяваше да я раздразни.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Вие двамата познавате ли се? — запита Кърк, почти онемял от учудване. Къде, за бога, е успяла Ариел да се запознае с такъв опасен човек, запита се той.

— Да, познаваме се — каза Джес, докосвайки шапката си, като се обърна към Ариел.

Съдейки по предпазливото поведение на Джес и притеснената му усмивка, Ариел би могла да се обзаложи, че той е бесен... че би могъл да бълва змии и гуцери. Но усмивката и нехайното поведение не можеха ни най-малко да я заблудят. Беше видял достатъчно, за да си извади погрешно заключение.

— Кърк, това е Джес Уайлдър. Джес, запознай се със съседа ми Кърк Уолтърс. Кърк много ми помагаше с ранчото.

— Бих се обзаложил — изрече Джес с тънък намек в гласа.

Никой от двамата мъже не подаде ръка на другия. Още от самото начало и двамата разбраха, че между тях никога няма да се породят приятелство.

— Не ми отговори на въпроса — продължи Ариел. — Какво правиш тук? Мислех, че имаш работа в Мексико.

— Промених решението си — каза загадъчно Джес. И я изглежда многозначително. — Намислих да се отбия да посетя една стара позната.

Кърк премести очи от Ариел към Джес, осъзнавайки, че между двамата има някакво дълбоко подводно течение, но без да може да разгадае каква тъмна тайна съществува помежду им.

— Колко... мило от твоя страна, че си се сетил за мене.

— Много трудно е да те забравя — измърмори той под нос.

— Какво?

— Няма значение. Животът в ранчото оправда ли очакванията ти?

Очите на Ариел блеснаха.

— Повече, отколкото очаквах. Харесва ми. Тексас ми харесва. Пристигнах точно навреме. Кърк тъкмо щеше да купи имота, по аз дойдох и осуетих плановете му. Трябва да кажа, че той прие новината с учудваща благосклонност.

— Много любезно от ваша страна, Уолтърс. Ариел може да бъде доста убедителна, когато пожелае.

Джес изведнъж се огледа наоколо, забеляза кошницата за пикник и простряното одеяло и запита:

— Пикник ли си правехте?

— Да, докато вие не ни прекъснахте? — наблегна Кърк. — Още не сме стигнали до храната.

Той се надяваше, че забележката му ще накара Джес да си тръгне. Не му хареса, че този непознат се появи в толкова критичен момент. Още няколко минути и Ариел щеше да бъде негова. След като я обладаеше, тя щеше да се съгласи на брак, без да се поколебае. Цяла сутрин пропиляна, помисли си той мрачно, и то заради някакъв нахален каубой, когото Ариел случайно познавала. Кърк искаше Джес да си отиде, и то незабавно. Не искаше такъв поразително красив мъж да се навърта около Ариел, нито за секунда дори. А и двамата като че ли се познаваха доста по-отблизо, отколкото би му било приятно. Инстинктът обикновено не го подвеждаше и този път Кърк усети, че Джес Уайлдър представлява заплаха за отношенията му с Ариел.

— И аз не съм ял — проточи лениво Джес. — Последното прилично ядене, което ядох, беше в Сан Антонио.

И той погледна заинтригувано към кошницата за пикник.

— Ще се присъединиш ли към нас? — запита Ариел, без да обръща внимание на изпъшкването на Кърк. — Сигурна съм, че Кърк е донесъл повече храна, отколкото бихме могли да изядем.

Джес се ухили от ухо до ухо и слезе от коня.

— Вижте, Уайлдър, това е частно парти — възрази Кърк. — Присъствието ви не е желателно. Вече поднесохте почитанията си на госпожица Лийланд. Сега си тръгвайте.

Ариел изфуча сърдито. Кърк не биваше да говори така на Джес. Тя не беше негова собственост; не беше ничия собственост. Това беше нейна земя и ако тя беше поканила Джес да сподели храната им, той не би трябвало да се държи така. Честно казано, тя беше възхитена от появата на Джес точно в този момент, макар да я беше видял в ръцете на Кърк и да си беше направил погрешни заключения. Джес нямаше права над нея... беше я оставил в Уейко без никакви колебания.

— Кърк, аз поканих Джес и...

— Госпожице Лийланд, слава богу, че ви намерих!

Един конник спря пред тях, задъхан и със зачервено от бързата езда лице.

— Розали каза, че може да сте тръгнали насам.

— Какво има, Бъд? Нещо случило ли се е в ранчото?

— Да, госпожице. Пайк обяздваше един мустанг и той го хвърли. Здравата го тръшна. Розали каза да ви доведе веднага.

— Тръгвам — викна Ариел, бързайки към каручката.

Кърк взе одеялото и кошницата и ги хвърли отзад, а после скочи на мястото на кочияша.

— Аз ще стигна по-бързо дотам — каза Джес, грабна Ариел, преди да беше стигнала до каручката, и я метна на гърба на Боец.

После скочи на седлото зад нея. Тя не протестира, когато Джес цъкна с език и конят се понесе напред.

— Ариел!

Гласът на Кърк се издигна самотно във въздуха, докато Джес и Ариел се отдалечаваха в облак прах. Лицето му се изкриви грозно и той изригна поток от ругатни.

Развоят на събитията не му хареса никак, ама съвсем никак. Джес Уайлдър беше едно нежелано препятствие и намесата му сериозно попречи на плановете на Кърк. Но той се надяваше Уайлдър да си отиде, преди да е нанесъл прекалено големи вреди на връзката, която Кърк искаше да установи с Ариел. В противен случай той възнамеряваше да покаже на този натрапник с абсолютна сигурност как точно стоят нещата между него и Ариел.

След по-малко от час Ариел и Джес пристигнаха в ранчото. Бързата езда не предразполагаше към разговор; двамата не размениха повече от десетина думи. Но беше толкова вълнуващо отново да се намери в прегръдките на Джес, притисната до непоколебимата твърдост на тялото му. Спомените започнаха безмилостно да я нападат. Спомени, които се беше опитала да потисне, но така и не беше успяла. Господи, колко го мразеше... и го желаше... и искаше той да не се беше връщал, за да ѝ напомня за страстта, която някога бяха споделили. Докато не разбере със сигурност защо отново се е появил в живота ѝ, щеше да се държи много предпазливо с него. Той умееше незабелязано да се вмъква под кожата ѝ и да я кара да чувства огромна нужда от присъствието му.

Розали ги чакаше на верандата. Тя като че ли се стресна, когато видя, че Ариел пристига с Джес, но загрижеността за ранения надделя. Погледна за миг към Джес и обърна отново вниманието си към Ариел.

— Как е Пайк, Розали? — запита Ариел тревожно.

— Зле е, сеньорита. Направих всичко, каквото можах.

— Някой отиде ли за лекар?

— Да, Дюи тръгна за града, но няма да се върне след по-малко от час.

— Може би мога да помогна — намеси се Джес.

Розали го изгледа внимателно, отбелязвайки колко широки са гърдите му, смаяна от силните му, добре очертани мускули. Това, което видя, ѝ хареса, дори много, и тя погледна към Ариел за обяснение. Но обяснението беше абсурдно кратко.

— Това е Джес Уайлдър. Джес, Розали е моя икономка и приятелка.

— Приятно ми е, Розали — усмихна се Джес, докосвайки шапка.

— Ай, ай — засмя се Розали, — вие сте прекрасен мъж, сеньор. Искане ми се да бях десет години по-млада.

Джес се ухили още по-широко, когато Ариел изстена в отчаяние. Само това ѝ липсваше, омаяна икономка!

— Заведи ни при Пайк, Розали. Не знам с какво може да ни помогне Джес, но си струва да опитаме.

— Да, сеньорита, в моята стая е.

Точно тогава Кърк влезе в двора и скочи от каручката. Очите на Розали се разшириха, тя едва не се пръсна от любопитство. Той се присъедини към Ариел и Джес, които тъкмо влизаха в къщата. Раненият управител пъшкаше, настанен на леглото в малката стая на Розали, точно до кухнята. Джес веднага се приближи към него и коленичи до леглото.

— Скоро ще се оправиш, каубой — каза той с успокояващ тон, учуден как така този толкова млад мъж е успял да се издигне до управител. — Лекарят пътува насам.

Докато говореше, ръцете му опипваха ръцете и краката на Пайк, установявайки веднага къде е проблемът. Джес се изправи и отиде към застаналите наблизко Кърк и Ариел.

— Счупен ляв крак и дясна ръка — каза той. — Не знам колко са усложнили нещата, като са го местили.

— Не можем ли нищо да направим? запитан угрижено Ариел. Нежното ѝ сърце се късаше, като виждаше как страда раненият мъж.

— Май ще трябва да чакаме, докато дойде докторът. Имате ли лауданум? Ще успокои донякъде болките.

— Да, имам малко — отговори Розали. — Държа го за такива случаи.

— Дай му — каза Ариел.

След почти един час Пайк се поотпусна, но очевидно още изпитваше силни болки. Тогава Дюи се върна, но беше сам.

— Къде е докторът? — извика разтревожена Ариел. — Не можа ли да го намериш?

— Намерих го, госпожо, но не може да дойде. Госпожа Лейси ражда и май е на умирање. Каза, че ще дойде веднага щом може.

Ариел изстена, а Кърк изруга отчаяно. Джес само стисна зъби и изрече:

— Аз мога да наместя костите. Правил съм го доста пъти.

— Сигурен ли си, Джес?

— Не сте с ума си, ако разрешите на този човек да докосне Пайк — намеси се Кърк.

— Какво ти трябва? — запита Ариел, без да обръща внимание на думите на Кърк.

Тя вярваше на Джес. Щом казваше, че може да намества счупени кости, значи беше така.

Джес бързо изреди какво му е необходимо и прати Розали да го донесе. Когато тя се върна, той помоли всички освен нея да излязат от стаята и се захвана за работа. Пайк извика веднъж, когато кракът му беше върнат в правилното положение, и втори път, когато процедурата се повтори с ръката му. После припадна.

— За щастие, и двете счупвания бяха чисти — каза Джес, когато отиде при Кърк и Ариел в дневната след доста дълго отсъствие.

Изглеждаше уморен, беше потънал в пот от положените усилия.

— Не знам как да ти благодаря, Джес — каза Ариел. Нямаха ли край способностите на този мъж? — Май за дълго ще остана без управител.

Тогава Бъд влезе в стаята, за да се осведоми как е Пайк.

— Как е той, госпожице Лийланд?

— Да се надяваме, че ще се оправи, но ранчото остава без управител. Ще поемеш ли работата, Бъд?

Бъд изглеждаше направо в паника.

— Аз? О, не, госпожо, не съм за управител. Аз съм само каубой, изпълнявам заповеди.

— Ами някой друг от работниците? Дюи или Кейси, или Моуз?

— И те няма да искат. Никой от тях не иска да е управител. Кърк изправи гръб на стола си, горд от факта, че може да предложи на

Ариел нещо, което Джес Уайлдър не можеше.

— Не се тревожи, Ариел, ще пратя един от най-добрите мои хора да поеме работата. Дори няма нужда да му плащаш. Той си остава мой работник, но ще работи за тебе, докато Пайк оздравее.

— Би ли направил това за мене? — запита Ариел с благодарност.

— Разбира се. Защо са приятелите? Казвал съм ти, че много те ценя и се притеснявам, че ще останеш тук сама.

— Колко трогателно — каза Джес с лек упрек. — Няма защо да се тревожите толкова, Уолтърс. В момента не съм зает с нищо, така че ще се радвам на помощта на Ариел.

— Ти? — изрече смаяна Ариел. — Ти ще ми бъдеш управител?

— Какво разбирате от фермерство? — запита подигравателно Кърк.

— Доста — беше загадъчният отговор на Джес.

— Ще приемеш ли предложението му, Ариел? — запита Кърк обидено. — Мислех, че вярваш на преценките ми.

— Така е, Кърк, но не мисля, че Джес ще се наеме с нещо, с което не може да се справи. Ако той... има нужда от работа, ще се радвам да го наема за управител.

Кърк кипна вътрешно. Джес се ухили.

Розали потисна едно изкискване. По лицето на Бъд се разля облекчение. Ариел въздъхна, не желаейки да се задълбава в усложненията, които щеше да предизвика оставането на Джес в ранчото.

Кърк си тръгна късно, не желаейки да остави Ариел сама с Джес Уайлдър, но не можа да измисли правдоподобна причина да остане. Бъд и Розали също си тръгнаха. В дневната останаха само Джес и Ариел. Тя като че ли беше изгубила дар слово, докато Джес я гледаше като човек, припадащ от глад, несъзнавайки, че се е втренчил в нея. Очите му не можеха да ѝ се наситят. Явно Тексас ѝ понасяше добре, защото изглеждаше чудесно. Кожата ѝ беше добила привлекателен загар, а тялото ѝ беше гъвкаво и стройно. Той си спомни с мъчителна яснота как това тяло се притискаше в прегръдките му, как я беше довеждал до екстаз и как я беше направил жена. Потръпна от еротичните спомени, които паметта му съживяваше.

Бавна червенина плъпна по бузите на Ариел. Без нито дума тя разбра какво мисли Джес и това я ядоса. Проклет негодник, помисли тя раздражена. Правеше го нарочно, опитвайки се да я накара да се почувства неудобно. Но тя скоро щеше да сложи край на това.

— Какво правиш тук, Джес? Мислех, че си в Мексико? Намерили ли Дилън?

Джес положи огромно усилие на волята, за да се съсредоточи върху думите на Ариел и да не мисли как изглежда тя.

— Дилън се е скрил някъде отвъд границата, може би е с бандитите, които са се установили сред хълмовете. Преследвах ги оттатък Рио Гранде, но му загубих следите. Щеше да е лудост сам да навляза сред тия хълмове. Още не съм готов да умра.

— Отказал си се? — запита Ариел в недоумение.

Джес не ѝ изглеждаше на човек, който се отказва лесно.

— Да съм се отказал ли? Не, по дяволите! Дилън ще се върне. В Мексико няма много плячка. Давам му няколко седмици, преди Тексас да го примамим отново. Някой ден ще чуем, че е ограбил банка или дилижанс, и аз ще чакам.

— Какво правиш тук, в ранчото?

— Любопитствам. Освен това, беше ми на път — помъчи се да се оправдае той. — Помислих да видя как се справяш.

— И се нае да станеш управител, защото няма какво друго да правиш, така ли? — предположи Ариел, не съвсем доволна от обяснението му.

— Би могло да се каже.

— Джес Уайлдър! Ти си най-дразнещият мъж, когото някога съм срещала.

— А ти си най-възбуждащата жена, която някога съм срещал. По дяволите, Ариел, защо стоим тук и си приказваме като учтиви непознати, когато всичко, което искам, е да те целуна?

— Защото поне веднъж в живота си проявявам здрав разум, когато става въпрос за тебе. Не ми е дотрябвало да ми усложня ваш живота, щом като във всеки момент можеш отново да изчезнеш. Това е чисто делово споразумение. Трябваше да послушам Кърк и да приема човека, който той ми предлагаше.

— Кърк — изсумтя презрително Джес. — Ако можеше да постигне каквото си е наумил, щеше да се ожени за тебе и да те има още преди да си успяла да кихнеш.

— Толкова зле ли щеше да бъде? — запита Ариел с отбранителен тон. — Предложението му поне е законно. Повечето момичета желаят да се омъжат.

Предизвикателството даде резултат.

— Ти не обичаш Уолтърс.

— Откъде можеш да знаеш? — тросна се Ариел.

Как смееше Джес да й се налага? Това, че идваше и си отиваше от живота й по всяко време, не му даваше никакви права над нея.

— Много добре мога да ти го докажа.

Бързината му я изненада. Тя се озова в ръцете му само след миг, притисната до твърдата стена на гърдите му, а жадната му уста плени нейната. Той започна да я целува, езикът му проникваше през бариерата на устните й, вкусваше я и я възпламеняваше по своя неповторим начин.

— Липсваше ми. Това ми липсваше — изстена Джес срещу устните й.

Ариел не можеше да говори, а само да чувства. Чувстваше топлината му, мигновено пламналата му страст, възбудата му. Тя беше

замаяна, обърквана, озадачена., и внезапно изпълнена с бяс. Нима този огромен, арогантен тексасец мислеше, че може да скача така в живота ѝ и да я пожелава всеки път, когато му се прииска? Не беше дотам глупава, че да падне в ръцете му или да продължи с него това, което бяха започнали преди седмици. Скоро щеше да му покаже, че не може да става все неговото. Ако Джес Уайлдър искаше да спи с някоя жена, прекрасно можеше да си намери някой публичен дом в Уейко. Да се освободи от прегръдката му беше най-трудната задача, с която някога се беше сблъсквала, но тя я изпълни с изненадваща сръчност.

— Да си управител не означава да ставаш интимен с работодателя си — укори го тя. — Предлагам да се настаниш в бараката и да се запознаеш с работниците.

Джес ѝ отправи най-арогантната си усмивка.

— Разбира се, госпожо работодател, но аз мисля, че доказах думите си. Някоя влюбена в друг жена няма да реагира на целувката ми така, както ти.

Обърна се и излезе от стаята с онази разлюляна походка, която накара Ариел да стисне зъби във върховно отчаяние.

— Ужасно дразнещ мъж — процеди тя през зъби.

— Това ли е той, сеньорита?

Розали влезе в дневната точно когато Джес излизаше през предната врата.

— За какво говориш, Розали?

— Розали не е вчерашна, Ариел. Сеньор Уайлдър е специалният мъж, за когото говореше. Тези горещи погледи, които ти хвърля, можеха да ми стопят костите, ако бяха насочени към мене.

— Въобразяваш си — намръщи се Ариел.

Сведе очи, прикривайки мислите си от проникателната икономка.

— Не си въобразявам, сеньорита. Няма да е зле да не ме лъжеш.

— Права си, както обикновено, Розали. Твърде си прозорлива, за да те лъжа. Но ужасно грешиш за Джес Уайлдър. Той си има цел; аз не представлявам нищо за него. Харесва жените и за съжаление, аз съм налице, докато той чака... няма значение. Достатъчно е да кажа, че Джес Уайлдър ще изчезне от живота ми също така внезапно, както се и появи. Нищо, което мога да кажа или да направя, няма да го задържи при мене.

— Мисля, че погрешно преценяваш сеньор Уайлдър — забеляза меко Розали. — Интуицията ми казва, че той има силни чувства към тебе. И ако съдя по това, което видях, и ти отговаряш на чувствата му.

Нищо скрито ли нямаше тук, запита се Ариел гневно, докато се обръщаше, за да се скрие от пронизателния поглед на Розали. Мексиканката имаше удивителната способност да вижда дълбоко в душата ѝ неща, които Ариел още не беше готова да признае пред себе си.

— Пак си подслушвала — обвини я Ариел. — Но мога да ти кажа истината. Понякога направя мразя Джес Уайлдър. Той е най-упоритият мъж, когото познавам. Винаги е прав и не приема „не“ за отговор. Ако наистина трябва да знаеш, Розали, Джес е мъжът, който отказа да повярва, че съм Ариел Лийланд, като упорито твърдеше, че съм някоя си Тили Каулс, обикновена бандитка, издирвана за различни престъпления.

Тъмните очи на Розали се разшириха. Ариел вече ѝ беше разказала историята, пропускайки обаче името на Джес.

— Ай, ай, значи той е този мъж, който ти е причинил такава мъка. Била си сама с него много дни, нали?

Този обикновен въпрос отвори вратата за много други, на които Ариел нямаше намерение да отговаря.

— Може би трябва да идеш да видиш Пайк — каза тя със стегнато гърло.

Не искаше да ѝ се напомня за начина, по който Джес я караше да се чувства — да усеща едновременно горещина и студ и цялата да трепери отвътре.

Спотайвайки една усмивка, Розали остави Ариел на собствените ѝ мрачни мисли.

Малко след това лекарят пристигна от града.

— Няма много работа за мене тук — каза той, след като прегледа шините на ръката и крака на Пайк. — Който и да го е направил, добра работа е свършил. — Поправи някои дребни неща, остави шишенце лауданум, каза какво трябва да се прави за болния и си тръгна, обещавайки да дойде пак след ден-два. — Трябва да лежи шест седмици, но след няколко дни можете да го преместите в бараката. Сигурно ще му е по-удобно при работниците, отколкото тук, в къщата.

Шест седмици, помисли Ариел мрачно, докато изпращаше доктора. Шест седмици непрекъснато да вижда Джес. Как щеше да оцелее?

Кърк Уолтърс ритна вратата и влезе като буреносен облак в къщата. Нищо не ставаше както го беше намислил. Беше почти опитомил Ариел, когато изневиделица изникна този проклет каубой, Джес Уайлдър.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика Трудити от горната площадка. — Толкова скоро ли ви свърши пикникът?

— Каквото остана от него — изсъска Кърк. Трудити заслиза по стълбите, но яростното изражение в очите на Кърк я накара да спре на сред път. — Стана злополука в ранчото и пикникът свърши по никое време.

В очите му се показва замислено изражение, докато изучаваше сестра си с неприкрито възхищение.

Виждаше една красива блондинка, със съблазнителни сини очи и фигура, която би накарала повечето мъже да останат с отворена уста. Макар че изглеждаше студена и царствена, тя беше всичко друго, но не и студенокръвна. Кърк знаеше от първа ръка, че сестра му е една страстна малка кучка, която би легнала с всеки каубой в околността, ако той ѝ разреши. Досега егостично се бе въздържал да ѝ търси съпруг, но внезапно видя начин да се възползва от опита на Трудити и не изпита никаква вина за това, което щеше да ѝ предложи. Беше я подкрепял и беше изпълнявал всеки неин каприз през всичките тези години, затова най-малкото, което тя можеше да направи за него, беше да му помогне, когато му беше необходимо. Освен това, разсъждаваше той, молбата му щеше да се стори на Трудити по-скоро удоволствие, отколкото дълг.

— Какво... какво гледаш? — запита Трудити, заинтригувана от интереса на Кърк.

— Тебе. Ти си красива, страстна жена... ще бъде грешка да те държа само за себе си, когато можеш да ми бъдеш толкова полезна. Обзалагам се, че много лесно можеш да навиеш някой мъж на малкия си пръст.

— Какво намекваш, Кърк?

Кожата ѝ пламна от напрегнатия му поглед. Умът на брат ѝ беше потаен, но тя отдавна беше разбрала, че понякога мислите им текат в еднакво направление.

— Намерих ти мъж.

— Какво? Ако исках мъж, щях сама да си намеря.

— Не и като този. Повече ме бива да преценявам жени, но дори аз трябва да призная, че непременно ще оцениш избора ми. Това е един едър, висок текеасец, точно такъв, каквито май предпочиташ. Изглежда ми и доста опасен. Но мисля, че можеш да се справиш с него.

— Кой е този мъж? — запита Трудис с внезапно събуден интерес.
— Къде го срещна?

— Казва се Джес Уайлдър и се появи кой знае откъде. Ариел почти щеше да се съгласи да се омъжи за мене. Още малко и щях да я водя на въженце, когато той се появи. С огромно учудване научих, че се познават. И то доста добре, ако се съди от разговора им.

— Къде може Ариел да срещне такъв мъж? — запита Трудис. Подобен мъж ѝ изглеждаше направо мечта, прекалено добър за такива като Ариел Лийланд.

— Проклет да съм, ако знам. Точно тогава дойде един човек от ранчото и каза, че управителят бил лошо ранен. Ариел веднага си тръгна и след това не успях да поговоря насаме с нея. Останах колкото можах, но тя имаше очи само за онзи каубой. Не го харесвам, ама никак.

— Какво ще правиш сега?

— Ти ще привлечеш вниманието на Уайлдър и ще го държиш далече от Ариел, докато аз успея да я направя своя съпруга.

— Аз ли? Какво те кара да мислиш, че това ще ме интересува?

— Ха! — изсмя се Кърк. — Познавам те. Ще се заинтересуваш от Джес Уайлдър, сигурен съм. Освен това, каквото и да направиш, то ще бъде от полза и за тебе, не само за мене.

— Да не искаш да спя с този мъж?

— Ако трябва. Не се прави на обидена, никога не си се отказвала от добро чукане. Трябва да го знам, нали се грижа за твоите... нужди, откакто навърши шестнайсет. Ако направиш това, за което те моля, и ранчото „Лийланд“ стане мое, ще получиш това имение като зестра.

— Искам го черно на бяло, Кърк — заяви Трудис.

— Ще го имаш — обеща той. — Ако се съ согласиш да отвлечаш вниманието на Уайлдър достатъчно дълго, за да убедя Ариел да се ожени за мене.

— Ами ако ми хареса толкова, че да поискам да се омъжа за него?

— Твой е, стига да не ми го водиш често на гости.

— Дадено — съ согласи се Труди с хитра усмивка.

Не познаваше мъж, когото да не беше успяла да съблазни. Просто не беше намерила някого, за когото да поиска да се омъжи. Кърк наистина й беше брат, но той беше единственият мъж, от когото имаше нужда. Тя искрено се надяваше Джес Уайлдър да свали Кърк от пиедестала му. Със сигурност искаше това.

Състоянието на Пайк се подобри, така че можеше да бъде преместен в бараката. В действителност, той помоли да го преместят, след като няколко дена се измъчваше в стаята на Розали. Лекарят не бе събъркал, като твърдеше, че каубоят ще предпочете да е сред другарите си. Розали и Ариел пак така се грижеха за него, но сега той имаше компанията и подкрепата на работниците.

Ариел се срещаше с Джес само когато беше абсолютно необходимо. Обикновено той беше толкова зает, че двамата говореха само във връзка с неговата работа, която той вършеше забележително добре. Кърк се отби един-два пъти, за да се осведоми за здравето на Пайк и да й напомни, че не е отговорила на предложението му. Спомена и че трябва да замине за известно време, и изненада Ариел с въпроса, дали Труди може да й погостува, докато него го няма, като каза, че никак не му се иска да я оставя сама в ранчото. Ариел, разбира се, се съ согласи, макар да знаеше, че посещението на Труди няма да й бъде особено приятно. Двете не се харесваха особено.

След няколко дни Кърк дойде със сестра си и с достатъчно багаж, натоварен в каручката, за да осигури продължителното гостуване на Труди. Ариел посрещна блондинката с възможно най-големия ентузиазъм, който можа да изстиска от себе си. Забавляването на гости беше на последно място в списъка на приоритетите й.

— Толкова мило от ваша страна да ме поканите — каза Труди, докато Кърк я сваляше от каручката. — Не понасям да съм сама,

докато брат ми го няма.

— Удоволствието е мое — отговори учтиво Ариел. — Розали ще ви покаже стаята и можете да се настаните. Един от работниците после ще донесе багажа ви.

— Приятно прекарване, сестричке — каза Кърк. — Ще се опитам да не отсъствам много дълго.

— Не се притеснявай за мене, ще си прекарам добре — отвърна Труд, отправяйки му най-ослепителната си усмивка.

— Наистина много мило от ваша страна — продължи Кърк, когато Труд влезе в къщата. — Сестра ми понякога е доста капризна. Страхувам се, че родителите ни много я разглезиха. Сигурна ли сте, че нямате нищо против?

— Казах, че всичко е наред — изрече Ариел рязко. Намирайки собствения си тон за доста недружелюбен, тя се помъчи да се поправи. — Не се тревожете, Кърк, ще се оправим.

— Ще обмислите ли предложението ми, докато ме няма?

— М... може би.

Само това бяха думите, които успя да изцеди от себе си. Със сигурност не беше редно да му дава напразни надежди.

— Ще искам да ми отговорите, когато се върна — настоя Кърк. — Прекалено ли ще е да помоля за една целувка? Ужасно ще ми липсват.

Ариел се изчерви. Не искаше да целува Кърк, особено тук, където някой можеше да ги види. Отвори уста да протестира, но не можа да издаде повече от един задавен звук, когато Кърк отказа да приеме отказа ѝ. Устните му, горещи и твърди, се прилепиха към нейните, той обхвана тила ѝ с ръка и я задържа здраво. Не беше имал намерение да я целува насила, но видя, че Джес се приближава към къщата, и реши, че не може да устои на възможността да покаже на каубоя, че Ариел му принадлежи. След като мина достатъчно време, той я пусна, когато видя, че Джес ги гледа с изражение, което можеше да се опише само като убийствено.

Замаяна от целувката му, Ариел загледа как Кърк се отдалечава. Не че тази целувка предизвика някаква реакция — даже напротив. Смути я огромната му самонадеяност. Той като че ли мислеше, че тя е длъжна да падне в обятията му и да му е благодарна, че той иска да се

ожени за нея. Остана да се визира след него, притиснала пръсти към устните си.

— Спа ли вече с него?

Тя се извърна рязко.

— Какво? Как смееш да се промъкваш така, Джес Уайлдър? Не може ли едно момиче да остане за малко насаме с... приятел?

— Зададох ти въпрос, Ариел. Спа ли вече с него? — Лицето му беше червено от гняв. — Той те целуна така, сякаш те притежава. Когато налетях на вас на пикника, те опипваше.

— Това не е твоя работа, Джес Уайлдър! Нямах никакви права над мене! Ще спя с когото си поискам.

— Как ли пък не! — изсъска той, хвана я за китката и я дръпна към себе си.

— Да не прекъсвам нещо?

Джес веднага пусна Ариел. Ако свирепото му изражение беше някакво указание, Труди не би могла да избере по-лош — или по-добър — момент.

— Кърк ми каза, че имате нов управител. — Тя изгледа Джес с оценяващ поглед, мислейки, че Кърк изобщо не го е описал както трябва. Беше едър и висок, да, но и толкова мъжествен, красив и излъчващ мъжка чувственост, че само като го погледнеше, се разтреперваше. Пристъп на необузdana страст разтърси тялото и. — Ще ни запознаете ли, Ариел?

Ариел не пропусна внимателния оглед на Труди, нито начина, по който сините ѝ очи се спряха така властно на Джес. Едва не изстена отчаяно. Нима този огромен текеасец действа така на всички жени? Първо Розали, сега Труди. Е, поне тя проявяваше здравия разум да му устои.

— Съжалявам — измърмори Ариел. — Не исках да бъда неучтива. Това е Джес Уайлдър, моят управител, докато Пайк не се възстанови. Джес, това е Труди Уолтърс, сестрата на Кърк.

— Приятно ми е, госпожице — провлачи Джес, осъзнавайки ефекта, който беше произвел върху Труди. — Всички жени в тази част на Тексас ли са толкова красиви като вас?

Думите му постигнаха желанния ефект. Ако беше искал да накара Ариел да ревнува, успя, и то много добре. Тя стисна зъби и загледа как

Джес омайва Трудите, чието прекалено раздуто его вече ставаше непоносимо.

— Страхувам се, че вие по-добре можете да прецените — каза игриво Трудите. Премига бързо-бързо, карайки Ариел да потисне още един стон. — Моля, наричайте ме Трудите. „Госпожице“ звучи толкова официално. А аз ще ви наричам Джес. Тукашен ли сте, Джес?

— Не. Роден съм край форт Уърт, но напоследък се навъртам насам.

— Бих се обзаложила — едва не изпъшка Трудите.

— Нямах ли работа за вършене, Джес? — намеси се Ариел.

Трудите още малко и щеше да го изяде с поглед, а Джес се къпеше във вълните на обожанието ѝ като доволно кученце. Колко жалко, че Трудите не знаеше какъв е в действителност Джес Уайлдър, помисли тя ожесточено.

Джес ѝ изпрати ослепителна усмивка.

— Имам много работа, госпожо. Но не е по-приятна от това, да стоя тук и да си приказвам с две красиви жени. Обаче май ще трябва да я свърша, затова, дами, ще се видим по-късно.

— Можете да разчитате на това, Джес Уайлдър — подвикна Трудите след него.

Звукът, който излезе от гърлото на Ариел, беше всичко друго, само не и подхождащ на дама.

В следващите дни Трудите непрекъснато ѝ се мотаеше в краката. Когато не се месеше във всички работи на Ариел, ходеше по петите на Джес. Един ден Ариел я видя да прокарва ръце по изпъкналите му бицепси, ахкайки като обезумяла. Или поне така ѝ се стори на нея. Друг път блондинката беше кацнала на оградата на корала, запретнала роклята си доста нависоко, за да позволи на Джес, който работеше с един кон, да огледа както трябва стройните ѝ прасци, което представляваше и изкусителен намек за по-нежната плът над коленете. Явно тази жена се стремеше да завърти главата на Джес и Ариел с яд помисли, че женските ѝ номера действат много добре. Беше го смятала за имунизиран срещу подобни маневри. А може би беше имунизиран само срещу нея?

Гостуването на Трудите продължаваше вече две седмици и Ариел започна да се пита докъде е способна да стигне тя, за да примами

Джес. Не се наложи да чака дълго. Беше в двора, когато видя блондинката да изчезва в обора с високия тексасец.

Труди беше на върха на щастието, когато получи възможност да остане насаме с Джес. Досега не беше имала особен късмет да го примами в компрометиращо положение. Кърк скоро щеше да се върне и очакваше да намери Джес извън играта, що се отнася до Ариел. А Кърк много мразеше да го разочароват. Труди говореше с Джес, докато той работеше близо до корала, и когато той се извини, тя просто тръгна подире му, щом видя, че се е запътил към обора. Знаеше, че по това време никой от работниците не е наблизо, и се усмихна, предвкусвайки онова, което щеше да се случи, когато го хванеше насаме. Той беше мъж, нали? При това извънредно мъжествен. Тя знаеше, че ще е точно такъв любовник, за какъвто винаги си беше мечтала.

— Искаш ли нещо, Труди? — запита Джес, когато тя дръзко го последва в полуосветената конюшня, пълна с миризма на коне, сено и тор.

— Харесва ми да съм с тебе, Джес. Не възразяваш, нали?

Джес оценяваше прелестите на жени като Труди Уолтърс, но не беше пленен от нея. Разбра, че тя си е наумила нещо, но не знаеше какво. Можеше просто да флиртува или да е жена, жадна за мъжко внимание, или... наистина да е лапнала по него.

— Разбира се, че не възразявам, Труди, но на госпожата няма да ѝ хареса да зарежа работата си, за да говоря с тебе.

— О, остави я госпожата! Забрави Ариел поне за няколко минути и мисли за мене.

Да забрави Ариел? Джес вътрешно се изсмя на тази мисъл. Русата красота на Труди не можеше да се сравнява със зелените очи и изгарящата привлекателност на Ариел.

— Не разбирам какво искаш от мене, Труди.

За Труди откровеността му беше нещо ново и свежо, затова тя се зае да го просветли.

— Искам тебе, Джес Уайлдър. Никога не съм срещала мъж като тебе.

— Сигурно има много мъже, които искаш — изрече бавно Джес. — Защо ти е един беден каубой?

— Не е нужно цял живот да стоиш беден каубой, Джес. Имам достатъчно пари и за двама ни. Някога мислил ли си да станеш

фермер? Някой ден ранчото Уолтърс ще стане мое. Трябва ми съпруг, за да го управлява.

— Искаш ме за съпруг? — запита смаян Джес.

— Освен другото — измърка Труди. Обви ръце около врата му и придърпа главата му, за да стигне до устните. — Мога да те направя щастлив, Джес, наистина щастлив.

Целувката ѝ беше дръзка и многозначителна. Внезапната ѝ страст така смая Джес, че той трудно успя да сдържи собствената си естествена реакция. Това не му се удаваше съвсем, защото Труди правеше такива неща с езика си, които жестоко изкушаваха твърдостта му. Прихвана я през кръста, за да я отдели от себе си, но отказът ѝ да го пусне го изненада. Не искаше да я нарани, но и не искаше да легне с тази флиртуваща фурия.

Когато Джес и Труди останаха в конюшната повече, отколкото ѝ се стори уместно, у Ариел надделя любопитството.

— Защо не идеш да видиш какво прави тази малка вещица?

— Розали! Умееш да се промъкваш, няма що! Откога стоиш тук?

— Достатъчно. Ще оставиш ли Труди да ти отмъкне мъжа? — закачи я Розали.

— Джес Уайлдър не ми е никакъв мъж.

— Разбира се, не е. Ще допуснеш ли Труди да го превземе, без да се бориш?

Ариел погледна към конюшната, после отново към Розали.

— Трябва да решиш, сеньорита.

След този мъдър съвет Розали тактично се върна в къщата.

Ариел се поколеба само за момент, преди решително да се запъти към конюшната. В сърцето си знаеше какво ще открие, но една практична част от нея ѝ казваше, че Джес е твърде умен, за да се поддаде на чаровете на Труди. Конюшната беше слабо осветена и след силната слънчева светлина тя трябваше да изчака, докато очите ѝ свикнат с полумрака. Отне ѝ само няколко секунди, но това, което видя, щеше да ѝ стигне за цял живот.

Джес и Труди бяха в прегръдка, която не оставяше никакво място за съмнения. Ръцете ѝ бяха обвити около врата му, той я държеше през кръста, двамата се притискаха един към друг. Целувката им продължаваше сякаш безкрай, без дори да си поемат дъх. Ариел усещаше страстта им, вкусваше разпалената размяна помежду им и в

гърлото ѝ се надигна стон. Когато ги видя да се отпускат на земята, се обърна и избяга.

По дяволите, помисли Джес, когато Труди омекна в ръцете му и се свлече на земята. Не искаше тя да се удари, затова се сниши заедно с нея, за да омекоти падането. Със сигурност не желаше студената блондинка по същия начин, както желаше Ариел. Тогава долови с ъгълчето на окото си някакво движение, някой излизаше през вратата. Инстинктивно разбра, че е Ариел, и една ругатня се изплъзна от устата му. Тупна на пода заедно с Труди.

Решена да го има, Труди посегна да го сграбчи... и ръцете ѝ прегърнаха само въздуха. Бавно се изтръгна от унеса си и се вгледа озадачено в Джес.

— Какво има? Помислих, че и ти ме искаш така, както аз тебе.

— Ти си дяволски привлекателна жена, Труди, но не мога да се възползвам от тебе — отвърна галантно Джес.

— Не разбираш ли? — изрече Труди с все по-извисяващ се глас. — Искам те! Не само за няколко минути, а за цял живот! Няма да си се възползва! от мене, ако се оженим скоро.

— Не съм мъж за женене, Труди. Намери си някой достоен за любовта ти.

— Ами Ариел?

— Какво Ариел? — запита Джес с отбранителен тон.

— Знам, че тя те привлича. Затова ли не ми реагираш? Не знаеш ли, че тя скоро ще се омъжи за Кърк?

— Ариел ли ти каза?

— Е, не — призна Труди колебливо, — но когато Кърк си науми нещо, не допуска да му се попречи.

Джес стана и протегна ръка на Труди, за да я изправи.

— Ти си красива жена, Труди, но не съм готов за женитба. По-добре сега си върви, имам много работа за вършене.

— Няма да се предам толкова лесно, Джес. Всеки мъж си има слабо място и аз ще открия твоето. Мога да ти предложа всичко, за което някога си мечтал. Можеш сам да си бъдеш господар и при това получаващ мене. Ще бъда любяща съпруга, Джес, много любяща. Помисли за това.

Джес загледа как Труди излита от конюшната с пола, развяваща се около стройните ѝ глезени. Но не мислеше за Труди, а за Ариел.

Какво е видяла, безпокоеше се той. Труди се беше държала като разгонена кучка и нищо от това, което ѝ беше казал, като че ли не я беше обезкуражило. Време беше да си поговори насаме с Ариел, реши той. Беше тук вече две седмици и през цялото време тя го беше избягвала като чумав. Ако наистина беше безразлична към него, присъствието му нямаше да я безпокои. Господ знае, че той не беше никак безразличен към нея. Всеки път, щом я видеше, това само разпалваше отново страстта му по начин, който караше сърцето му да бие по-бързо и слабините му да пламтят. Тази вечер, помисли той с желязна решимост. По един или друг начин двамата с Ариел щяха да осъществят този отдавна отлаган разговор именно тази вечер.

Всъщност говоренето беше последното нещо, занимаващо ума на Джес Уайлдър.

Ариел остана на верандата дълго след обичайното време за лягане. Беше гореща нощ, прекалено гореща за сън, прекалено гореща за септември. Розали вече си беше легнала, също както и Труди. Ариел не можа да погледне към Труди по време на вечерята. Все виждаше тази малка кучка в ръцете на Джес, мислеше какво ли е станало в конюшнията, след като тя беше избягала оттам. Господи, колко го мразеше!

Накрая комарите я накараха да се прибере в къщата. След като запали лампата, тя се качи по стълбите и влезе в стаята си. Не беше много по-хладно, но поне на прозореца имаше мрежа, която да пази от досадните насекоми. Тя сложи лампата на нощното шкафче и започна да се съблича. Когато сгъна грижливо всичките си дрехи, посегна за нощницата. Розали винаги я оставяше в долния край на леглото. Не я намери.

— Това ли търсиш, скъпа? — запита един познат глас.

Джес беше застанал в ъгъла, скрит в сенките. Беше влязъл доста по-рано, докато Ариел все още седеше отвън. Седмици наред не беше успявал да остане дори една минута насаме с нея и този път беше решен да поговори с нея, без да ги прекъсват, без Трудни или Розали да нарушат интимността им. Търпението му беше възнаградено, когато Ариел най-накрая влезе в стаята си и започна да се съблича, за да си легне. Не беше имал точно такова намерение, но като я гледаше как съблича един след друг слоевете дрехи, усети странно замайване. Едва когато всеки инч от разкошната и кожа блесна като злато под смътната светлина на лампата, той издаде присъствието си. И то с огромна неохота. Можеше да я гледа така цяла вечност и никога да не се умори от гледката.

Ариел ахна и се извърна рязко, смаяна, че вижда Джес толкова близо до себе си да ѝ подава нощницата.

— Джес Уайлдър! Как смееш да се промъкваш в спалнята ми? — Грабна нощницата от ръцете му и я разпери пред себе си като щит. — Какво правиш тук?

— Искам да говоря с тебе.

— Ще говорим утре. Сега излез.

— По дяволите, Ариел, никога няма момент, когато да можем да поговорим насаме, без някой да ни попречи. Сега съм тук, така че защо просто не изслушаш каквото имам да ти кажа?

— Спалнята на една дама не е място за разговори — натърти Ариел.

Очите на Джес попиваха жадно гледката на оскъдно прикритите ѝ извивки, загатнати зад нощницата, която тя бе притиснала до гърдите си.

— Не мога да измисля по-добро място.

Гласът му беше нисък и така изпълнен с копнеж, че Ариел усети как коленете ѝ омекват.

— Можеш да забравиш какво си измислил — каза тя със стегнато гърло. — Ако ти трябва жена, сигурна съм, че Труди с радост ще ти угоди. Какъв мъж си ти? След онова търкаляне в сеното днес следобед би трябвало да си доволен.

— Ревнуваш ли? — изрече меко Джес.

— Да ревнувам? Тебе от Труди? Не ме интересува какво правиш с тая малка кучка, стига да не занемаряваш работата си!

Джес пристъпи бавно напред, после още веднъж. Ариел отстъпи назад, докато коленете ѝ не опряха в рамката на леглото.

— Добре, по дяволите, говори — изрече тя, — но нека първо да си облека нощницата.

— Хубаво, давай.

Ариел се обърна бавно.

— Обърни се с гръб.

Вместо да я дразни, Джес предпочете да се подчини.

— Казвай каквото имаш да казваш и излизай оттук, преди някой да те е чул.

Джес възприе това като сигнал, че тя вече е прилично облечена в дългата си, развяваща се нощница. Обърна се и остро пое дъх. Лампата стоеше зад Ариел и ясно очертаваше всяка вълшебна извивка под тънката материя. Джес трябваше да принуди очите си да се откъснат от тъмния триъгълник между бедра та ѝ, а това му струваше доста усилия.

— Е, какво толкова важно има, че не може да чака до утре?

Джес като че ли не можеше да диша. Когато проговори, думите му прозвучаха като задавено хълцане.

— Най-напред нека ти обясня за Труди.

— Нищо не искам да чувам — отвърна рязко Ариел.

— Но все пак ще чуеш. Знам какво видя в обора днес следобед, но това не е така.

— Разбира се — каза саркастично Ариел. — Просто се бяхте награбили един друг, само да си почешете гърбовете. За глупачка ли ме мислиш? Не че много ме интересува какво правите с Труди — додаде тя кисело.

— Не искам Труди — заяви Джес. — Казах ѝ го днес следобед.

— Може и да ти повярвам.

— Ти явно не остана достатъчно дълго, за да видиш какво се случи в тази малка сцена, която тя предизвика.

— Видях всичко, което исках да видя.

— Ариел, кълна ти се, не съм докоснал Трудите. Как мога, кога то толкова силно те искам, че не мога да погледна друга жена? Нека ти покажа колко много те искам.

Ако я докоснеш, тя щеше да се изпари като дим.

— Това ли дойде да ми кажеш, Джес?

Той изригна една полугласна ругатня.

— Не, по дяволите, това не е всичко. Искам да знам дали смяташ да се омъжваш за Кърк Уолтърс. Направил ли е друго, освен да те целуне? Само като си помисля как те докосва, полудявам достатъчно, за да убия тоя негодник.

— Не знам защо това би трябвало да те засяга — каза Ариел. Но за твоё сведение нямам намерение да се женя за Кърк.

— Трудите не каза точно това.

— Трудите няма право да говори вместо мене. Със сигурност не е човек, на когото бих се доверила.

— Ами другото — продължи Джес. — Докъде сте стигнали с него? — Нямаше представа, че е стиснал юмруци, докато не усети как ноктите му се забиват в дланите.

— Не мога да си представя защо личният ми живот би трябвало да те засяга, но ако това ще те накара да си идеш, ще ти кажа. С изключение на една-две целувки Кърк не ме е докоснал. Сега доволен ли си?

Джес изпусна една дълга въздишка.

— Да, но още не съм готов да си тръгна. Има още нещо, което искам да знам.

— Кажи го — отвърна Ариел, пожелавайки си той да си тръгне, докато у нея все още имаше сили да го отпрати.

— Не си ми безразлична, Ариел. Не ми е безразлично какво се случва с тебе. Просто искам да съм напълно сигурен, че не си се увлякла по Кърк Уолтърс. Когато си тръгна оттук, искам да знам, че няма да му позволиш да те накара да се омъжиш за него. Не вярвам на това арогантно копеле. Струва ми се, че те двамата с Трудите са намислили нещо, но не знам какво.

Ариел чу само думите му за тръгването.

— Скоро... скоро ли ще си тръгнеш?

— Не и докато Пайк не оздравее. Освен това, шерифът в Уейко още не е чул нищо за Дилън, така че още нямам причина да си заминавам.

— Дилън! — изфуча Ариел с отвращение. — Животът ти май се върти около този мъж.

— Не съм — призна донякъде неохотно Джес. — Напоследък една дива котка със зелени очи ме накара да пожелая никога да не бях чувал за човек на име Дилън. Откакто ти влезе в живота ми, разбрах, че сега има нещо по-важно за мене, а не съм сигурен, че това ми харесва.

— Наистина ли съм променила живота ти? — запита Ариел. Беше удивена от признанието на Джес и не беше сигурна какво означава това за техните взаимоотношения.

— Боже господи! Ти си с мене всеки час от всеки ден. Ако това не променя живота ми, тогава не знам кое го променя. Никога не съм искал жена така, както искам тебе. Само като си наблизко, усещам, че започвам да забравям обещанието, което дадох на Джъд, и това не е добре. Но не мога нищо да направя. Изпитвам към тебе чувства, каквито никога преди не съм изпитвал.

— Ти... обичаш ли ме, Джес?

Ето, каза го. Макар думите на Джес да бяха най-близкото, което някога беше чувала, до любовно обяснение, Ариел искаше да чуе той да го каже.

— Да те обичам? Аз... наистина не знам със сигурност. Никога преди не съм изпитват любов, така че откъде да знам? Никоя друга жена не ми е въздействаш като тебе, не ме е карала да се чувствам така вълшебно, когато я прегръщам, не ме е предизвиквала да се втвърдя само като я гледам или... о, божичко! Може би наистина те обичам!

Ариел се усмихна замечтано. Това не беше точно любовно обяснение, но вършеше работа.

— Бих могла да те обикна, Джес, ако ми дадеш шанс.

Чиста лъжа, защото Ариел без никакво съмнение вече го обичаше. Когато не го мразеше. Тънката линия между любовта и омразата понякога трудно можеше да бъде различена и двете чувства често се сливаха Много време ѝ беше отнело, докато разбере че може

едновременно да мрази и да обича, докато едното чувство погълнеше другото и по-силното от двете надделееше.

— Знаеш, че не мога да остана, скъпа. Тържественото обещание задължава. Животът ми не ми принадлежи, докато Дилън не се озове зад решетките или в гроба. Отмъщението е силна страст.

— По-силна от любовта?

— Не... не знам — призна донякъде неохотно Джес. — Това между нас е ново и не знам как ще се отрази на мисленето ми.

Ариел въздъхна и се обърна с гръб към него.

— Не виждам нещо между нас да се е променило, Джес. Ако още повече се сближа с тебе, това само ще ми разбие сърцето.

— Да те нараня е последното, което бих желал — изрече той неизмеримо нежно.

Тя усети ръцете му на раменете си и замря, допирът му накара кожата ѝ да запламти. Той се опита да я обърне с лице към себе си, но тя се възпротиви.

— Ариел, погледни ме.

Тогава тя се обърна и вдигна клепачи, за да го погледне. Очите ѝ разкриваха чувства, които беше по-добре да останат неизказани. Джес безпогрешно ги разгада. Отговорът на неизречените ѝ страхове беше неговата целувка, дълбока, жадна, изпълнена с безмълвното му обещание да я обича вечно, независимо какво е предвидила за тях съдбата.

Той целуваше очите ѝ, бузите ѝ, устните му следваха очертаванията на скулите, стигнаха до ухото, а после се спуснаха надолу, където пулсът на шията ѝ биеше трескаво.

— Ти си най-възбуждащата жена, която някога съм виждал — изстена той, смъквайки деколтето на нощницата ѝ, за да погали голото ѝ рамо. — Винаги ще те искам, както те искам сега.

Устата му обхвана зърното ѝ и Ариел изпъшка. С ловко движение Джес оголи и другата ѝ гърда, после нощницата се свлече на пода. Той я грабна на ръце и я отнесе в леглото.

— Ще те любя, скъпа. Цялата нощ.

Ариел искаше да каже „не“, но не можа. Точкова време беше копняла за този момент, искаше го точно толкова ситно, колкото и той нея. Толкова време беше минало, откакто за последен път се бяха любили, че тя жадуваше да го усети вътре в себе си, да задоволи този

копнеж, който от толкова отдавна се трупаше в нея. Нямахте минало, настояще, бъдеще, само Джес и този върховен момент, който поглъщаше реалността. Щом той трябваше да си тръгне, тогава поне нека да има с какво да си го спомня.

— Господи, колко си красива! — изрече с възхищение Джес, обхващайки заоблените ѝ гърди.

Започна леко да гали розовите зърна с палците си. Пламъчета плъзнаха по кожата ѝ. Тя ахна и изви гръб, притискайки се към дланите му. Ласките му станаха още по-осезаеми, той започна нежно да гали плътта ѝ и Ариел остана без дъх, зачервена и измъчвана от напирасца жажда.

— Кажете ми какво чувстваш — прошепна дрезгаво Джес.

— Няма друго такова чувство — каза Ариел, останала без дъх. — Ръцете ти по мене... как да го опиша... Горя! Чувствам жажда... и болка! Искан... искам те в мене!

Тя изстена, когато Джес внезапно отдръпна ръце и се отдели от нея. Но притихна, когато той започна да се съблича, гледката на голото му тяло, готово за нея, многократно компенсираше неудобството, което ѝ беше създал, прекъсвайки за момент любенето им.

— Изглеждаш като бог — прошепна тя със задавен глас. — Мога да те гледам до безкрай.

— Ако продължиш да ме гледаш така, ще експлодирам, преди да успея да ти покажа колко много те обичам — засмя се тихичко Джес.

И отново се доближи до нея. Силните му, загрубели ръце обърнаха седалището ѝ, а устата му отново намери гърдите ѝ и този път ги засмука силно, което я накара да извика. Когато вдигна глава, той изрече:

— Искан да те вкуся, скъпа, всяка част от тебе. — Спусна се надолу по тялото ѝ и устата му стигна до най-съкровеното ѝ място.

— Джес, не мисля...

— Не мисли. Чувствай.

Думите му бяха заглушени, главата му се бе заровила между краката ѝ. Лек вик излезе от устата на Ариел, когато езикът му раздели нежната ѝ плът и навлезе навътре, за да гали и възбужда с дръзките си движения, докато тя не започна да се задъхва. Тя стисна главата му, мятайки се насам-натам, докато екстазът в нея растеше неудържимо.

— Джес, спри, моля те, не мога повече!

— Продължавай, скъпа, няма да те оставя!

Кулминацията ѝ избликна с внезапната ярост на лятна бури и тя се за мята във вълните на върховното блаженство. Беше невъобразимо! Светът пред очите ѝ се въртеше неудържимо. Тя дишаше тежко и накъсано, докато не достигна върха на наела дата. Държеше очите си плътно затворени и когато ги отвори, Джес се беше надвесил над нея и навлизаше дълбоко в нея.

— Чувствам те как трепериш отвътре — изохка той с лице, сгърчено от върховна наслада. — Толкова си топла, толкова гладка, искам да остана в тебе завинаги.

Дръзките му думи и мощните тласъци изпращаха горещи тръпки на удоволствие в цялото ѝ тяло.

— Нека те отведе отново там — прошепна той срещу устните ѝ.

— Господи, Джес, не мисля, че ще мога.

Думите едва бяха излезли от устните ѝ, когато той отново връхлетя като неочаквана буря върху сетивата ѝ и ѝ доказа, че е грешала. Зацелува я диво, езикът му проникваше в устата ѝ, напирайки с ритъм, който членът му следваше неуморно по-долу. Ръцете му по нея, о, господи, тези ръце, които галеха гърдите ѝ, във всеки миг бяха навсякъде по цялата ѝ голота, разбуждайки сетивата ѝ и подновявайки неспирно нейната жажда, която не отстъпваше на неговата.

Проникваше в нея все по-бързо, все по-дълбоко, с невероятно самоотдаване. Очите му се присвиха, стисна зъби под напора на почти непоносимото удоволствие, което го водеше към кулминацията.

— Побързай, Ариел!

С напрегнато лице тя се пресегна към искрящия връх и го намери. Дватамата заедно се понесоха нагоре, зареяха се там за миг и започнаха да се търкалят надолу и надолу... Не можейки да го понесе, Ариел затвори очи и с все сили се вкопчи в мигновението.

— Не заспивай, Ариел! Не искам да проспий тази нощ. Когато си починеш, искам отново да те любя!

Ариел отвори очи, без да осъзнава, че е заспала.

— Ненаситен си — измърмори тя сънено. — Какво ти трябва, за да те удовлетвори?

— Май цял живот. Не разбираш ли колко отдавна не сме се любили така?

Той не очакваше отговор и тя замълча. Но знаеше. Беше отмервала всяка ужасна минута от последния път, когато Джес се беше любил с нея.

— Не трябва да бъде така.

Джес издаде нетърпелив звук някъде дълбоко от гърлото си.

— Ако нещата бяха различни... Ако бях свободен...

— Ти си свободен, Джес. Нека законът да преследва Дилън.

— Ако мислех, че това е възможно, щях на секундата да се откажа. Но просто няма да се получи, скъпа. В Тексас има много разбойници като Дилън и много малко шерифи, които да ги ловят. Щях да си остана шериф, ако исках да си седя на задника и да го чакам да ми падне в ръцете. Не съм такъв егоист да искам да ме чакаш, Ариел, но ако още си тук, когато се върна...

Това, което не каза, означаваше за Ариел повече от казаното.

— Мисля, че не си мъж за женене.

— Не съм. Не сега, най-малкото. Но искам жена и деца не по-малко от всеки друг мъж. Ти ще бъдеш добра майка на моите деца.

Това беше възможно най-близкото до предложение нещо, което Ариел досега беше чувала.

— Джес Уайлдър, ти си непоносимо дразнещ мъж! И то повече мъж, отколкото всичко друго. Розали беше права.

— За какво?

— Че си преди всичко мъж. Умееш да ме превръщаш в дива котка, както постоянно ме наричаш. Отпочина ли си вече?

Вместо отговор той насочи ръката ѝ към слабините си.

— Виж сама.

Лека въздишка се изтръгна от устните на Ариел, когато пръстите ѝ се свиха около твърдата му ерекция. Изключително бавно тя плъзна ръка нагоре по великолепната му дължина; почувства го как трепва в отговор и разбра, че може да го възбуди точно така, както той го правеше с нея. Тъкмо щеше да изпробва теорията си, когато Джес внезапно я сграбчи през кръста и я настани отгоре си, а тя без усилие се плъзна върху него. После умелите му ръце запалиха огън в плътта ѝ, пламъци, които избуяваха без контрол, докато тя се давеше в море от екстаз.

Любиха се отново и отново, преди изтощението да потопи Ариел в безпамятен сън. Събуди се, когато усети Розали да я разтърсва.

— Сеньорита, време е за ставане!

— Остави ме!

Беше уморена, ужасно уморена.

— Искаше да ходиш с работниците да търсите заблудени телета. Да не си болна? Може би трябва да повикам лекаря?

Последните думи на икономката подействаха.

— Не, не съм болна — разсъни се Ариел. — Само съм уморена. Ставам, ставам.

Тя се надигна и се протегна с котешка грация. Чаршафът се смъкна и откри пред Розали горната част на голото ѝ тяло. Когато Ариел осъзна, че мексиканката я гледа втренчено и любопитно, се изчерви и обясни:

— Беше гореща нощ.

— Да, много гореща — каза загадъчно Розали.

Ариел нямаше представа как изглежда — с разрошена коса, подути устни и поглед, все още замъглен от страст. Розали познаваше този поглед. Очите ѝ се спряха на разхвърляното легло, съпостави това, което знаеше, и разбра какво става. Освен това, стаята лъхаше на секс. Тя не беше чак толкова стара, че да не помни какво ставаше между нея и Бък. Но мъдро реши да не повдига въпроса. Ако Ариел пожелаеше да ѝ се довери — добре. Надяваше се тя да знае какво прави, защото много се беше привързала към нея.

— Закуската е готова — каза Розали, стараяйки се да гледа навсякъде другаде, само не и към зачервеното тяло на Ариел. — Слез, когато се приготвиш.

И тя излезе, затваряйки леко вратата след себе си.

Ариел се прозя, после се протегна. Нямаше място, където да не я боли, но това беше сладка болка, която ѝ напомняше, че се беше любила прекрасно и всеотдайно. Тя се изми бързо, облече се и побърза да слезе долу, където я очакваше солидна закуска. Обикновено изгълтваше набързо една чаша кафе и изхрупваше по някоя бисквита, но тази сутрин седна и омете цялата чиния, която Розали сложи на масата пред нея.

— Имаш добър апетит тази сутрин, сеньорита — засмя се икономката многозначително.

— Не знам колко време няма да ме има тук днес — оправда се Ариел. — Може да се върна чак довечера. Не мисля, че ще огладнея,

но ако стане така, ще хапна заедно с работниците.

След като изпи втората чаша кафе, тя изскочи навън, преди Розали да успее да ѝ зададе още някой неудобен въпрос.

Работниците бяха готови за тръгване, когато тя пристигна в корала. Някой вече беше оседлал коня ѝ. Джес стоеше при оградата и я чакаше.

— Не спяхте ли добре, госпожо? — подразни я той безмилостно.
— Изглеждате ми уморена.

— По дяволите, Джес Уайлдър — процеди тя през зъби и продължи на глас: — Спах добре, благодаря. Готови ли сме за тръгване?

— Готови сме.

Тя кимна и той ѝ помогна да се качи на седлото. Но ръцете му се задържаха на кръста ѝ малко повече, отколкото беше необходимо. Очите им се срещнаха и помежду им премина такава гореща вълна, че Ариел се видя принудена да отмести поглед. Дръпна юздите на коня си и потегли, преди някой работниците да беше чул шумните удари на сърцето ѝ.

След като прекара цял ден на седлото да търси изгубени телета, Ариел се върна привечер по-уморена, отколкото някога се беше чувствала. Но усилията си струваха. Много работа бяха свършили днес. Бяха изловили поне сто телета и следващите няколко дни щяха да ги клеймосват.

След два дни Кърк Уолтърс се върна от „пътуването“ си. Дойде да прибере сестра си точно когато всички бяха седнали за вечеря. Ариел го покани да сподели трапезата им и той с радост прие.

— Съжалявам, че толкова дълго ви притеснявах — каза той, докато си сипваше солидна порция овнешко. — Сигурно сте се уморили от Трудите. Но работата ми отне повече време, отколкото предвиждах.

Не знаеш колко ми е писнала Трудите, помисли си Ариел, но не го каза на глас.

— Страхувам се, че не можах да отделя повече време за нея. Работата в ранчото никога не престава.

— Много се натоварвате — каза Кърк. — Трябва ви мъж да се грижи за работите ви. Мислихте ли по предложението ми?

— Съмнявам се дали Ариел изобщо е мислила за тебе, докато те нямаше — забеляза Трудни.

Ехидната ѝ забележка накара Кърк да свие вежди.

— Надявам се Трудни да греши, но виждам, че сега не е време да разискваме това — каза той. — Ще намина пак след два-три дни. Надявам се дотогава да сте стигнали до някакво решение.

Ариел с голяма радост тръгна да изпраца Кърк и сестра му веднага след като вечерята свърши. За щастие Кърк остана само колкото беше необходимо, за да може сестра му да събере дрехите си.

— По-късно ще дойда с каручката, за да взема багажа на Трудни — каза той, когато Ариел излезе навън, за да го изпрати. — Липсвахте ми. Докато бях далеч от вас, разбрах колко много означавате за мене.

Ариел разбра, че той се кани да я целуне, и извърна глава, така че устните му докоснаха само бузата ѝ. Той се намръщи и тръгна към Трудни, която го чакаше при конете.

Когато се отдалечиха достатъчно, Кърк попита:

— Направи ли нещо, докато ме нямаше? Тази каубой още ли въздиша по Ариел или си успяла вече да му завъртиш главата?

— Джес Уайлдър не е като другите мъже, които познавам — оплака се Трудни. — Каквото и да правех, не му въздействаше. Стигнах чак дотам, че да му се предложи, но той се направи на галантен и ми отказа. Но не видях нищо, което да подсказва, че двамата с Ариел са нещо повече от работодателка и управител.

— Малка кучка такава, не можеш ли да направиш нещо както трябва? — Той го изрече с такъв див тон, че Трудни трепна. — Мислех, че досега вече си опитомила Уайлдър.

Лицето ѝ почервеня от гневния му изблик.

— Опитах се, Кърк, наистина се опитах. Искрах този мъж! Наистина го исках. Никога нямаше да си помисля, че ще ми бъде трудно да го привлека, но той отблъскваше всеки мой опит да го съблазня. Господи, колко е великолепен! Защо не съблазниш Ариел? Ще чакам и веднага ще омотая Джес, когато той разбере, че си спал с нея.

Кърк не преставаше да мисли върху казаното от сестра му.

— Сигурна ли си, че не си забелязала нещо да става помежду им? Трудно е за вярване. Въздухът като че ли трепти около тях, когато

са заедно. Защо иначе мъж като този ще се върти тук, ако с Ариел не са свързани по един или друг начин?

Труди сви рамене.

— Знам само какво видях. Бях покрай него колкото позволяваше работата му. Той нямаше време за Ариел.

— Ами нощем?

Очите на Труди се разшириха.

— Не съм се сетила.

— Е, аз се сетих и не вярвам на този човек, никак не му вярвам. Искам Джес Уайлдър да излезе от живота на Ариел. И искам ранчото Лийланд. Ако не мога да се отърва от Уайлдър по този начин, ще опитам друго.

Ариел погледна през кухненския прозорец и видя един непознат каубой да говори с Джес. След малко двамата влязоха в къщата. Предполагайки, че искат да говорят с нея, тя излезе навън.

— Това е Слим Уикс, госпожо, търси работа — каза Джес.

— Трябва ли ни работник? — запита Ариел, като погледна високия мършав каубой.

Макар че приличаше на всеки друг работник от ранчото, Ариел изпита странно усещане.

— Може да ни свърши работа с клеймосването. Зимата идва и има много неща да се свършат, преди да завали сняг.

— Откъде си Уикс? — запита Ариел, все още нащрек.

— Сан Антонио, госпожо — каза той с любезен тон, докосвайки периферията на шапката си.

— Защо си тръгна оттам? — намеси се Джес.

Уикс го изгледа странно.

— Много горещо стана като за мене. Работя и пътувам към форт Уърт.

Понеже тексаските правила за общуване не допускаха лични въпроси, Джес не попита нищо повече.

— Това ми изглежда достатъчна причина. И аз съм правил така.

Ариел обаче не беше доволна.

— Да не те издирват?

— Не, госпожо, никога не съм си имал неприятности със закона. Можете да проверите при шерифа в Уейко, ако не ми вярвате.

— Предлагам да го наемем, госпожо. Временно. Пък и на него така му е удобно. И без това не му се стои много тука.

— Добре, Джес, ти си управител. Покажи му какво да прави.

Тя ги загледа как се отдалечават и си пожела да можеше да разбере защо се чувства така странно.

Тази нощ Джес отново дойде в стаята ѝ. Беше минала почти една седмица, откакто се бяха любили, и взаимната им жажда не беше намаляла. Целувките и прегръдките му я подлудяваха, тя го молеше да я вземе, да я направи цяла с любовта си. Джес нямаше нужда от насърчения, вмъквайки се в нея докрай, за да я доведе до ръба на лудостта.

— Люби ме, скъпи. Люби ме яростно.

Кърк Уолтърс дойде да вземе багажа на сестра си и отново постави пред Ариел въпроса за женитба.

— Ти си чудесен приятел, Кърк. Но не те обичам. Не искам да нараня чувствата ти, но двамата с тебе не можем да се оженим.

Очите на Кърк се присвиха подозрително.

— Има ли някой друг мъж в живота ти?

Да, Джес. Как би могъл друг мъж да означава нещо за нея, след като в живота ѝ беше влязъл Джес? Но тя предпочете да не казва това на глас. Независимо колко силно бяха свързани сега, тя знаеше, че един ден Джес ще си иде. Може би щеше да се върне — тя се молеше това да стане, — а може би нямаше. Ако кажеше на Кърк за Джес, това само щеше да усложни нещата.

Не можа лесно да се насили да изрече тази лъжа.

— Няма друг мъж в живота ми.

— Това ли е окончателният ти отговор? Няма ли поне да размислиш над предложението ми?

— Съжалявам, Кърк. Размислих и отговорът ми остава същият.

— И аз съжалявам, Ариел — каза Кърк. В гласа му се чу остра нотка и това я учуди. — Бракът ни щеше да снесе от тебе част от отговорностите за ранчото. Но ти не виждаш нещата по този начин. Не казвай, че не съм се опитам да те предупредя, когато се изправиш пред криза и се наложи да вземеш трудни решения.

— Наистина оценявам загрижеността ти, Кърк, и искам да си останем приятели. Просто не мисля, че бракът е нещо добро за нас двамата.

— Е, аз по-добре да тръгвам. Ще се отбия след няколко дни, да видя как си. Как се справя новият ти управител?

— Сякаш господ ми го прати — каза Ариел, което накара Кърк да се намръщи. — Оказа се много опитен за всички работи в ранчото. Хората го харесват и го уважават.

— Радвам се, че нещата са наред — изрече сухо Кърк. — Съобщи ми, ако мога с нещо да ти помогна.

Ариел остана за малко в двора, гледайки подир заминаващия си Кърк. Беше чудесен човек и никак не ѝ се искаше да го разочарова, но твърде много обичаше Джес, за да допусне дори мисълта за брак с друг.

— Какво искаше той, по дяволите?

Джес се беше приближил, без да го чуе; явно я беше наблюдавал да разговаря с Кърк.

— Дойде да вземе нещата на Труди — осведоми го Ариел.

— Доста оживено си говорихте. Да не би пак да е повдигнал въпроса за женитба?

— Да — призна тя, — но му казах, че не го обичам.

— Това копеле няма да се откаже.

— Защо не го харесваш, Джес? Кърк се показва като добър приятел. Ако имам нужда от него, веднага ще дойде.

— Сигурно — съгласи се Джес с насмешлива нотка в гласа. — Не вярвам на този негодник. Много дружелюбен като за човек, лишил се от парче земя, което толкова отдавна е искал да купи.

— Откъде знаеш това?

— Говорих с Розали. Тя каза, че Уолтърс много пъти е предлагал да купи тази земя от баща ти. Водата е много ценна, а неговите земи имат ограничен достъп до нея.

— Розали се е разприказвала повечко, а ти си много подозрителен — намръщи се Ариел. — Вече казах на Кърк, че няма да се омъжа за него, така че не виждам за какво повече да говорим.

— Сигурно си права, но аз въпреки всичко няма да го изпускам от око, когато пак дойде насам. Нямам право да бъда толкова ревнив, но нищо не мога да направя.

— Напротив, имаш право — каза Ариел с блеснали очи. — Спечели си го, когато ме направи твоя.

Джес почервения, защото думите ѝ му напомниха, че колкото и да я желаше, имаше неща, които му пречеха да я направи своя завинаги.

— Ариел, знаеш, че не мога...

— Не, Джес, не го казвай — прекъсна го тя, докосвайки с пръст устните му. — Знам какво щеше да кажеш и не искам да го чуя. Ще

направя всичко, което ми е по силите, за да не ти позволя да си заминеш, когато дойде време.

Разяждан от вина и угризения, Джес наведе глава.

— Дано Барт Дилън никога повече да не се връща в Тексас.

В отчаяната му молба прозвуча искреност, която Ариел не можеше да отрече, но това не променяше нищо.

След няколко дни Ариел за първи път се сблъска с някои от проблемите и опасностите, свързани с фермерството. Беше отишла заедно с работниците в северната част на имението, когато стадото, което караха към пазара, се разбесня без видима причина. Когато това се случи, само Ариел и Дюи не бяха на седлата; останалите още не бяха слезли от конете, защото вършеха някакви други работи. Конете на двамата бяха вързани не особено здраво за един храст. Мирно дъвчеха тревата, когато изведнъж се изправиха на задните си крака, изтръгнаха се и препуснаха, повлекли юздите си по земята. Ариел и Дюи се хвърлиха да хванат краищата им, но не успяха. След миг видяха какво е подплашило конете.

Говедата, които трябваше да бъдат продадени на пазара в Уейко, се носеха към тях в бесен галоп, а изпод копитата им излитаха облаци прах. Ариел замръзна, когато ги видя, и разбра, че двамата с Дюи няма къде да избягат. Не можеха да ги надбягат, наоколо нямаше здрави дървета или големи скали, зад които да се скрият.

— Бягайте! — изкрещя Дюи, докато тропотът на копитата застрашително се приближаваше.

Когато тя не направи никакво движение, Дюи я сграбчи за ръката и я дръпна. Но скоро стана ясно, че нямаше да могат да надбягат изплашеното стадо. Ариел се огледа отчаяно, за да види дали Джес или някой от каубоите са видели какво става с нея и Дюи. Но всички бяха твърде далече, за да им помогнат. Някои бяха избързали напред, за да предвождат стадото, докато други яздеха отстрани, за да не му позволят да се разпръсне. Тя вече почти се беше примирила, че разбеснените се животни ще стъпчат нея и Дюи, когато с крайчеца на окото си забеляза двама ездачи, които препускаха бясно към тях. Не беше сигурна дали ще успеят, но се замоли така горещо, както никога

досега. Верният Дюи застана пред нея, за да поеме първия напор на атаката.

Джес чу тропота на стадото миг преди да го види. Беше се отдалечил, догонвайки отклонило се теле, което се беше заплело в някакъв храсталак. Когато вдигна очи, видя стадото да препуска по откритата равнина към един тесен овраг. Ако се спуснеха в оврага с тази скорост, всички животни щяха да се пребият. Той скочи на гърба на Боец и безмилостно го пришпори, надявайки се да спре стадото, преди да е станало нещо непоправимо. Тогава видя Ариел, застанала точно на пътя на разбеснелите се животни. Дюи я засланяше с тялото си, сякаш се надяваше да успее някак да отклони надвисналата беда.

Сърцето на Джес се заблъска бясно; никога не беше изпитвал такъв огромен страх за друго човешко същество. И преди беше виждал разбеснели се стада, знаеше какво могат да направят острите копита с човешката плът. Той повторно пришпори Боец с необичайна жестокост, карайки го да препусне още по-бързо. Жребецът отговори по своему и сякаш литна напред.

Джес започна малко по малко да настига стадото и се изравни с него. С ъгъла на окоето си видя, че един от работниците го следва по петите, може би някой, който е бил по-близо до стадото, когато се е разбесняло. След като излезе пред животните, Джес наближи мястото, където стояха Ариел и Дюи, вкопани в земята, сякаш примирили се с неизбежния жесток край. Той стигна до нея само секунда преди стадото да я стъпче.

— Скачай! — викна Джес, наведе се ниско на седлото и я сграбчи.

Вдигна я пред себе си, докато животните минаха в луд галоп покрай тях, блъскайки якия жребец от всички страни. Но Боец издържа на напора, силите му бяха достатъчно големи, за да устоят на обезумелите говеда. Ариел усещаше как я блъскат по краката, минавайки на косъм от нея, знаеше, че утре ще е цялата в синини, но въпреки това жива. Ако не беше Джес, сега щеше да лежи на земята, стъпкала от стотици копита и направена на кървава каша. Стадото отмина и тропотът му заглъхна в далечината. Работниците обаче успяха да го усмирят и преди Ариел да осъзнае какво става, всичко свърши.

— Добре ли си? — запита Джес разтреперан.

Малко беше останало да я загуби и не можеше да понесе тази мисъл.

— Да, благодарение на тебе. — Изведнъж тя се сети за Дюи. — Какво стана с Дюи?

Двамата се обърнаха едновременно. Трима работници се бяха навели над някакво тяло, проснато на земята.

— О, господи — изхлипа Ариел. — Той е ранен или може би убит.

Джес обърна коня към мястото, където се бяха събрали работниците. Слезе от седлото и Ариел го последва. Въздъхна облекчено, когато видя, че Дюи е с отворени очи, макар че явно много го болеше. Джес бързо провери състоянието му и обяви:

— Късметлия е, има само няколко счупени ребра. Докторът ще го шинира и скоро ще бъде като нов.

— Слава богу — изрече едва чуто Ариел.

— Не можах да стигна навреме до него — намеси се Бъд, — но поне го запазих да не го стъпче стадото.

— Спаси ми живота — обади се Дюи. Личеше, че много го боли, като говори. — Ако не беше разиграл коня си около мене, сега щях да съм мъртъв.

— Бъд, вие двамата с Уикс го закарайте в бараката и повикайте доктора. Другите да държат стадото под око, не искам пак нещо да го подплаши.

Дюи изстена, когато Бъд и Уикс го вдигнаха и го наместиха на коня на Бъд. Бъд се качи зад него, за да го държи, и подкара коня бавно, а Уикс ги последва.

— Според тебе какво е изплашило стадото, Джес? — запита един от работниците.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Джес, самият той немалко озадачен. — Вървяха си тихо и мирно и изведнъж препуснаха като пощръктели към оврага. Ще се върна да поразузная, щом закарам госпожата до къщата. Много съмнителна ми се струва тази работа. Сега дни наред ще има да гоним избягалите.

— Намери коня ми и ще се прибера сама — каза с треперещ глас Ариел. Въпреки че думите ѝ прозвучаха уверено, тя беше разтърсена от преживяното и сериозно се съмняваше дали ще може да се справи без него.

— Няма начин, скъпа — бяха тихите му думи. — Ще те заведа до къщата и ще останеш там — натърти той.

— Наистина ли мислиш, че някой нарочно е подплашил стадото? — запита Ариел, когато двамата потеглиха.

— Възможно е. — Отговорът му не казваше нищо.

— По дяволите, Джес, това ме засяга и мене. Каж ми, ако подозираш някого.

— Още не мога да кажа, Ариел. Нямам причина да подозирам, че някой нарочно е подплашил стадото. Просто имам такова чувство. Повярвай ми, ти ще си първата, която ще научи, ако открия, че някой те саботира.

— Надявам се да грешиш.

— И аз. Помислих, че ще умра, като видях как стадото щеше да те стъпче. Ами ако Боец не беше достатъчно бърз, за да те спаси? — Той потръпна, мисълта беше прекалено жестока, за да се спира на нея. — Не искам нищо подобно да ти се случи занапред. Искам в следващите няколко дни да стоиш близо до къщата. Поне докато не разнищя тази история.

Ариел изфуча сърдито:

— Не мога да ти обещаю такова нещо! Това е моето ранчо; трябва по всяко време да знам какво става.

— Този начин на разсъждение ще те убие — каза намръщено Джес. — Поне веднъж ме послушай, дива котка такава.

— Ще... ще си помисля.

Не престана да мисли през целия ден. Когато Джес ѝ каза, че не е намерил никакви доказателства, че стадото е било нарочно подплашено, тя започна отново да върши всичко, което можеше, заедно с работниците. Само не разбираше защо всеки път, щом излезеше от къщата, Джес или някой от работниците все се навърташе покрай нея, ако случайно ѝ дотрябва помощ.

През това време счупените кости на Пайк започнаха да зарастват и той вече куцукаше с помощта на бастун. Ариел не смееше да помисли какво щеше да прави Джес, когато Пайк отново бъде в състояние да изпълнява задълженията си. Тя знаеше, че той изчаква да получи сигурни сведения за Дилън. Междувременно го приемаше в леглото си всеки път, когато той намереше пролука в изпълнението на многото си задължения и можеше да се промъкне през нощта в стаята

й. В сърцето си Ариел знаеше, че Джес я обича, и макар понастоящем да му беше невъзможно да се обвърже с нея, поведението му доказваше, че не иска друга жена освен нея.

Мина почти една седмица от случката с подплашения добитък, преди Джес да намери възможност да отиде при Ариел в късните нощни часове. Тя вече беше заспала, когато той влезе тихо в стаята ѝ, макар че тя беше оставила лампата да свети едва-едва, за всеки случай. От първия път, когато Джес беше успял да се промъкне в стаята ѝ, тя не спускаше резето на задната врата, за да може той да влиза безпрепятствено. Така стана и тази нощ.

Не желаейки да я събужда, Джес застана до леглото ѝ и я загледа с такава любов и копнеж, че ако беше будна, Ариел щеше да се смае от дълбоките му чувства. Беше толкова красива, помисли той замечтано, с черната си коса, разстлана по възглавницата като копринен облак. Изглеждаше толкова дълбоко заспала, че той едва не понечи да си тръгне. Но нещо го спря. Нещо толкова силно, толкова властно, че той усети, че ако излезе от стаята, това ще го унищожи. Бързо се съблече и се пхна в леглото до нея.

Ариел не се събуди веднага. Само въздъхна и се настани поудобно в прегръдките му. Той я целуна по тила, по рамото, ръцете му се плъзнаха надолу по седалището ѝ и замилваха стегнатите полукълба. След това гърдите ѝ привлякоха ласката на дланите му. Зърната ѝ щръкнаха дори в съня, когато пръстите му започнаха да галят и дразнят нежните розови пъпки. Ариел се размърда, промърмори нещо неразбираемо и леко изпъшка, когато Джес продължи да я възбужда. Събуди се точно когато Джес влезе в нея. Това събуждане беше великолепно, тя измърка и изви гръб като доволна котка.

— Радвам се, че най-накрая се събуди — пошегува се той. — Не бих искал да пропуснеш това.

— Искам да се събуждам така всяка сутрин, докато съм жива — отвърна сънено Ариел.

— Заболя ли те?

— Харесва ми. Хубаво е да ме любиш по всякакъв начин, само не спирай.

— Като че ли мога да спра — измърмори тихо Джес. — Вдигни си крака, скъпа.

Тя се подчини веднага и усети как той я разпъва, навлизайки още по-дълбоко. Тласъците му бяха бавни и ритмични, навлизаше дълбоко навътре, после излизаше, оставяйки я разтреперана, и пак я изпълваше. Целуваше тила ѝ, рамото, гърба, навсякъде, където стигнеше с устни, докато ръцете му притискаха и галеха гърдите ѝ, без да престава да влиза и да излиза.

Ариел усещаше как полита, как губи контрол над сетивата си, копнееше за освобождение, като в същото време не желаше тази омая да свърши. Но тя все пак свърши.

— Не се сдържай, скъпа, отпусни се. Господи, колко обичам да те слушам, когато стигнеш дотук. Знаеш ли, че те усещам как трепериш отвътре?

Думите му я накараха да измине последния инч и тя избухна, разпадайки се на милион парченца. Когато слезе отново на земята, Джес беше още твърд и пулсиращ в нея. Озадачена, тя се обърна, за да погледне през рамо към него. Той ѝ се усмихна в отговор. Със сръчно движение я намести под себе си и отново се вмъкна дълбоко в нея. Самообладанието му беше смайващо, помисли Ариел, когато той поднови усилията си да я отведе към нов екстаз, преди да се отдаде на своето удовлетворение. Това беше последната ѝ свързана мисъл. Когато Джес най-накрая освободи кулминацията си, го направи със съзнанието, че никой друг не би могъл да я задоволи така, както той умееше. И Ариел не се съмняваше ни най-малко в това.

Бяха заспали прегърнати, когато първите сигнали за катастрофата надигнаха глава. Беше късно, твърде късно. Джес нямаше представа какво го е събудило, но се разсъни. Размърда се, опитвайки се отново да заспи, да поспи още един-два часа, преди да стане време да се отдели от Ариел. Полазиха го тръпки, които бяха несъмнен признак, че става нещо. И то много лошо. Изведнъж стаята се изпълни със светлина. Не дневна светлина или от някаква лампа, а нещо тайнствено и мистериозно. Тя затрепка застрашително по прозоречните капаци и в миг Джес осъзна какво представлява. Пожар!

Скочи така рязко, че Ариел се събуди и се надигна.

— Какво има, Джес?

— Пожар, скъпа!

Той намъкна набързо панталоните и ризата и се хвърли към вратата с ботушите в ръка. Тъкмо ги обу, когато откъм стълбището се

показа Розали, най-вероятно идвайки да събуди Ариел. Носеше лампа и спря на място, когато го забеляза.

— Конюшната гори, сеньор Джес.

Не каза нищо повече, само се отмести безмълвно, докато той претича покрай нея, доста смутен от укорителния поглед, който прочете в очите ѝ. Не беше искал да стане така. Ариел означаваше твърде много за него, за да допусне репутацията ѝ да бъде опетнена поради неговата небрежност. Розали беше последния! човек на света, когото би искал да настрои против себе си, но точно сега умът му беше зает с хиляди други неща, за да мисли над последиците от откритието на икономката.

Пожарът се беше разгорял сериозно, конюшната беше цялата в пламъци. Джес чуваше как животните вътре цвилят и се мъчат да излязат. Един-двама работници вече бяха излезли пред входа на бараката и Джес им викна да събудят останалите и да започнат да носят кофи с вода. Ариел, която междуременно вече се беше облякла, слезе и изтича към него. Беше изхвъркнала от стаята си още преди Розали да стигне горната площадка на стълбището, и нямаше представа, че икономката е видяла Джес да излиза от стаята ѝ.

— Какво да направя?

— Стой настрана! — викна Джес в отговор. — Не искам да се тревожа за тебе.

Свали ризата си и я натопи в улея за поене на конете.

— Какво ще правиш?

— Ще изведа Боец и други коне, които мога да спася.

— Не можеш да влезеш сега... покривът всеки миг ще падне.

Той я простреля с поглед.

— Влизам.

Уви главата и раменете си с мократа риза и хлътна в горящата конюшня. Ариел изкрещя, но думите ѝ потънаха в пращането на пламъците.

Всички работници вече бяха излезли от бараката, дори все още неоздравелите напълно Пайк и Дюи, и бяха организирали подаване на кофи с вода, но всичко изглеждаше безполезно. Ариел не отделяше поглед от мястото, където Джес беше влязъл в конюшната, и устните ѝ се движеха в безмълвна молитва. Изведнъж той се появи, кашляйки и плюейки, повел два от най-ценните коне. Боец не беше сред тях.

После, преди Ариел да осъзнае какво смята да прави, той се обърна и отново изчезна сред пламъците и дима.

— Не-е-е!

Тя се втурна след него, но Бъд я сграбчи здраво.

— Не може да влезете там!

Розали притича към тях и Бъд предаде Ариел в ръцете ѝ.

— Не я пускай вътре! — предупреди я той.

— Пусни ме! Трябва да ида при Джес!

— Не, сеньорита, много е опасно. Сеньор Джес може сам да се погрижи за себе си.

— Не разбираш — изхлипа Ариел, прекалено разстроена, за да осъзнае какво говори. — Обичам го.

— Знам, знам — зауспокоява я Розали. — Мислиш ли, че той би искал да рискуваш живота си заради него?

— Не ме интересува какво мисли, влизам вътре. Там е вече много време, знам, че му се е случило нещо ужасно.

Със сила, каквато не беше подозирала, че притежава, Ариел се изтръгна от ръцете на Розали и се хвърли към конюшните. Веднага щом влезе в димящия ад, забеляза Джес, който идваше към нея, водейки Боец и още един яростно дърпащ се кон. Пламъци танцуваха навсякъде около него, ботушите му димяха, косата му беше опърлена. Ариел се втурна да му помогне и тогава той я забеляза. Очите му се разшириха от ужас и той ѝ замаха да се връща обратно. Димът все повече се сгъстяваше, огънят се разпространяваше с невероятна бързина. Ариел също започна да кашля; очите ѝ започнаха да сълзят, усещаше как плътта ѝ започва да се отделя от костите.

Изведнъж чу ужасен трясък. Една греда се откърти от покривната конструкция, рухна на земята, цялата в пламъци, и ѝ препречи пътя.

— Джес!

Беше го изгубила от поглед.

Точно тогава Боец и другият кон, когото Джес водеше, се отскубнаха, профучаха покрай нея и изхвъркнаха навън. Ариел не ги последва. С мрачна решителност продължи напред, всяка стъпка беше по-трудна от предишната, всяка глътка въздух беше все по-наситена със задушлив дим. Тогава го видя, паднал на земята, с крак, притиснат от рухналата греда. Той отчаяно се мъчеше да се освободи.

— По дяволите, Ариел, излизай веднага — изстена той, когато я видя да се навежда над него. — Да не искаш и двамата да умрем?

— Не искам никой от нас да умира, Джес — изхълца тя, изтривайки сълзите от очите си. — Можеш ли да си измъкнеш крака от ботуша?

— Какво, по дяволите, мислиш, че се опитвам да направя?

— Дай да ти помогна.

Тя хвана глезена му и го задърпа. Но напразно.

Гредата гореше и пламъкът се приближаваше към крака на Джес. Огънят беше навсякъде около тях, ясно беше, че и двамата няма да могат да се измъкнат живи, ако в следващите минути някой не направеше нещо.

— Ариел, няма смисъл. Остави ме, скъпа, спасявай се. Имаш много неща, за които да живееш.

— Няма — опъна се тя. — Дай пак да опитаме.

Изведнъж полите на роклята ѝ пламнаха и Джес загаси пламъка с юмруци.

— Какво, по дяволите, ще те накара да излезеш! Боже господи, дива котка такава, обичам те! Чу ли? Обичам те! Не искам да те видя как умираш.

— Госпожице Лийланд! Джес! Къде сте?

Това е Бъд! Чу ли, Джес? Насам, Бъд! Побързай! Джес е в беда!

— Каква полза — промърмори Джес едва чуто. — Трябват повече хора, за да вдигнат гредата.

Сякаш в отговор на молитва, Бъд и още трима работници се появиха сред пламъците и гъстия дим. Бяха взели одеяла от бараката, бяха ги намокрили и сега влизаха в горящата конюшня, рискувайки живота си. Бъд веднага разбра какво е положението и се залови за работа.

— Най-напред изведи Ариел — заповяда рязко Джес.

Преди тя да успее да протестира, усети как някой мята на главата и мокро одеяло, вдига я и я изнася от горящата конюшня. В мига, когато краката ѝ докоснаха земята, тя смъкна одеялото и впери очи в конюшната, чакайки оттам да се покажат Джес и останалите мъже. Минаха дълги минути, изпълнени с агония, преди да ги види. Без малко да не успеят. Стените зад тях хлътнаха навътре и се срутиха. Джес и тримата работници едва се бяха отдалечили на няколко крачки.

Всички дишаха учестено, косите и веждите им бяха опърлени, по ръцете на единия от работниците имаше дълбоки изгаряния. Бяха се спасили по чудо.

Розали прегледа раните им и се залови за работа. Знаеше какво може да очаква и беше наизвадила мехлеми и отвари, с които да облекчи изгарянията.

От всички най-зле изглеждаше Джес. Не само косата и веждите му бяха пострадали, но и кожата на ръцете. Дрехите и ботушите му димяха, имаше огромни изгорели места по рамото и по двете ръце — от опитите му да отмести гредата от крака си. Дишаше тежко, очите му бяха зачервени и сълзяха.

Ариел също беше пострадала от дима и пламъците. Наистина нямаше изгаряния по веждите, но краищата на дългата ѝ коса бяха опърлени. Полите на роклята ѝ бяха изгорели чак до коленете, подметките на ботушките ѝ бяха прогорени. Имаше сериозно изгаряне на дясната длан, което едва сега усети. Розали редеше успокоителни думи, лекувайки изгорените места колкото можеше по-добре.

Конюшната трябваше да се построи наново. От нея не беше останало нищо освен купчина тлееща жарава. Бяха спасени само четири коня, в това число Боец. Животните бяха ценни и подменянето им щеше да струва скъпо. Напоследък се бяха струпали много събития. Първо Пайк, после подплашеният добитък, сега това. Какво беше следващото, запита се мрачно Ариел. Това ли имаше предвид Кърк, когато казваше, че фермерството е опасно занимание? Ужасно съжаляваше за ранените и за загиналите животни, но нямаше да позволи на това нещастие да повлияе на намерението ѝ да се занимава с фермерство.

Всички мъже вече се бяха върнали в бараката с изключение на Джес, който още седеше на земята, обхванал навехнатия си глезен. За щастие падналата върху него греда не го беше счупила. Той вдигна очи към Ариел с буреносно изражение.

— Ама и ти си един невъзможен инат. Защо не ме послуша, когато ти казах да излизаш? Можеше да умреш.

— Не ми викай, Джес, знаеш, че нямаше да те оставя да умреш. Сериозно ли го каза?

— Кое?

— Каза, че ме обичаш.

За миг той остана като гръмнат.

— Казал ли съм го? — Тя кимна сериозно. — Проклет да съм. Казват, че умиращите не лъжели.

Устата му се разтвори в усмивка, която завърши с гримаса, когато обгарялата кожа се разтегна прекалено силно.

— И аз те обичам, упорит глупак такъв.

— Ариел, забрави това за момент, имаме да говорим за друго.

— Нищо не е по-важно от това.

— Не, чуй ме. Мисля, че някой съзнателно се опитва да те изгони от ранчото. Нарочно ти причиняват щети, за да го продадеш и да се махнеш. В противен случай направо ще се помъчат да те убият.

Ариел изфуча невярващо.

— Кой ще иска да прави това? И защо?

— Не знам, но със сигурност ще открия.

Бяха необходими няколко дни, за да се издирят всички отлъчили се животни, така че Джес нямаше време да търси виновника за подпалването на конюшната. Изобщо не се и съмняваше, че е направено нарочно, защото онази нощ не беше имало никаква буря, нито мълнии, които евентуално да ударят постройката. Нещо повече, Уикс се беше закълел, че вътре не е имало оставен запален фенер. Всичко това беше мистерия, която Джес имаше намерение да разгадае.

В деня след пожара Кърк Уолтърс се появи, изразявайки съжалението си и облекчение, че никой не е пострадал сериозно.

Застана пред останките от изгорялата конюшния, поклащайки сериозно глава. И каза:

— Всички тези толкова ценни животни... Но можеше да бъде и още по-зле. Можеше някой човек да загине. Чух, че управителят ви тръгнал да спасява един кон и едва не се простил с живота си.

— Джес можеше да загине — потвърди Ариел, — ако работниците не бяха рискували живота си, за да го спасят.

— Какъв щастливец — констатира сухо Кърк. — Сега разбирате какво имах предвид, когато ви казвах, че фермерството е опасно занимание. Готова ли сте вече да се откажете и да позволите на някого да поеме това бреме?

— Не! — отвърна Ариел.

Упорито вирнатата ѝ брадичка достатъчно ясно говореше на Кърк, че думите му само засилваха решимостта ѝ да се справи. Той реши повече да не повдига този въпрос.

— Ще се радвам да ви предоставя работници, за да построите отново конюшната — предложи той щедро. — Сигурно повечето ви хора са заети с подготовка за зимата.

— Госпожата реши да строим чак напролет.

Докато Кърк и Ариел разговаряха, Джес се беше върнал, беше ги забелязал да говорят и твърдо реши да не оставя Ариел сама с този мъж.

Лицето на Кърк се вкамени, когато Джес ги прекъсна.

— Вярно ли е, Ариел? — запита той, нарочно поставяйки под въпрос авторитета на Джес.

— Ние говорихме по този въпрос и решихме да изчакаме до пролетта.

— „Ние“ означава Уайлдър и вие?

— Вярвам на преценката на Джес — изрече Ариел с едва доловим укор.

— Как е Пайк? Готов ли е да поеме отново задълженията си?

— Вече ходи и доста бързо оздравява — намеси се Джес. —
Нещо друго да ви интересува, Уолтърс?

— Джес, Кърк се безпокои за това, което става тук — побърза да каже Ариел.

Последното, което искаше, беше тези двама мъже да се сбият.

Джес изсумтя презрително. Според него беше напълно възможно Уолтърс да стои зад всички злополуки, с които напоследък Ариел трябваше да се справя. Но той нямаше никакви доказателства, които да свързват Уолтърс със станалите в последно време „инциденти“. Кърк Уолтърс не му изглеждаше като човек, който би се отказал лесно, щом си е наумил нещо.

— Вашият управител никак не ме харесва, Ариел. Но мога да уверя и двама ви, че интересите на Ариел са и мои. Искам да помогна с каквото мога.

— Обзалагам се, че бихте купили и земята й, стига тя да реши да я продаде — забеляза сухо Джес.

Кърк изхъмка смутено.

— Може би ще е по-добре да тръгвам, Ариел. Ще обядвате ли с мене и Трудите в неделя? Още не съм ви се отблагодарил заради гостоприемството, което оказахте на Трудите.

Ариел понечи да откаже, но не й даде сърце да го стори.

— Разбира се. По кое време?

Кърк се усмихна самодоволно.

— Ще дойда да ви взема около пладне. Бих искал да прекарате с нас следобеда. Да ви разведа наоколо, да ви покажа имението си.

Звукът, който издаде Джес, не се поддаваше на никакво словесно описание.

Малко след това Кърк си тръгна. В мига, в който се изгуби от погледа им, Джес отприщи гнева си.

— Да не си полудяла? Не искам да ходиш никъде с този човек. Казах ти, не му вярвам.

Ариел изфуча сърдито.

— Кърк е мой приятел. Освен това, нямаш право да ми казваш с кого мога или не мога да се виждам.

— По дяволите, дива котка такава, не разбираш ли какъв е този мъж? Той те иска. Иска земята ти. Ще направи всичко, за да получи каквото иска.

— Ти просто ревнуваш — нападна го Ариел.

Но тайно се радваше, че Джес толкова ревнува от Кърк; това я караше да се чувства по-сигурна в привързаността му към нея. Не го правеше нарочно, само за да ядоса Джес. Наистина харесваше Кърк, той толкова много ѝ помагаше, че не ѝ се искаше да го наскърбява с отказ. Вече беше отхвърлила предложението му; най-малкото, което можеше да направи, беше да обядва с него и Труди. Джес просто трябваше да преодолее дребнавите си подозрения и да се научи да се спогажда с Кърк.

Джес реши да устрои клопка на виновника за всичките инциденти и безсмислени злополуки, които се бяха случили в ранчото през изминалите няколко седмици. Сподели с Ариел плана си и привлече само Бъд, Дюи и Пайк, за които Розали му беше казала, че са работили дълга години за Бък Лийланд и са достойни за доверие. Седмица след пожара не се случи нищо, но Джес не искаше да рискува. Най-големият му страх беше, че нещо може да се случи на Ариел, затова постави денонощна стража около къщата — тримата мъже и той самият. Това означаваше, че известно време нямаше да може да бъде заедно с Ариел, но животът ѝ беше по-важен от егоистичното му удоволствие.

Мина цяла седмица без никакви злополуки и Джес реши, че това е краят на проблемите, но все пак не отмени нощното дежурство.

В неделя Кърк пристигна с каручката, за да вземе Ариел. Въпреки буреносните погледи на Джес и неодобрителното мърморене на Розали тя им махна весело с ръка и замина с Кърк, без да изпита никакъв страх. На Джес това никак не му хареса.

Беше студено; зимният хлад се усещаше във въздуха и Ариел придърпа яката около врата си. Джес изглеждаше толкова нещастен, че ѝ се прииска да не беше приемана поканата на Кърк. Освен това, не ѝ се нравеше особено перспективата да прекара цял ден с Трудни.

Пътят до ранчото на Уолтърс отне половин час, прекаран в приятелски разговор с Кърк. Когато пристигнаха, Ариел с изненада и доста смущение научи, че Трудни я няма.

— Сестра ми отиде при едни приятели — беше непринуденото обяснение на Кърк. — Освен това, знам, че двете не се разбирате особено. Посещението ви ще мине по-добре, ако тя не е тук да прави ехидни забележки.

Ариел не каза нищо, но си пожела да беше послушала Джес и Розали. Не че Кърк беше казал или направил нещо, което да я разтревожи. Но не можеше да потисне притеснението, от което по цялото ѝ тяло пролазиха тръпки. Когато видя икономката на Кърк да подрежда масата, почувства известно облекчение, но тревожното усещане остана. Надявайки се да я предразположи, Кърк покани Ариел да разгледа ранчото. Тя прие с удоволствие. Двамата прекараха приятно два часа в разходка на коне из обширното ранчо, преди да седнат на масата, изгладнели и премръзнали.

Ариел заразглежда дневната. Беше доста по-голяма от нейната, мебелите бяха много повече и по-красиви. В Кърк Уолтърс и в дома му нямаше нищо селско. Но Ариел предпочиташе собствения си скромнен дом.

— Харесва ли ви? — запита Кърк, наблюдавайки я втренчено.

— Много е приятно — отвърна Ариел.

— Може да бъде ваше. Само трябва да кажете „да“.

Тя се изчерви.

— Не съм готова за брак.

— Обедът е готов, сеньор. — Икономката беше застанала плахо на вратата.

— Благодаря, Рита. Да минем ли в трапезарията? — предложи Кърк.

Ариел стана, позволи му да я поведе под ръка и да я настани на масата.

Храната беше превъзходна, разговорът вървеше непринудено и Ариел започна да се отпуска. Сметна за глупави предположенията си,

че отсъствието на Труди означава, че Кърк е намислил нещо. И започна да се забавлява.

Джес не можеше да си намери място. Реши да отиде до града, докато Ариел е на гости у Кърк, и да пита шерифа дали е получил вести за Дилън. Пайк беше почти напълно оздравял и Джес чувстваше, че повече не бива да заема мястото на младия мъж като управител. Да се отдели от Ариел беше последното, което би му хрумнало, но когато дойдеше време, щеше да направи каквото беше длъжен да стори. Обичаше Ариел и се надяваше тя да разбере защо трябва да направи това, което беше длъжен да направи. Но нямаше да замине, преди да сложи край на инцидентите, които я преследваха. Работата с Дилън щеше да изчака той да направи така, че нищо лошо да не се случи на жената, която обичаше.

Първата му спирка в града беше канцеларията на шерифа, където научи, че Дилън не се е мяркал от седмици в Тексас. Това добре, а сега какво, замисли се той докато бродеше безцелно по улиците. Тревожеше го отказът на Ариел да обърне внимание на предупрежденията му относно Уолтърс; това ужасно го безпокоеше. Но знаеше, че ако я беше проследил до ранчото на Уолтърс, Ариел щеше да се ядоса невероятно много. По дяволите, каква проклета упорита жена, помисли той, отправяйки се към кръчмата. Това, което му трябваше точно сега, бяха две здрави глътки уиски, да си облекчи мисълта. Изведнъж спря на място, отказвайки да възприеме това, което виждаха очите му. Труди Уолтърс вървеше по улицата в компанията на друга млада жена. Като го видя, тя побърза към него.

— Виж ти, Джес Уайлдър, колко хубаво, че те виждам — загука тя предвзето, премигвайки начесто с дългите си мигли. — Как може поне веднъж да не дойдеш в ранчото да ме видиш? Такава робовладелка ли е Ариел, че не те пуска никъде да излезеш?

— Какво, по дяволите, правиш тук, Труди? — запита Джес. Гласът му беше толкова неприветлив, че Труди смаяна отстъпи назад.

— Какво има, Джес? — запита тя с невинен гласец.

— Много добре знаеш за какво говоря. Предполагаше се точно сега да си си у дома и да обядвате с Ариел.

— Че кой ти каза такава нещо?

— Брат ти — отсече Джес. — В момента той е сам с Ариел у вас. Трудни изрече мило:

— И двамата са достатъчно големи, за да знаят какво правят.

— Кърк знае какво прави, но Ариел няма представа в какво се забърква.

— Остави я нея, Джес. Запознай се с приятелката ми Мери Ан Еймс. Искаш ли да се поразходиш заедно с нас из града?

Джес кимна любезно, но късо.

— Съжалявам, Трудни, но имам много спешна работа.

И тръгна, оставяйки Трудни и приятелката ѝ да гледат зяпнали подир него.

Ариел се чувстваше приятно в компанията на Кърк, но реши, че е време да се връща у дома си. След като Кърк се беше обърнал на испански към икономката при поднасянето на обед, жената повече не се чу, не се видя и това отново предизвика у Ариел същото неловко усещане, което беше изпитала и преди, а това отново я накара да пожелае да си тръгне. Но Кърк имаше други идеи.

— Още е рано, Ариел — отвърна той, когато тя го помоли да я закара обратно. — Надявах се да прекараме известно време с вас и да ви убедя да се омъжите за мене.

— Много ми беше приятно, Кърк, но трябва да си тръгвам. Розали ще се безпокои.

— Само Розали? — запита Кърк с недвусмислен намек. — Сигурна ли сте, че не се тревожите какво ще си каже Джес Уайлдър за това, че толкова време сте сама с мене?

— Не знаете какво говорите — каза Ариел, вече ядосана.

— Нима? Нито съм сляп, нито съм глупав. Виждам как ви гледа. Той ви е любовник, нали?

Ариел се изправи.

— Отведете ме у дома, Кърк. Не ми харесват вашите намеци и тонът ви.

Кърк сграбчи ръката ѝ и я накара да седне до него на дивана.

— А аз не харесвам начина, по който се държиш с мене. Как можеш да предпочетеш този недодялан каубой пред мене? Може би харесваш груби мъже. Може би обичаш да те бият и да те малтретират? Така ли е, Ариел? Наистина ли си бясна малка кучка, която обича да се люби с грубияни? Ако се беше съгласила да се

омъжиш за мене, щях да бъда добър — каза той. — Можеше да имаш всичко, което поискаш. Но ти осуетяваш всичките ми усилия да те спечеля. Ако искаш грубост, ще ти покажа на какво съм способен. А когато свърша, ще ме молиш да се ожения за тебе.

Ариел беше смаяна и доста уплашена. Никога не беше виждала Кърк в такава светлина. Никога не беше предполагала, че у него се крие такава злоба. Трябваше да послуша Джес, осъзна тя, изпадайки в още по-силна паника, когато ръката на Кърк я стисна още по-здраво.

— Боли ме, Кърк.

— И това ти харесва нали?

— Ако не ме пуснеш, ще викам!

Той се изсмя.

— Никой няма да дойде. Пратих Рита да си ходи. Отдавна. Ще те имам, малка кучко, още сега, тук, на пода. И аз мога да бъда животно като Джес Уайлдър.

— Как можеш да се държи така? Какво ти става? Мислех, че сме приятели!

Но думите ѝ като че ли не достигаха до него. Нима мислеше, че тя ще го хареса, ако я изнасили?

— Никога не съм искал да бъдем приятели. Всичко, което искам, е ранчото ти. Щях да се ожения за тебе, за да го получа, но ти излезе много упорита. После започнах да те искам просто защото не можех да те имам. Сега ще задоволя едно от желанията си. Утре, когато се оженим, ще задоволя и другото.

— Никога няма да се омъжа за тебе! Нито утре, нито когато и да било! — изкрещя Ариел, борейки се да се освободи. — И да ме изнасилиш, няма да променя решението си.

— Аз не мисля така. Добър любовник съм. Когато лично се увериш, ще забравиш оня каубой, дете няма пукната пара. С тебе заедно можем да имаме най-голямото имение в Тексас. Сега бъди добро момиче и стой мирно.

Той започна да къса дрехите ѝ като полудял и изруга, когато ноктите ѝ издраха бузата му. Удари я злобно, хвана я за косата и я дръпна, за да стигне устните ѝ. Целувката му я нарани. Нищо в него не ѝ напомняше за любезния приятел, за какъвто го беше смятала. Езикът му напираше върху устните ѝ и накрая успя да ги раздели, за да се вмъкне да опустошава устата ѝ. Той изстена, възбуден от собствената

си грубост, вдигна я на ръце и се свлече заедно с нея на пода. Дъхът на Ариел спря, когато той падна тежко върху нея. Въпреки слоевете дрехи помежду им тя усети как мъжествеността му се издува и се притиска към нея.

Хлипайки отчаяно, Ариел усети как роклята ѝ се вдига над кръста и ръцете на Кърк докосват плътта ѝ. Потръпна; допирът му накара кожата ѝ да настръхне. Само Джес имаше право да я докосва така. Само Джес... Джес... О, господи, къде беше Джес, когато тя имаше нужда от него? Защо не беше се вслушала в предупрежденията му? Трябваше ли да заплати за упорството си с цената на изнасилване?

— Искам да те чуя как викаш, Ариел — изпъшка Кърк, понесен от вълните на страстта. — Викай от наслада, викай, защото те задоволявам толкова добре.

— Ти си луд — изхлипа Ариел, мъчейки се да отбива атаките му.

— Права си, по дяволите. Бях луд да мисля, че искаш нежност, докато си искала точно това.

— Джес ще те убие!

— Не мисля. Щом станеш моя съпруга, той няма да може нищо да направи.

— Ариел никога няма да бъде твоя съпруга!

Ужасната тежест изведнъж се вдигна от нея и Ариел изхълца облекчено, задъхана от напразните усилия да се освободи. Веднага разбра кой е спасителят ѝ. Познаваше властния глас па Джес не по-зле от своя собствен. Връзката между тях беше толкова силна, че той сякаш знаеше какво ѝ е необходимо, и се появи, когато всичко като че ли беше загубено.

Кърк отлетя надалече от Ариел. Макар да беше само малко понисък от Джес и тежеше почти колкото него, той го беше от хвърлил без никакво усилие, сякаш беше лек като перо. Джес беше толкова разярен, че можеше като нищо да го убие. И щеше да го направи, ако не беше осъзнал в какво положение с Ариел и не беше се забавил за миг, за да прикрие краката ѝ и да ѝ помогне да се изправи.

— Това копеле направи ли ти нещо, скъпа?

Ариел поклати енергично глава в знак на отрицание, твърде развълнувана, за да изрече и една дума.

— Не биваше да те оставям да идваш тук сама. Знаех, че Уолтърс е намислил нещо лошо, но ти изглеждаше толкова уверена в

приятелството му, че не послушах вътрешното си чувство.

Джес хвърли поглед към мястото, където Кърк още лежеше на пода, със смъкнати до коленете панталони. Изсумтя отвратено при вида на жалкия му член, увиснал безпомощно между краката му, свит до безобидно парче плът.

— Ставай, Уолтърс. Не убивам човек, без да му дам възможност да се защити.

Кърк се изправи на крака, придърпвайки панталоните си нагоре. Беше уплашен, наистина много уплашен. Никога не беше срещал толкова свиреп мъж като Джес Уайлдър. В него имаше нещо опасно, смъртоносно, нещо, което го караше да пожелае моментално да избяга. Пот лъщеше по челото му, но устните му бяха толкова сухи, че трябваше да ги навлажни с език.

— Нямам оръжие, Уайлдър. Виж — замоли се той — мъже сме, знаеш как нещата може да излязат от контрол. Много ще съм ти благодарен, ако го забравиш. Нищо лошо не се е случило.

— Мръсник такъв! — изрева Джес. — Не можеш да ме подкупиш. Какво мислеше, че ще спечелиш, като насилиш Ариел? Любовта й? Ще те убия, независимо дали имаш оръжие или не, затова веднага си намери пистолет.

Когато Кърк не направи никакво движение, Ариел се отърси от вцепенението.

— Не, Джес, недей, не си струва. Отведи ме у дома. Моля те, не искам да се пролива кръв.

Джес ужасно го сърбяха ръцете да гръмне Кърк. Никак нямаше да се замисли да го убие заради това, което беше причинил на Ариел. Но тя беше толкова разстроена, че той се поколеба. Ако непредизвиканата атака на Кърк показваше нещо, сега вече Ариел знаеше точно с какъв човек си има работа.

— Ако още веднъж ти видя физиономията в ранчото „Лийланд“, няма да бъда толкова снизходителен — обеща Джес.

— А ако Джес не те застреля, аз ще го направя — добави за всеки случай Ариел.

Джес настани Ариел пред себе си на седлото на Боец и нежно я обгърна.

— Сигурна ли си, че той не те... нарани, скъпа?

— Не ме е изнасилил, Джес, ти дойде тъкмо навреме. Не знам какво те доведе тук, но съм много благодарна.

— Можеш да благодариш на Труди — ухили се Джес, напълно осъзнавайки как щеше да реагира Ариел на тези думи.

— Труди! Какво общо има тя с това? Трябваше да предположа, че и тя участва в игричката на брат си.

— Не знам какво е знаела за плановете на Уолтърс, но когато я видях в града, разбрах, че си сама с него. Дойдох тук веднага, по възможно най-бързия начин. Не съм свикнал да се моля, но сега изрекох всички молитви, за които се сетих. Ако не бях дошъл навреме, никога нямаше да си го простя.

— Грешката беше моя, Джес, че не послушах предупрежденията ти за Кърк. Дори Розали се опитваше да ми обясни какъв човек е, но аз не исках и нея да послушам. Той успя напълно да ме заблуди. Съжалявам, че се усъмних в преценката ти.

Тази нощ Джес остана с Ариел и така нежно я люби, че сълзи изпълваха очите ѝ. Когато свърши, тя дори беше забравила, че на света съществува мъж на име Кърк Уолтърс, беше забравила и грозното му деяние спрямо нея. Всичко, което помнеше, беше Джес, който не преставаше да я люби, да я изпълва със себе си, да заличава всичко освен любовта, която двамата споделяха, и прекрасния начин, по който ѝ показваше тази любов.

Джес беше толкова убеден, че Кърк Уолтърс е отговорен за пожара в конюшната и за различните инциденти в ранчото „Лийланд“, че отмени нощното дежурство. Беше сигурен, че Кърк Уолтърс повече няма да припари тук. Той беше страхливец и когато действията му излезеха наяве, повече нямаше да посмее да продължи. Но това, което Джес не осъзнаваше, беше, че Кърк е много по-непреклонен в решенията си от когото и да било.

Дойде ноември и донесе първите слани. Работниците бяха насекли дърва в свободното си време и ги бяха струпали под навеса. Трима от тях вече се бяха преместили в града, където щяха да изкарат зимата. Сред тези, които останаха в ранчото, бяха Пайк, Бъд, Дюи и Уикс. Пайк вече можеше да язди и Джес престана да изпълнява длъжността на управител. Пайк като чели изпитваше облекчение от

това; през ума му беше минавала мисълта, че Джес може да поиска да заеме за постоянно това място. Ариел много се зарадва, когато Джес не замина, след като Пайк отново започна да изпълнява длъжността си. Вярваше, че е останал, защото не иска да я напусне.

Предположенията ѝ бяха само отчасти правилни. Наистина мисълта да остави Ариел беше болезнена за Джес, но това, което го караше да остане, беше страхът му, че щом замине, инцидентите може пак да започнат. Работниците, останали за през зимата в ранчото, получиха заповед да стрелят на месо, ако Уолтърс се покаже някъде из земите на ранчото; но Джес се безпокоеше, че предпазните мерки няма да бъдат достатъчни, ако го няма него, за да ги подсили.

Когато в средата на ноември отиде в града, той научи, че Барт Дилън е ограбил банка в Сан Антонио. Убиецът на Джъд се беше върнал в Тексас и сърцето на Джес се късаше. Колкото и да обичаше Ариел, оставаше си факт, че се беше заклел да преследва и да накаже убиеца на Джъд. Не можеше просто да си седи в ранчото. Защо животът не беше по-прост, питаше се той. Ако не беше Дилън, сега щеше щастливо да живее остатъка от живота си с Ариел в ранчото „Лийланд“. Професията на шерифа му харесваше, но и фермерството си имаше своите прелести.

— По дяволите — изруга полугласно той.

Тази нощ си беше легнал в обичайния час, но сънят не идваше. Трябваше да поговори с Ариел. Искаше да ѝ каже, че я обича, че иска тя да разбере защо му се налага да си тръгне... и не можеше да чака повече. Стана тихо, за да не събуди останалите, намъкна панталоните, взе ботушите и излезе полека навън. Студен вятър блъвна в лицето му и той потрепери. Не се беше сетил да си вземе връхна дреха.

Навън беше тъмно като в рог; дори тънкият полумесец не се виждаше на покритото с облаци небе. Но Джес толкова пъти беше минавал по тази пътека в последните няколко седмици, че нямаше нужда от светлина. Когато наближи задната врата на къщата, някакъв шум привлече вниманието му. Посегна към пистолета си, но се сети, че го беше оставил, защото нямаше нужда от оръжие в спалнята на Ариел. Приблужи се към задната врата, като знаеше, че ще я намери незарезана, и се прокле, задето толкова глупаво беше допуснал това. Не беше му хрумвало, че някой може да се опита да навреди на Ариел

в собствената ѝ къща Намери вратата отворена и тръпки пролазиха по гърба му.

Едва не се спъна в проснатото тяло на Розали и спря, за да потърси пулса ѝ. С облекчение установи, че сърцето ѝ бие силно и равномерно. Прекрачи я и продължи към стълбите. По пътя се отби в дневната, за да вземе заредената пушка, подпряна на камината, която Ариел винаги държеше готова за всеки случай. Едно от стъпалата изпука под краката му и Джес замръзна. Когато не чу нищо, продължи да се прокрадва нагоре. На площадката видя слаба светлина, която се процеждаше през откренатата врата на спалнята на Ариел, и разбра, че тя сигурно го е очаквала. Сигурно затова нямаше да извика, когато някой влезеше в стаята ѝ. Джес надникна вътре и видя мъжа. Стоеше в сянката с нож в ръка, не беше взел пистолет, за да не събуди работниците.

Ариел сигурно беше много изморена, защото лежеше по гръб и спеше дълбоко. След миг животът и можеше да бъде отнет, дори без тя да разбере. Мъжът вдигна ръка, после ножът се спусна надолу и Джес моментално натисна спусъка. Беше се прицелил добре; мъжът падна вече мъртъв на пода. Джес изсумтя доволно, предполагайки, че това без съмнение е Кърк Уолтърс.

Изстрелът отекна като гръмотевица. Ариел се събуди стресната и с ужас видя, че цялата е оплискана с кръв. Отначало помисли, че е нейната, но после видя Джес застанал на вратата, с димяща пушка в ръка.

— Джес! Какво стана? Нищо не разбирам. — Тя беше смутена и объркана.

— Копелето се опита да те убие — изрече Джес.

— Кой? Кой се е опитал да ме убие? Господи, цялата съм в кръв!

— Не знам, скъпа, нека да видим. — Той коленичи и обърна мъртвеца.

— Боже господи, това е Уикс!

— Уикс? Защо ще иска да ме убива?

— Никога няма да разберем. Мъртъв е.

Бъркотията беше пълна. Мъжете в бараката бяха чули изстрела и моментално нахлуха в къщата, задавайки въпроси, объркани от случилото се. Джес даде някакво обяснение, от което стана ясно само

това, че Уикс най-вероятно е бил виновникът за всички инциденти в ранчото „Лийланд“.

— Занесете го под навеса — разпореди се Джес. — Утре ще откараме трупа в града и ще го предадем на шерифа.

Всички излязоха и Джес остана сам с Ариел. Джес се приближи към умивалника, намокри една кърпа и изтри кръвта от лицето и ръцете на Ариел. Тогава в стаята със залитане влезе Розали. Един от работниците я беше намерил и свестил. По думите ѝ получила удар по главата, когато чула шум и тръгнала да види какво става.

— Слава богу, че си добре, сеньорита — каза Розали с разтреперан глас. — Никога нямаше да си простя, ако ти се беше случило нещо.

— А ти, Розали, ти как си? — запита Джес.

— Само главата ми пострада, сеньор, но ще се оправя.

— Какво стана?

— Чух някакъв шум. Отначало помислих, че сте вие, но нещо ми се стори не както трябва. Опитах се да запаля лампата, но той се приближи в гръб и ме удари. Друго не знам, Дюи ме намери.

— Мъжът е мъртъв, Розали, вече няма да причинява неприятности — успокой я Ариел. — Върви да си легнеш, аз съм добре.

— Да, сеньорита — отвърна Розали и хвърли кос поглед към Джес, преди да излезе.

— Страхувам се, че тя не одобрява нощните ми посещения при тебе — каза унило Джес. — Но днес съм сигурен, че се радва на идването ми. И на мене, също като на нея не ми харесва да се промъквам тайно.

— Знам един начин да спечелим одобрението ѝ — пророни Ариел. Вече се беше свестила от шока да се събуди оплискана с кръвта на неуспелия убиец. — Ти толкова пъти си ми спасявал живота, че ти принадлежа духом и телом. Направи ме своя завинаги, Джес.

Джес изстена.

— Искам го, дива котка такава, искам го повече от всичко на света, но...

— Но трябва да намериш убиеца на Джъд и да го предадеш на закона — довърши Ариел, когато гласът му секна. — Не мисля, че Дилън има намерение да напуска Мексико — продължи тя с надежда в

гласа. — Може би вече е мъртъв. Хора като него не живеят дълго. Може би преследваш призрак.

— Върнал се е в Тексас, скъпа. Днес научих, че е ограбил банка в Сан Антонио.

— О, господи! — Лицето ѝ се изкриви от болка. — Заминаваш.

— Трябва. Това не означава, че те обичам по-малко. Заклел съм се. Нищо не може да ми попречи да се върна, когато свърша с Дилън.

— Никога няма да свършиш с Дилън! — извика гневно Ариел. — Мислех, че означавам нещо за тебе. Това глупаво отмъщение по-важно ли е от мене?

Ариел никога не беше изпадала в по-силен гняв. Всичко, което ѝ се беше случило в последните няколко седмици, заедно със съкрушителната вест на Джес, я караше да изрича неща, за които по-късно щеше да съжالياва. Но в момента всичко, което казваше, ѝ се струваше резонно. Тя се беше отдала на Джес по своя воля, изцяло и безрезервно, позволявайки му да я използва за свое удоволствие. Това, че и тя получаваше също толкова наслада от любенето им, нямаше значение. Всеки път, когато той дойдеше в стаята ѝ, тя срещаше неодобрението на Розали, но не я беше грижа. Но ако сега я изоставеше, нямаше да му прости.

— Ти си всичко за мене, скъпа моя; това няма нищо общо с тебе. Вече не те застрашава опасност, Уикс е мъртъв и не мисля, че Уолтърс ще е достатъчно дързък, за да продължи да те преследва. Този път ще хвана Дилън, чувствам го.

Лицето на Ариел се вкамени; брадичката ѝ се вирна предизвикателно, зелените ѝ очи потъмняха. Тя знаеше, че ако сега не го каже ясно, Джес ще продължи да влиза и излиза от живота ѝ и да къса сърцето ѝ всеки път, когато си тръгне, докато от нея не остане само една празна черупка.

— Ако сега ме изоставиш, Джес, не искам да те виждам повече.

— Не говориш сериозно, скъпа.

— Ти правиш каквото е необходимо и аз ще направя каквото е необходимо, за да опазя гордостта си. Ако сега си тръгнеш от мене, Джес, по-добре ме забрави.

Джес затихна, с изкривено от мъка лице. Разкъсван между дълга и любовта, той пое по пътя, който гордостта му налагаше.

— Сбогом, малка моя дива котко. Призори тръгвам. Щях да бъда лош съпруг, ако не постъпя по този начин.

Не очакваше отговор. И Ариел не го разочарова.

В първите дни след заминаването на Джес Ариел се движеше като в мъгла. Усещаше се празна, лишена от всякакви чувства. Джес беше катализаторът, който придаваше смисъл на живота ѝ. Разбира се, тя имаше и ранчото, никой не можеше да промени това, но някак си всичко изглеждаше лишено от блясък и перспективи, за разлика от дните, когато Джес беше тук и осветяваше дните и нощите ѝ. След като той замина, тя започна отново да го мрази и обича едновременно, също както някога. Беше заминал по своя собствена воля, нищо не можеше да промени този факт, но защо ѝ трябваше да бъде толкова ужасно упорита и да му казва, че не иска повече да го вижда?

Тя наистина разбираше ненавистта му към убиеца на брат му, но това не ѝ помагаше да приеме факта, че той беше решил да я напусне заради него. Джес я обичаше, но имаше нещо друго, което желаше повече от нея. Отмъщение. Беше говорил за душевно спокойствие и гордост, но Ариел също си имаше гордост. И душевно спокойствие за нея означаваше да има Джес до себе си като свой съпруг. Не разбираше ли той колко много имаше тя нужда от него... колко много го обичаше? Не разбираше ли, че тя не беше искала да изрича онези гневни думи, които му бе хвърлила в лицето, преди да замине?

— Сеньорита, мрачните мисли няма да го върнат.

Розали стоеше тихо на прага на дневната, където Ариел освиряваше унило в пламъците, които танцуваха в камината.

— Не искам да се връща — заяви разгорещено Ариел. — Джес си тръгна по своя воля, след като го молих да остане. Знам, че не го одобряваш, Розали, но аз го обичах. И мислех, че и той ме обича.

— Мисля, че сеньор Джес ще ти бъде прекрасен съпруг — каза икономката. — Това, което ме смущаваше, беше, че не го направи. Болеше ме, като виждах как се възползва от тебе, но не можех да намеря друга причина защо се колебае да се ожени за тебе.

— Други неща са по-важни за него — натърти с горчицина Ариел. — Ръководи го жаждата за отмъщение.

— Отмъщението е властно нещо, Ариел. Може би трябва да ми обясниш. Тогава много въпроси ще ми се изяснят.

— Има много неща за Джес, които не мога да ти кажа — отвърна Ариел. — Първата ни среща беше доста бурна, а дните след това няма как да се нарекат спокойни. Казах ти, че той ме сметна за Тили Каулс, издирвана от закона. Но не ти казах, че Джес е ловец на глави. Две години подред е търсил мъж на име Барт Дилън, партньора на Тили, който най-хладнокръвно застрелял брат му. Джес се закле да предаде този човек на правосъдието.

— Две години е много време. Човек може лесно да се вманиачи — забеляза мъдро Розали.

— Точно това е станало с него — въздъхна Ариел. — Джес се е вманиачил да намери убиеца на брат си. Джъд е бил единственият му роднина. Още от самото начало знаех, че не бива да се увличам по човек, който е толкова упорит, че не знае кога да отстъпи, но любовта не познава граници. Отначало мразех Джес Уайлдър. После омразата ми се насочи в друга посока. И Джес се чувстваше по този начин; така бяхме привлечени един към друг, че не можехме да понесем да сме разделени или да държим чувствата си под контрол.

— Ако сеньор Джес е бил толкова завладян от мисълта за Дилън, защо дойде в ранчото? — запита Розали.

— Дилън избяга от татък границата и Джес реши да го изчака, докато се върне.

— Значи този Дилън пак е в Тексас и сеньор Джес е заминал, за да спази клетвата, която е дал пред брат си.

— Точно така — каза мрачно Ариел.

— Но той ще се върне, Ариел, сигурна съм. Нали ти каза, че ще се върне?

— Да — призна Ариел, — но аз му казах, че вече не искам да го виждам. Бях наранена и натъжена от мисълта, че той може толкова лесно да ме остави след... след всичко, което сме били един за друг. Казах му, че говоря напълно сериозно. Но сега, когато гневът ми отмина, разбирам, че съм говорила прибързано, под влияние на силни чувства. Искам Джес да се върне, Розали.

— Той ще се върне, сеньорита, ще се върне — успокои я Розали с такава увереност, каквато Ариел би си пожелала в този момент. — Не трябва да изпадаш в униние. Преди Бък да умре, аз му обещах, че ще

се грижа за дъщеря му, ако тя дойде в Тексас, и смятам да спазя обещанието си.

Ариел отново усети нотката на нежност в гласа на мексиканката, когато произнесе името на баща ѝ. Този път реши да задоволи любопитството си.

— Сигурно много си била привързана към баща ми — каза тя, вперила зелените си очи в лицето на Розали.

На лицето на Розали се изписа замечтано изражение.

— Десет години бях с него. Обичах го — изрече тя протичко.

— И аз така си помислих — отвърна Ариел. — Десет години е много време; защо не се оженихте? Татко не изпитваше ли същите чувства към тебе?

— Бък беше почтен човек — каза Розали. — Обичаше ме толкова, колкото и аз него, но не можехме да се оженим. — Тя спря, сякаш ѝ беше трудно да се изрази точно. — Бях вече омъжена.

— Какво? Имала си съпруг? Не... не разбирам.

— Малко хора биха разбрали, затова държахме връзката си в тайна. Бък не би направил нещо, с което да ме изложи.

— Къде е сега съпругът ти?

— Не знам. На петнайсет години бях млада и глупава, той ме омагьоса с буйния си нрав и красивото си лице. Избягах с него въпреки съпротивата на родителите ми. После се оженихме. Едва след няколко седмици разбрах, че е разбойник и бяга от закона. Ограбваше банки, дилижанси, влакове, дори убиваше — каза Розали с далечен глас. — Когато започнах да се оплаквам, той ме наби. И след като заплаши, че ще ме сподели със своите приятели разбойници, аз станах мека и покорна и повече не посмях да се оплаквам.

Сълзи бликнаха в очите на Ариел, сълзи от състрадание към безпомощното петнадесетгодишно момиче, малтретирано от съпруга си.

— Защо не го напусна?

— Къде можех да отида? Не можех да се върна при родителите си, те вече се бяха отказали от мене. След като десет години живях в ужас, ден за ден, без да знам дали законът ще ни хване, съпругът ми се отегчи от мене. Изостави ме в Уейко. И повече не го видях.

— Какво направи после?

— Работех, Ариел, всякаква работа, от която да спечеля малко пари, за да ям и да имам покрив над главата си. Не се гордея с някои от нещата, които съм вършила — каза тя, — но оцелях. Тогава срещнах Бък. Най-прекрасният мъж, когото някога съм познавала. Майка ти се беше развела с него и той беше самотен. Няма да ти кажа как или къде се запознахме, но той ми предложи работа като икономка. Аз приех на драго сърце. Влюбихме се един в друг.

— Защо не се разведе, за да се омъжиш за баща ми?

— Свещеник ме беше оженил; католиците не се развеждат.

— Значи с баща ми станахте любовници.

— Не се срамувам от това — заяви гордо Розали.

— Нито пък аз — каза Ариел и я прегърна — Нищо друго няма значение, само това, че си дала на баща ми щастието, което му е липсвало. Нямам право да те съдя, когато ние с Джес... — Гласът ѝ секна, не можеше да даде определено име на връзката си с него. Но знаеше, че Розали я е разбрала. — Радвам се, че ми каза за тебе и татко, Розали. Олекна ми, като разбрах, че си е имал някого през всичките тези години, когато е бил лишен от семейство. Надявам се, че се е погрижил за тебе в завещанието си. Ако не, аз...

— Бък беше щедър — прекъсна я Розали. — Остави ми достатъчно, за да живея добре до края на дните си. Останах тук, защото това е единственият дом, който съм имала в продължение на много години, и исках да се запозная с дъщеря му.

Радвам се, че остана — изрече искрено Ариел.

След този разговор между Ариел и Розали се установи нова близост, но това ни най-малко не смекчаваше самотата на Ариел и копнежа ѝ по Джес. Изтече една седмица от заминаването му, когато един ден адвокатът Бърнс дойде съвсем ненадейно.

— Господин Бърнс, колко се радвам, че ви виждам — посрещна го приветливо Ариел. — Тъкмо се готвех след един-два дни да дойда в града да ви посетя. Трябва ми финансов съвет. Надявам се да мога да купя чистокръвни коне, за да заменя онези, които изгоряха в пожара, и исках да знам дали мога да си позволя тази покупка, както и да построя наново конюшната.

— Ще имате достатъчно пари и за двете неща, скъпа — усмихна се Бърнс. — Всички тези инциденти, от които пострадахте, са наистина достойни за съжаление, но след като мъжът, който ги

предизвика, е мъртъв, сигурен съм, че нищо непредвидено няма да се случи. Колко жалко, че той умря, преди да разберем защо е постъпил така.

Целият град беше разбрал за катастрофалните случки в ранчото „Лийланд“. Трудно беше да се запази в тайна подобно нещо. Когато работниците отидеха в града в събота вечер, разговаряха помежду си за събитията във фермите, където работеха. Скоро това престана да бъде тайна.

— Всичко вече отмина — каза Ариел с по-голяма увереност, отколкото чувстваше. — Явно този човек не е бил с всички си.

— Да, но има и още нещо, за което искам да поговоря с вас. Отнася се до Кърк Уолтърс.

Ариел стисна устни. Кърк Уолтърс беше последният човек, за когото би искала да говори. И каза това на Бърнс.

— Не знам какво се е случило между двама ви, скъпа, но той искрено се разкайва. Помоли ме да дойда тук и да говоря от негово име. Съжалявам и ви моли за прошка. Иска отново да бъдете приятели.

— Това е невъзможно — отвърна студено Ариел. — Не искам да имам нищо общо с Кърк Уолтърс или с приятелството му.

След като Джес замина, Кърк се беше опитал да се види с Ариел, но работниците, спазвайки получените заповеди, го бяха отпратили обратно още щом стъпи на територията на ранчото „Лийланд“. Кърк побесня и потърси помощта на адвоката, за да усмири гнева на Ариел.

— Кърк ви беше добър приятел. Не позволявайте на едно дребно недоразумение да застава помежду ви.

— Дребно недоразумение ли! — изфуча Ариел. — Така ли му казва той? Този човек се опита да ме изнасили!

— Аз... не, не мога да повярвам — заекна Бърнс, не искайки да приеме, че Кърк Уолтърс може да се опита да направи такова грозно нещо. — Може би съдите твърде прибързано и би трябвало да помислите над това, в което току-що обвинихте Уолтърс.

— Знам какво говоря, господин Бърнс — беше непреклонният отговор на Ариел. Нима Кърк е заблудил всички, запита се тя. Нима никой от познатите му не знае какъв е той всъщност? — Моля ви, кажете от мое име на господин Уолтърс, че отказвам да се срещна с него или да му позволя достъп до земята си. Има ли нещо друго, което бихте искали да обсъдим?

Джейсън Бърнс си тръгна след малко. Не знаеше дали да вярва на Ариел, но отдавна познаваше Кърк Уолтърс. Наистина, този човек можеше да бъде корав и безскрупулен, но адвокатът никога не беше чувал той да е злоупотребил с жена.

Тази година зимата беше мека. В края на ноември дойде кратък период на големи студове и снеговалежи, а след това в началото на декември времето се затопли. Всички в ранчото „Лийланд“ се зарадваха с изключение на собственичката. Ариел като че ли не можеше да се отърве от ужасното униение, в което беше изпаднала след заминаването на Джес. Апетитът ѝ намаля, стройната ѝ фигура направо измършавя. Въпреки упреците на Розали и изкусителните ястия на масата ѝ Ариел не проявяваше особено желание да се храни. Дори самата миризма на храната, която Розали се опитваше да я накара да изяде, предизвикваше пристъпи на повдигане у нея.

Когато времето се задържа топло, тя започна да излиза всеки ден на езда, надявайки се да разсее копнежа си по Джес из обширните акри на имението си. Но дори ранчото и всичко, което беше постигнала дотук, не можеше да я развесели. Розали беше извън себе си от притеснение и наистина се страхуваше за здравето на Ариел. Един ден се случи нещо, което повдигна угасналия и дух. Не само я извади от необичайната ѝ мрачност, но и я вбеси — достатъчно, за да се бори за това, което ѝ принадлежеше.

Адвокатът Бърнс отново посети Ариел. Този път не беше сам.

Бърнс пристигна пред къщата на Ариел в закрит екипаж. Това само по себе си беше достатъчно, защото той обикновено идваше на кон. Ариел изтича на предната врата, за да го посрещне. Загледа любопитно, когато той се обърна, за да помогне на някого да слезе от каретата. Долови раздвижване на поли и разбра, че това е жена. С изключение на Розали и Трудни Ариел не познаваше други жени в Тексас. Беше изолирана тук, а и много заета с ранчото, за да поддържа приятелство с жени.

Лицето на жената беше скрито от огромно боне и едва когато застана пред Ариел и вдигна глава, Ариел я позна. Цветът се оттегли от лицето ѝ и тя ахна невярващо. Все едно гледаше някоя своя сестра. Жената беше дребна, също като нея, с тъмна коса и зелени очи. Но

приликата свършваше дотук. Тя беше малко по-възрастна от Ариел и около устата и покрай очите личаха фини бръчици, които намекваха за живот, доста по-различен от онзи, който Ариел беше водила през своите двадесет години.

Това лице ѝ беше много добре познато.

Ариел знаеше коя е тази жена.

— Това беше Тили Каулс.

— Какво прави тя тук? — хлъцна Ариел, задавена от гняв и смущение.

— Може ли да влезем? — запита Бърнс, изучавайки внимателно реакцията на Ариел.

Без да чака отговор, той влезе в къщата. Тили Каулс го последва, минавайки край Ариел с израз на върховно презрение.

— Значи това е жената, която се представя за мене? — изрече високомерно Тили. — Не знам как сте могли да се оставите да ви излъже тази измамница; тя изобщо не изглежда като мене.

— Още не сме установили дали тя е измамница, госпожице... Лийланд — намеси се Бърнс. — За по-удобно ще кажа, че ще се обръщам към вас с „госпожица Лийланд“, а към... към другата дама с „Ариел“. — Той се извърна към Ариел. — Вие като че ли познавате тази жена.

Вцепенена в неверие, Ариел каза:

— Разбира се, че я познавам, тя е Тили Каулс. Но това, което не мога да си представя, е защо сте я довели тук. Законът я издирва.

— Тя твърди, че е Ариел Лийланд.

— Аз съм Ариел Лийланд — изрече Тили напълно сериозно. Ако Ариел не знаеше каква е истината, би се заклела, че тази жена е наистина Ариел Лийланд, толкова убедително изглеждаше.

— Нищо не разбирам — каза Ариел, потръпвайки от шока. — Някой ще ми обясни ли?

— Моля ви, седнете и двете — предложи Бърнс. Самият той реши да остане прав. — Това може да отнеме известно време.

— Кое ще отнеме известно време? — запита Ариел.

— Да разберем коя от вас е Ариел Лийланд.

Аз съм Ариел Лийланд — настоя гневно Ариел. И посочи към Тили. — Тази жена е измамница. Какво ви е прихванало да вярвате на

подобна очевидна лъжа? Нима Тили Каулс някак ви е подвела да повярвате, че тя е аз?

— Не знам дали „подвела“ е точната дума — каза Бърнс, объркан от този неочакван обрат. — Госпожица Лийланд — и той кимна към Тили, — дойде при мене с редовни документи, писма и лични вещи на лице на име Ариел Лийланд, докато вие дойдохте с празни ръце. Глупаво повярвах на думата ви, че наистина сте Ариел Лийланд, без да потърся съответни доказателства.

— Казах ви, всичките ми вещи и пари бяха откраднати — настоя Ариел, молейки се дано това е лош сън и да се събуди много скоро.

— Тя лъже — изсъска Тили.

— Това трябва да се установи — беше отговорът на Бърнс.

— Как ще обясните факта, че знам всичко за ранчото и Бък Лийланд? — запита Ариел.

— Лесно е — намеси се Тили. — Чули сте това, което казах, докато говорех с шерифа в дилижанса. Разказах му за ранчото, за баща си, дори споменах името на адвокат Бърнс в разговора. Беше дълго, тягостно пътуване и разговорът беше единственото средство да прогоня скуката. Но явно съм говорила повече, отколкото е трябвало. Нямах представа, че ти ще избягаш и ще обърнеш всичко казано от мене в своя полза.

— Не виждате ли, че тя лъже? — обърна се Ариел към Бърнс. — В историята ѝ има много празноти. Например, къде е била през всичкото това време? Аз съм тук в ранчото вече над четири месеца.

— Тя вече ми даде задоволително обяснение, но нека сама да ви каже — каза Бърнс.

Ариел метна унищожителен поглед към Тили.

— Нямам търпение да чуя какво ще каже Тили.

Тили не се смути.

— На драго сърце ще разкажа отново историята си. Защо не, всичко е вярно. Всички знаем, че дилижансът се преобърна, затова ще пропусна тази част. Тили Каулс изпадна в безсъзнание при инцидента, също както и аз. Когато се свестих, чух Барт Дилън да говори с разбойниците, които преследваха екипажа. Явно всичко е било планирано. Това бяха приятели на Дилън и имаха намерение да го освободят.

— Кой уби шерифа? — запита Ариел.

— Един от разбойниците, не знам точно кой — сви рамене Тили, пронизвайки Ариел с убийствен поглед. — Може ли да продължа?

Ариел почервения, но не каза нищо повече.

— Моля, продължете — подкани я Бърнс.

— Когато разбойниците видяха, че съм още жива, започнаха да говорят какво да правят с мене. Дилън предложи да ме задържат за откуп. Беше чул разговора ми с шерифа и знаеше, че имам пари и имоти. Решиха да ме вземат със себе си.

— Защо са оставили Тили? — запита Ариел, намирайки съчинената история за невероятно правдоподобна... и невероятно измислена.

— Доколкото разбрах, Дилън се беше уморил от тебе — каза Тили. — Каза, че си станала много властна и си започнала да му пречиш. Остави те просто защото вече не го беше грижа какво ще стане с тебе.

— Аз не съм Тили Каулс! — изкрещя Ариел, отвратена от тази глупава интрига. Обърна се към Бърнс. — Не виждате ли, че тя си измисля?

Бърнс погледна объркано към Ариел.

— Точно сега цялата тази ситуация ми се струва невероятна.

— Продължавай с историята си — изсъска Ариел.

— Та, както казах, разбойниците ме взеха със себе си, като мислеха да искат откуп за мене. Но те са глупаци; успях да им избягам след три дни, докато спяха. Беше тъмно и нямах кон, но се скрих в хралупата на едно дърво и изчаках цял ден, докато се откажат да ме търсят. После тръгнах, без да знам накъде. Паднах в един ров и си счупих крака. Не знам колко съм лежала там, преди да успея да изпълзя. Можех да умра, но имах късмет. Припаднах до един кладенец и ме намери един каубой, който търсел изгубени животни. Бълнувах от болка и изтощение и дълго време не знаех коя съм или как съм стигнала до ранчото, където лекуваха раните ми. Фермерът и жена му бяха много мили с мене. Дълго боледувах, но оздравях и дойдох тук.

— С всичките си пари и документи — отбеляза Ариел сухо.

— Разбира се. Бях се подсигурила, бях ги зашила в корсета си — обясни нехайно Тили. — Ако не ми вярвате, трябва да се свържете с фермера, който би даде подслон. Казва се Ал Лийч, собственик на ранчото „Съркъл“, на север от форт Уърт.

Думите на Тили звучаха толкова правдоподобно, че Ариел не можеше да повярва, че това се случва. Историята ѝ можеше до голяма степен да бъде проверена и ако издържеше на проверката, тогава какво щеше да стане с нея? Единствените хора, които със сигурност можеха да я идентифицират, бяха много далече, в Сейнт Луи. Тя бе повярвала, че цялата тази противна история с идентификацията е останала далече зад гърба ѝ, но грешеше... о, колко грешеше!

— Естествено, разбирате, че трябва да проверя историята ви, преди да взема решение — обърна се Бърнс към Тили.

— Най-добре ще се осведомите, ако телеграфирате на майка ми — каза Ариел. — Тя и вторият ми баща са единствените, които могат със сигурност да идентифицират Ариел Лийланд.

— Ще им телеграфирам незабавно за помощ по този въпрос.

— Искате ли нещо освежително, сеньорита?

Розали беше застанала на вратата, не знаейки дали е уместно да влезе. Разговорът изглеждаше толкова напрегнат, че събуди любопитството ѝ.

— А, Розали — каза Бърнс, — заповядай, влез. — Бърнс добре познаваше икономката и поради това, че Бък изрично се беше погрижил за нея в завещанието си, той знаеше за специалните отношения между нея и работодателя ѝ. — Виждала ли си Ариел Лийланд, преди тя да дойде тук в ранчото?

— Не, сеньор, но Бък постоянно говореше за дъщеря си.

— Лошо — въздъхна разочарован Бърнс.

— Проблем ли има, сеньор?

— Много сериозен проблем, Розали. Като че ли имаме още една Ариел Лийланд.

— Не, сеньор — усмихна се Розали и махна към Ариел. — Има само една Ариел Лийланд.

— Тя е заблудила всички — отбеляза Тили с ехиден тон. — Аз съм Ариел Лийланд. Другата жена е измамница. Казва се Тили Каулс и законът я издирва.

Розали изфуча гневно.

— Знам коя от двете ви е Ариел Лийланд и това не сте вие.

Думите ѝ извикаха благодарна усмивка на устните на Ариел.

— Откъде си толкова сигурна, Розали? — запита заинтригуван Бърнс.

Розали се насочи към масата, на която стоеше снимката на Ариел като дете. Взе я и я пъкна под носа на адвокатата.

— Това е Ариел Лийланд. Изглежда точно като жената, която опознах и обикнах в изминалите месеци.

Бърнс внимателно зараглежда снимката, но тя не му говореше нищо. Можеше да е или едната жена, или другата... а можеше и да не е никоя от двете. Поклати глава, по-объркан отпреди.

— Съжалявам, Розали, трябва да подкрепя жената, която има всичките необходими документи и писма, писани от Бък Лийланд.

Ариел не можеше да повярва на ушите си. Бърнс със сигурност не можеше да повярва на жена, чийто живот се състоеше от вършене на престъпления и бягане от закона.

— Трябват ви повече доказателства, господин Бърнс. — Никой нямаше да ѝ отнеме земята, особено пък Тили Каулс. — Ако смятате, че ще си тръгна просто така и ще предам всичко на тази... тази престъпна кучка, ужасно се лъжете.

Бърнс изглеждаше шокиран.

— Разбира се, не. Преди да направя нещо или да се отнеса до закона, ще проверя внимателно историята на госпожица Лийланд. Ще се свържа с майката на Ариел и втория ѝ баща и ще намеря положителен начин да я идентифицирам. Междувременно, ще наредя банковата сметка да се замрази, за да не може никой да има достъп до нея, докато не взема решение.

Тили изглеждаше смутена, но не възрази.

— Нямам търпение всичко това да се уреди.

— И аз — отсече Ариел. — Междувременно, не искам тази жена в къщата си. Настанете я някъде в града, но не очаквайте да я пусна тук, докато чакате известия.

— Може би ще бъде по-добре госпожица Лийланд да остане в града — каза замислено Бърнс. — На детектива ще му трябват две или три седмици, докато намери Ал Лийч и се върне със сведенията. Може би дотогава майката на Ариел ще ни осветли по въпроса относно идентификацията на дъщеря ѝ. Да тръгваме ли, госпожице Лийланд?

— Нямам какво друго да кажа на тази жена — заяви Тили и се изправи.

Бърнс се обърна към Ариел и я погледна извинително.

— Трябва да разберете моята дилема и да не мислите лошо за мене, задето искам да съм абсолютно сигурен, че не съм предал имота на Бък не на когото трябва. Ще си извадя заключение едва когато всички факти бъдат проверени.

— Запазете си извиненията за деня, когато дойдете и ми кажете, че съжалявате даже задето сте си помислили, че не съм Ариел Лийланд — каза Ариел, все още ядосана.

— Ако се стигне дотам, ще бъде първият, който ще каже, че е сбъркал.

Ариел застана на вратата, все още бясна, докато Бърнс и Тили се отдалечаваха с екипажа си. Цялата тази работа беше толкова нескопосно скърпена лъжа, че ѝ се искаше да се смее и да плаче едновременно. Какво смяташе да постигне Тили с представянето си за нея, запита се Ариел. Парите в банковата сметка за момента бяха недостъпни и за двете им и истината сигурно щеше да излезе наяве някой ден. Тогава изведнъж намери отговора. Ако Тили е прочела писмата ѝ, сигурно е разбрала, че има купувач за ранчото. Естествено, Тили щеше да продаде ранчото и да изчезне с парите, преди някой да се досети какво става.

— Ела вътре, сеньорита — подкани я Розали, въведе я в къщата и затвори вратата. — Нещата ще се оправят, ще видиш. Тази жена е лъжкиня, всички го виждат.

— Всички, само не и Джейсън Бърнс — изрече с горчивина Ариел. — Ами ако тя убеди господин Бърнс, че е истинската? Какво ще стане?

— Това няма да се случи, Ариел, повярвай ми.

— Моля се да си права, Розали.

На следващия ден Ариел събра работниците, които бяха останали в ранчото, и им разказа какво се е случило. Предпочиташе сама да им го каже, вместо да чуят неверни клюки в града. Както предположи, те бяха шокирани и ядосани. Нищо и никой не можеше да ги убеди, че тя не е Ариел Лийланд. Ариел оценяваше лоялността им, но това с нищо не намаляваше страховете ѝ.

— Само кажете, госпожо, и ще изпъдим тая измамница от града — предложи Пайк. — Ако Джес беше тук, щеше да сложи край на тия глупости.

Това накара Ариел да се почувства още по-зле. Джес още от самото начало се беше съмнявал в нея. Дори сега можеше да застане на страната на Тили, след като беше дошла с напълно редовни документи. Но като знаеше, че работниците и Розали я подкрепят, тя се чувстваше доста по-уверена. Само да не ѝ беше толкова лошо през повечето време. Ариел нямаше представа какво ѝ е и дори мислеше да отиде на лекар при следващото си посещение в града. Това обаче трябваше да почака, докато се оправи неразборията с Тили Каулс.

Повече от седмица Ариел не чу нищо повече по този въпрос. Когато Розали отиваше в града за покупки, тя отказваше да я придружи, извинявайки се с многото работа, която имаше да върши. Но това не можеше да заблуди икономката. Тя ужасно се тревожеше за Ариел. Виждаше я как едва-едва поглъща някоя и друга хапка, а през нощта понякога я чуваше да плаче. Розали знаеше, че сълзите на Ариел не са предизвикани само от неприятностите с Тили Каулс. О, не, по-скоро бяха свързани с Джес Уайлдър. Ако този упорит мъж се върнеше, половината от проблемите на Ариел щяха да се решат.

Приблизително по същото време, когато Розали влизаше с каручката в града, Тили Каулс го напускаше с нает кон от противоположната му страна. След повече от час бърза езда тя спря, когато стигна до огромна скала, за която предварително беше решила, че ще се използва като място за тайни срещи. Мъжът, с когото трябваше да се срещне, вече беше там.

— Време беше да дойдеш — изръмжа той. — Направи ли всичко, както го планирахме?

— Получи се идеално — обяви оживено Тили. — Адвокатът ми е в кърпа вързан. Дори хората в града мислят, че съм Ариел Лийланд. Всички вярват в това, с изключение на оная мексиканка, икономката, но няма защо да се тревожим за нея. Дори намерих един човек, който иска да купи ранчото „Лийланд“. Казва се Кърк Уолтърс. Прав беше, Барт, чудесна работа свършихме.

— Така си и знаех — ухили се Барт Дилън. — Като видях документите, които открадна от Ариел Лийланд, и колко много си приличате, всичко се намести.

— Винаги съм казвала, че ти сече пипето, Барт.

— Опразни ли сметката в банката? — запита нетърпеливо Барт. Тили се намръщи.

— Появи се пречка, за която не бях помислила. Адвокатът е голям хитрец. Нареди сметката да се замрази, докато не реши коя от двете е Тили Каулс. Ще провери историята ми при фермера и ще прати телеграма до майката на Ариел.

Тази новина не се отрази добре на Дилън.

— Фермерът ще каже това, което и ти — каза той, — но не съм толкова сигурен за майката.

— Ще отнесем парите далеч оттук, преди някой от Сейнт Луи да се появи — каза Тили. — Този Уолтърс ужасно много иска ранчото и е готов да сключи сделка, ако се съглася да му го продам. Нещо се е налютил на Ариел и му е изгодно да смята, че тя е измамница.

— Имаш повече акъл, отколкото предполагах, Тили — излая Дилън. — Ще държим връзка. Пускам си брада, за да не ме познаят в града. След няколко дни ще се отбия в хотела при тебе да видя как напредваш с тоя Уолтърс.

Възбудени от постигнатото и замаяни от сладкия вкус на победата, те се зацелуваха яростно. След малко се свлякоха на земята и започнаха да се любят лудо, разпалвайки страстта си с мисълта за предстоящия успех.

Ариел излезе смаяна от кабинета на лекаря. Понеже беше минала още една седмица без никаква промяна в странното ѝ състояние, тя повече не можеше да отлага посещението. Особено сега, когато разсъдъкът ѝ трябваше повече от всичко. Усещаше, че повече не може да пренебрегва гаденето, от което страдеше през по-голямата част от деня. Не беше подготвена за това, което ѝ каза лекарят, не знаеше дали изобщо можеше да бъде готова за такова нещо. Нямахше представа как да се справи с това ново развитие, освен да приема всеки нов ден така, както ѝ го поднасяше съдбата.

Решавайки да се възползва от това, че е дошла в града, Ариел се отби в пощата и получи втория си шок за деня. Чакаше я писмо от майка ѝ. Беше написано почти преди един месец, в него Уила Брейди изразяваше разочарованието си от това, че дъщеря ѝ беше напуснала Сейнт Луи без разрешение. Беше очаквала Ариел да се върне сама, но понеже не беше станало така, тя беше пратила човек да я вземе. Ариел погледна датата на писмото и с помощта на просто изчисление разбра, че когото и да е пратила майка ѝ, ще пристигне всеки момент. Продължи да чете.

Тъй като Ариел не беше още навършила двадесет и една години, Уила очакваше тя да ѝ се подчини. Но предлагаше малка отстъпка. Щеше да ѝ позволи да задържи ранчото, при условие някой друг да се заеме го управлява вместо нея. Докато едно момиче не е омъжено, мястото му е в семейството, пишеше Уила. Моля те, не ми се противи по този въпрос. Ела си у дома веднага щом придружителят ти пристигне.

— По дяволите — изруга полугласно Ариел.

Нямаше ли си достатъчно други грижи, та сега майка ѝ ще праща някаква бавачка да я отвежда у дома като непослушно дете? Когато препрочете писмото, видя, че Уила не уточнява кого е изпратила в Тексас. Като знаеше колко мрази майка ѝ този щат, тя предположи, че няма да дойде лично. Единственият логичен избор

беше Том, вторият ѝ баща. Тъй като той беше неин законен настойник, можеше доста да усложни нещата, ако тя откажеше да се върне с него в Сейнт Луи. Но от цялата тази работа поне щеше да има някаква полза, помисли Ариел. Том Брейди щеше да разреши цялата тази неприятна ситуация, като идентифицира истинската Ариел Лийланд.

След като пхна писмото в джоба си, Ариел побърза към кантората на адвоката Бърнс. Това ново развитие сигурно щеше да промени мнението му относно това, коя е Тили Каулс и коя — Ариел Лийланд. По пътя получи третия си шок за деня. Видя Тили Каулс да се разхожда по улицата под ръка с един мъж. Мъжът беше Кърк Уолтърс. Бяха сближили глави и явно бяха погълнати от много интересен разговор.

Всякакви мисли преминаха за миг през главата на Ариел. Не беше допускала, че тези двамата могат да се сдушат, но и не беше разумно да пренебрегне тази възможност. Тили беше дошла в Уейко с една-единствена цел. Пари. Някъде в тази история трябваше да има пари и единственият начин тя да се възползва от тях беше да убеди всички, че е Ариел Лийланд, както и да продаде ранчото за прилична сума Кърк беше очевидният купувач. Толкова много искаше тази земя, че беше готов да повярва на всичко, което му каже Тили. Като по чудо те я видяха и изчакаха да се приближи. Ариел помисли да прекоси улицата, но реши да се въздържа. Само страхливец или човек, който има какво да крие, би избягнал нарочно срещата, а тя не беше нито едното, нито другото.

— Здравей, Тили — каза тя, когато се изправи лице в лице с Тили и Кърк.

Нарочно реши да не показва, че е забелязала Кърк. Той се намръщи, но Тили само се усмихна

— Можеш да се откажеш от тая игра — заяви тя. — Всички знаят, че си самозванка. Кърк ми вярва, нали, Кърк? — Тя се обърна към него, очаквайки той да я подкрепи. И не се излъга.

— Знаех още от самото начало, че не си тази, за която се представяш — обърна се той към Ариел. — Истинската Ариел Лийланд щеше да ми продаде ранчото без нито минута колебание. Само Тили Каулс би го задържала

— И защо Тили Каулс ще прави това? — запита заинтригувана Ариел.

— За да вдигне цената, разбира се. И да опразни със сигурност банковата сметка на Бък Лийланд, преди да изчезне.

— Мислиш, че всичко си уредила, нали? — обърна се Ариел към Тили, едва сдържайки се да не избухне. — Но истината ще излезе наяве много по-скоро, отколкото очакваш. Току-що получих писмо от Сейнт Луи. Човек от семейството ми пътува към Тексас. Скоро ще се озовеш зад решетките, където ти е мястото. Заминал е преди няколко седмици и всеки момент ще пристигне тук.

Кърк изглеждаше смутен. Тили видимо пребледня.

Ариел се почувства уверена за първи път от седмици насам, въпреки че това означаваше, че ще бъде принудена да се върне в Сейнт Луи.

— Не й вярваш, нали? — запита Тили, поглеждайки към Кърк така безпомощно, че Ариел едва не се задави. — Колкото по-скоро пристигне някой да ме идентифицира, толкова по-добре.

Умът на Тили заработи трескаво. Ако Ариел казваше истината, тя трябваше да действа бързо и моментално да се измъкне от Уейко. За щастие очакваше Барт Дилън да дойде в хотелската ѝ стая тази нощ и двамата щяха да измислят как да оберат парите на Уолтърс. Той беше толкова лековерен, че вече ѝ беше в кърпа вързан. Нямахше да бъде трудно да му вземе парите и да му даде в замяна невалиден договор за продажба на ранчото.

— Разбира се, че не й вярвам, Ариел — каза Кърк. — Никой разумен човек няма да ѝ повярва, а ти имаш всичко необходимо, за да докажеш самоличността си. Тя дойде тук без нищо, нито багаж, нито документи, само уверението ѝ, че е Ариел Лийланд.

— Благодаря ти, Кърк — засия Тили. — Ще видиш колко благодарна ще ти бъда за подкрепата.

Недвусмисленият ѝ намек извика усмивка по лицето на Кърк.

— Вие двамата сте невъзможни! — изфуча Ариел, обърна се и се отдалечи.

Повече не можеше да понася Тили Каулс. Слава богу, че кошмарът скоро щеше да свърши. Тя продължи към кантората на адвоката, за да размаха писмото под носа на Джейсън Бърнс и да поиска той да тикне Тили Каулс зад решетките, където ѝ беше мястото.

— Писмото не доказва нищо, Ариел — каза Бърнс, когато го прочете, — освен че Уила Брейди иска дъщеря ѝ да се върне у дома и е

изпратила някого да я вземе. Когато настойникът ви дойде тук, ще изясни нещата веднъж завинаги.

— Сигурно трябва да се задоволя да чакам още няколко дни — забеляза кисело Ариел.

— Може би ще ви е интересно да узнаете, че историята на другата жена вече е проверена. Моят детектив се върна и каза, че Ал Лийч напълно е потвърдил обяснението й защо с дошла тук толкова късно. Лично аз — сниши глас той — бих предпочел вие да сте истинската Ариел Лийланд.

— Точно сега това не ми върши много работа — измърмори тя неодобрително.

Когато се върна в ранчото, отиде право в стаята си. Нямаше никакво настроение да отговаря на въпросите на Розали. Преди посещението при лекаря беше имала само един проблем, сега имаше два. И двата бяха сериозни, но само единият — с обратимо развитие.

Обрасъл с брада и мустаци, Барт Дилън влезе в хотела и запитва коя е стаята на Ариел Лийланд. Спря пред вратата и почука веднъж. Вратата се отвори веднага.

— Влизай — каза Тили и огледа коридора, за да се увери, че никой не ги е видял.

— Уверих се, че никой не ме е проследил — каза Дилън, вмъквайки се в стаята.

— Не можеш да си представиш колко навреме идваш. Тук нещата се развиват страшно бързо.

— Какви неща? — запитва остро Дилън. — Да не би адвокатът да е заподозрял нещо?

— Не, не. Ариел получила писмо, че някой от Сейнт Луи пътувал за насам. Това ще ни създаде неприятности.

Поток ругатни изригна от устата на Дилън.

— Мамка му, точно когато работата тръгна както трябваше. Парите от банката в Сан Антонио почти свършиха, а разчитах на тая далавера да ни донесе прилична печалба. Като дяля с Пекос Пит и Ганди, нещата стават доста заплетени.

— Прати ги по дяволите, вече не ни трябва.

— Не, ще ми свършат още работа. Ще стане по-лесно щом продадем ранчото. Как се спогаждаш с оня Уолтърс?

— Почти го убедих. Няма да е трудно да го накараме да купи ранчото срещу писмен договор. Каза ми, че семейството на тая Лийланд искало да си я прибере у дома в Сейнт Луи, обаче тя не искала да мърда от Тексас. Хрумна ми нещо. Ами ако Ариел изчезне, преди да дойде настойникът ѝ? Всички ще си помислят, че е избягала, защото се е уплашила да не я разпознаят като Тили Каулс. Дори адвокатът ще трябва да се съгласи, че аз съм Ариел Лийланд. Мога да продам ранчото на Уолтърс и да духна, преди някой да се е усетил.

— Няма ли да заподозрат нещо, ако и ти изчезнеш?

— Ще помислят, че Ариел е заминала, защото не иска да се връща в Сейнт Луи. И разбира се, ще мислят, че аз съм Ариел.

Широка усмивка се изписа по лицето на Дилън.

— Това е по-лесно, отколкото да ограбваш банки или дилижанси.

— Оставям на тебе да измислиш подробно как точно ще изчезне Ариел. Трябва да стане най-много след два дни. Нямаме време.

— Остави това на мене, Тили, никой няма да чуе и види Ариел Лийланд, след като сложа ръка върху нея.

— По-добре си дръж ръцете далече от нея, чуваш ли, Барт? Убий я, но не прави нищо друго. Знаеш какво искам да кажа. Ти си мой мъж и не искам да спиш с други жени.

— О, Тили, не бих направил подобно нещо.

— Гледай наистина да е така. Къде ще се срещнем, след като замина отгук с парите?

Дилън се замисли за няколко минути.

— Ще те чакам в скривалището ни южно от Сан Антонио. Не съм го използвал известно време и никой няма да помисли да ни търси там. Не че някой ще ме свърже с тебе, доста отдавна не са ни виждали заедно.

— Ще бъда там — обеща Тили. Дилън се накани да си тръгне, но тя го спря, докосвайки ръката му. Очите ѝ бяха тъмни и приканващи. — Толкова скоро ли трябва да си тръгваш?

Дилън се ухили многозначително.

— Не, имам много време. — Огледа леглото. — Изглежда ми доста примамливо.

Тили бавно разкопча блузата си.

Джес седеше, опрял гръб в стената. Старите навици умираха трудно. Много отрано се беше научил колко глупаво е да седиш с незащитен гръб. Нахлупил шапката ниско над очите, с наболата синьо-черна брада той изглеждаше също толкова опасен, колкото и разбойниците в кръчмата. Отпи голяма глътка от лошото уиски, което поднасяха в западното заведение, и направи гримаса. Седеше тук отдавна, много отдавна. Острият му сребрист поглед се спираше неспокойно върху всеки нов посетител, после се отместваше разочаровано, когато установеше, че не е онзи, когото търсеше.

Джес пристигна в Сан Антонио само за да научи, че Барт Дилън е изчезнал от лицето на земята, след като е ограбил банката. Сега или се свиваше в някое от скривалищата си, или отново беше пресякъл границата. Джес реши да повярва, че е направил второто. Разузнаваше в града вече две седмици, ходеше в някои от долнопробните кръчми, търсейки сведения, и когато не научи нищо, се запъти към Мексико. Сега седеше тук, отпиваше от уискито и мислеше за Ариел.

Питаеше се дали всичко с нея е наред и дали наистина беше говорила сериозно при бурната им раздяла. Не я обвиняваше, че го мрази; не заслужаваше любовта ѝ. Тя нямаше представа колко трудно му беше да се раздели с нея, да избере пътя, който щеше да запази честта му, но не облекчаваше съвестта му и не допринасяше Ариел да го обича. Любовта му към нея беше единственото неизменно нещо в живота му. Нещата идваха и си отиваха, но тази негова любов нямаше да се промени. Боже господи, помисли разпалено той, нима Ариел не е разбрала, че той веднага би се върнал при нея, ако беше физически възможно?

— Искате ли компания, сеньор?

Джес беше толкова потънал в нещастията си, че не беше забелязал ослепително красивата жена, която седна на масата му. Беше я виждал в кръчмата и преди. Знаеше, че е танцьорка и танцува всяка вечер за клиентите.

— Сега не съм добра компания — измърмори извинително той.

Жената изглеждаше озадачена. Малко мъже биха отказали покана от Лолита Моренго. Беше много популярна и сред мексиканците, и сред гринговците.

— Може би друг път — подхвърли тя лукаво.

Беше харесала Джес. По-чист, по-едър и по-силен от повечето мъже, които посещаваха кръчмата.

— Разбира се, друг път — каза Джес разсеяно. Танцърката се наклони да си тръгне, когато изведнъж той сякаш се събуди. — Чакайте. Промених си решението. Седнете, сеньорита, нека ви почерпя едно питие.

— Казвам се Лолита.

— Седнете, Лолита.

Лолита се настани на стола до Джес и късата ѝ пола се вдигна над коленете.

— Вие сте красив мъж, сеньор. Американец ли сте?

— Тексасец — усмихна се Джес. — Сигурно много тексасци идват тук.

— Не особено много — каза Лолита предпазливо. — Но защо да говорим за тях? Има много по-приятни неща, за които можем да си говорим.

Джес нетърпеливо изскърца със зъби. Спокойно, каза си той. Щракна с пръсти и след миг барманът пристигна и сложи една чаша пред Лолита. Тя я взе и отпи малка глътка.

— Какво ви води в Мексико, сеньор?

— Казвам се Джес. Търся един мъж, Лолита. Може би си го виждала.

— Откъде да знам, като не знам как изглежда?

Джес извади изпомачкания афиш от джоба на палтото си.

— Това е мъжът, когото търся, Лолита.

Тя заразглежда афиша с интерес.

— Не мога да прочета думите.

— Името му е Барт Дилън. Законът го издирва.

— Вие човек на закона ли сте?

— Не, аз съм ловец на глави. Виждала ли си наскоро този мъж?

— Може би — каза Лолита загадъчно.

Джес бръкна в джоба си и извади няколко сгънати банкноти. Пъхна ги в ръката на Лолита.

— Сега пак. Виждала ли си го? Изненада се, когато тя му върна парите.

— Не искам парите ви, сеньор.

Тъмните ѝ очи бяха пълни с диви обещания.

Джес замря. Не беше имал жена след Ариел... не беше пожелал никоя. Но беше стигнал дотук и точно сега нямаше да се откаже. Намираще се в задънена улица. Ако тази танцьорка разполагаше със сведения, които можеха да му бъдат полезни, би направил всичко, за да ги получи.

— Къде е стаята ти, Лолита?

Тя се усмихна подканващо и се изправи.

— Последваше ме, сеньор. — Той кимна и излезе навън след нея. Тя заобиколи кръчмата, стигна до задния ѝ край и отвори една малка врата. — Взех я под наем от собственика само за няколко песос. Не е кой знае какво, но не смятам да остана дълго време тук.

Джес се огледа любопитно, без да казва нищо, но обърна внимание на подробностите, в случай че му се наложеше бързо да се измъква оттук. Стайката беше чиста, но оскъдно обзаведена, леглото заемаше повечето пространство. Имаше маса и два стола, но никакви приспособления за приготвяне на храна.

— Ям в кръчмата — каза Лолита, предугаждайки въпроса му. — Искаш ли едно питие, Джес?

— Не — отвърна той рязко.

Лолита схвана отговора му като знак, че няма търпение да получи това, за което беше дошъл, без да губи време с разни встъпления. Тя също го искаше, затова започна бавно да се съблича. Джес обаче не последва примера ѝ, а само я гледаше изпод полуспуснатите си клепачи. Когато тя свърши, се пхна с неподражаема грация в ръцете му. Вдигна лице към него с влажни и очакващи устни.

Имаше тяло на танцьорка — стегнато, стройно, прекрасно сложено, с малки твърди гърди, тънка талия, дълги стройни крака. Понеже тя го очакваше, Джес я целуна. Беше топла и мека, издаваше прекрасна миризма на възбудена жена. Лолита го зацелува с жадната опитност на уличница и ентузиазма на разгонено животно. Беше красива, сексапилна, приканваща... но Джес не я желаше. Когато ръцете ѝ започнаха да разкопчават дрехите му, той я отдели от себе си. Тъй като беше много опитна, той разбра, че тя е усетила, че не го възбужда. Повечето мъже биха го помислили за луд, но не можеше да направи нищо, защото обичаше само една жена на света.

— Какво има, Джес? — нацупи се Лолита.

— Нищо. Нека първо да поговорим.

— Да поговорим? Искаш да говорим сега? Не харесваш ли Лолита?

— Напротив, много ми харесваш, но искам да разбера за този разбойник, преди и двамата да забравим.

Усмивката му подсказваше, че скоро двамата ще бъдат много заети, за да мислят за такива банални неща.

— Искаш да кажеш, за Дилън — пророни Лолита. Тънките ѝ пръсти нетърпеливо галеха широките му гърди.

— Точно така. Виждала ли си го наскоро?

— Да, виждала съм го. Джес застана нащрек.

— Кога?

Гладкото чело на Лолита се набръчка.

— Беше тук в кръчмата с двама приятели преди три или четири месеца. Не мога да си спомня точно.

Тръпка на разочарование премина по гърба на Джес.

— Толкова отдавна? Не си ли го виждала по-скоро?

— Не — изрече намусено Лолита, беше започнало да ѝ втръсва от тази тема. — Забрави Дилън. След като се любим, ще ти кажа всичко, което знам за него.

— Какво друго знаеш? — запита Джес с наострено внимание.

— По-късно, сенъор, много по-късно — отвърна Лолита, притегляйки го към леглото.

Джес не се възпротиви, но умът му се отдели от тялото, докато Лолита продължаваше да го съблича. Той започна да я целува, мислейки за друга чернокоса красавица, със зелени очи и непокорен дух, по-упорита, отколкото беше добре за нея. Господи, той обичаше Ариел. Обичаше я прекалено силно, за да се люби с Лолита. Нищо чудно, че мъжествеността му отказваше да съдейства. За щастие Лолита беше много възбудена и само стенеше и пъшкеше под него.

Възползвайки се от нейната възбуда, Джес запита:

— Какво още знаеш за Дилън, скъпа?

— Кой? — запита тя, изохквайки, докато Джес дразнеше зърното ѝ.

Той започна нарочно да ѝ възбужда с ръце и уста, докато тя не започна да стене за освобождение. Тогава Джес се дръпна и я загледа

през присвитите си клепачи.

— Моля те, не спирай! Божичко, не спирай!

— Каж ми какво знаеш — подкани я той.

— Чух Дилън да говори. Имат скривалище в хълмовете южно от Сан Антонио. Отивал там, когато трябвало да се крие от закона.

— Там ли е сега?

— Не знам. Джес, моля те!

— Съжалявам, Лолита, понякога съм непоносим негодник. Особено когато става дума за Барт Дилън. Нямам нищо против тебе, но просто не искам да се любя с тебе.

— Какъв мъж си ти? — извика Лолита с насълзени очи.

— И аз съм си задавал този въпрос много пъти — измърмори Джес.

Нима и Ариел не му го беше задавала?

Изведнъж съжали за това, което беше сторил на Лолита. Тя не го заслужаваше. Нито пък Ариел заслужаваше да я изостави. Ако не можеше да поправи едното зло, поне щеше да поправи другото. Наведе се над Лолита и я целуна леко по устните.

— Няма да те оставя така.

И с пръсти я доведе до облекчението, което тя търсеше.

След по-малко от час Джес беше подготвил Боец, беше купил провизии и се запъти на север към границата. Лолита беше далечен спомен, а Ариел — постоянна болка в сърцето му. Беше довел красивата мексиканска танцьорка до кулминация с хладна прецизност, но не беше получил удовлетворение от това. Щеше ли Ариел да го разбере, запита се той смутено. Щеше ли да има възможността да разбере това, обади се един глас вътре в него.

Тази нощ Джес спря да лагерува край бреговете на Рио Гранде, уви се в одеялото и се опита да заспи. Накрая се унесе и започна да сънува. Сънят беше толкова истински, че пот потече под мишниците му въпреки хладната нощ и тялото му се разтрепери от неназовим страх. Видя Ариел да тича през имението си, черната ѝ като нощ коса се вееше зад нея като абаносово знаме. После видя лицето ѝ, тя беше изплашена. Никога не я беше виждал толкова изплашена, дори и когато Кърк Уолтърс я беше заплашвал. И макар че Джес не я губеше от поглед, докато тичаше в прерията, тя изведнъж се стопи във въздуха. Той започна да я търси там, където я беше видял за последен път,

обезумял от страх. Но я нямаше. Ариел не се виждаше никъде. Върна се в ранчото, за да предупреди работниците, но те не му се видяха обезпокоени. Когато запита Розали, тя само се усмихна, посочи към една дребна жена, застанала на прага, и каза: „Тревожите се напразно, сеньор. Ариел ви чака.“

Жената, която му махаше с ръка, не беше Ариел. Приличаше на нея донякъде, но не беше жената, която той обичаше.

Джес се събуди с вик. Целият трепереше. Стана му студено. После горещо. И в сърцето си разбра, че става нещо нередно. Ариел имаше нужда от него, отчаяно се нуждаеше от него. А Барт Дилън можеше да бъде намерен в скривалището му близо до Сан Антонио. Разпъван между двете посоки, той усети, че се разкъсва между дълга и любовта.

— Дългът, по дяволите! — изруга Джес на висок глас, заканвайки се с юмрук към обсипаното със звезди небе. — Дяволите да те вземат, Барт Дилън, вече не си ми нужен!

Никога не се беше чувствал толкова спокоен, колкото в този момент. За първи път от почти две години разсъждаваше ясно. Какъв глупак беше да изостави Ариел, когато тя беше неговият живот, неговото бъдеще. Миналото беше мъртво. Той беше извършил някои ужасни неща в живота си и съжаляваше за повечето от тях, но не колкото за това, че беше изоставил Ариел. Ако по някакво чудо тя му простеше, повече нямаше да ѝ даде причина да се съмнява в него.

Ами Барт Дилън, запита умът му, още неутолил жаждата си за отмъщение. Отговорът дойде веднага. Джес трябваше да пита само сърцето си и то отговори вместо него. Един ден законът щеше да хване Барт Дилън, защото Джес вече нямаше воля и сили да го преследва. Знаеше, че Джъд ще му прости, защото брат му не беше отмъстителен човек.

Джес се метна на седлото още в зори, подтикван от стягащото чувство, че Ариел има нужда от него. Щеше му се да му поникнат криле, за да полети към своята любима, но трябваше да се задоволи само със сътрудничеството на любимия си кон.

— Отивам с каручката до града, Ариел, искаш ли да дойдеш с мене? запита Розали.

Беше събота и Розали беше решила да отиде до Уейко, за да накупи разни необходими неща за празниците. Работниците, които бяха останали в ранчото за през зимата, вече бяха тръгнали за обичайните си развлечения в събота вечер.

Спомняйки си за последното пътуване в града и спречкването на Тили и Кърк, Ариел отклони предложението. Просто не ѝ се искаше да се друсва днес по пътя до града.

— Мисля, че ще си остана у дома, Розали, и ще почета малко. Така и така няма за какво да ходя до града. Облечи се добре, въвн е студено.

Розали се намръщи загрижено. Никак не искаше да оставя любимката си сама, но работата не можеше да се отлага повече.

— Добре, сеньорита, но как ще се чувстваш тук сама?

Ариел се усмихна вяло.

— Не трябва толкова да се безпокоиш за мене. Добре съм.

— Не ми изглеждаш добре. Май ще трябва да повикам доктора да дойде да те прегледа.

— Няма ли да тръгваш? — запита натъртено Ариел.

— Да — измърмори Розали. — Но един ден ще трябва да ми кажеш какво те притеснява.

И тя се обърна и излезе.

Ариел загледа мълчаливо как икономката се отдалечава с каручката. Запита се дали тя подозира нещо; знаеше, че след време щеше да се наложи да ѝ каже. Да има дете, без да е омъжена — това си беше жив скандал. Повечето хора щяха да се отдръпнат от нея, но Ариел знаеше, че Розали ще и съчувства и ще я подкрепи. Ако майка ѝ и вторият ѝ баща узнаеха, помисли мрачно Ариел, щяха да се ужасят и нямаше да преживеят този срам. Затова не биваше да узнават. Тя трябваше по някакъв начин да остане в Тексас, независимо какъв натиск щяха да ѝ окажат, за да се върне в Сейнт Луи.

Приближаващият тропот на копита изтръгна Ариел от мислите и, но тя не им обърна внимание, помисли, че някой от работниците е забравил нещо и се е върнал. Едва когато предната врата се отвори и в стаята влязоха трима мъже, тя разбра, че е сгрешила. Ужас се промъкна във вените ѝ, докато се взираше в тримата натрапници, чиято груба външност и предизвикателно нахлуване вещаеха опасност за живота ѝ.

— Какво искате? Кой сте вие?

Барт Дилън свали шапката си и се ухили.

— Вие! — извика Ариел потресена. — Познавам ви. Вие сте... партньорът на Тили Каулс.

— Имате добра памет, госпожо — каза Дилън. — А тези две хубави момчета с мене са приятелите ми Пекос Пит и Ганди.

Пекос и Ганди избухнаха в дивашки смях.

— Ей, Дилън, какъв си шегаджия! — каза Пекос. — Много добре знаеш, че не сме никакви красавци.

Пекос може би някога беше изглеждал симпатичен, но времето и разбойническият живот бяха белязали неотвратимо лицето му. Докато за Ганди не можеше да се каже, че някога е бил нещо друго освен грозен.

Докато Ариел се взираше в тримата мъже, сякаш някаква завеса се вдигна и тя видя всичко съвършено ясно. Барт Дилън и Тили Каулс се бяха наговорили. Двамата бяха заплели тази интрига, за да я лишат от наследството ѝ. След като се бяха докопали до чантата ѝ и бяха прочели писмата и документите, бяха решили да си присвоят спестяванията и собствеността на баща ѝ.

— Какво искате? — запита тя разтреперана.

Нима имаха намерение да я убият, за да не може никой да оспори претенциите на Тили?

— Обличай се, идваш с нас — заповяда грубо Дилън.

— Нищо подобно! — възпротиви се Ариел.

— И си вземи торба с дрехи. Така всички ще помислят, че си духнала отгук, да не могат роднините ти да кажат, че си Тили Каулс.

— Не... не разбирам. Когато вторият ми баща пристигне, всички ще разберат, че Тили не е Ариел Лийланд. Това какво общо има с вас?

— Тили няма да бъде тук, когато твоите хора пристигнат — ухили се Дилън. — Всичко сме измислили, нали разбираш. Като заминеш, ще помислят, че е защото се страхуваш да не те изобличат. Когато Тили замине, ще мислят, че се е върнала в Сейнт Луи. Обаче тогава тя вече ще е продала ранчото на Кърк Уолтърс. Толкова е просто, като знаеш какво да направиш.

— Никъде не отивам с вас — заяви твърдо Ариел.

Дилън я изгледа страшно, кимна към Пекос и каза:

— Погрижи се да направи каквото ѝ казвам. Пекос я сграбчи за ръката и я дръпна към стълбите.

— Къде ти е стаята? — запита и я разтърси силно.

— Виж там да си вземе торбата с дрехи и веднага се връщайте долу — извика Дилън. — И не се замотавай, Пекос.

Пекос изруга под нос, но не възрази.

— Няма да ви се размине — изрече през зъби Ариел, докато пъхаше разни дрехи в торбата, която Пекос беше измъкнал изпод леглото.

— Да се обзаложим ли? — ухили се разбойникът.

— Какво... какво ще правите с мене?

— Каквото каже Дилън. Той измисли цялата тая работа. Тили е хладнокръвна малка кучка, каза да те убием, но мисля, че Дилън си е наумил нещо. Побързай — подкани я той, като я смушка доста осезателно с дулото на пистолета си. — Взemi само толкова, колкото приятелите ти да помислят, че си бързала.

След петнадесет минути Ариел слезе долу. Дилън беше сам.

— Хайде, Ганди е оседлал коня ѝ. Не се знае кога ще се върне онази икономка, дето Тили ни каза, че живеела тук.

Изблъскаха Ариел навън в студения зимен въздух и тя се запита дали отново ще види ранчото си. Това ли трябваше да бъде краят на краткия ѝ живот? Ако умреше, и бебето ѝ щеше да умре с нея. Не, извика тя безмълвно. Нямаше да остави нероденото си дете — детето на Джес — да загине. Джес имаше право да знае, че е създал дете, и тя със сигурност възнамеряваше да доживее да му го каже. Ако, разбира се, се появи. Но докато тя бъде нащрек, имаше шансове да оцелее.

Бандитите посрещнаха със смях слабите опити на Ариел да се възпротиви, докато я мятаха безцеремонно на коня, връзвайки ръцете ѝ за дъгата на седлото. Дилън тупна животното по задницата и кавалкадата отпраши в бесен галоп. Ариел се държеше здраво, решена да не допусне да изгуби детето на Джес. Дори ако бащата на детето ѝ не го искаше, тя го искаше.

Джес, имам нужда от тебе, извика тя в безмълвна молба.

Скована от страх, Розали погледна пак през прозореца, за да види дали Ариел не се е върнала. Тя самата се беше прибрала у дома на свечеряване и с изненада разбра, че Ариел я няма. Обикновено тя не излизаше, без да ѝ каже къде отива, и не оставаше толкова дълго навън. Икономката веднага провери в корала и видя, че конят на Ариел не е там. Предполагайки, че е излязла на езда, Розали се поуспокои. Но докато минутите отминаваха и небето все повече притъмняваше, тя започна ужасно да се безпокои.

Защо Ариел е излязла на езда в такъв студен ден? Защо стои толкова време навън? Може би ѝ се е случило нещо, а понеже работниците бяха в града, нямаше кой да иде да я потърси, помисли мексиканката и всякакви лоши неща ѝ минаха през главата. Тя приготви вечеря, надявайки се това да я отвлече от мрачните мисли. Все си представяше как Ариел лежи някъде в голямото ранчо, ранена и безпомощна. По едно време реши да впрегне каручката и да тръгне да я търси, но къде? В коя посока да поеме? Трябваша много мъже и коне за търсене из обширните акри на ранчото „Лийланд“. В края на краищата Розали запали камината в дневната и зачака...

Когато зората дойде, в нея преливаше неизказаният страх, че нещо ужасно се е случило с Ариел. Тя знаеше, че трябва да направи нещо, не само да седи и да се безпокои. Затова впрегна каручката.

Джейсън Бърнс още не беше станал от леглото, когато Розали пристигна пред дома му. Няколко минути настойчиво чукане на вратата бяха необходими на сънениия адвокат, за да отвори на обезумялата от ужас мексиканка.

— Не знаеш ли, че днес е неделя, жено? — измърмори той, взирайки се в Розали с още неразсънени се очи. — Какво толкова важно има, че ме караш да ставам толкова рано сутринта?

— Ариел, сеньор, няма я — избъбри Розали, без да се стряска от гнева на адвоката.

— Няма я? Какви ги говориш, Розали?

— Като се върнах от града вчера, Ариел я нямаше. Коня ѝ също го нямаше и предположих, че е излязла на езда. Но тя не се върна.

— Била е навън цялата нощ? — запита Бърнс с вече изострено внимание.

— Да, сеньор, а Ариел няма да направи такова нещо. Страхувам се, че нещо ѝ се е случило.

— Прати ли работниците да я търсят?

— Не, сеньор, още не са се върнали от града. Трябва да направите нещо. Може конят да я е хвърлил или... или нещо по-лошо.

Тя намекваше за разбойниците, чиито подвизи бяха ежедневие по тези места.

— Влез вътре, Розали, докато се облека. После ще съберем работниците и веднага ще започнем търсене — заповяда безапелационно Бърнс. — Може би имаш право. Ариел може да лежи ранена някъде из имението.

Верен на думата си, адвокатът направи точно каквото беше казал, дори тръгна заедно с работниците, за да претърсят района. Не намериха нито следа от Ариел. Привечер търсенето беше прекратено и Бърнс реши да съобщи на шерифа за възможно отвлечане, когато Тили Каулс дойде в ранчото с Кърк Уолтърс.

— Чух в града, че самозванката е изчезнала — каза самодоволно Тили.

Изобщо не изглеждаше изненадана, което никак не се хареса на Розали.

— Явно Ариел е излязла на езда и е била отвлечена от разбойници — осведоми ги Бърнс.

— Проверихте ли дрешника ѝ? — подхвърли лукаво Тили.

— За какво? — отговори с въпрос Розали, наострайки вниманието си. Знаеше за какво намеква натрапницата, но го сметна за прекалено.

— Само направете каквото ви казвам и ако теорията ми е вярна, ще ви обясня.

— Струва ми се, че Ариел — каза Кърк, обръщайки се към Тили, — е намислила нещо.

— Сигурно няма да навреди — отговори Бърнс, готов да се схване за каквато и да е сламка.

Всички се качиха горе. Розали се насочи към дрешника и ахна шокирано, когато го отвори и разбра, че някои от любимите дрехи на Ариел ги няма, включително полата-панталон, която тя предпочиташе. Когато започна да претърсва чекмеджетата, веднага забеляза, че бельото и блузите, които беше сгънала и прибрала едва вчера, също липсваха. Но все още отказваше да повярва в очевидното, докато не провери под леглото и видя, че торбата, която беше оставила там, я няма.

— Е? — запита Бърнс, разбирайки от изражението на Розали, че нещо не е наред. — Липсва ли нещо?

Икономката не каза нито дума, но нещастният израз на лицето ѝ прекрасно предаваше вътрешното ѝ смущение.

— Знаех си! — изграчи възторжено Тили.

Барт не я беше излъгал. Сега Ариел Лийланд беше на много мили отгук. Може би дори мъртва.

— Защо ще заминава така? — запита Розали, ужасно смутена. Не вярваше, че Ариел ще замине, без да каже на някого, не и щом ранчото означаваше толкова много за нея.

— Много е просто — обясни Тили, наслаждавайки се на триумфа си. — Аз съм истинската Ариел Лийланд, а другата се е страхувала да не я изобличат, когато настойникът дойде от Сейнт Луи. Затворът не е особено привлекателно място, затова тя е предпочела да избяга.

— Не! Тази мръсница лъже! — извика Розали със заплашително блеснали черни очи. — Нещо се е случило с Ариел, казвам ви, нещо ужасно. Не трябва да се отказвате от търсенето.

— Приеми го, Розали — посъветва я Кърк. — Тази жена измами всички ни. Доста добре го изигра. Сега вече е на мили отгук със своя съучастник.

Джейсън Бърнс трябваше да се съгласи с жената, за която сега предполагаше, че е истинската Ариел Лийланд, макар че в сърцето си предпочиташе да не е така. Но колкото и да искаше да е другояче, жената, застанала пред него, беше истинската Ариел Лийланд, а другата, която беше заминала толкова внезапно, беше Тили Каулс.

— Знам, че се привърза към нея, Розали, но съм готов да призная, че истинската Ариел Лийланд стои тук, в тази стая. Настойникът вече не ни е необходим, за да каже коя е измамницата.

— Никога няма да ме убедите в това, сеньор — отвърна натъртено Розали.

— Когато всичко това свърши — каза Тили, обръщайки се към Бърнс, — ще очаквам банковата ми сметка да бъде отворена, за да мога да изтегля необходимите средства. После искам да пригответе документите, за да продам ранчото на Кърк Уолтърс. Нямам нищо против да ви кажа, че не бих искала да бъда тук, когато моят... моят втори баща пристигне от Сейнт Луи.

— Искате да продадете ранчото? — запита подозрително Бърнс.

— Разбира се. Винаги съм имала това намерение. Единствената причина, поради която дойдох в Тексас, е за да избягам от опеката на майка си и втория си баща. Те искаха да ме омъжат за човек, когото не харесвам.

Тя беше извлякла тези сведения от писмата, които Бък Лийланд беше писал до дъщеря си. Когато Ариел се бе оплакала от кандидата за съпруг, който майка ѝ беше избрала, баща ѝ я беше посъветвал да държи на своето.

— Всичко, което искам, е онова, което ми е оставил баща ми, за да мога да живея живота си така, както ми е удобно.

— Мога да взема парите утре — намеси се с готовност Кърк. — Знам, че Бърнс вече има необходимите документи, така че няма да е проблем да сключим сделката.

Отначало адвокатът се поколеба дали да направи такава бърза транзакция. Но след като помисли по-внимателно, това му се стори разумно. Не беше работа на млада жена като Ариел да се опитва сама да управлява ранчо. Много пъти беше съветвал самозванката да продаде всичко и да се върне в Сейнт Луи. Така че защо да се колебае, когато истинската Ариел Лийланд искаше да направи точно това, което той месеци наред беше препоръчвал? Дори да не се върнеше в Сейнт Луи, щеше да се отърве от бreme, с което не беше подготвена да се справя.

— Щом това е желанието ви, госпожице Лийланд, тогава ще подготвя документите да ги подпишете утре следобед.

Всичко ставаше толкова бързо, че Розали се уплаши. Нейната Ариел никога не лъжеше. Нейната Ариел нямаше да замине като крадец в нощта, без да каже на никого. Нейната Ариел беше дъщерята на Бък Лийланд, а не тази мръсница, която стоеше пред нея със

самодоволна усмивка на лицето. Как може тези глупави мъже да позволят такава подмяна? Тя познаваше само един мъж, който би разрешил тази загадка, но Джес Уайлдър го нямаше тук. Розали не беше на себе си от притеснение и отчаяние. Имаше нужда от помощ, и то незабавно.

— Можеш да останеш тук, докато дам къщата под наем — предложи щедро Кърк. Беше толкова въодушевен от развоя на събитията, че можеше да си позволи да бъде великодушен. — Нямам желание да живея тук, моята къща е по-хубава. Труди няма да има нищо против, ако я преместя тук с всичките ѝ багажи.

— Да, ще остана — съгласи се неохотно Розали.

Искаше да бъде тук, когато Ариел се върне... ако се върнеше изобщо.

На следващия ден Тили Каулс написа името на Ариел на договора за продажба на ранчото „Лийланд“. А на другия ден взе дилижанса за Сан Антонио. Носеше повече пари, отколкото някога беше виждала през живота си. Когато стигна в Сан Антонио, реши да купи кон и да отиде до скривалището, където трябваше да се срещне с Барт Дилън и другите. Парите щяха напълно да я възмездят заради трудния живот, който беше принудена да води през всичките тези години. Ако не беше Барт Дилън, тя щеше да умре на тринадесет години, след като вторият ѝ баща я изнасили и ѝ направи дете. Когато загуби детето, майка ѝ я изгони от къщи, отказвайки да повярва, че съпругът ѝ би направил подобно нещо.

Барт Дилън срещна изгубеното момиче, докато то работеше в един публичен дом във Форт Уърт, и го взе под крилото си. От проститутка той я превърна в престъпничка. Когато законът ги преследваше особено упорито, те си намираха друго място, където да продължат с обирите. Животът на Тили представляваше постоянно бягство от място на място, обири, стрелба, когато се наложеше, и освен това, беше любовница на Дилън. Тили знаеше, че Барт я обича по свой си начин, доколкото можеше да обича някого, и вярваше, че той ѝ е сравнително верен. Не я беше изоставил през всичките тези години и това означаваше много за нея. Достатъчно, за да бъде лоялна и вярна към Барт Дилън.

Джес препускаше по-бързо от вятъра, подтикван от вътрешно неспокойствие и усещане за опасност. Спря едва когато вече не можеше да се държи на седлото, хапна набързо, поспа няколко часа и отново се метна на коня, за да продължи пътуването. Дори лекият сняг, посипал земята, не можеше да го забави. Зад мина дилижанса от Сан Антонио, но не му обърна внимание. Вътре можеше да са Барт Дилън и Тили Каулс, все едно; той вече не се интересуваше от тях. Нищо друго нямаше значение освен Ариел, неговата любов към нея и бъдещето им — ако тя се съгласеше да му прости, заедно се беше държал като такъв упорит глупак.

Ранчото изглеждаше странно пусто, когато Джес влезе в двора. Намръщи се, питайки се къде ли са работниците. Почти нямаше какво да се прави на полето през това време на годината и той очакваше да ги види заети с разни поправки в къщата и пристройките. Остави Боец в корала и влезе в бараката. Беше празна. Всички легла бяха оправени, но вътре беше студено и пусто. Джес се учуди, когато забеляза, че няма огън в печката и че тя не е била палена доста време. Излезе от бараката, взе на бегом краткото разстояние до къщата и отвори незарезената врата.

Розали седеше на един стол, взирайки се отнесено в пространството. Почти не помръдна, когато Джес нахлу вътре, въпреки че влизането му беше доста шумно. Той спря и се вгледа учудено в икономката, преди да осъзнае, че жената е в шок. Много внимателно, за да не я стресне, Джес коленичи пред нея и докосна рамото ѝ.

— Розали, аз съм, Джес Уайлдър. Какво се е случило тук? Къде е Ариел?

Тя реагира бавно и още по-бавно разпозна Джес. Той беше смаян от върховното отчаяние в тъмния ѝ поглед. Това беше поглед, който беше виждал много пъти в очите на уловени животни и на хора, които по-скоро биха се застреляли, отколкото да свършат зад решетките. Но Джес успя да стигне до съзнанието ѝ и жената започна да хлипа и да върти отчаяно глава.

— Няма я, сеньор, Ариел на Бък я няма.

— Няма я? Не разбирам. Откога я няма?

— Не знам, сеньор. Защо заминахте? Тя ви обичаше. Ако бяхте останали, нищо нямаше да се случи.

— Розали, не мога да разбера какво говориш. Моля те, опитай се да се успокоиш и да ми обясниш какво точно е станало.

Розали си пое дъх на пресекулки и направи героично усилие да говори ясно и свързано. Ариел я нямаше от няколко дни и тя можеше само да предполага, че момичето, което бе обикнала като свое, е мъртво.

— Ариел изчезна, сеньор Джес. Беше тук и пуф — изчезна.

— Как така?

— Отидох до града. Тя не искаше да идва. Когато се върнах, я нямаше. Беше взела коня си и някои дрехи.

— Защо ще заминава? — запита скептично Джес.

— Забравих, сеньор, не знаете какви неприятности имахме. Малко след като си тръгнахте, дойде друга жена в града и каза, че тя била Ариел Лийланд. Но аз си знаех, че лъже. Имаше документи, писма, всичко, с което да потвърди думите си.

Джес се отпусна назад смаян. Друга жена ли? Тили Каулс? Или истинската Ариел Лийланд? Да не би и той като всички останали да е бил заблуден от жена, представяща се за Ариел Лийланд? Дали не се беше влюбил в Тили Каулс? Джес потръпна, тази мисъл му причини повече болка, отколкото можеше да понесе.

— Ариел се опита да каже истината на тези глупаци, но заради документите те не ѝ повярваха — продължи несвързания си разказ Розали. — Един неин роднина пътува насам от Сейнт Луи, но тя изчезна, преди той да дойде. И сеньор Бърнс, и сеньор Уолтърс мислят, че е заминала, за да не попадне в затвора.

— А другата жена? — запита Джес, още по-объркан от преди.

— След като Ариел изчезна, другата жена продаде ранчото и замина. Сеньор Уолтърс е новият собственик. Страхувам се, че Ариел е мъртва.

Изречението ѝ завърши с изхлипване.

— Ами работниците? Те нищо ли не са видели?

— Беше събота, те вече бяха заминали към града. Сеньор Джес — изохка Розали, стискайки отчаяно ръката му, — вие не мислите като другите, нали? Моята Ариел не лъже. Ариел е истинската дъщеря на Бък Уолтърс. Другата е мръсница, която измами всички.

Джес замря. Въпросът на Розали го извади от равновесие. Трябваше му време, за да мисли, но нямаше време. Вярваше ли, че

жената, която познаваше като Ариел Лийланд, е самозванка? Дали не се беше влюбил в Тили Каулс? Сърцето му даде отговора и умът му го прие. Не би могъл да обича Тили Каулс. Цялото му тяло се разбунтува при тази мисъл. За кратко време беше смятал, че Ариел е Тили Каулс, но не след дълго беше променил мнението си. Честно казано, още от самото начало бе знаел, че възхитителното създание, което спаси от преобърнатия дилижанс, не беше Тили Каулс, но тогава беше прекалено упорит, за да го приеме. Толкова силно искаше да залови Барт Дилън и Тили Каулс, че не можеше да види истината, когато тя го гледаше в лицето. Сега обаче я виждаше, знаеше го с всяка фибра от тялото си, чувстваше го в дълбините на душата си.

— Не, Розали, не мисля, че Ариел лъже — изрече накрая Джес. — Знам коя от двете е Ариел Лийланд. Точно както и ти го знаеш.

— Какво можем да направим, сеньор? Тя загуби ранчото, може да е изгубила и живота си.

— Розали, ще те питам нещо много важно и искам добре да помислиш, преди да ми отговориш. Виждала ли си непознат мъж да се навърта около ранчото, преди Ариел да изчезне? Някой, който да прилича на този?

Той бръкна в джоба си, извади афиша, който беше разнасял със себе си цели две години, внимателно го разгъна и го вдигна пред очите на Розали.

Тя го разгледа втренчено, после тъжно поклати глава.

— Не, сеньор, никога не съм виждала този мъж. Но името ми е познато. Ариел ми разказа всичко за Барт Дилън и как е убил брат ви. Мислите ли, че той е отговорен за изчезването й?

— Не знам, но съм решен да разбера — изрече Джес. — Ако жената, която се е представила като Ариел Лийланд, е Тили Каулс, а смятам, че е така, значи Барт Дилън действа заедно с нея. Загубих следите на това копеле в Сан Антонио. Отидох в Мексико, защото мислех, че е там, но научих, че бил още в Тексас. Бил е тук през цялото време, в Уейко, заедно с Тили Каулс.

— Ми... мислите ли, че са направили нещо лошо на Ариел? — запита боязливо Розали.

Това беше въпрос, на който Джес не искаше да отговаря. Ако той беше на мястото на Дилън, сигурно щеше да убие Ариел и да се отърве завинаги от нея. Този мъж нямаше никакви скрупули и макар Джес да

не знаеше досега да е убивал жена, винаги имаше първи път. Ако още се движеше заедно с Пекос Пит и Ганди, опасността беше още по-голяма, защото и двамата бяха изпечени убийци. Но заради Розали и заради собственото си спокойствие Джес се реши да излъже.

— Не се тревожи, Розали, няма да я убият. Когато Тили се присъедини към тях с плячката, вероятно ще я пуснат. Ще заминат за Мексико и ще си живеят царски с парите на Уолтърс.

Макар че Розали не беше съвсем убедена, увереността на Джес ѝ помогна да отстрани някои от най-лошите си страхове. Следващите му думи извикаха колеблива усмивка на устните ѝ.

— Ще намеря Ариел, Розали. Кълна се в паметта на брат си, че ще я намеря и ще я върна в дома ѝ, където ѝ е мястото. Ами нейният роднина? Кога ще дойде?

— Скоро, сеньор. Какво да му кажа?

— Нека Бърнс се погрижи, но във всеки случай, опитай се да го задържиш, докато се върна. Когато разпознае Ариел, проблемът ще се реши веднъж завинаги.

— Ами ако настоява да я отведе обратно в Сейнт Луи?

— Нека се тревожим за това, когато му дойде времето. Първо трябва да я намеря.

— Да, сеньор, ще направя както казвате. И се моля на бога да успеете.

— Още нещо, Розали. Къде са Бъд, Дюи и Пайк? Искам да ги разпитам.

— Вече не работят тук, сеньор. Не харесват сеньор Уолтърс. Никой от тях не вярва, че Ариел не е дъщеря на Бък.

Джес крачеше сърдито из канцеларията на шерифа. Хабеше скъпоценно време, опитвайки се да убеди упорития представител на закона да организира група за издирването на Ариел Лийланд. От ранчото Джес беше отишъл направо в Уейко. Първата му спирка беше кантората на адвоката, където разкритията му бяха посрещнати с явен скептицизъм. Отначало Бърнс сметна, че този недодялан каубой не може да прави никакви предположения относно Ариел Лийланд. Не беше присъствал, за да види доказателствата. Освен това, на адвоката никак не му се искаше да мисли, че е грешал през цялото време и е позволил на една самозванка да продаде ранчото на Бък Лийланд. Шерифът каза същото, когато Джес дойде го моли да събере хора.

— Може да си бил щатски шериф едно време, Джес, но сега нямаш право да идваш тук и да ми казваш какво да правя — каза шериф Хенри Биле. — Бърнс ми каза за цялата тая мръсна афера и съжалявам, че Тили Каулс се е измъкнала, преди да я тикна зад решетките. Но нямам причина да вярвам, че тази жена е измъкнала с измама парите на Уолтърс и че Ариел Лийланд е била отвлечена. Докато не ми докажеш, че всички сме били измамани, не виждам причина да събирам хора заради такива несигурни следи.

Това беше последната дума по въпроса.

Тъй като вече се беше стъмнило и Боец имаше нужда от почивка, Джес си взе стая в града. Призори беше отново на седлото, на път за Сан Антонио. Стреляше напосоки, но това беше единственото място, където евентуално Дилън би могъл да отведе Ариел. Тили трябваше да се срещне някъде с него и това изглеждаше най-вероятното място. Не беше далече от границата и той очакваше Дилън и бандата му да се запътят към Мексико с парите на Уолтърс.

Ариел изпитваше ужасен студ, какъвто не беше усещала през целия си живот. Вятърът хапеше бузите ѝ и тя беше сигурна, че ръцете ѝ, вързани за дъгата на седлото, са измръзнали. Яздиха през по-голямата част от нощта, за да се отдалечат колкото може повече от Уейко. Дилън знаеше, че когато се разбере за изчезването на Ариел, най-вероятно ще започнат да я издирват и искаше да се отдалечи възможно най-много, преди да се развидели. Вярваше, че Тили ще убеди хората да прекратят издирването и да я приемат като истинската Ариел Лийланд. Когато постигнеше това, нямаше да има никакви пречки пред продажбата на ранчото и тя щеше да изчезне от града заедно с парите.

Замаяна от изтощение, Ариел изхлипа облекчено, когато на разсъмване най-накрая спряха. Ганди приготви нещо за ядене. Предложиха и на нея, но тя поклати отрицателно глава. Всичко, което искаше, беше да легне и да заспи. Облегна се на един камък и задряма, докато недалече от нея тримата мъже говореха какво ще правят с парите, които трябваше да донесе Тили. Не си направиха труда да понижат гласовете си, защото никой от тях не очакваше Ариел да остане жива, за да разкаже за това. В този момент обаче на нея изобщо

не ѝ беше до тях, защото заспиваше. Събуди се след минути — така ѝ се стори, — побутната от крака на Дилън.

— Време е да вървим — изръмжа той.

— Къде отиваме? — запита Ариел, поосвежена след кратката дрямка.

Пекос изгрухтя, очевидно развеселен.

— Ние отиваме в Мексико, обаче май няма да те вземем с нас.

Ганди се изхили и смигна на Дилън.

— Сега ли ще го направиш, Дилън?

Дилън погледна към Ариел и се намръщи. Беше правил много лоши неща в живота си, но никога не беше убивал жена.

— По-късно — отсече той. — Трябва да тръгваме.

Не искаше Пекос и Ганди да помислят, че има някакво слабо място. Може би по-късно щеше да събере кураж да направи това, което трябваше да се направи.

Пътуваха през по-голямата част от деня, спряха само да дадат почивка на конете и да изядат един обяд, който Ариел едва погълна. Насили се да изяде каквото ѝ бяха дали, осъзнавайки, че не трябва да губи сили, защото нямаше на кого да разчита, освен на себе си.

За огромно нейно облекчение тази нощ спряха за истинска почивка, предполагайки, че вече няма да какво да се тревожат. Ариел седна от другата страна на лагерния огън, далече от тримата мъже, и изяде вечерята си — боб, последван от горчиво кафе. Това ѝ напомни за нощта, когато беше споделила кафето си със същите трима мъже, които тогава я мислеха за младо момче. На лицето ѝ се изписа отнесено изражение, докато си спомняше онази нощ и тогавашния разговор. Беше толкова потънала в спомените, че не обръщаше внимание какво се говори около огъня, докато не разбра, че говорят за нея и за съдбата ѝ.

— Искам да я чукам, преди да я убиеш — каза Ганди и облиза месестите си устни.

— И аз не бих имал нищо против — обади се Пекос.

Такива мисли се въртяха и в ума на Дилън, но Тили беше ревнива и кой знае каква патардия щеше да вдигне, ако разбере. Двата бяха заедно от дълго време и се бяха сработили идеално; никак не му се искаше тя да го напусне точно сега. Честно казано, дори можеше да нарече онова, което изпитваше към нея, любов.

Дилън мълча толкова дълго, че Ариел се уплаши да не би да смята да я даде на Пекос и Ганди или може би сам да я изнасили. Овладея я безумна паника и тя изстреля единственото, за което можа да се сети:

— Аз чакам дете. Ако ми направите нещо, ще убиете невинно създание. Искате ли това да тежи на съвестта ви?

— Носиш дете? — запита смаяно Дилън.

— А, Дилън, напи няма да й повярваш? — обади се Ганди, който вече предвкушаваше нощ, пълна с удоволствия. — Тя дори не е омъжена.

— Че откога една жена трябва да е омъжена, за да има дете? — отвърна предизвикателно Ариел.

— Кой е бащата? — сети се да попита Пекос.

— Моят... моят управител — призна Ариел. — Щяхме да се оженим. Не бих ви излъгала за такова нещо.

— Уф — почеса се объркано Дилън по брадичката, — ама и това си го бива. Ако казва истината, няма да взема да убивам бебе.

— Лъже — прекъсна го Ганди.

— Може — съгласи се Дилън. — Обаче не съм сигурен. Някой от вас иска ли да го направи?

— Аз не — отвърна Пекос. — Едно време имах жена. Най-лошото, което някога съм направил, беше да я изоставя. Сигурно щяхме да имаме и дете. Розали беше млада и много сладка. Трябва да призная, не бях най-свестният съпруг. Понякога си мисля за нея и се чудя дали е оцеляла.

Ариел беше смаяна. Розали? Възможно ли е Пекос Пит да е съпругът на Розали? Тя щеше много да се зарадва, ако узнаеше, че той изпитва угризения, задето се е държал лошо с нея. Но да позволи на Пекос да разбере къде може да намери Розали — това беше последното нещо, което Ариел някога би направила. Приятелката ѝ беше по-добре без този разбойник. Един ден животът му щеше да свърши в такова насилие, в каквото го беше изживял.

— Абе, вие двамата такива ли сте мекушави? — изсумтя презрително Ганди. — Значи аз трябва да свърша тая работа. След като я чукам. — Той алчно огледа Ариел и тръгна да заобикаля огъня.

Докато се приближаваше бавно към нея, тръпки от страх пропълзяха по гърба на Ариел. Тя не можеше да умре, не и сега, когато

трябваше да живее заради детето на Джес. Умът ѝ заработи трескаво. Изведнъж си спомни за какво мислеше допреди малко. Това беше слаба надежда, но все пак тя се хвана за нея с отчаяние, което само ѝ придаде още смелост.

— Господин Дилън, не можете да оставите господин Ганди да ме убие — изрече тя с глас, в който се долавяше нарастваща паника. — Спомняте ли си едно младо момче на име Арт Лий?

Дилън замря. Името му звучеше познато.

— Да не говориш за едно момче, дете пътуваше самичко от Форт Уърт за Уейко? — запита той.

— Тая работа тука какво общо има с момчето? — запита раздражено Ганди.

— Остави я да говори, Ганди — заповяда троснато Дилън. Пооблекчена, Ариел продължи да говори. Може би се хващаше за сламка, но животът ѝ беше застрашен.

— Аз бях това момче, Арт Лий. Пътувах сама към ранчото си, преоблечена като момче. Предложих ви кафе. Вие пихте с мене и казахте, че може би един ден ще ми върнете услугата. Ето, сега ви моля за това. Искам своя живот, господин Дилън, и живота на нероденото ми бебе.

Дилън я загледа така, сякаш беше обезумяла.

— Ти? Момче? Майтапиш се!

— Не, вярно е — извика Ариел, отново изпаднала в паника. Трябваше да накара Дилън да ѝ повярва! — Казах ви, че отивам при баща си в Уейко. Вие казахте, че ви харесва куражът ми.

Изражението на лицето на Дилън се промени — от явно неверие в неохотно приемане на действителността.

— Май казах нещо такова. Защо пътуваше сама?

— Един ловец на глави ме преследваше. — Трябваше да прозвучи достоверно. — Мислеше, че съм Тили Каулс. — Дилън се изхили. — Шерифът във Форт Уърт нямаше достатъчно доказателства, за да ме задържи, затова ме пусна. Можех да си тръгна, но ловецът на глави щеше да ме преследва. Затова нарочно пуснах лъжлив слух и тръгнах сама за Уейко, преди той да разбере какво съм намислила.

— Същият тоя ловец на глави от месеци е по петите ми — похвали се Дилън. — Обаче аз винаги успявам да съм една стъпка преди него. Позна ли ме, когато попаднахме на лагера ти оная нощ?

Ариел бавно кимна.

— Проклет да съм. Куражлия си, така е, повече, отколкото съм допускар. Всяка друга жена щеше да истеряса.

— Вие обещахте да ми върнете услугата — настоя Ариел. — Ще изпълните ли това обещание?

Дилън се замисли. Ариел се бе показала като жена, която можеше да оцелее благодарение на ума си, и той нямаше желание да ѝ отнема живота. Особено щом носеше дете. Току-що му беше дала основателна причина да не я убива и той смяташе да се възползва.

— Барт Дилън не нарушава думата си. Ако съм ти казал, че ще ти върна услугата, значи със сигурност можеш да разчиташ на това. Няма да те убивам, жено.

— Дилън, ти луд ли си? Какво ще я правим? Не можем да я вземем с нас в Мексико, не можем и да я пуснем. Във всеки случай, не и докато не излезем от Тексас — възрази основателно Ганди и Пекос веднага се присъедини към мнението му.

— Ще измисля нещо — изръмжа Дилън разсеяно. На Тили това нямаше да ѝ хареса, ама никак.

— Знам един тип в Сан Антонио, дето купува жени за публичните домове — обади се Пекос. — Няма да я убиваме, обаче няма да може да каже нищо за нас.

Намръщеното изражение на Дилън се превърна в хитра усмивка.

— Това ми допада. Няма да съм виновен, като почне да ѝ се надува коремът, след като я отведат в Мексико. Поне няма да убием бременна жена.

Умът му беше толкова покварен, че за него това беше по-малкото зло.

— Не! — извика Ариел. — По-добре ме убийте, същото ще е.

— Мълчи, жено, иначе ще те дам на Ганди — предупреди я Дилън. — Единствената причина, поради която не те оставих на него, е, че уважавам майчинството.

Той не виждаше никакво противоречие в думите си.

Дилън и бандата му внимателно заобиколиха предградията на Сан Антонио по пътя си към скривалището. Не много отдавна бяха ограбили банка в града и сега не смееха да си покажат физиономиите, поне не и тримата наведнъж. Пътуваха на юг през пустинна местност покрай Аламо, принуждавайки Ариел да язди дълги дни и да яде храна, която не беше годна за хора. Често пъти през нощта виждаше Ганди да я гледа странно, но до момента не беше направил нищо, с което да ѝ навреди. Пекос му каза, че тя ще им донесе много пари, и явно на Ганди повече му харесваше тази перспектива. Това обаче не му попречи да я гледа алчно.

Ариел разбра, че я водят в някакво скривалище близо до Сан Антонио, където щяха да чакат Тили да дойде с парите, които щеше да получи от фиктивната продажба на нейното собствено ранчо. Предположи, че разбойниците после ще продължат за Мексико — след като се отърват от нея. Струваше ѝ се, че колкото повече се приближаваха към скривалището, толкова по-малки ставаха шансовете ѝ за бягство.

През нощта стигнаха до скривалището. Малката, грубо построена колиба от греди се гушеше до едно кафяво възвишение, което я пазеше от нежелани посетители. Беше далече от утъпканите пътища и ако човек не знаеше точно къде да я търси, нямаше вероятност да я открие. Смъкнаха грубо Ариел от седлото и я тикнаха вътре. Беше тъмно, смрадливо и задушно като в гроб. Намериха някаква лампа, запалиха я и тя още повече пална духом, ако това изобщо беше възможно. Не можеше да си представи да спи в такова противно място. Въпреки това Дилън запали огън в печката с дървата, които беше оставил тук при предишното си идване. Огънят донякъде прогони тъмнината и студа, но от това на Ариел не ѝ стана по-добре.

До едната стена имаше два одъра, застлани с изпокъсани одеяла. Двата прозореца бяха толкова мръсни, че едва се виждаше през тях,

всичко беше покрито от дебел слой прах. Няколко тенджери, гърнета и консерви украсяваха лавиците на стената.

— Не е кой знае какво, но е по-добре от затвора — каза Дилън и се изкикоти, когато забеляза смутения израз на лицето на Ариел.

Той нямаше представа, че тя разглежда внимателно обстановката, преценявайки шансовете си да се измъкне.

— Можеш ли да готвиш? — запита Дилън с надежда. — Писна ми от готвенето на Ганди.

Ариел се изчерви. Готвенето решително не спадаше към дарбите ѝ, но ако това означаваше, че няма да стои вързана и ще има известна свобода на движение, решително предпочиташе да се заеме с готвене.

— Не съм най-добрата готвачка на света, обаче мога да се справя по-добре от Ганди.

— Ще донеса вода от потока наблизо, докато ти спретнеш някаква кльопачка. Ганди, донеси още дърва. Пекос, ти стой тук вътре, ако дамата реши да си тръгва.

Според Ариел храната, която беше приготвила, не ставаше особено за ядене, но на мъжете им хареса и те замляскаха одобрително. Седяха край масата и си говореха, докато тя дояждаше остатъците и разтребваше.

— Кога очакваш Тили? — запита Пекос, докато си чистеше зъбите с клечка от метлата.

— До два-три дни — пресметна на ум Дилън. — Трябва първо да се отървем от момичето, иначе Тили ще се вбеси. Знаеш ли къде да намерим оня тип, дето ми каза за него? Оня, дето купувал жени за публичните домове в Мексико?

— Абе аз не го познавам — призна донякъде боязливо Пекос, — обаче знам как да се свържа с него. Една моя стара позната държи публичен дом в града и точно тя ми каза за него. Само трябва да кажа на Клара Мей и тя ще ме свърже.

— Мислиш ли, че ще дойде тук? Много е рисковано да водим момичето в града.

— Може да уредим да се срещна с него на края на града и да го доведе тук, иначе никога няма да намери пътя — предложи Пекос. — Искаш ли сега да тръгна?

— Почакай до сутринта — посъветва го Дилън. — Можем да си починем добре тази нощ. Има един хълм наблизо, прилича на камила с

две гърбици. Кажи на Клара Мей да каже на човека да ни чака там. И непременно ѝ кажи, че момичето е много хубаво, та да го убеди, че си струва да дойде чак дотук.

По-късно Дилън върза ръцете и краката на Ариел и метна едно одеяло отгоре ѝ. После се просна на единия одър, докато Пекос и Ганди теглиха жребий за другия. Ариел се сви на пода, опитвайки се да си намери удобно положение. Струваше ѝ се цяло чудо, че още не е изнасилена, и отправи към небето кратка благодарствена молитва, макар че можеше да каже, че Ганди охотно би нарушил забраната относно всичко, свързано с нея. Прекара неспокойна нощ, опитвайки се да остане будна, защото я беше страх да заспи. На следващата сутрин Пекос замина за Сан Антонио.

Клара Мей спеше дълбоко, когато Пекос Пит се появи пред вратата ѝ. Беше бясна, докато не разбра кой е нарушил съня ѝ.

— Пекос Пит, ама колко се радвам да те видя! — приветства го тя, когато отвори вратата. — Не рискуваш ли, като идваш в града след оня банков обир, който спретнахте ти и приятелчетата ти?

— Нямах да съм тук сега, ако няхах нужда от помощта ти, Клара Мей — огледа я Пекос от глава до пети, наслаждавайки се на гледката.

Пищна жена, преминала първа младост, Клара Мей изглеждаше във възхитително неглиже с нощницата и пенъоара си. Косата ѝ беше боядисана в яркочервено, лицето ѝ беше малко сънено, но все още беше красива жена, като се има предвид от колко време беше в професията. Пекос облиза устни и почти забрави за какво е дошъл.

Поклати глава и нерешително измъкна мислите си от областта под колана, за да се съсредоточи върху задачата си.

— Нали си спомняш за оня приятел, дето ми разказваше за него, Клара Мей? Дето купувал жени за публичните домове в Мексико?

— Май си спомням. Защо?

— Имаме една жена, дето искаме да я продадем. Много е красива, с гарвановочерна коса чак до кръста и зелени очи, с гъсти дълги мигли.

— Защо ще я похабявате в Мексико? — запита Клара Мей, явно заинтересувана. — Можете да ми я продадете на мене. Клиентите ми ще луднат по жена, каквато ми описваш.

— Тц. Искаме да я махнем от Тексас. Можеш ли да ни помогнеш?

— Жалко е да я хабите за мексиканците, обаче щом така сте решили... Но преди да се съглася, трябва да ми кажеш за какво е цялата тая работа.

— Направихме една далавера наблизко до Уейко и тая жена ни се пречкаше. Нищо друго не ти трябва да знаеш. Или ни помагаш, или не.

— А моята полза каква ще е? — запита пресметливо Клара Мей.

Пекос и Дилън вече бяха обсъдили тази подробност, очаквайки Клара Мей да поиска нещо заради труда си. С парите, които Тили щеше да донесе, Искаха да купят съучастието ѝ.

— Сто долара само да кажеш на човека за оная жена.

— Искам ги сега — каза Клара Мей с алчно блеснали очи.

Пекос кимна и започна да отброява от парите, които беше донесъл, за да плати на Клара Мей.

— Моят човек сега не е в града, но ще се върне след един-два дни. Доведи момичето тук и той ще я огледа.

— Не, много е рисковано. Той може да дойде в скривалището.

— Как, по дяволите, се предполага, че ще стигне дотам?

— Ще си уредим среща и ще го заведа.

И той разказа подробно на Клара Мей къде щеше да чака.

— Добре, ще направя каквото мога — обеща Клара Мей. — Бъди тук след два дни. Той се казва Мик Гарнър.

Когато Пекос не помръдна от мястото си, Клара Мей запита:

— Друго има ли?

— Да, отдавна не съм имал жена и току-що ти дадох сума пари. Трябва да има нещо отгоре и за мене.

Клара Мей добре познаваше Пекос Пит. Беше издръжлив като бик и страстен като каубой, току-що привършил изморително прекарване на добитък. Въпреки ранния час тя нямаше нищо против да се потъркаля в леглото с него. Усмихна се закачливо и започна да съблича пенъора си.

Пекос се ухили широко, представяйки си как щеше да се похвали на Ганди, че си е намерил жена в града.

Джес пристигна в Сан Антонио няколко часа след Тили Каулс. Понеже можеше да пътува по-бързо от дилижанса, той караше Боец да препуска колкото сили има. Разчиташе да намери Ариел в скривалището на Дилън и се молеше да успее да открие мястото. Джес знаеше, че навярно е много добре скрито, но някак си щеше да успее да го намери. Трябваше — заради Ариел! Както излезе, отговорът на неговата дилема му падна в ръцете като узряла слива. Тъкмо връзваше Боец на коневръза пред кръчмата, когато Тили Каулс се изправи собственолично пред него. Носеше две големи торби и отиваше към конюшните. Стори му се, че току-що е пристигнала в града.

Всъщност Тили беше пристигнала в Сан Антонио предния ден и беше решила да си вземе стая в хотела за пред нощта, вместо да отиде направо в скривалището. Трябваше да си купи някакви прилични дрехи и добър кон, а беше много късно да направи всичко това и да стигне в скривалището преди свечеряване. Когато Джес я видя на следващия ден, тя вече беше накупила всичко необходимо и трябваше само да купи кон, преди да напусне града.

Той я последва с предпазливи стъпки, осъзнавайки, че дори ако тя го забележи, няма да разбере кой е. Нито тя, нито Дилън някога бяха виждали Джес Уайлдър. И доколкото знаеше, Пекос и Ганди също не го бяха виждали. Джес се помота край конюшните и чу как Тили се пазари за един кон. След като сделката беше сключена, той отиде да вземе Боец и се върна навреме, за да види как Тили се отдалечава с коня си. Свикнал да следи хората, без те да го забележат, той я последва, сигурен, че тя ще го отведе право в скривалището.

Обнадежди се. Знаеше, че е бил прав, като предположи, че Дилън ще чака Тили в скривалището си, и благодари на бога, че съдбата го беше срещнала с Лолита. Макар че му се наложи да прибегне до хитрост, Лолита му беше дала много ценни сведения за скривалището. Но си оставаше един парещ въпрос. Въпрос, който изпълваше сърцето на Джес с ужас. Жива ли е още Ариел или Дилън вече се е разправил с нея?

Вървя след Тили цели два часа. Веднъж помисли, че я е изгубил, но малко след това отново ѝ хвана дирите. Тя пресече едно поточе, изкачи се по един невисок хълм и спря там, взирайки се в колибата, преди да реши дали всичко е наред и може да влезе. Дилън я чу да се приближава и излезе да я посрещне. Джес ги наблюдаваше от

безопасно разстояние, напрягайки очите си, за да зърне някакъв знак, който би могъл да му подсказе, че Ариел е затворена вътре в колибата.

— Дойде по-скоро, отколкото мислех — каза Дилън, ухилен. — Носиш ли парите?

Тили потупа торбите на седлото.

— Тука са, Барт. До последното пени, освен пътуването до Сан Антонио, прилични дрехи и тоя кон. Кърк Уолтърс нямаше търпение да получи подписания договор, така че всичко се уреди за един-два дни, след като ти замина с оная Лийланд. Погрижи ли се за нея, както ти казах?

— Ами — заекна той, — получи се малка засечка, обаче сме се погрижили за всичко. След ден-два ще ни се махне от ръцете.

— Тя още ли е тука? — запита Тили със застрашителна гневна гримаса.

— Влез вътре, Тили, ще ти обясня.

Тя слезе от коня и Дилън ѝ помогна да свали торбите с парите. После двамата се скриха в колибата.

Джес не можа да чуе нищо от последвалия разговор, нито видя някакъв признак, че Ариел е там. Сърцето му биеше толкова бързо и шумно, че сякаш в ушите му гърмеше гръмотевица. Възможно ли е да са се отървали от нея, запита се том. Непоносим страх сграбчи сърцето му и той разбра, че трябва да се приближи още повече до колибата, за да узнае дали Ариел е там. Върза Боец за един храст, от който колибата не се виждаше, и се приближи с тихата стъпка на дива котка. Свикнал да лови разбойници, той умееше да се движи съвършено безшумно и да диша бавно и равномерно.

— Дано да си имаш оправдание, Барт — предупреди го Тили, хвърляйки раздражен поглед към Ариел. — Мисля, че ти казах да се отървеш от нея.

— Оу, Тили, знаеш, че никога не съм убивал жена — изрече Дилън примирително.

— И какво смяташ да правиш с нея? Да я водиш с нас в Мексико ли? Ами Пекос и Ганди?

Ариел седеше на единия одър, слушаше внимателно, но не казваше нищо. От това, което знаеше за Тили, тази жена също нямаше да иска да я освободи, както и тримата мъже. В действителност, ако разговорът им показваше нещо, то беше, че Тили иска смъртта ѝ.

— Няма да убия жена, която носи дете — каза намусено Пекос. — Искаш я мъртва, сама си я убивай.

— Дете ли? — ахна Тили смаяна. — И вие, тримата глупаци, ѝ повярвахте?

— Не и аз — заяви Ганди, — но тия двамата решиха, че искат да се отърват от нея по друг начин.

Точно в този момент Джес стигна до колибата, клекна под прозореца и заслуша продължението на разговора. Чу Дилън да казва:

— Пекос има една приятелка в града, дето познавала някакъв тип, който купувал жени за публични домове в Мексико. Защо да я убиваме, като можем да спечелим още нещо непредвидено?

Дилън добре познаваше Тили и призивът към практичния ѝ усет беше най-уместният му ход. Освен това, той сериозно се съмняваше, че тя ще убие бременна жена.

— Да я продадем, а? — повтори Тили замислено. Изви уста в бавна усмивка. — Трябва да ти се признае, Барт, обмислил си го отвсякъде.

Раздутото его на Барт се възнесе в небесата.

— Ей, аз дадох идеята — изръмжа Пекос. — Дилън не заслужава цялата слава.

Кръвта на Джес се смръзна. Надничайки през мръсния прозорец, той едва различаваше дребната фигурка на Ариел, свита на одъра до отсрещната стена. Не можеше да види лицето ѝ, затова нямаше представа дали е била наранена или малтретирана от тримата разбойници. Не знаеше как ще направи всичко, но нямаше да позволи Ариел да бъде продадена на търговеца на проститутки. Вътре в колибата отново заговориха и той се вслуша в думите им.

— И как ще стане тая работа? — запита Тили.

— Пекос ще се срещне с човека. Казва се Мик Гарнър. И ще го докара тука.

— Къде ще се срещне с него? Вие тримата не бива да си показвате мутрите в града.

— Срещата ни е на юг от Аламо, при хълма с двете гърбици — отвърна Пекос. — Трябва да дойде там утре на обед. След два дни ще сме на път за Мексико и ще си поживеем царски.

Умът на Джес заработи трескаво. Колкото и да искаше да нахлуе вътре с оглушителни изстрели, разбра, че това щеше да бъде най-

лошото, което можеше да направи. Те бяха четирима, той беше сам. Но не това го притесняваше; беше се изправял и срещу по-големи рискове. Тревожеше се за Ариел. Тя можеше да бъде ранена в бъркотията или дори убита в последвалата престрелка.

Можеше да отиде до града и да поиска помощта на шерифа, но според него тази идея беше дори още по-опасна. Повече хора означаваше повече куршуми и по-голяма опасност Ариел да бъде застреляна. Ако искаше да я спаси, трябваше да го направи сам. Колкото и да не му се искаше да я оставя сама с тези разбойници, Джес знаеше, че тя ще е на по-безопасно място тук, докато Мик Гарнър пристигнеше, за да я отведе със себе си. Джес се замоли присъствието на Тили в колибата да не позволи на мъжете да наранят Ариел физически. Господ знаеше през какво беше минала досега. Но той не можеше да мисли за това, не и сега, когато имаше нужда умът му да е ясен, за да планира спасяването ѝ.

— Направи нещо за кльопане, жено! — изрева Дилън към Ариел, отваряйки торбите, които Тили беше донесла.

Изсипа съдържанието им на масата и мъжете затанцуваха наоколо с дивашки викове, а после се заловиха да броят нечестно спечеленото богатство.

Докато другите се занимаваха по този начин, Джес имаше възможност да се съсредоточи върху Ариел. Сега тя беше застанала по-близо до прозореца, преравяйки безмълвно консервите с храна. Джес едва не извика на глас от облекчение. Видя му се уморена и отпаднала, но иначе в добро състояние. Искеше да посегне към нея, да я привлече в прегръдките си, да я успокои и да я пази. Искеше... искаше... Господи, всичко, което искаше, беше да обича Ариел всеки ден до края на живота си Скоро, скъпа, закле се той безмълвно, опитвайки се да предаде посланието със силата на умствената си концентрация.

Джес остана клекнал под прозореца, докато Ганди и Пекос не излязоха навън да донесат вода и дърва за огъня. После се стопи безшумно в храсталака и се върна там, където беше оставил Боец. Имаше да свърши много неща преди утрешното зазоряване.

Ариел усети как някаква тръпка се изкачва по гръбнака ѝ, точно каквото усещаше, когато Джес беше наблизко. Погледна към прозореца, очаквайки да види лицето му прилепено до мръсното стъкло. Не видя

нищо. Но усещането не си отиваше. Толкова отчаяно ли искаше да го види, че го призоваваше със силата на мисълта си, запита се тя отпаднало. В последните два дни не беше намерила никакъв начин да избяга, не беше измислила никакъв план за измъкване от това ужасно положение. С тези трима мъже, които я пазеха, нямаше възможност да се изплъзне от вниманието им. А след пристигането на Тили изгледите за бягство станаха още по-нищожни. Сега единствената ѝ надежда беше да избяга от мъжа, който щеше да я отведе в Мексико.

Присвил сребристите си очи във втренчени цепки, Джес огледа мястото с облекчение, когато разбра, че е пристигнал навреме. Положението на слънцето в небето показваше, че още не е пладне. Прясно избръснат, с подстригана коса, наконтен в нов костюм, той зачака Мик Гарнър да дойде на срещата си с Пекос Пит. Разчиташе Гарнър да дойде по-рано, иначе щеше да се наложи да променя плана си. Нямаше представа как изглежда този тип, но се успокояваше от факта, че нито един от тримата разбойници не беше виждал Гарнър. А пък и не познаваха Джес Уайлдър. Ако имаше късмет, щеше да измъкне Ариел без нито един изстрел и без да застраши живота ѝ. По-късно щеше да се върне с представителите на закона и да се разправи с убийците на Джъд.

Боец чу приближаващия кон секунди преди Джес и нададе леко предупредително изцвилване. Джес нямаше представа дали ще види Пекос или Гарнър и се усмихна леко, когато насреща му се появи Гарнър. Мъжът също го видя и дръпна юздите на коня си.

Гарнър изгледа внимателно Джес.

— Вие ли сте Пекос Пит?

Джес кимна.

— Не сте каквото очаквах. Клара Мей много ви похвали, но мислех, че ще сте по-суров тип.

— Нека видът ми не ви заблуждава — отвърна Джес. — Къде е момичето?

— В колибата.

— Дано да е точно такава, каквата ми я описаха, че да си струва идването дотук.

На Джес му се дощя да му смаже физиономията.

— Такава е, дори нещо повече.

— Да вървим. Трябва ми време да я пробвам, преди да я отведа в Сан Антонио.

Джес не можа да понесе това.

— Гадно копеле такава! — изсъска той. — Там, където отиваш, няма да водиш невинни жени незаконно през границата.

Намерението му беше да обезоръжи мъжа, да го върже и временно да го обезвреди, докато се върне заедно с шерифа. Но Гарнър имаше други намерения. Макар и да оцеляваше благодарение на бързата си мисъл и бързи реакции, търговецът на жени много късно разбра, че мъжът, застанал пред него, не е Пекос Пит. Посегна към пистолета си, но Джес беше по-бърз. Макар че не беше имал намерение да го убива, нямаше избор — или да го застреля, или да бъде застрелян. Стреля секунди преди Гарнър. Прицелът му беше точен; Гарнър така и не усети куршума, който го уби.

Ругаейки под нос, Джес извлече трупа настрани, да не се вижда. Нямаше време сега да го зарови, защото очакваше Пекос да се появи всеки момент. Прерови джобовете му и взе документите и парите, учуден, че намира толкова много пари в брой. Надяваше се Пекос да не е чул изстрела, но бързо съчини някаква история, за всеки случай. После, като потупа коня на Гарнър по задницата, го прати да препуска свободно накъм града. Когато Пекос пристигна, той седеше тихо и мирно на един камък и подрязваше ноктите си с ножа.

Пекос Пит дръпна рязко юздите, когато видя Джес.

— Ти ли си Мик Гарнър?

— Точно така — отвърна Джес. — Ти ли си Пекос Пит?

Пекос кимна.

— Май чух изстрел преди няколко минути. Нещо да знаеш?

— Ловци — каза Джес и сви небрежно рамене. — На твое място нямаше да се тревожа.

— Качвай се. Ще те заведа в колибата.

Джес веднага възседна коня си. Колкото по-скоро отведеше Ариел отгук, толкова по-щастлив щеше да бъде. Единственият му страх беше да не би тя да го издаде неволно, когато го види. Но нямаше никакъв начин да я предупреди. Трябваше да се надява на бога и на късмета си, за да доведе работата до успешен край.

— Идват — отбеляза Дилън, разположил се на прозореца в очакване Пекос Пит да се появи заедно с Гарнър.

Ариел чу тропота на копита и после стъпките на мъжа, който влизаше в колибата. Вътрешно се сви, питайки се какъв ли ще е този човек, който купува жени за публични домове. Сигурно беше жесток, извратен и по-подъл от змия, за да се занимава с такава долна работа. Мислено се приготви за най-лошото.

Това, за което не беше подготвена, беше Джес Уайлдър. Собственолично. И неузнаваемо красив. Запълни рамката на вратата с огромната си фигура, облечен така, както никога досега не го беше виждала. Изглеждаше нащрек, опасен и толкова желана гледка, че Ариел едва не изпищя, като го видя. Джес веднага я забеляза и сребристите му очи ѝ отпратиха мигновено предупреждение, на което тя моментално се подчини. Езикът ѝ беше залепнал на небцето, краката ѝ се тресяха под нея като желе. Толкова много въпроси просветнаха в мозъка ѝ, че целият и мисловен процес се срути.

Какво правеше Джес тук? Откъде беше разбрал къде да я намери? Дали Мик Гарнър беше негов отдавнашен познат? Очакваше ли, че ще може да я отведе отгук, без Дилън да заподозре нещо? Ариел потърси отговорите и не намери нито един. Всичко, което можеше да направи, беше да се моли Джес да знае какво прави, да се моли за благополучно избавление, да се моли смъртта да не застигне нито един от двама им.

Джес намери Ариел с очи, забеляза бледнината ѝ, виолетовите сенки под очите и израза на крайно отчаяние на лицето ѝ. Погледите им се срещнаха, неговият изпращаше мигновено предупреждение, нейният отразяваше потреса ѝ. Времето като че ли спря, докато Джес изпращаше безмълвното си предупреждение и Ариел го приемаше с едва забележимо кимване.

— Време беше вече — изръмжа Дилън. — Да не се загубихте?

— Бързахме колкото можахме — каза Пекос. — Ето това е Мик Гарнър. — И към Джес: — Това са приятелите ми Барт Дилън, Ганди и Тили Каулс.

— Здравсти — отвърна Джес, насилвайки се да остане спокоен. — Това ли е жената? — и кимна към Ариел.

— Тъхъ — отвърна Дилън. — Хубавичка е, нали?

— Малко е слаба за моя вкус. Да не сте я държали гладна?

— Добре я хранихме — намеси се Ганди. — Какво да правим, като не ще да яде много.

— Колко? — запита Джес, пристъпвайки направо към въпроса.

Дилън отвори уста да каже нещо, но Тили го изпревари. Когато станеше дума за сделки, тя се смяташе за далеч по-способна от тримата мъже.

— Седемстотин и петдесет долара — каза Тили и облиза устни с малкия си език.

— Какво! — възмути се престорено Джес. Не искаше да изглежда мекушав, действаше така, както смяташе, че Мик Гарнър би постъпил. — Седемстотин и петдесет долара за една кльоцава жена?

— Струва си всяко пени — заяви Тили. — Девствена е и можете да поискате висока цена за първия път.

Докато дойдеше време Гарнър да научи истината, Тили възнамеряваше да бъде много далече извън обсега му.

— Девствена ли? — каза Джес, претендирайки, че това го е заинтересувало. — Петстотин, толкова най-много съм склонен да дам.

— Шестстотин и петдесет — предизвика го Тили.

— Шестстотин — отвърна Джес, готов да плати три пъти повече.

— Дадено — каза Дилън, страхувайки се, че ще провалят сделката, ако оставят Тили да продължи. — Ако те интересува, името ѝ е Ариел Лийланд.

Джес се вгледа за миг в Ариел, кимна, отброи парите и ги пхна в ръката на Дилън. Разбойникът моментално се обърна и се приближи към мястото, където Ариел стоеше и гледаше разиграващото се пред нея като в някаква мъгла. Хвана я за ръка и я привлече към себе си, достатъчно близо, за да ѝ прошепне на ухото:

— Ако му кажеш, че носиш дете, и те върне, ще те убия. Ако си умна, няма да казваш на никого.

— Тя е вече моя собственост, махай си ръцете от нея — изръмжа Джес, не можейки повече да се сдържа.

— Само ѝ казвах довиждане — сви рамене Дилън и се отдръпна. Мик Гарнър беше човек, с когото не искаше да си има разправии.

Ганди наблюдаваше събитията с озадачено изражение на лицето, взирайки се в Джес, сякаш се опитваше да си спомни нещо важно.

— Не сме ли се виждали? — запита той накрая.

Джес му изпрати смръщен поглед.

— Не и доколкото ми е известно.

— Странно, май си спомням... е, няма нищо, не е важно.

Джес се обърна и махна на Ариел.

— Хайде, жено, нямам цял ден. — И към Дилън: — Ами дрехите й?

Дилън посочи една торба, пъхната в ъгъла зад вратата.

— Няма много багаж, обаче можеш да вземеш това тук.

Джес кимна и взе торбата, очаквайки Ариел да го последва, без да й казва. Опита се да действа както би действал Гарнър, да не изглежда много снизходителен или загрижен. Ариел реагира бавно, трудно й беше да повярва, че наистина се измъква жива, без измамата на Джес да бъде разкрита и без никой да пострада. За миг се уплаши, че Ганди ще провали всичко, но за щастие паметта му изневери точно в необходимия момент. След като най-накрая осъзна, че е свободна да тръгне с Джес, тя накара вцепенените си крайници да се раздвижат.

Почти бяха излезли, когато Дилън извика подире им:

— Чакайте!

Ужас смрази Ариел и като видя как раменете на Джес се изправиха, тя разбра, че той беше подготвен за най-лошото.

— Конят й е отвън.

— Благодаря — подвижна Джес през рамо.

Заобиколи, без да бърза, към задната част на колибата, но в мига, когато се скриха, сграбчи Ариел през кръста, метна я на седлото, пъхна в ръцете й торбата и юздите и тупна животното по задницата. Бързо скочи на гърба на Боец и го пришпори моментално.

Ариел се вкопчи в юздите и препусна, почти престанала да диша, докато не се увери, че никой не ги преследва.

След петнадесет минути Джес намали дяволското темпо, което беше наложил, сигурен, че никой от колибата не е заподозрял нещо.

— Добре ли си, скъпа?

Сега язدهа един до друг, доста по-бавно и Ариел вече можеше да си поеме дъх.

— Добре съм, Джес, но как...

— Обясненията ще трябва да почакаат, докато те отведе на сигурно място в Сан Антонио. Не мисля, че са ни проследили, но не искам да рискувам. Дори да заподозрат нещо, няма да посмеят да ни проследят до града, защото там могат да ги разпознаят.

Ариел кимна, умът ѝ все още беше замаян от шока от внезапната поява на Джес. Какво се беше случило с Мик Гарнър? Откъде Джес беше разбрал, че е отвлечена? Откъде беше разбрал как да я намери? Защо никой от разбойниците не го позна? Едва когато видя в далечината очертанията на Сан Антонио, Ариел повярва, че е в безопасност. Беше с Джес, той я беше измъкнал от ситуация, с която тя най-вероятно не би могла сама да се справи, и, нещо много по-важно, той я обичаше достатъчно силно, за да тръгне да я търси.

Джес спря в покрайнините на града, вече спокоен, че опасността е отминала. Слезе от коня и протегна ръце към Ариел. Тя се плъзна в прегръдките му почти без усилие и той я спусна на земята. Но не я пусна от ръцете си; прегърна я здраво и я задържа плътно до себе си. Не му се искаше да я пусне.

— Сигурна ли си, че си добре, скъпа? Те не са... не са ти направили нищо, нали?

— Не са ме наранили, Джес — увери го Ариел.

— Когато те върна у дома, вече никога няма да те изпусна от очи, жено.

— Това предложение ли е, Джес?

— Дяволски си права. Веднага щом се погрижа за някои недовършени работи, ще се оженим в Уейко. Но първо искам да те

настаня в хотелската стая, която наех в Сан Антонио снощи.

— Благодаря ти, че дойде, когато имах нужда от тебе. Има толкова много въпроси, които искам да ти задам, че не знам откъде да започна.

— Запази ги, скъпа, ще имаме много време по-късно за всякакви въпроси. Всичко, което искам точно сега, е да те прегърна и да те целуна, и да благодаря на бога, че ме доведе навреме при тебе.

Тя вдигна устни и посрещна неговите. Целувката му говореше красноречиво колко я обича, колко силно иска да я има, потвърждаваше обещанието му за тяхното съвместно бъдеще. Тя ѝ говореше и колко се беше уплашил Джес за нея, разкриваше яростта му и чувството за безпомощност, когато беше научил, че Дилън я е отвлякъл. Телата им се срещнаха и се притиснаха плътно едно до друго, ръцете на Джес дръзко бродеха по хълмовете и долините, които толкова добре познаваше. Ариел го усети как набъбва и пулсира срещу нея през бариерата на дрехите им.

Джес пръв прекъсна целувката.

— Боже господи! Прости ми, скъпа, че съм толкова егоистично копеле. Наистина дълго време бях без тебе. След всичко, през което си преминала, заслужаваш нещо повече от това, да те награбя още тук, наред прерията. Ще те настаня в хотела, ще можеш да вземеш топла вана и да се нахраниш прилично. Изглеждаш толкова слаба, сигурно не са те хранили.

Ариел си спомни причината за липсата на апетит през последните няколко седмици и се усмихна. Надяваше се Джес също толкова да се въодушеви, колкото и тя, когато научи, че любовта им е заченала дете. Щяха да се върнат в ранчото и... Умът и внезапно замря. Имаше ли ранчо? Законът щеше ли да подкрепи Кърк и да каже, че той напълно редовно е купил ранчото „Лийланд“? Това ли щеше да бъде краят на всичко? Нима си беше дала целия този труд за нищо? През останалата част от пътя до Сан Антонио тя остана мълчалива и замислена. Джес предположи, че е изтощена след дългото изпитание, и я остави на мислите ѝ.

— Нямаш причина да се тревожиш, че ще изглежда неприлично двамата да сме в една стая — каза Джес, когато спряха пред хотела. — Регистрирах ни като госпожа и господин Джес Уайлдър. Така и така не след дълго ще се оженим.

Стаята беше удобна и Ариел погледна с благодарност към леглото. След като се беше свивала на земята през последните няколко дни, да спи в легло щеше да бъде истинско блаженство. Особено ако Джес бъде до нея. Тя се запита кога ли щяха да се върнат в Уейко. Нямаше търпение. Сега вторият ѝ баща сигурно беше в ранчото и дано да беше уредил недоразуменията с нейната самоличност. Ариел знаеше, че той може би ще настоява тя да се върне с него в Сейнт Луи, но щом се оженеха с Джес, той повече нямаше да има попечителски права над нея.

За нейно смущение той почти веднага се заприготвя да излиза.

— Къде отиваш? — запита тя, докато той се преобличаше в обичайните си дрехи, панталоните от корав син плат, карираната риза и жакета.

Когато го видя да се съблича, тя помисли, че... Но щом той започна да се преоблича, тя се разтревожи.

— Казах ти, че имам някои недовършени работи, скъпа.

Да остави Ариел точно сега беше най-трудното нещо, което някога беше правил, но този път щеше да отсъства за съвсем кратко време.

— Тръгваш след Дилън! — каза Ариел, внезапно разбрала. — Дори няма да останеш достатъчно дълго, за да отговориш на всичките ми въпроси, нали?

— Няма да те оставя тази нощ, дива котка такава. Дори Дилън няма да ме измъкне от това легло довечера. Отивам при шерифа. Трябва да му се каже за Дилън и къде може да го намери. Нужно е време, за да се организира преследването.

— Значи се връщаш? — запита Ариел, все още скептична.

— И диви коне не могат да ме откъснат от тебе тази нощ. — Той не каза нищо за утре, но Ариел си извади собствени заключения. — Ще ти поръчам вана и нещо за ядене. Поспи, ако искаш, докато се върна; ще си дойда веднага щом мога.

Разкошният аромат на храната, която Джес поръча, като по чудо събуди апетита на Ариел. Тя изяде всичко в чинията и поиска още една порция десерт. След като чиниите бяха ометени, тя обхвана корема си с разперени пръсти, чудейки се как така вътре в нея може да расте дете, когато още няма никакви видими признаци. Изглеждаше толкова плоска, колкото винаги си е била. Сега, когато вече не ѝ се гадеше през

по-голямата част от деня и апетитът ѝ се беше върнал, очакваше да забележи явна промяна във вида си. Опита се да си представи как детето на Джес издува корема ѝ и набърчи нос. Не беше от най-вълнуващите представи. Но си имаше и компенсация.

Ваната беше дори още по-добре дошла от храната. Дни наред не се беше къпала в истинска вана и се почувства прекрасно. Можеше дори да заспи в топлата вана и като че ли наистина задряма. Когато Джес се върна след малко, тя тъкмо доизмиваше косата си.

Джес затвори вратата и се облегна на нея, а една бавна усмивка изви ъгълчетата на устата му. Остана неподвижен, наслаждавайки се на омагьосващия вид на Ариел, цялата розова и сияеща от банята. Беше дори още по-красива, отколкото си я спомняше. Най-дребната жена, която някога беше виждал, и всеки инч от нея беше възхитително оформен и деликатно изваян в съвършена женствена обвивка. Изглеждаше така, сякаш би могъл да я пречупи на две с голи ръце, но беше силна. Силна, независима и упорита. Повечето жени биха се огънали под всички премеждия, които тя беше преживяла, откакто беше дошла в Тексас. Но Ариел беше оцеляла и дори беше станала още по-красива, ако това беше възможно. С настойчивост и изненадваща сила тя беше преодоляла всички препятствия, които съдбата беше изпречила на пътя ѝ. И беше негова, да я обича и пази до края на живота си.

— Цяла нощ ли ще стоиш там и ще ме гледаш? — запита лукаво Ариел.

— Не, имам други идеи как да прекарам нощта — намекна безсрамно Джес. — Ако не си много уморена — добави той.

Не би направил нищо, с което да нарани Ариел, независимо колко много искаше да се люби с нея. Тя вече беше преживяла твърде много.

Отговорът на Ариел беше да излезе от ваната и да протегне ръце към него. Джес реагира незабавно, отблъсна се от вратата и се придвижи към нея с грацията на дебнеща пантера. Ръцете му се обвиха около нея и Ариел почувства краката си да се отделят от пода, когато той я вдигна високо във въздуха. Тя изпищя възторжено, когато Джес я завъртя и пак я спусна на пода. Отстъпвайки назад, той започна да съблича дрехите си.

— Няма смисъл да хабим водата — каза, влизайки във ваната. — Измий ми гърба, скъпа.

Ариел побърза да изпълни желанието му и започна да търка широкия му гръб. Джес изстена в прилив на наслада. Извъртя се внезапно и я вмъкна във ваната при себе си. Водата беше изстинала, но не след дълго те вече създаваха достатъчно топлина, за да забулят стаята в изпарения.

— Джес, аз току-що се изкъпах! — засмя се Ариел, когато тупна върху него със звучен плисък.

— Някога любила ли си се във вана с вода?

— Много добре знаеш, че не съм.

— Значи е време. Обърни се към мене и ме яхни.

— Джес, леглото сигурно е по-удобно.

— Може би — допусна той. — Но как можеш да прецениш, ако никога не си опитала? Отпусни се, скъпа, и ме остави да ти покажа.

Ръцете му бяха топли и убедителни, сребристите му очи бяха хипнотични и подканващи. Ариел не можеше да му откаже нищо.

— Докосни ме — окуражи я той, поставяйки ръката ѝ върху набъбналия си член. — Виж колко много те искам.

Малката ръка на Ариел обхвана ерекцията му и тя се разтърси от начина, по който той реагира на милувката ѝ. Как може нещо да е толкова нежно, като кадифе, но да пулсира от сила и в същото време да е толкова твърдо, запита се тя. Пръстите ѝ се стегнаха, изтръгвайки вик на агония от гърлото на Джес.

— Господи, жено, убиваш ме!

— Сега знаеш аз как се чувствам, когато ме измъчваш — подразни го Ариел, увеличавайки натиска, като бавно движеше ръката си нагоре и надолу по великолепната му дължина.

Думите ѝ замряха в трепереща въздишка, когато Джес намери връхчето на гърдата ѝ, взе го в уста и го засмука силно.

Ръцете му не преставаха да се движат по хлъзгавата ѝ плът, спускаха се по ханша и към стегнатите полукълба на седалището, докато продължаваше да дразни щръкналите ѝ зърна с език и уста. Ариел ахна, когато пръстите му разделиха кадифените венчелистчета на нежната ѝ женственост и се пъкнаха вътре.

— Толкова си топла и стегната, скъпа — изстена той срещу устните ѝ. — Искам да те любя цялата нощ, по всякакъв начин, както

един мъж може да люби една жена. Но ако продължиш да правиш това с ръката си, и двамата ще се лишим от него.

Ариел почервения и моментално отпусна тази част от него, което се беше уголемила дотам, че ръката ѝ вече не можеше да я обхваща. Джес потръпна и започна да мърда пръстите си, все още намиращи се дълбоко в Ариел. Отначало бавно, а след това все по-бързо, докато тя не започна да стене, да пъшка и да разплисква водата наоколо с дивото си мятане. Когато до кулминацията ѝ оставаха само секунди, той извади пръстите си, повдигна седалището ѝ и се вмъкна с нея с безпроблемна лекота. Двата започнаха да се движат заедно, със слети устни, изкачвайки се по гребена на една невъобразима вълна, слели в едно цяло голите си тела.

Ариел стискаше раменете му с бясна сила.

— Джес, чувствам се сякаш... сякаш... о, господи!

— И аз го чувствам, скъпа. Дръж се, тук съм!

Тогава умът на Ариел се изключи и тялото ѝ надделя, изстрелвайки я на върха на най-високата планина. Тя зачака Джес и той се присъедини към нея за една блажена вечност, докато и двамата не започнаха да се спускат обратно към земята. Ариел още не се беше свестила от любовенето си с Джес, когато той я извади от ваната и я отнесе в леглото. С върховна нежност я подсуши с чаршафа. После сам се изсуши и се изтегна до нея.

— Аз съм най-щастливият мъж на земята.

Гласът му беше нисък и толкова изпълнен с любов, че на Ариел ѝ се дощя да се заплаче.

— Нали не ме мислиш за прекалено дръзка или... или развратна, задето ти се наслаждавах така?

— Мисля, че си ненадмината. Малко мъже могат да намерят жена, която така съвършено да ги задоволява, както ти мене. Тялото ти е мое, също както моето е твое. Не се променяй. Това, което правим, е правилно и красиво, и великолепно. Обичам те, Ариел Лийланд.

— Обичам те, Джес Уайлдър.

Поспаха малко. Когато Ариел се събуди, беше тъмно и тя не виждаше нищо, само сребристия блясък в очите на Джес, който се беше подпрял на лакът и се взираше в нея.

— Време беше да се събудиш — каза той с глас, намекващ, че знае и по-приятни неща за правене от спането.

— Ти не се ли уморяваш?

— Не и когато жената, която обичам, лежи до мене в леглото без никаква дреха на себе си.

Той се надвеси над нея, внимавайки да не я смачка с тежината си. От дълго време беше буден, наблюдавайки Ариел, готов пак да се люби с нея, но не желаейки да я буди от дълбокия ѝ сън. Беше готов... господи, беше готов, но искаше да разпали страстта на Ариел, докато се изравни с неговата. Започна да я целува, да я гали и прегръща, нито един инч от тялото ѝ не остана незасегнат от еротичната му атака. Когато устните му намериха меката ѝ женствена плът, тя извика. Отчаяно притисна главата му към себе си, когато чувствената агония на нежните му ласки я накараха да стене от болка и да трепери, искайки още.

Доближавайки ханша ѝ до устата си, Джес, започна да я дразни с език и устни, докато тя не се разтрепери от готовност. После я накара да премине ръба на пропастта. Когато кулминацията я овладя, той се вдигна на колене и навлезе в нея. Започна да влиза и излиза с диви тласъци, докарвайки я до още по-невиждани висоти, докато той самият търсеше собственото си удовлетворение. Ариел затвори очи, изгубена във вихрушка от усещания, толкова интензивни, че ѝ се искаше да избухне. Гласът на Джес дойде до нея сякаш от много далече.

— Погледни ме Ариел. Отвори очи и ме погледни. Искам да видя лицето ти, когато свършиш. Искам да видя страстта да избухва във виолетов пламък в очите ти. Искам да чуя въздишката на устните ти и да знам, че съм ти доставил наслада.

Очите ѝ се отвориха, замъглени от страст и блестящи. Гласът ѝ беше задавен и приглушен от прилива на удоволствие.

— Ти ми достави наслада, Джес, о... господи... ти... ми... достави... наслада.

Тогава думите станаха излишни и тя му показа но най-първичен начин колко великолепно удоволствие ѝ беше доставил. Джес изчака, докато виковете ѝ се превърнат в нежни хлипания, преди сам той да се отдаде на вълните на собствената си кулминация.

— Колко с часът? — запита Ариел по-късно, много по-късно.

— Не може да е по-късно от девет. Гладна ли си?

— Не, храната, която поръча, беше достатъчно, а и много вкусна. Време е вече да ми отговориш на въпросите. Искам да ми обясниш

откъде разбра, че съм с Дилън, и какво стана с истинския Мик Гарнър.

Джес стана, запали лампата и приседна на ръба на леглото.

— Знаех, че имаш нужда от мене — каза той, учудвайки я с тези думи. — Усещах го в костите си. Затова се върнах в Уейко, без да изпълня обещанието си към Джъд. Най-накрая разбрах, че за мене няма нищо на света, което да е по-важно от тебе.

— Отказал си се да търсиш Дилън? — запита Ариел, невероятно смаяна.

Какъвто си беше упорит, тя не би очаквала от него да изостави търсенето или да направи компромис с идеалите си. Не и заради нея, изобщо заради никого.

— Казах ти, скъпа, няма съперничество между тебе и Дилън. Ти спечели безусловно. Когато стигнах в Уейко, Розали ми каза, че си изчезнала. Не бях на себе си от тревога и се опитах да убедя шерифа да обяви издирване. Но всички в града като че ли смятаха, че ти си Тили Каулс. Включително адвокат Бърнс и шерифът. Тези глупаци отказаха да повярват, че истинската Тили е продала ранчото и е отпращила с парите.

— Никой ли не заподозря нещо, когато Тили замина? Това би трябвало да ги накара да се замислят.

— Тя им каза, че не искала да бъде там, когато нейният роднина пристигне от Сейнт Луи. Каза, че се страхува, че вторият ѝ баща ще настоява тя да напусне Тексас, и те ѝ повярваха. Тъй като нямаше причина да я задържат, замина заедно с парите на Кърк Уолтърс. Страхувам се, че е опразнила и твоята банкова сметка, скъпа.

— Знам — въздъхна Ариел. — Хвалеха се пред мене. Сделката сигурно няма да бъде валидна, щом законът научи истината, нали?

— Не знам точно; съдията ще трябва да реши. Но аз ще направя всичко, което мога, за да се погрижа собствеността да ти бъде върната. Точно затова съм тук.

— Значи няма веднага да се връщаме в Уейко? — запита Ариел.

— Ти се връщаш. Аз оставам тук, докато се свърши тая работа с Дилън.

Ариел остана като гръмната. Нима Джес не беше казал преди малко, че вече не се чувства задължен да отмъсти за смъртта на Джъд?

— Не разбирам, Джес. Мислех, че си променил намеренията си относно Дилън.

— Говорих снощи с шерифа. Казах му, че ще го заведа до скривалището на Дилън. Той никога няма да го намери без моя помощ. Сега събира хора; тръгваме утре рано сутринта, след...

— И аз оставам — заяви твърдо Ариел, преди той да успее да довърши изречението си. — Ще се върнем заедно в Уейко.

— Не, скъпа, ти ще вземеш сутрешния дилижанс. Заминава в девет часа. Вече съм ти купил билет.

— Какво! Направил си го, без да се посъветваш с мене?

— Знаех, че няма да се съгласиш, така че въпреки всичко го направих.

— Защо, Джес, защо трябва да преследваш Дилън, когато току-що ми каза, че той вече не е важен за тебе? Защо просто не кажеш на шерифа как да стигне дотам?

— Говорех съвсем сериозно, скъпа, но това вече не засяга мене, а тебе.

Ариел сви вежди.

— Не ми направиха нищо. Можеш да ме... изнасят или да ме убият, но не го направиха.

— Щяха да те продадат, за да станеш нещо, чиято съдба дори не може да се опише с думи. Знаеше какво възнамеряваше да направи Мик Гарнър с тебе.

— Знам, но не се осъществи. Не можеш ли да оставиш закона да се погрижи за Дилън?

— Не разбираш ли? Този път трябва да бъде сигурен, Ариел. Знам го къде е, знам как да го намеря и искам да бъде там, когато го заловят. У тях са парите ти, скъпа, и дори само поради тази причина не мога да си седя тихо и мирно и да рискувам Дилън отново да се измъкне.

— Не ме е грижа за парите. Ще призная, че ранчото е важно за мене, но и ти си важен.

— Да върнем парите на Уолтърс е единствената ни надежда да си върнем ранчото. Нищо няма да ми се случи.

— Тогава защо не мога да те изчакам тук?

Джес въздъхна. Знаеше, че ще бъде трудно, и на него това никак не му харесваше, не повече, отколкото на Ариел.

— Важно е да се върнеш в Уейко колкото може по-скоро. Вторият ти баща сигурно много се тревожи и шерифът също трябва да

разбере какво се е случило. Може би адвокат Бърнс ще успее да оправи нещата и да си върнеш собствеността. Освен това, сигурно ще трябва да остана няколко дни, когато задържим Дилън. Ще има въпроси, на които трябва да се отговори, преди шерифът да ми предаде парите. Познаваме се отдавна с шериф Смит, той е добър човек, но Дилън толкова пъти ми се е изплъзвал в миналото, че вече не разчитам на никого освен на себе си, за да го заловя.

— Значи трябва да замина утре сутрин — повтори Ариел с безизразен глас.

— Ще дойда само един-два дни след тебе — обеща Джес.

— Ами ако те... ранят или нещо по-лошо? В колибата има трима въоръжени мъже и жена, която е не по-малко способна да извърши престъпление.

— Шерифът обеща поне трима мъже освен мене и него. Дилън и бандата му нямат шанс против петима ни. Виж, скъпа, свикнал съм да се грижа за себе си; правя го от години.

— Ами ако избягат? Ако някак успеят да преминат границата?

— Това няма да се случи, но ако стане така, обещавам, че няма да ги последвам. Ще намеря пари да платим ранчото на Уолтърс. Имам спестявания, може би недостатъчно, но всичко е твое.

На върха на езика ѝ беше да каже на Джес за бебето, но след като помисли добре, тя реши, че сега моментът не е подходящ. Не искаше умът му да се занимава с мисли, които може да го разсеят. Той беше упорит и инатлив като муле, но тя разбираше нуждата му веднъж завинаги да сложи край на кариерата на Дилън като убиец и разбойник. Ако Джес дойдеше с нея в Уейко заради бебето, можеше да съжалява до края на живота си. И да я обвинява, че му е наложила решението.

Вместо това тя каза думи, които му прозвучаха като неизречена благословия.

— Люби ме, отново, Джес, люби ме с цялата ярост на сърцето си. Трябва да ми стигне, докато те видя отново. Побързай, любов моя, защото изгарям от нетърпение да стана твоя съпруга.

Светът беше още сив, със слаба розова зора на изток, когато Джес се събуди. Имаше още много време, преди да настани Ариел в дилижанса, затова я остави да спи. Докато тя дишаше равномерно, той събра нещата си — не бяха особено много — и ги напъха в дисагите.

После седна на ръба на леглото и се загледа в Ариел, мислейки колко щастлив е, че такава жена като нея го обича. Страхуваше се да осъзнае колко близо беше до това, да се ожени за Ели Лу Додж, повърхностна празноглавка, която не би могла да го задоволи дори и наполовина, колкото Ариел. Ариел беше дребна, но имаше повече от всичко, притежавано от нормалните жени, включително ум, красота и безстрашен дух. Щяха да създадат великолепни деца, помисли той, вече представяйки си тъмнокоси херувимчета със зелени очи.

Ариел се размърда и отвори очи.

— Откога ме гледаш така?

— Отскоро. Мога да седя цяла вечност да те гледам.

— Джес, не трябва да ходиш с шерифа. Можем да се върнем заедно в Уейко.

— Не е лесно, скъпа. Снощи ти обясних всичко.

— Знам. Кога трябва да тръгваш?

— Ще се присъединя към хората на шерифа веднага щом те кача на дилижанса.

— Значи имаме още няколко часа.

Гласът ѝ беше нисък и съблазнителен, тя предизвикателно отметна одеялото и протегна ръце. Тялото ѝ беше порозовяло и топло от съня; Джес не можа да се въздържа да не посегне, за да погали гърдите ѝ.

— Да не се опитваш да промениш намеренията ми?

— Щях, ако можех, но разбирам, че няма да има полза — каза Ариел. — Просто исках да ме любиш отново, преди да заминеш.

— И аз това искам, но мислех, че си много уморена от снощи.

Вместо отговор тя притегли главата му и го целуна. Не след дълго телата им се впиха едно в друго и се възнесоха към върховете на насладата.

След три часа Ариел вече седеше в дилижанса за Уейко с четирима други пътници.

— Ще дойда само няколко дни след тебе, скъпа — обеща Джес, махайки ѝ за сбогом.

— Внимавай — извика в отговор Ариел. — Моля те, внимавай.

Шерифът и хората му вече го чакаха, когато Джес пристигна пред затвора.

— Всичко е готово, Джес, да тръгваме.

— И аз съм готов, Тед.

Шериф Тед Смит и Джес се познаваха отдавна, защото някога Джес беше щатски шериф във форт Уърт. Харесваха се и се уважаваха един друг и когато Джес стана ловец на глави, Смит му беше помагал да получава наградите за разбойниците, които му беше довеждал.

Препуснаха в бърз ход. Бяха петима: Смит, помощникът му, двама други мъже, набързо произведени в помощници, и Джес. Отминаха мястото, където Джес беше срещнал и убил Мик Гарнър. На връщане щяха да вземат трупа и да го откарат в града. Бяха на половин миля от скривалището, когато Джес даде знак да спрат.

— Оттук нататък тръгваме пеша — каза той. — Вържете конете и проверете оръжията. Единственият начин Дилън да избяга сега ще е, ако аз съм мъртъв.

Джес тръгна по пътеката и четиримата го последваха, като се снишиха, щом приближиха колибата. Смит изпрати един към задната стена и след малко той докладва, че всичките четири коня са вързани зад колибата. Тези думи прозвучаха като музика за ухото на Джес. Той се тревожеше да не би Дилън и бандитите да са решили да напуснат скривалището си през нощта или рано тази сутрин. Дори да го бяха направили, потерята щеше да ги хване, но той се почувства много по-добре, когато разбра, че четиримата все още седят сврени вътре в колибата.

Ариел беше причината преследвачите да не потеглят още с първите утринни лъчи. Джес беше отказал да тръгне, преди собственолично да я настани в дилижанса. Ариел имаше склонност да прави каквото си знае и да се забърква във всякакъв род неприятности, затова, преди да се съсредоточи върху залавянето на Дилън, той искаше да се увери, че тя е в пълна безопасност на път към втория си баща в Уейко. Шерифът се беше съгласил да отложи тръгването на потерята, за да задоволи Джес.

Джес и шерифът тъкмо разискваха как най-успешно да щурмуват колибата, когато вратата се отвори и навън излезе Ганди. Той отиде направо към задната страна на колибата и започна да оседлава конете.

— Готвят се да тръгват — прошепна Джес. — Това е Ганди, най-гадното копеле, което някога съм срещал.

— Ако нахлуем сега, ще ги изненадаме — каза Смит, внимателно преценявайки ситуацията.

Вдигна ръка, за да даде сигнал, но я свали, когато на вратата се показа Пекос Пит. Той също отиде отзад, вероятно за да помогне на Ганди.

— Още по-добре — засмя се тихо Джес. — Прати хората си отзад да се погрижат за Ганди и Пекос. Ние с тебе ще влезем вътре и ще хванем Дилън и Тили.

Смит прошепна нарежданията си на помощника и мъжът се плъзна тихо назад, за да ги предаде на останалите двама.

— Никаква стрелба, освен ако не се наложи — предупреди го Смит. — Знам колко много искаш да хванеш Дилън, но освен ако не окаже съпротива, го искам жив, за да го пратя на съд. И Тили. Много-много не ми се ще да стрелям по жена.

— Не ми пука как ще го вкарам вътре — процеди през зъби Джес. — Просто искам да си плати за престъпленията.

Те се приближиха полека към колибата и взеха на бегом последните няколко фута през открития двор, където нямаше нито дървета, нито храсти, зад които да се прикрият. Джес застана от едната страна на вратата, шерифът — от другата. По сигнала на Смит двамата бутнаха вратата и нахлуха вътре.

— Горе ръцете, Дилън! Предай се, нямаш шанс — извика Джес.

— Какво, по дяволите! — Дилън се извърна, със зяпнала уста, с окръглени в потрес очи. — Как дойдохте? — После видя Джес и веднага го разпозна като мъжа, когото мислеше за Мик Гарнър. — Ти! Колко та платиха да ги докараш дотука?

— Николко, Дилън. Преследвам те от две години — изсъска Джес.

Изведнъж очите на разбойника се присвиха и невярващо изражение се изписа на лицето му.

— Не си Мик Гарнър.

— Дяволски си прав, не съм. Аз съм Джес Уайлдър. Това име говори ли ти нещо?

— Защо, трябва ли?

На Джес му се дощя да сграбчи мъжа за врата и га стисне така, че и последният дъх да напусне тялото му.

— Ти уби брат ми в един банков обир преди две години във форт Уърт.

— Затова ли ме преследваш?

— Не е ли достатъчна причина? Отне ми единствения роднина, който имах. Беше млад, целият живот беше пред него. Докато ти не го отне с един изстрел.

По време на този разговор нито Смит, нито Джес обръщаха достатъчно внимание на Тили, освен да забележат, че е седнала на единия одър и рови в торбите. В момента тя не представляваше заплаха и те не бяха подготвени, когато тя изведнъж измъкна пистолет от едната торба.

— Барт!

Подхвърли му го и той сръчно го улови, като в същия миг се извъртя и стреля.

В следния миг адът се отприщи. Тили измъкна още един пистолет и се присъедини към мелето. Джес изохка и се завъртя, когато един куршум прониза рамото му. След като престрелката свърши, Барт Дилън остана да лежи мъртъв, а Тили беше леко ранена. След броени минути останалите членове на потерята нахлуха вътре, след като бяха пленили Ганди и Пекос без нито един изстрел.

— Джес, добре ли си? — запита Тед, като коленичи, за да го прегледа.

— Бил съм и по-добре — отвърна Джес с болезнена гримаса, — но ще оживея. Какво става с Дилън?

— Мъртъв е. Тили е ранена, но не е сериозно. Ганди и Пекос са вързани отвън. Можеш ли да яздиш? Ще те върнем моментално в Сан Антонио и доктор Хадли ще се погрижи за тебе.

Мръщейки лице от болка, Джес се облегна на Смит и излезе, накуцвайки, от колибата. Конете вече бяха доведени и той някак изстиска от себе си адреналина, необходим, за да се качи на гърба на Боец. Да остане в съзнание беше най-трудното, което някога беше правил.

21

Ариел слезе от дилижанса след четири дни пътуване. Беше изтощена; дрехите и кожата ѝ бяха покрити с тънък слой мръсотия и нямаше търпение да се напъха в една разкошна гореща вана. В Уейко беше много по-студено, отколкото в Сан Антонио, и тя се уви плътно в наметката си. Със съжаление осъзна, че не може да се върне в ранчото — във всеки случай още не, затова се регистрира в хотела, използвайки парите, които Джес ѝ беше дал, преди да я качи на дилижанса. Служителят я изгледа особено, очите му едва не изскочиха от орбитите. Сърбяха го краката чак по-скоро да изтича при шерифа и да му каже кой се е появил в града. Трябваше да ѝ се признае, Тили Каулс проявяваше нечувано нахалство!

След като се наслади на така желаната баня, Ариел се приготви да отиде при шерифа и да му обясни какво се е случило. Джес твърдо настояваше тя да оправи бъркотията веднъж завинаги. След това трябваше да намери втория си баща и да се изправи срещу гнева му. Добре си представяше какво изпитва Том Брейди, задето е принуден да дойде чак в Тексас, за да отведе у дома непокорната си доведена дъщеря. Щеше да се разгневи още повече, когато научи, че тя няма намерение да се връща с него. Ариел тъкмо беше облякла наметката си, когато едно почукване на вратата я стресна. Тя отвори веднага. Беше шерифът.

— Не повярвах, когато служителят от хотела ми каза, че Тили Каулс се е върнала в града — каза той вместо поздрав. — Има награда за арестуването ви, затова предлагам да дойдете доброволно с мене.

Ариел въздъхна уморено. Отново се започваше. Само че този път тя щеше да разнищи цялата работа докрай.

— Аз съм Ариел Лийланд. Бях отвлечена от Барт Дилън и той ме отведе в Сан Антонио. Джес Уайлдър ме намери и ме изпрати веднага тук, за да ви обясня положението. Той ще дойде по-късно, когато Дилън и бандата му бъдат заловени. Истинската Тили е с Дилън; тя пристигна в скривалището му с моите пари и тези на Кърк Уолтърс.

— Това е невероятна история — каза шерифът, невярващо поклащайки глава. — Но ми се струва, че доста скоро ще разберем цялата истина. Вашият посетител от Сейнт Луи пристигна. Пратих му съобщение да дойде тук; той ще оправи тази работа.

— Том е тук? Слава богу. Макар да знам, че има намерение да ме отведе обратно в Сейнт Луи, много ще се радвам да го видя. Достатъчно дълго живях в този кошмар.

— Том? — повтори шерифът, като огледа Ариел с присвити очи. — Името, което ми каза мъжът, е...

— Дойдох веднага щом получих съобщението ви, шерифе. Той стоеше на вратата с вид на изискан джентълмен. И то много ядосан. Пясъчноцветните му вежди образуваха непрекъсната линия на челото, тясното му лице беше издължено в неодобрителна гримаса, когато хвърли студен поглед към Ариел. Сините му очи, обикновено много светли, бяха потъмнели неодобрително. Обичайното спокойствие го беше напуснало и тесните му рамене потрепераха от едва потискан гняв.

— Време е да се връщаш. Няма да повярваш колко неприятности преживях заради тебе. Как можа да се забъркаш в тези каша, Ариел, не мога да го проумея. Родителите ти едва не умряха заради последното ти приключение.

Ариел зяпна. Не можеше да направи нищо, освен безмълвно да гледа разгневения мъж. И за момент не й беше хрумвало, че майка й Том могат да изпратят Дентън Добс да я върне обратно.

— Дентън, къде е Том?

Прозвуча глупаво, но само това й дойде на ума.

— Той нямаше възможност да дойде. А знаеш, че майка ти не може да понася Тексас. Тя ме помоли като твой годеник да дойда в това забравено от бога място и да те отведа у дома, където ти е мястото. След като пристигнах, вече добре разбирам омразата й. Това е непоносимо място.

— Мой годеник ли? Дентън, аз...

— Чакайте малко. Познавате ли тази жена? — запита шерифът, хвърляйки студен поглед към пришълеца.

— Разбира се. Това е моята годеница, Ариел Лийланд. А вие за коя я мислите?

— Е, добре — избъбри шерифът. — Откъде, по дяволите, можех да знам коя е Ариел Лийланд и коя е Тили Каулс? Другата жена имаше напълно редовни документи.

— Казах ви истината — простреля го Ариел с поглед, — но вие не пожелахте да ми повярвате.

— Съжалявам, госпожице Лийланд — извини се шерифът с плаха усмивка.

— Не можеш да си представиш колко се разстроих, когато пристигнах и ми казаха, че си заминала — продължи все така гневно Добс. — Никак не ми се искаше да разочаровам родителите ти, затова останах, за да разбера дали ще се върнеш. Причиних си много неприятности заради тебе, Ариел, а горките ти родители не са на себе си от тревога.

— Бях отвлечена, Дентън — обясни Ариел, започнала вече да се ядосва.

Този човек беше невъзможен. Като го видя отново, си припомни всички причини, поради които беше отхвърлила предложението му.

— Отвлечена! Колко ужасно! На... нараниха ли те? Как избяга? На майка ти това няма да й хареса, наистина.

— Много дълга история, но тук на вратата не е най-подходящото място за разговори. Искам да си отида у дома, в ранчото. Там ще та разкажа всичко.

— Но ти вече не притежаваш ранчото — напомни ѝ Дентън.

— Никога не съм го продавала. Тили го продаде.

— Как стои тази работа, шерифе? — запита Дентън, обръщайки се към човека на закона. — Кой е собственик на ранчото „Лийланд“?

— Нямам нуждата квалификация, за да отговоря на този въпрос — каза шерифът. — Съдията ще трябва да гледа делото и да реши.

— Съдията — повтори раздражено Ариел. — Близко е до разума, че щом като не съм продавала ранчото, то още ми принадлежи.

— Мисля, че ще е най-добре да дойдете в канцеларията ми, госпожице Лийланд, и да ми разкажете какво точно се случи. Джес Уайлдър намери ли ви? Той дойде при мене и настоя да събера хора да ви издирвам.

— Да, слава богу, Джес Уайлдър ми повярва.

— Кой е Джес Уайлдър? — запита Дентън и веждите му излетяха нагоре.

— Един... приятел — отговори Ариел. — Известно време беше мой управител. Той проследи Дилън, мъжа, който ме отвлеche, до Сан Антонио и ме спаси.

— Бих казал, че е нещо повече от добър приятел, за да те намери чак в Сан Антонио.

Гласът на Дентън беше безусловно хладен, сините му очи пронизваха Ариел.

— Можете да си изясните това по-късно — намеси се шерифът. — Всичко, което искам да знам, са фактите. Да тръгваме ли? Канцеларията ми е наблизно.

Ариел нямаше избор освен да придружи двамата мъже до канцеларията на шерифа. Когато я настаниха да седне пред бюрото, шерифът я помоли да започне. Тя разказа как е била лишена от всичките си ценности, за инцидента с дилижанса, как са я взели за Тили Каулс, когато била намерена с оковани ръце. Той зададе няколко уточняващи въпроса, на които тя отговори, преди да продължи с разказа за събитията от последните няколко седмици.

— Това е смайваща история, госпожице Лийланд — изрече бавно шерифът. — И казвате, че Джес Уайлдър и шериф Смит преследват Дилън?

— Не само е смайваща, но и доста невероятна. Не че поставям под въпрос разума ти, скъпа — намеси се Дентън, — но напълно одобрявам решението на майка ти да не ти позволи да заминеш за Тексас. Колко жалко, че не послуша увещанията ѝ. Винаги си била упорита и своеволна. Когато се оженим, се надявам да се смириш и да водиш живот за пример. В банката ме очаква голямо бъдеще и ще ми трябва съпруга, която да ме подкрепя и да ми се подчинява във всичко. Ариел едва не се изсмя на глас.

— Намери си някоя друга, Дентън. Не съм способна на нито едно от тези неща. Казах ти още отдавна, че не искам да се омъжвам за тебе.

— Родителите ти казват друго. Точно сега се готвят да оповестят годежа ни. Когато пристигнем в Сейнт Луи, всичко вече ще е подготвено.

Ариел ядосано изскърца със зъби. Какво беше нужно, за да накара този мъж да се откаже? Тя реши да не му обръща внимание.

— Мога ли да се прибера у дома си, шерифе? Розали в ранчото ли е?

Шерифът се почеса по главата, ужасно притеснен.

— Ами... не знам. Казвате, че Уайлдър ще донесе парите на Уолтърс, нали така? — Ариел кимна. — На Уолтърс това няма да му хареса, но докато съдът не вземе решение какво да се прави, струва ми се, че няма нищо нередно да се приберете в ранчото.

— Ариел...

— Не искам да чувам нищо повече, Дентън. Отивам си у дома.

— Идвам с тебе — изрече непоколебимо Дентън. — Страх ме е, че ако те изпусна от поглед, пак ще изчезнеш. Освен това, не мисля, че ще останем дълго в града. Ще те отведе обратно в Сейнт Луи само след няколко дни.

— Никъде не отивам.

— Надявах се това да не бъде необходимо, Ариел. Надявах се да дойдеш по своя воля с мене.

— За какво говориш?

— Имам съдебна заповед, която майка ти ми даде в Сейнт Луи, за да те върна. Още си непълнолетна и тя има правото да изисква твоето завръщане. Заповедта ми дава право и да действам като твой попечител. Мога да направя всичко, каквото е необходимо, за да те върна в Сейнт Луи.

Той подаде документа на шерифа с триумфално изражение на лицето.

— Изглежда законно и задължаващо — каза шерифът и го подаде на Ариел.

— Не мога да повярвам! Никога не ми е идвало на ум, че майка ми ще стигне чак дотам!

— Тя те обича, Ариел, и мисли само за твоето бъдеще!

— Моето бъдеще е в Тексас с... с моите приятели — завърши тя с безпомощен тон. Ако сега вкараше Джес в картината, това само щеше да усложни нещата.

— Ще те отведе обратно, дори да трябва да те вържа и да те натоваря насила на дилижанса — отвърна сухо Дентън. — Не съм бил целия този път само за да се върна с празни ръце.

— Може ли да го направи? — обърна се Ариел към шерифа.

— Май може. Документът му дава законно право да постъпи с вас както желае.

Дентън намигна, сякаш за да й каже *Нали ти казвах?!*

Ариел пламна в потиснат вътрешен гняв, решена да не отива никъде с Дентън Добс, освен в ранчото, където смяташе да остане до идването на Джес.

— Ако мислиш да ме придружиш до ранчото, предлагам да тръгваме. Трябва само са си събера нещата, да пратя телеграма и сме готови.

— Ще те взема след един час — каза натъртено Дентън. — Но ако си мислиш да пращаш телеграма на майка си, по-добре недей. Нищо не може да промени намерението й.

— Ще отида при Уолтърс да му обясня положението — каза шерифът. — Розали още е в ранчото, въпреки. Уолтърс я остави да живее там, докато даде къщата под наем.

— Колко великодушно от негова страна — изрече сухо Ариел.

След час Дентън пристигна в хотела с наета каручка. Ариел го чакаше на широката веранда с изглед към улицата. Единствената й чанта се присъедини към трите чанти на Дентън в задната част на каручката и след едно потегляне с доста сътресения, дължащи се на неумението му да борави с юздите, те тръгнаха да излизат от града. Дентън като че ли знаеше точно накъде да поеме.

— Откъде знаеш пътя? — полюбопитства Ариел.

— Имах много време да огледам имението, след като пристигнах — обясни той.

— Тогава знаеш какво прекрасно място е — възкликна ентусиазирана Ариел.

— Не е съвсем зле — съгласи се неохотно той. — Но едва ли е това, което бих нарекъл процъфтяващо начинание.

— Татко се справяше много добре с фермерството. Има пари в банката, които го доказват.

— Имаше пари в банката — поправи я той. — Явно си твърде млада и неопитна, за да се справяш сама с тези неща, защото ти откраднаха хиляди долари. Говорих няколко пъти с Джейсън Бърнс и той е съгласен с мене.

— Как можеш така да ме осъждаш, когато нищо от случилото се не беше моя грешка? — избухна тя яростно.

— Грешиш, Ариел, всичко, което се случи, беше именно твоя грешка. Да напуснеш Сейнт Луи без позволението на родителите си — това го направи твоя грешка. Баща ти безотговорно ти остави ранчото

си. А в завещанието си трябваше да напише собствеността да бъде продадена и парите да бъдат внесени във фонд за твоя бъдещ съпруг, който да се разпорежда с тях както намери за добре. Или майка ти да действа вместо тебе и да се разпореди както тя сметне за най-подходящо. Жалко, че се наложи да се стигне до съдебна заповед, за да се направи това, което баща ти пропусна да направи.

— Не смей да подценяваш разума на баща ми! — обърна се Ариел гневно към него. — Той знаеше какво прави. Ранчото е мое и смятам да си го задържа.

— Ще видим.

Тя замълча, отказвайки да продължи този неприятен разговор. Когато влязоха в двора, той ѝ се стори запуснат. Тя се огледа наоколо, надявайки се да види поне някого от работниците, но мястото изглеждаше запуснато, сякаш тук вече не живееше никой. Запита се дали Розали е решила да си тръгне и как ще може да я открие. Но тревогите ѝ се оказаха напразни, защото Розали изхвъркна от предната врата.

— Ариел! Слава на Бога, че си жива и здрава! Всеки ден се молах на Дева Мария да се върнеш цяла и невредима! — Погледна за миг към Дентън и веднага отмести очи. — Къде е сеньор Джес?

Ариел се изчерви, а Дентън издаде странен звук някъде издълбоко от гърлото си.

— Джес ще се върне след един-два дена — отвърна Ариел.

— Влизайте, влизайте. Ще ви донеса нещо топло за пиене.

Денят беше захладнял и Ариел трябваше да признае, че е измръзнала до кости.

Когато Дентън влезе заедно с Ариел, Розали се намръщи, но не каза нищо. Вече се беше запознала с този човек и нямаше особено високо мнение за него. Предполагаше, че е почтен, но решително не беше мъжът за Ариел. Беше шокирана, когато научи, че не е нейният втори баща, а мъж, който претендираше да е предполагаемият ѝ бъдещ съпруг. Розали сметна това за твърде малко вероятно, защото знаеше за любовната история между Ариел и Джес и очакваше те да се оженят един ден и да се установят да живеят в ранчото.

— Сам ще се погрижа.

— Има ли някой да внесе багажите ни вътре? — запита Дентън с високомерен тон, от който зъбите на Ариел едва не изскърцаха.

— Никой, сеньор, работниците напуснаха скоро след като сеньор Уолтърс взе ранчото.

В мига, когато излезе от стаята, Розали запитва:

— Вярно ли е, Ариел? Този мъж твоят бъдещ съпруг ли е?

Ариел въздъхна уморено.

— Не, Розали, не смятам да се омъжвам за Дентън, независимо че майка ми и Том планират точно това. Знаеш какви са чувствата ми към Джес.

— Да — усмихна се Розали. — Сеньор Джес е истински мъж. Знаех, че ще те намери.

Точно тогава Дентън се върна.

— Ще ти разкажа всичко, когато останем сами — прошепна Ариел.

Розали излезе, за да направи кафето, което беше обещала, хвърляйки заговорнически поглед към Ариел от прага на вратата. Дентън остави чантите на пода и отиде в дневната при Ариел.

— Не исках да говоря за лични неща повече, отколкото беше необходимо, в присъствието на шерифа, Ариел, но има някои неща, за които трябва да поговорим.

— Казах ти всичко, което имах да ти казвам, Дентън.

Напрежението в погледа му я накара да почувства някакво стягане в стомаха.

— Тогава защо имам чувството, че оставяш нещо недоизказано?

— Въобразяваш си, Дентън — настоя Ариел, отказвайки да срещне погледа му.

— Аз съм твой приятел, както и на родителите ти, скъпа, и искам да помогна по всякакъв начин. Няма значение какво са ти направили онези разбойници, аз ще те разбера и никога няма да те изоставя. Винаги има достатъчно клюки по твой адрес сред приятелите на семейството ти. Младите жени не напускат ей така домовете си, за да правят каквото им скимне, както ти постъпи. Наслушали сме се на какво ли не за Тексас. Представи си как се почувствахме, когато разбрахме, че си се замесила с някакви разбойници и са те взели за престъпничка.

— Сега това е вече минало. Добре съм, нищо ми няма. Не чу ли, Дентън? Дилън не ме е докоснал, нито пък някой от хората му.

— Щом казваш така, скъпа — изрече Дентън, без изобщо да е убеден. — Ами този Джес Уайлдър? Защо ще смята, че е длъжен да те спасява? Има ли нещо между вас двамата, за което трябва да знам?

— Господи, Дентън, престани да ме дразниш! Джес Уайлдър е приятел. Един от малкото, които имам тук. Джес Уайлдър тръгна да ме търси, защото се чувстваше виновен, че ме е объркал с Тили Каулс. Когато се запознаеш с него, ще видиш.

— Съмнявам се — отвърна намусено Дентън. — Кърк Уоилис каза, че бил груб и опасен, и нямал пукната пара. Дори намекна, че Уайлдър е стрелец, който печели парите си, като събира награди за престъпници, търсени от закона.

— Джес е ловец на глави, но има основателна причина да прави това. Той е бивш щатски шериф и е станал ловец на глави, за да залови мъжа, който е убил брат му в един банков обир. Може би е вярно, че не е богат, но затова пък е почтен.

— Сигурно ти му вярваш достатъчно и смяташ, че ще ти върне парите, но аз не. Сега е на път за Мексико с парите от твоята банкова сметка. Да не говорим за значителната сума, която Уолтърс плати за ранчото.

— Нямах да кажеш това, ако познаваше Джес — отвърна гневно Ариел. — Всеки би искал да има приятел като него.

— Виждам, че не искам да послушаш гласа на разума — въздъхна отегчено Дентън.

Внезапно Ариел се изправи.

— Изморена съм, Дентън. Отивам си в стаята да си почина. Казах всичко, каквото имах да казвам по този въпрос. Розали ще ти покаже твоята стая. Съжалявам, но тази вечер няма да слеза за вечеря. Чувствам, че всеки момент ще ме заболи глава.

Дентън Добс, винаги джентълмен, се изправи, когато Ариел излезе от стаята. Учивостта бе набивана в главата му още от детска възраст, но всъщност не беше глупак. Може би някои го смятаха за безличен и дори тъп, но той разбираше кога някой казва истината. А Ариел със сигурност не му беше разказала всичко докрай. Не че имаше кой знае какво значение. Той беше готов да се ожени за нея, независимо какво се е случило. Не само беше искрено привързан към нея, но и вторият ѝ баща беше сериозен фактор в местното общество в Сейнт Луи. Познаваше когото трябва и беше обещал на Дентън, че

жертвата, която прави, оженвайки се за опетнената му от скандала дъщеря, няма да остане невъзнаградена. Том Брейди притежаваше банката, в която работеше Дентън Добс. Какво друго можеше да се каже?

И Уила, и Том Брейди бяха изискани хора, които обичаха Ариел и искаха да осигурят бъдещето ѝ. Особено като се вземе предвид последното ѝ фиаско. Тя винаги се беше държала своеволно, но никога не беше предизвиквана толкова много клюки, както когато напусна дома си сама и без никаква закрила. Всички знаеха какво представлява Тексас. Дентън разбра, че поема риск, женейки се за Ариел, но твърдо вярваше, че бракът и децата ще я накарат да се смири и да започне да води живот на почтена домакиня. Когато няколко деца се хванеха за полите ѝ, щеше да забрави за ранчото „Лийланд“. Освен това, Том Брейди беше намекнал, че парите от продажбата на ранчото ще увеличат и без това вече внушителната зестра на доведената му дъщеря.

Дентън се беше съгласил да замине за Тексас заради Ариел още преди семейство Брейди да бяха получили телеграмата за пристигането на самозванката. Беше научил за объркващата ситуация още със слизането си от дилижанса в Уейко и се беше свързал с Джейсън Бърнс, за да съобщи, че е пристигнал и да уреди продажбата на ранчото. Не можа да повярва, че Ариел отново е изчезнала, и ужасно много се ядоса. Много се чудеше какво да прави и накрая реши да остане още малко, в случай, че тя размисли и се върне. Това беше уместна постъпка. Но смайващата история, която чу от устата ѝ, звучеше по-скоро като измислица, отколкото като действителност — нещо, което би могъл да прочете в някой евтин булеварден роман. Сега, когато тя се беше върнала, възнамеряваше да изпълни желанието на семейство Брейди относно блудната им дъщеря. Съдебната заповед, с която разполагаше, осигуряваше нейното подчинение.

Когато Розали ѝ донесе да хапне нещо в усамотението на стаята ѝ, Ариел ѝ разказа всичко, което се беше случило.

— Моля се Джес и хората на шерифа да са заловили Дилън, Тили и останалите, и да се върнат живи и здрави. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ и тя я изтри с опакото на дланта си. — Толкова се страхувам за него. Ами ако е ранен или...

— Нищо няма да се случи със сеньор Джес — каза успокояващо Розали. — Той може да се грижи за себе си.

— Точно това каза и той. — Ариел се усмихна едва-едва, представяйки си скорошната им среща. — Толкова го обичам. Ще се оженим, когато се върне.

— Тогава по-добре да побърза — каза троснато Розали. — иначе сеньор Добс ще те отведе у дома при майка ти. Трудно ми е да повярвам, че ще се съгласиш да се омъжиш за мъж като сеньор Добс.

— Дентън не е чак толкова лош, Розали, но никога не съм давала съгласието си да се омъжа за него. Мама и Том искаха това. Мислят, че ми е необходимо стабилизиращото влияние на един съпруг. Ако татко беше жив, нямаше да позволи да ме карат насила да се омъжвам за човек, когото не обичам. Но когато той умря, загубих единствената си опора в това отношение. Знам, че мама и Том ме обичат, но те не знаят кое е най-доброто за мене. Само аз знам кое ще ме направи щастлива.

На Дентън му се наложи тази вечер да се храни сам, недоволствайки от всичко — от пикантността на ястията до липсата на удобства в къщата. Почука на вратата на Ариел, преди да се оттегли, за да ѝ пожелае лека нощ, но не получи отговор. Надяваше се тя да не се цупи по този начин през целия път до Сейнт Луи. Щеше да бъде ужасно неприятна компания.

На следващия ден Ариел имаше посетител. Пристигна Кърк Уолтърс, по-сърдит, отколкото някога го беше виждала. Труди беше с него, без съмнение, за да го подкрепя.

— Няма да се отървеш така, Ариел — заяви той. Гласът му трепереше от разочарование и отвращение заради начина, по който се бяха обърнали нещата. — Шерифът дойде вчера и ми разказа всичко. Наистина умееш да объркваш всичко.

— Защо просто не можа да изчезнеш? Защо трябваше да излезеш истинската Ариел Лийланд? — Това дойде от Труди, която не беше простила на Ариел, задето беше обсебила вниманието на Джес Уайлдър, докато нищо, което тя правеше, не беше в състояние да омае красивия каубой. — Намирам цялата тази бъркотия за странна и смущаваща.

— Както и аз, госпожице Уолтърс — подкрепи я Дентън. — Но повярвайте ми, когато ви казвам, че това е истинската Ариел Лийланд... моята годеница.

Очите на Трудите се окръглиха.

— Вие и Ариел ще се жените?

— Не! — отрече яростно Ариел, изпращайки унищожителен поглед към Дентън.

— Да — обори я Дентън. Гласът му прозвуча твърдо.

— Мислех, че Уайлдър е тръгнал да търси Ариел, когато шерифът отказа да събере група — каза Уолтърс, спомняйки си колко близки бяха Ариел и Джес.

— Да, но, както виждате, Уайлдър не е тук. Аз съм тук и ще решавам кое е най-доброто за бъдещата ми съпруга.

Ариел изскърца със зъби в безсилен гняв. Дентън говореше така, сякаш тя нямаше разум да отсъжда сама за себе си.

— Способна съм да вземам собствените си решения, Дентън.

— Събитията от последните няколко месеца показват, че не си способна да управляваш собствените си работи. Мисля за твоето благополучие, скъпа.

Трудите се усмихна възторжено.

— Ами Джес Уайлдър? Къде е сега?

— Имаше работа в Уейко — разкри Ариел пред триумфиращата жена. — Очаквам го да се върне след един-два дни. С парите на Кърк, бих могла да добавя. И с парите, които Тили Каулс открадна от моята банкова сметка.

— Ако вярваш в това, значи си по-наивна, отколкото те мислех — навъси се презрително Кърк. — Мъж като Джес Уайлдър вероятно никога през живота си не е виждал толкова много пари. Страхувам се, че повече няма да го видим. Купих това ранчо напълно добросъвестно и нямам намерение да се откажа от него заради тебе или заради когото и да било.

— Може би няма да има нужда — намеси се Дентън. — Ариел и аз ще заминем от Уейко след един-два дни. Независимо какво ще реши съдията за ранчото, тя вече не се интересува от него.

— Чакай малко...

— Ако този Уайлдър се появи с парите, Бърнс може да ни ги прати и ранчото автоматично е ваше — продължи Дентън, пренебрегвайки възмутеното ахване на Ариел.

— Какво ще стане, ако не се появи? — запита Уолтърс, не можейки да повярва на страхотния си късмет.

— Ще уредим нещо. Ще оставя подробностите на Джейсън Бърнс, когато съдът се произнесе по въпроса. Със сигурност нещата ще потръгнат, ако Уайлдър се върне с парите, така че сделката да може да стане законно този път, но ако не се появи, което смятам, че е вероятното, законният настойник на Ариел без съмнение ще постъпи почтено с вас.

— Прекрасно, прекрасно — каза въодушевено Уолтърс. — Цялата тази работа се проточи твърде много. Да предполагам ли, че говорите от името на настойника на Ариел?

— Те ще потвърдят всички мои думи — увери ги Дентън.

— Тогава ви пожелавам приятно пътуване до Сейнт Луи — каза Уолтърс, изпращайки триумфиращ поглед към Ариел. — Сигурен съм, че няма да е скучно.

Ариел изчака вратата да се затвори зад Кърк и Труди, преди да се нахвърли върху Дентън с цялата ярост на разбесняла се дива котка.

— Как смееш! Нямах право да говориш вместо мене. Не съм твоя собственост. Ничия собственост не съм. Имам свой ум и воля и ще правя точно каквото ми се прииска!

— Законът е на моя страна, Ариел — Очите му се присвиха във внезапно вдъхновение. — Може би трябва да се ожения за тебе, преди да напуснем Уейко. Знам, че майка ти планираше голяма сватба, но съм сигурен, че ще разбере необходимостта да избързаме. По-късно можем да организираме голяма церемония след скромната сватба.

— Никога няма да ме накараш да се съглася на това.

— Съдебната заповед, с която разполагам, е доста убедителна. Сигурен съм, че мога да убедя мировия съдия да заобиколи обичайната процедура и да ни ожени без твоето съгласие, след като му обясня ситуацията. Така че, скъпа моя, кое предпочиташ? Сватба, за която винаги си мечтала, или кратка церемония пред мировия съдия с непознати като свидетели?

Ариел се почувства хваната като в капан. Не беше сигурна дали Дентън може да направи това, с което я заплашваше, но знаеше, че той е упорит и решителен и рядко се отказва да направи това, което си е наумил. Явно майка ѝ и Том му вярваха безусловно и биха подкрепили всякакво насилие над волята ѝ, упражнено от него, за да я доведе обратно в Сейнт Луи. Законът в Тексас беше строг и мировият съдия сигурно щеше много да се изплаши от Дентън и ужасната му съдебна

заповед. Какво щеше да направи Джес, когато се върнеше и откриеше, че тя е заминала?

Мисълта за Джес внесе известно спокойствие в растящата паника в ума ѝ. Джес нямаше да остави Дентън да я отведе; беше много просто. Само трябваше да изчака, докато той дойде и постави Дентън на мястото му.

Когато Ариел не издаде и звук, за да каже какво предпочита, Дентън взе решението вместо нея.

— Ще отида в града днес по-късно и ще говоря с шерифа, Джейсън Бърнс и мировия съдия. Ще се оженим утре и ще заминем в Сейнт Луи със следващия дилижанс.

Смятайки, че е уредил нещата и ги е вързал в кърпа, той със самодоволен вид се накани да излезе.

— Дентън, почакай!

Той спря и се намръщи. Не обичаше решенията му да се подлагат на съмнение.

— Не можеш да го направиш.

— Разбира се, че мога. Това е най-доброто за всички. Ще се разбираме прекрасно, когато се научиш, че не можеш да постъпваш както ти хрумне.

Умът на Ариел заработи трескаво. Не можеше да се омъжи за Дентън Добс. Обичаше Джес Уайлдър. Носеше неговото дете. Но не искаше да разкрива такива лични неща пред този човек. Ако кажеше на някого, това щеше да е само майка ѝ. Щом Уила Брейди разбереше, Ариел усещаше, че майка ѝ вече нямаше да настоява тя да се омъжи за човек, когото не обича. Но преди да прибегне до такива крайни мерки, трябваше да даде време на Джес да стигне до Уейко. Според пресмятанията ѝ той трябваше да пристигне всеки момент. Можеше да язди много по-бързо от дилижанса, с който беше пътувала тя, и нямаше да се забави много. По някакъв начин трябваше да забави Дентън с още няколко дни.

— Не... не искам да се женя пред мировия съдия — каза хитро Ариел. — Мама ще бъде много разочарована, ако не организира голямата венчавка, която планираше. Ще се съглася да се върна с тебе в Сейнт Луи, ако ти се съгласиш да изчакаш една седмица, преди да заминем.

Тя отправи безмълвна молитва планът ѝ да успее. Една седмица щеше да бъде предостатъчно време за Джес да стигне до Уейко.

— Поне започваш да разбираш от дума — каза Дентън, мислейки, че най-накрая е успял да накара Ариел да проумее положението. — Но откъде да съм сигурен, че ще си удържиш на думата?

— Имаш тържественото ми обещание, ако и ти удържиш своето. Една седмица, седем дни, само това искам.

Бавна усмивка раздвижи тънките устни на Дентън. Със сигурност седем дни не бяха кой знае колко в замяна на нейното послушание, нали? Можеше да си позволи да бъде великодушен. Щом щеше да бъде женен за Ариел отсега нататък и за цял живот, не искаше да си спечели неприязънта ѝ. Изведнъж усмивката му се преобрази в гримаса.

— Ако разчиташ Джес Уайлдър да се появи с парите ти, това просто няма да се случи. Дори по някакво чудо да стане така, от това няма да има никаква полза. Аз съм твой временен настойник и законът ще подкрепи всяко решение, което взема по отношение на тебе.

Ариел се усмихна незабележимо. Дентън нямаше да говори така смело, ако познаваше Джес Уайлдър.

Джес гореше. Адски пламък бушуваше из кръвта му и изгаряше тялото му. Той се помъчи да отвори очи, знаейки, че трябва, че има нещо, което е длъжен да направи. Един очилат възрастен мъж се беше надвесил над него, внимателният му поглед беше изпълнен със състрадание. Джес се опита да заговори, но езикът му беше толкова пресъхнал, че запълваше цялата му уста и препречваше пътя на думите.

— Ето, синко, изпий това, ще се почувстваш по-добре.

Джес едва успяваше да се съсредоточи върху гласа и фигурата, мержелееща се пред очите му, неясно осъзнавайки, че всъщност са го донесли тук да го лекуват, след като Дилън... или Тили го простреля. Вероятно така и нямаше да узнае кой от двамата беше изстрелял куршума, разкъсал рамото му.

— Познахте ли ме? Аз съм доктор Хадли — Той вдигна главата на Джес, за да му помогне да пие от чашата, която държеше в ръка. Джес отпи жадно, после се намръщи, когато горчивата течност се плъзна по езика му. Докторът се засмя. — Ще заспите отново и когато се събудите, ще бъдете по-добре.

— Не мога да спя — изрече дрезгаво Джес, навлажнявайки устни с върха на езика си. — Трябва да се връщам в Уейко.

— Не днес, синко, ще трябва да потърпиш. Беше много болен. Извадих куршума без проблеми, раната не е страшна, но нищо не можах да направя с треската.

Джес се опита да стане; светът се завъртя лудо около него и той се принуди отново да се отпусне на възглавницата.

— Къде е шериф Смит?

— Извън града е, преследва крадци на добитък. Трябва да се върне след няколко дни.

Джес изстена. Имаше нещо, което трябваше да направи, нещо извънредно важно, но умът му отказваше да освободи това жизнено важно сведение, докато той се плъзгаше неотвратимо към ръба на

бездънната черна пропаст. В последния момент, преди да потъне окончателно в нея, си спомни кое беше толкова наложително. Ариел го чакаше. Някак си трябваше да й прати вест, да й обясни защо не идва. Но вече беше много късно.

Когато Джес изпадна в безсъзнание, докторът се усмихна и каза:
— Сънят е най-доброто лечение, което познавам, синко.

— Ако чантите ти са приготвени, ще ги отнеса долу, Ариел. Тя гневно стисна зъби. Изглежда, нямаше как да се измъкне от затрудненото си положение. Беше дала дума. Ако Джес не дойдеше след седем дни в Уейко, тя щеше да замине заедно с Дентън в Сейнт Луи. Нямаше представа какво е задържало Джес. Веднага след пристигането си в Уейко беше пратила телеграма до шериф Смит в Сан Антонио, но още не беше получила отговор. Джес беше казал, че ще пристигне само един или два дни след нея, но вече бяха минали седем дни, без да се получи известие от него. Тя се страхуваше да не би да му се е случило нещо ужасно и не можеше да си представи защо шерифът не отговаря на телеграмата ѝ. С всеки изминал ден Дентън ставаше все по-непоносим. Беше толкова сигурен, че Джес е избягал нанякъде с нейните пари, че дори беше купил билети за дилижанса два дни предварително.

— Не можем ли да почакаме още няколко дни, Дентън? — запита тя, знаейки какъв ще бъде отговорът му, още преди да го беше чула.

— Сделката си е сделка, Ариел. Заминаваме днес. Нагледах се на Тексас, повече не мога да понеса. Стига ми за цял живот занаят. Не мога да си представя какво толкова му харесваш на тоя щат.

— Мисля, че би трябвало да изчакаме достатъчно, за да чуем какво ще реши съдията относно ранчото — настоя Ариел.

— Няма значение какво ще реши; ранчото ще бъде продадено на Кърк Уолтърс, ако вече не му принадлежи. Ако си мислиш, че Джес Уайлдър ще се появи, би могла да насочиш мисълта си към факта, че той вече е избягал оттатък границата с твоите пари. Вече помолих тамошния шериф да провери как стоят нещата.

— По дяволите, Дентън, защо винаги мислиш най-лошото?

— Внимавай как говориш, скъпа, думите ти не подобават на дама — изрече той спокойно. — Няма да е така, когато се оженим.

— Не мисли, че само защото съм принудена да се върна с тебе в Сейнт Луи, ще се омъжа за тебе — отвърна наежено Ариел. — Никой не може да ме накара да кажа „да“ и никой съдия или свещеник в Сейнт Луи няма да ни ожени без мое съгласие.

— Възможно е — допусна Дентън, — но поне ще съм изпълнил задължението си към родителите ти. Ще ги оставя да те убедят, че бракът с мене е голяма крачка напред в сравнение със сегашното ти положение.

Докато Дентън товареше багажа в каручката, Ариел намери време за няколко думи насаме с Розали.

— Ще се върна, Розали, веднага щом убедя мама и Том, че нямам намерение да се женя за Дентън и да оставам в Сейнт Луи. След два месеца ще стана на двайсет и една години и тогава никой няма да ми казва как да си живея живота. Някак, по някакъв начин ще се върна в Тексас и ще се боря за това, което е мое.

— Ами сенъор Джес?

— Само да знаех какво се е случило с него. — Гласът ѝ премина в ридание. — Толкова се страхувам за него. Ами ако е ранен... или убит? Телеграфирах на шериф Смит и не получих никакъв отговор. Не вярвам, че Джес е взел парите и е избягал в Мексико. Ще дойде, но мене няма да ме има тук, когато пристигне.

— Какво да му кажа, когато дойде? — запита Розали, съчувствайки на Ариел, защото знаеше какви проблеми трябва да преодолее, за да се върне в Тексас и при Джес Уайлдър.

— Кажи му за Дентън и защо е трябвало да се върна в Сейнт Луи — отпусна си душата Ариел. — И му кажи, че няма да се омъжа за никого освен за него, че...

Думите ѝ внезапно секнаха. Какво би могло да последва, ако признаеше на Джес, че носи детето му? Искаше той да я желае заради нея самата, не заради детето. Може би не искаше да има деца; никога не бяха говорили за това. Във всеки случай, това беше нещо, което тя искаше да му каже лично.

— Ариел, има ли още нещо, което искаш да ми кажеш, преди да тръгнеш? — запита натъртено Розали.

— Странно, колко добре ме познаваш — забеляза Ариел. — Не исках да ти казвам, но мисля, че вече подозираш, че нося детето на Джес.

— Да, сеньорита — изрече тържествено Розали, — знам го от известно време. Затова толкова се разтревожих, когато те отвлякоха. Но на никого не съм казала. Дори на сеньор Джес.

— Благодаря ти. Искях сама да го кажа на Джес. Бременност ми е истинска благословия. Можеше да бъда изнасилена от един или всичките разбойници, ако не бях издала, че нося дете. Кой да помисли, че ще имат попе някакъв остатък от чувство за приличие? Но странно, не се решаваха да убият или да изнасилят жена, която носи дете. Освен Ганди, но другите му попречиха.

— Искаш ли да кажа на сеньор Джес за детето, когато си дойде? — запита Розали.

— Не — беше мигновеният отговор на Ариел. — Аз... искам сама да му кажа.

— Не... не мислиш, че сеньор Добс може да е прав, като казва, че е възможно Джес да е избягал в Мексико с парите, нали?

— Разбира се, че не! — възкликна, твърдо убедена, Ариел. — Но... аз просто не му дадох достатъчно време.

Умът ѝ отказваше да приеме факта, че нещо може да се е случило и да му е попречило да тръгне от Сан Антонио. Джес винаги бе изглеждал толкова непобедим; почти свръхестествен и неподдаващ се на поражение.

— Време е да тръгваме, Ариел. Дългите сбогвания са безсмислени, само ще се разстроиш.

— Не предполагам, че у тебе има дори частица сантименталност, Дентън — каза троснато Ариел, докато прегръщаше Розали за последно.

После той я издърпа навън, настани я на седалката и зави коленете ѝ с одеяло. Тя се обърна и се загледа назад, докато престана да вижда къщата и Розали, която стоеше на верандата и махаше за сбогом.

Трите седмици, които бяха необходими, за да се стигне до Сейнт Луи, бяха най-нещастните, които Ариел някога беше преживявала. През повечето време ѝ беше лошо от постоянното тръскане на каретата и от несмилаемата храна, която поднасяха в станциите и в градовете, през които минаваха. Одеаялата и килимчетата не помагаша много против студа, а притискащите се до нея тела в тесния дилижанс само увеличаваха дискомфорта. Тя беше в лошо настроение почти през

цялото време и Дентън се оплакваше от грубото ѝ държание и чумеренето ѝ. И за да се влоши положението още повече, бременността ѝ я тормозеше по възможно най-първичния начин. Гърдите ѝ бяха постоянно болезнени и талията на роклята ѝ беше толкова отесняла, че тя с мъка закопчаваше кукичките. За щастие беше твърде студено, за да сваля наметката си, затова незакопчаната рокля мина незабелязана.

Когато дилижансът стовари пътниците си в Сейнт Луи, Ариел с наслада стъпи на твърда земя въпреки факта, че Сейнт Луи беше последното място на света, където искаше да се намира. Искаше да бъде с Джес. Не преставаше да се тревожи, защото не беше дошъл в Уейко в срока, който му беше дала, примираше от мисълта, че може да е ранен или умиращ, или — не дай боже! — мъртъв! Нощта, която бяха прекарали заедно в Сан Антонио, беше истинско блаженство. Дентън Добс грешеше ужасно, ако си мислеше, че може да се сравнява по нещо с Джес Уайлдър. Джес беше два пъти повече мъж от Дентън и тя би заложила живота си за неговата почтеност. Не, отхвърли тя собствените си съмнения, Джес закъсняваше поради причини, които не ѝ бяха известни. Беше убедена, че при връщането ѝ в Уейко Джес щеше да я чака.

Мина ѝ през ум, че може би той ще реши да дойде в Сейнт Луи, но бързо отхвърли предположението. По-разумно беше да я чака в ранчото, ако, разбира се, то още беше нейно, и да се погрижи за управлението му. Щом кажеше на майка си и на Том за бебето, нямаше начин те да ѝ попречат да се върне в Тексас. В действителност вероятно щяха да приветстват решението ѝ да замине, защото ако останеше в Сейнт Луи, това щеше да донесе неприятности на всички.

Дентън нае карета, за да ги отведе до претенциозната къща на семейство Брейди, разположена в най-престижната част на града.

— Знам, че ми беше сърдита през по-голямата част от пътя, Ариел, но това ще мине — каза той, потупвайки снизходително ръката ѝ. — Скоро ще се оженим и хората ще забравят как си избягала и си си навлякла тези неприятности. До една година вероятно ще държиш в ръце първото ни дете.

Ариел се изсмя, идеята ѝ се стори не само нелепа, но и невъзможна.

— Това е малко вероятно, Дентън.

— Не обичаш ли децата? Аз разчитам да имам няколко.

— Можеш да имаш толкова деца, колкото си пожелаеш, стига да си намериш друга жена, която да ти ги роди.

— Да ме пази господ от войнствени жени — въздъхна Дентън. — След три седмици в твоята компания започвам да оценявам предимствата да си ерген.

Ариел едва успя да потисне още едно изсмиване.

Къщата не се беше променила през шестте месеца, откакто не беше живяла тук, помисли Ариел, когато влезе в преддверието. То все още беше голямо, изискано обзаведено със скъпи мебели и боядисано в цветове, които отговаряха на вкусовете на майка ѝ. Нищо не се беше променило.

Но тя се беше променила. И то драстично.

От мига, когато бе срещнала Джес Уайлдър, целият ѝ живот беше поел в нова посока. Беше се влюбила, беше заченала дете, беше намерила земя, където чувстваше, че наистина ѝ е мястото.

— Ариел! Слава богу, че най-накрая си у дома!

Дребната жена, изглеждаща като по-възрастна сестра на Ариел, изтича по стълбите и грабна дъщеря си в прегръдките си. Няколкото сиви кичура сред гарвановочерните ѝ плитки само подчертаваха чара ѝ, фигурата ѝ беше все още стройна и кожата ѝ красива, въпреки фината мрежа от бръчици, излизащи ветрилообразно от ъгълчетата на очите, с един оттенък по-наситено зелени от тези на дъщеря ѝ.

— Здравей, мамо — приветства я Ариел, радостна, че вижда майка си, въпреки всичко, което тя и Том бяха направили, за да я върнат в Сейнт Луи.

— Как можа да ни сториш това, Ариел? — изхълца Уила, изтривайки една сълза. — Не си била лишена от нищо. Том ти беше добър баща през всичките тези години, а ти как му се отплащаш? Като заминаваш, без да оставиш и една дума обяснение. Не разбираш ли каква тревога ни причини?

— Съжалявам, мамо — изрече виновно Ариел. Никога не беше искала да нарани когото и да било.

— Безотговорна си като баща си. Не знам какво го е прихванало да ти завещава това ранчо. Не мога да повярвам колко неприятности си причини заради това безполезно имение.

— Не е безполезно — настоя упорито Ариел.

— Том тук ли е? — запита Дентън, прекъсвайки сърдитата тирада на Уила. — Може би трябва да седнем всички заедно и да обсъдим спокойно това, което се случи, докато бях в Тексас.

— Тук съм, Дентън.

Вторият баща на Ариел слезе по стълбите с лека и пружинираща стъпка, въпреки годините си. Едър, здрав ирландец, стигнал до върха благодарение на куража и решимостта си, Том Брейди беше петнадесет години по-възрастен от четиридесетгодишната Уила. Беше жизнен, все още красив мъж, който обичаше живота. Обичаше и Ариел като родна дъщеря, защото двамата с Уила не можаха да си родят собствено дете след развода ѝ с Бък Лийланд. Беше стриктен родител, който би възпитавал Ариел много по-строго, ако Бък Лийланд не се беше намесвал.

Том Брейди веднага се приближи към Ариел, първо я прегърна, а после леко я разтърси.

— Ако имах думата по въпроса за възпитанието ти, нямаше да бъдеш такава разглезена или егоистична. Майка ти едва не получи апоплексия от притеснение за тебе, особено след последната телеграма от Уейко. Влез в дневната, млада госпожице. Имаш да даваш много обяснения.

— Съжалявам, Том, наистина — каза Ариел, — но трябваше да живея живота си така, както аз смятам за добре, не както вие с мама мислите, че трябва.

— И виж докъде стигна — отвърна малко троснато Том. — Добре, нека сега да чуем всички подробности.

Седнаха в гостната. Том остана прав, поглеждайки неодобрително към Ариел, докато Уила нервно кършеше ръце. Тя много се страхуваше, че обяснението на дъщеря ѝ ще включва нещо, което не би искала да чуе.

— Това е дълга история — предупреди ги Ариел.

— Имаме достатъчно време.

Една от прислужничките влезе с поднос с кафе и Ариел си сипа, изпивайки почти две пълни чаши от богатата топла напитка, преди да започне разказа си. Разказа почти за всичко, пропусна само тази част, където тя и Джес се любиха в прерията и по-късно в ранчото.

По едно време Том я спря, за да я попита:

— Ти си била сама с онзи ловец на глави през всичките тези дни и ноци, така ли?

Когато Ариел кимна, лицето му стана мрачно.

Тя продължи, запъвайки се при момента, когато Джес се беше появил в ранчото и беше приел работата на управител по време на болестта на Пайк.

— Каква причина е имал Джес Уайлдър да се върне в ранчото?
— запита остро Уила.

Не беше толкова наивна, че да повярва, че той просто се е отбил, за да види как е Ариел.

— Това е въпрос, на който и аз бих искал да си отговоря — вметна Дентън. — Ти като че ли си вманиачила с този човек. Според тебе той е единственият, който ти е повярвал, че си истинската Ариел Лийланд. Той е единственият, който те е спасил.

— Спасил от кого? — запита Том. — Явно има неща, които още не знам.

Дентън изложи историята на отвличането на Ариел и бъркотията, в която беше затънал след пристигането си в Уейко.

— Господи, Ариел, можеше да те убият или... — Том я изглежда строго — да те малтретират.

— Не бях малтретирана, Том. Слава на бога, Джес ме намери навреме, иначе щяха да ме продадат за проститутка.

Уила ахна, готова да изпадне в безсъзнание.

— За бога, Уила не припадай точно сега — смъмри я Том. После се обърна към Ариел. — Този Джес Уайлдър умее да се появява в живота ти в ключови моменти. Благодарен съм за всичко, което е направил за тебе, но не ми харесва начинът, по който непрекъснато се намесва в живота ти.

— Вече няма защо да се тревожиш за този човек — изрече самодоволно Дентън. — Убеден съм, че е взел парите на Ариел и е избягал оттатък границата. Дадохме му предостатъчно време да се върне в Уейко и след като не се върна, Ариел най-накрая разбра, че това е един негодник и се съгласи да се върне у дома.

— Не беше точно така — възрази намусено Ариел. — Джес е бивш щатски шериф и не би направил нищо непочтено.

— Помислих, че каза, че е ловец на глави. — Това дойде от Уила, която се беше съвзела достатъчно, за да любопитства относно

връзката между Джес Уайлдър и дъщеря ѝ.

Ариел разказа за брата на Джес и защо той иска да хване Барт Дилън.

— Цялата тази история ми звучи като интрига от второразреден роман — каза Том с нотка на отвращение. — Надявам се това да са всичките приключения, за които толкова копнееше, и вече да заживееш като почтена омъжена жена. Съмнявам се дали Сейнт Луи някога ще забрави тази твоя луда авантюра, но щом се омъжиш за Дентън, това ще ти придаде нужната доза почтеност.

— Точно това и аз ѝ казвах — изрече със солиден тон Дентън. — Склонен съм да забравя неразумното ѝ поведение, ако и тя стори същото.

— Колко мило от твоя страна — възкликна ликуващо Уила. — Плановете за сватбата са почти готови и церемонията ще се състои след четири седмици. Щях да я насроча за по-ранна дата, но не бях сигурна дали ще си дойдете у дома навреме.

— Четири седмици е напълно достатъчно — засия Дентън. Погледна към Ариел, за да види дали ще протестира.

И тя не закъсна да го направи.

— Нямам намерение да се омъжвам за Дентън. Единствената причина, поради която си дойдох у дома, беше неговата заплаха, че ще ме накара насила да се омъжа за него, преди да тръгнем от Уейко, с помощта на тази проклета съдебна заповед, която притежаваше. Мамо, наистина ли беше необходимо?

— Сметнахме, че е — отговори Том вместо жена си.

— Беше за твое добро — допълни Уила.

— Бракът с Дентън ще бъде най-доброто, което можеш да направиш в тези обстоятелства. Това ще накара злите езици да замлъкнат и ще прекрати спекулациите относно това, какво може да се е случило в Уейко.

— Съжалявам, но категорично отказвам да чуя пак да ми се говори за брак с Дентън. Той е добър човек, но не е за мене.

— Предполагам, че Джес Уайлдър повече ти харесва? — изтърси Уила.

Ариел помисли за предсказуемия, скучен живот, който Дентън ѝ предлагаше, и потръпна. После се усмихна при мисълта за ранчото в

Тексас и за Джес Уайлдър. Това бяха двете неща, необходими, за да направят живота ѝ цялостен. Не би се съгласила на нищо по-малко.

— Всъщност — изрече бавно Ариел — Джес Уайлдър ми допада много повече.

Пълно мълчание.

Думите ѝ накараха всички да занемаят.

Но не за дълго.

— Какво! Предпочиташ един недодялан каубой пред мене?

Лицето на Дентън се наля с яростна червенина.

— Ариел не искаше да каже това — избъбри Том, изпращайки унищожителен поглед към доведената си дъщеря

— О, Ариел, как можа? — изхлипа Уила, посягайки към ароматните си соли.

— Можехте още от самото начало да разберете — изрече предизвикателно Ариел, — че обичам Джес Уайлдър и той ме обича.

— Този мъж е негодник и никога повече няма да го видиш — избухна Дентън. — Скоро ще го забравиш и ще разбереш, че аз съм най-добрият ти избор.

— Мисля, че е много великодушно от страна на Дентън да продължава да те иска въпреки цялата бъркотия, в която ни въвлече — каза навъсено Том, който вече започваше да се ядосва. — Все още съм твой настойник и мога да те накарам да направиш това, което е най-доброто за тебе.

— Не мисля, че ще го направиш, Том — каза меко Ариел. — Много обичах баща си, но обичам и тебе. Не ме карай да правя нещо, от което ще бъда нещастна.

— Карам те точно защото те обичам — изрече твърдо Том. — Много ще ме боли да видя името ти окаляно. Клюките веднага ще плъзнат. Ако Джес Уайлдър те обичаше, щеше сега да е тук, за да се запознае със семейството ти. Страхувам, се че Дентън е прав, парите са били твърде голямо изкушение и никога повече няма да го видиш. Няма да отменя сватбата. Дентън доказа, че е достоен да ти бъде съпруг, като отиде в Тексас вместо мене. Малцина мъже от онези, които познавам, биха искали за съпруга една толкова упорита и безотговорна жена, каквата ти се показа. Имаш един месец да премислиш всичко. Наистина вярвам, че ще вземеш правилното решение.

— Том, съжалявам — каза почти разплакала Ариел. — Но няма да променя намерението си. Искам да се върна в Тексас. Дойдох в Сейнт Луи само за да обясня лично позицията си.

— Нямах причина да се връщаш.

— Ранчото...

— ...ще бъде продадено. Знам, че си уморена, мога да те извиня. Искам да говоря с Дентън насаме. Уила, погрижи се Ариел да се настани удобно, ще поговорим пак по-късно.

— Какво мислиш за Джес Уайлдър? — запита Том, когато двамата с Дентън останаха сами.

— От това, което научих, той е опасен човек. Груб и недодялан, вероятно иска Ариел заради парите ѝ. Сега, когато са в ръцете му, най-вероятно повече няма да го видим.

— Ами ранчото? Още ли е нейно?

— Обещах на Кърк Уолтърс, че ти ще уредиш нещата, ако съдията реши в полза на Ариел. Той много иска това ранчо. Става дума за река Брасос и за това, че имението на Уолтърс няма друг достъп до водата освен през земите на Лийланд. Джейсън Бърнс ще се погрижи за това.

— Добре се справи, Дентън. Не бих могъл да си пожелаая по-добър зет.

Дентън почервения от удоволствие.

— С удоволствие ще го направя, Том. Надявам се Ариел да се осъзнае.

Поговориха още няколко минути, после Дентън си тръгна, самодоволно уверен, че скоро ще се види младоженец и зет на влиятелния Том Брейди.

Треперещ и отслабнал, с изпито и пребледняло лице, Джес оседла Боец, приготвяйки се да напусне Сан Антонио. Беше закъснял с две седмици, но не беше предвидил раната и предизвиканата от нея треска, които последваха престрелката в скривалището на Дилън. Докато раната го държеше прикован на легло, шериф Смит беше отишъл да гони крадци на добитък. Върна се точно навреме, за да се

сбогува с Джес. Дори не беше успял да прочете купчината телеграми и писма, които се бяха събрали в канцеларията му, докато беше отсъствал. Те така си и стояха неотворени на бюрото му.

— Изглеждаш така, сякаш един по-силен вятър може да те отвее, Джес. Може би трябва да останеш в града за още няколко дни — посъветва го шериф Смит с явна загриженост в гласа. — С всичките тези пари, които носиш, трябва да си в добра форма, ако се случи да срещнеш разбойници. Сигурен ли си, че не искаш да ти дам придружители?

— Придружителите само ще привлекат вниманието към факта, че нося нещо ценно — изтъкна Джес. — Всичко е наред, Тед. Ариел сигурно вече много се притеснява за мене. Трябва да се връщам в Уейко с парите, преди Уолтърс да е взел отново ранчото и Ариел да бъде принудена да напусне града заедно с настойника си.

— Ти си знаеш кое е най-доброто за тебе — каза Смит, поклащайки скептично глава. — Късмет. Ако някога се отбиеш пак в Сан Антонио, намини към мене. Двамата сме добър екип. Жалко, че Дилън не доживя да увисне на бесилката и Пекос беше убит, докато се опитваше да избяга. Но поне Тили и Ганди ще бъдат съдени за престъпленията им.

Стиснаха си ръцете, Джес се качи на седлото и махна за последен път, преди да се отдалечи.

Тъй като силите му бяха отслабнали, той нарочно пътуваше бавно, но без да спира излишно, насилвайки се да поддържа равномерна скорост. Парите, които носеше, щяха да имат голямо значение за живота на Ариел. Те щяха да решат дали ранчото сега принадлежи на нея или на Кърк Уолтърс. Той си пожела да можеше по някакъв начин да накара Уолтърс да се откаже от интересите си в ранчото „Лийланд“, но този мъж беше изключително безскрупулен в желанието си да притежава земята, която бащата на Ариел ѝ беше оставил.

Ариел. Ужасно му липсваше нейната неукротимост и това беше почти болезнено. Никога вече, помисли си той, нямаше да я остави самичка. Искаше да я обича и закриля винаги. Спомни си как беше изглеждала тя последния път, когато бяха заедно, зачервена и задоволена, с очи, замъглени от страст. Горещи вълни на предусещане се разливаха в корема му, докато си представяше как се съединява с

нея. Исусе! Всеки път, когато се любеше с Ариел, се кълнеше, че не може да бъде по-върховно, но беше. Да се люби с нея — това означаваше да го погълне огън и дива страст, да изгаря в пламъците на безумна наслада.

Джес се опита да си представи красивите деца, които щяха да създадат. Щяха да попият нейния неустрашим дух и жажда за независимост, а от него щяха да наследят силата и целеустремеността. Надяваше се Ариел да е успяла да убеди майка си и втория си баща да благословят брака между тях, но ако не пожелаеха да дадат одобрението си, това нямаше да му попречи да се ожени за жената, която обичаше. И той знаеше, че Ариел изпитва същите чувства към него. Уморил се беше да скита, да преследва разбойници заради наградата; копнееше да се установи, да създаде семейство. Ако Ариел пожелаеше да задържи ранчото, заради нея щеше да стане най-добрият фермер в цял Тексас.

Джес пресече река Брасос там, където минаваше край ранчото „Лийланд“, и се отправи по най-късия път към къщата. Когато стигна в двора, слезе от коня и тъкмо стигна до вратата, когато тя се отвори. Той се усмихна, очаквайки Ариел да влети в прегръдките му. Но се изненада, когато видя Труди Уолтърс, която се насочваше насреща му.

— Джес Уайлдър, никой не очакваше пак да те види.

Джес се намръщи и погледна покрай нея навътре към къщата.

— Ако търсиш Ариел, няма я.

— Няма я? Къде е отишла? Къде е Розали?

— Ариел замина с годеника си, разбира се, а Розали реши да се премести в града.

— Какво, по дяволите, ми приказваш, Труди? Тя няма годеник.

— Кажй го на Ариел и Дентън Добс. Майка й пратила Дентън в Тексас да оправи бъркотията с Ариел и да я заведе обратно у дома, за да стигнат навреме за сватбата им. Трябва да призная, бях доста изненадана, когато Дентън я идентифицира като истинската Ариел Лийланд. И всички в града се изненадаха. Историята, която тя разказа, след като се върна, беше доста налудничава.

— Ариел няма да тръгне по своя воля — заяви Джес с непоклатима увереност.

— Как ще си обясниш факта, че отпътува с дилижанса преди една седмица заедно с Дентън Добс?

Ужасна ругатня се изтръгна от устата на Джес. Труди закри уши.

— Ами ранчото? И парите, които Тили Каулс ѝ открадна?

— Джейсън Бърнс ще уреди всичко. Според всички практически правила ранчото принадлежи на Кърк. Съдията само трябва да издаде присъда, за да узакони това. Във всеки случай, дори да отсъди, че ранчото принадлежи на Ариел, Дентън увери Кърк, че ще има нова сделка в негова полза. Освен това, никой не очакваше да се върнеш с парите.

— Говориш глупости още откакто си отвори устата — каза кисело Джес. — Защо, по дяволите, нямало да се върна с парите на Ариел?

Труди сви рамене с неподражаемо елегантен жест.

— И Дентън, и Кърк мислеха, че ще вземеш парите и ще отпратиш към Мексико. Господин Бърнс и шерифът не бяха убедени, но когато ти не дойде и никой не отговори на телеграмите им, трябваше да признаят, че май точно това е станало — ти си взел парите и си се изпарил.

— Ариел мисли ли, че съм откраднал парите ѝ?

— Е, не съм сигурна, но тя напусна Уейко с годеника си, нали? — намекна лукаво Труди.

Джес стисна устни и сребристите му очи заприличаха на късчета студена стомана.

— Ако Ариел е напуснала ранчото, не е станало по нейна воля — заяви той твърдо.

— Изглеждаш толкова безскрупулен, когато си сърдит — деликатно сви рамене Труди.

Очите и заблестяха трескаво и плътта ѝ започна да тупти по такъв начин, че я накара да осъзнае безбройните причини, поради които Джес Уайлдър я привличаше. Тя облиза устни и розовият връх на езика ѝ се подаде навън като малка гладна птичка. А тя беше гладна. Гладна за Джес Уайлдър.

Пристъпи близо, още по-близо, докато втвърдените връхчета на гърдите ѝ докоснаха широката му гръд.

— Джес...

Малката ѝ ръка политна към гърдите му в ласка, чието значение не му убягна.

— Ти си много по-мускулест от Кърк, знаеш ли това? И по-красив. В действителност, Кърк не може да ти обърне и подметките. Обзалагам се, че си по-добър и в...

Тя млъкна, прехапвайки долната си устна, като погледна към Джес, за да разбере дали е схванал това, което едва не беше изрекла на глас.

Тъмните му вежди се събраха в озадачена гримаса. Защо Труди ще го сравнява с брат си, сякаш... сякаш... не, това беше прекалено, чудовищно. Освен това, той имаше да се справя с далеч по-важни неща, отколкото да седи тук и да слуша как Труди разисква качествата на Кърк Уолтърс или липсата им. Рязко се обърна и се направи да си тръгне.

— Джес, почакай... къде отиваш? Няма ли да влезеш? Ще бъда тук още няколко часа. Мога... да те забавлявам, докато Кърк дойде да ме вземе. Той иска да реша къде ще живея.

— Трябва веднага да ида в града и да предам парите на Ариел на Джейсън Бърнс, после да говоря с шерифа и с Розали, ако още е тук. Нямам представа защо хората мислят, че ще открадна парите на Ариел, но възнамерявам да им изясня как стоят нещата.

Труди загледа как Джес се отдалечава и си пожела тя да беше жената, която той искаше. Жената, която той обичаше. Животът ѝ беше всичко друго, само не и порядъчен, и ако нямаше Кърк, нямаше да има никого... но на драго сърце би заменила всичко и всекиго заради мъж като Джес Уайлдър.

Джес излезе от канцеларията на шерифа, след като бе прекарал там два часа, разказвайки в подробности за смъртта на Барт Дилън и Пекос Пит, както и за залавянето на Тили Каулс и Ганди. Шерифът вече беше чул от Ариел част от историята, но не знаеше нищо за смъртта на двамата бандити и за залавянето на другите двама. Той обясни доста неловко, че повечето хора естествено са предположили, че Джес е изчезнал с парите на Ариел, макар че той самият и Джейсън Бърнс са имали сериозни съмнения, че е възможно той да направи такова нещо. И все пак, ако го беше направил, нямаше да е за първи път човек на закона да мине на страната на злото.

— Радвам се, че нещата се развиха така — каза искрено шерифът.

— Искате ли парите, които Тили Каулс открадна? Надявам се Уолтърс да престане да предявява претенции към ранчото, щом си получи парите обратно.

— Не бих разчитал на това — предупреди го шерифът — Настоятникът на госпожица Лийланд изрази желание да продаде ранчото, независимо какво ще стане с тези пари. Колкото до самите пари, дай ги на Джейсън Бърнс. Те принадлежат на госпожица Лийланд и той има инструкции как да се разпореде с тях. Ще поостанеш ли в Уейко? Градът би имал полза от още един свестен човек на закона.

— Отивам в Сейнт Луи — каза мрачно Джес.

— Сейнт Луи? На господин Добс сигурно няма да му хареса. От това, което ми каза той, разбрах, че двамата с Ариел трябвало скоро да се оженят.

— Само през трупа ми — изрече Джес, стискайки яростно зъби. — Ариел ще се омъжи за мене.

— Това като че ли не ме изненадва — ухили се шерифът. — Съвсем явно си личеше, че госпожица Лийланд хич не искаше да

заминава от Уейко. Нито пък много се радваше на възможността да се омъжи за Дентън Добс. Желая ти късмет, Джес.

— Благодаря, шерифе. Ще ми е необходим.

Нарамвайки дисагите, тежащи от пари, Джес излезе от канцеларията на шерифа, потънал в мисли. Ами ако пристигнеше твърде късно и завареше Ариел вече омъжена за Дентън Добс? Тази ужасна мисъл го отрезви за секунда. Тя сигурно знаеше, че той ще дойде да я вземе, нали? Или пък беше помислила, също като другите, че е избягал с парите ѝ? Трудни беше казала, че тя тръгнала доброволно с Добс, но шерифът намекна, че Ариел никак не искала да се връща в Сейнт Луи. Джес помисли, че е по-вероятно шерифът да говори истината, а не Трудни. След като минеше през кантората на Джейсън Бърнс, смяташе да намери Розали. Тя със сигурност трябваше да знае защо Ариел е заминала за Сейнт Луи вместо да го чака да дойде с парите ѝ.

— Сеньор Джес! Сеньор Джес! Чакайте, трябва да говоря с вас!

Розали тичаше към него с всичка сила. Той зачака с радостна усмивка на лицето. Сега може би всичко щеше да му се изясни.

— Чаках ви всеки ден — изрече задъхана мексиканката. — Ариел я няма.

— Знам — каза Джес със стиснато гърло. — Бях в ранчото. Надявах се да мога да те намеря и да разбера истината. Кажете ми какво се случи, Розали. Кой е Дентън Добс и защо казва, че бил бъдещият съпруг на Ариел?

— Майка ѝ и вторият ѝ баща пратили сеньор Добс тук да я отведе обратно у дома ѝ и да оправи недоразумението с Тили Каулс. Тя се изненада; мислеше, че вторият ѝ баща ще дойде, а не сеньор Добс. Когато той каза, че бил нейният годеник, тя отрече и започна да твърди, че никога няма да се омъжи за него.

— Тогава защо се е върнала с него в Сейнт Луи? — запита Джес, объркан и потиснат. — Казах, че ще ѝ върна парите. Нима не ми е вярвала?

— О, напротив, вярваше ви, но сеньор Добс имаше документ, че е временен неин настойник, и я принуди да се върне с него в Сейнт Луи. Защо не дойдохте в уреченото време?

— Ранеха ме в престрелката, когато заловихме бандата на Дилън, после получих треска и дълго време не можах да стана от

леглото — обясни Джес. — Дойдох веднага, щом стана възможно.

Розали го изгледа внимателно.

— Изглеждате така, сякаш още трябва да сте на легло.

— Нищо ми няма. Ариел остави ли съобщение за мене?

— Да, каза, че ви обича и че ще се върне. Надява се да убеди родителите си да не продават ранчото на сеньор Уолтърс, след като съдията отсъди, че е още нейно. Сеньор Бърнс ѝ каза, че ранчото е продадено незаконно и ако сеньор Уолтърс си получи обратно парите, то ще си е пак нейно.

— Парите са тук, у мене — усмихна се Джес и потупа издутите дисаги. — Сега отивам в кантората на адвокатата.

— Ще се моля Ариел да се върне скоро.

— Няма да чакам, Розали. Отивам да я потърся. Ако чакам, може родителите ѝ да я накарат насила да се омъжи за Дентън Добс.

Икономката се усмихна широко.

— Знаех си, че ще кажете точно това.

— Ами ти, Розали, добре ли си? Имаш ли нужда от нещо?

— Не, сеньор Джес. Намерих си работа при един вдовец, който ме нае да се грижа за двете му деца. Те са на дванайсет и на четиринайсет години и се нуждаят от напътствия и грижи. Благодарение на Бък Лийланд не е необходимо непременно да си търся работа, за да оцелея, но Лу Данси има нужда от мене.

— Ще кажа на Ариел, че си добре — увери я Джес и се наклони да тръгне.

В този миг Розали взе решението, над което бе мислила още откакто Ариел замина. Въпреки че ѝ беше обещала, че ще запази някои тайни за себе си, тя чувстваше, че Джес има право да узнае, че Ариел носи детето му. Той беше бащата на това дете и би трябвало да знае, просто за всеки случай, ако реши да промени намеренията си относно дългото пътуване до Сейнт Луи. Розали не искаше да оставя нищо на случайността. Ариел и Джес трябваше да се съберат.

— Сеньор Джес, почакайте...

— Има ли нещо друго?

— Да, но обещах на Ариел, че няма да кажа нищо. Но е трудно да нарушиш обещанието си.

— Щом е свързано с нея и аз би трябвало да го знам, ще е по-зле, ако държиш тази тайна за себе си. Какво има, Розали?

— Ариел е...

Тя млъкна, внимателно подбирайки думите си.

— Какво, жено? Какво се опиташ да ми кажеш?

— Ариел очаква вашето дете, сеньор.

Цветът се оттегли от лицето на Джес.

— О-откъде знаеш?

— Тя ми каза, сеньор, но аз вече се бях досетила.

— В кой месец е?

— Точно два месеца станаха, когато замина.

— Боже господи! Защо тя не ми го каза тогава, в Сан Антонио?

— Не знам, сеньор.

— Много съм ти задължен, Розали. Признателен съм ти, че ми го каза.

Дете! Джес преливаше от радост, вървейки към кантората на Джейсън Бърнс. Щеше да стане баща! Глупава усмивка разтягаше устата му и той не можеше да не се подсмивва, опитвайки се да си представи детето, което щеше да му се роди. Изведнъж стъпките му натезаха, когато си спомни, че Ариел може да бъде принудена да се омъжи за Дентън Добс и детето му може да носи името на друг мъж.

— Как ли пък не! — изрече той на висок глас, привличайки вниманието на случаен минувач. — Ще убия това копеле и ще направя Ариел вдовица, преди да позволя на друг мъж да отглежда детето ми.

Джейсън Бърнс го посрещна с голяма изненада.

— Помислих, че вече няма да ви видим, Уайлдър. Ариел твърдеше, че ще се върнете, и право да ви кажа, ние с шерифа също мислехме така. Само че след като мина доста време и вие не се появихте, започнахме да губим надежда.

Двамата си стиснаха ръцете и Джес тръшна дисагите на бюрото на Бърнс.

— Ето ги парите на Ариел. Всичките — добави натъртено. — Можете да върнете сумата, която Уолтърс е платил за ранчото, за да може Ариел да си вземе обратно собствеността. Останалото отива в банковата ѝ сметка.

— Чакайте, не бързайте толкова — каза Бърнс. — Най-напред, получих нареждания от настойника ѝ да продам ранчото на Уолтърс, дори ако парите бъдат върнати. Второ, не мисля, че Уолтърс ще приеме парите, той иска ранчото. Както и да е, току-що получих решението на

съдията. Той отсъжда, че ранчото още принадлежи на Ариел Лийланд, защото е било продадено чрез измама. Не че това ще ѝ бъде от някаква полза, ако настойникът ѝ все още иска да го продаде на Уолтърс.

— Ами ако Уолтърс реши, че вече не иска ранчото? — запита Джес, решен да проучи всяка възможност.

Знаеше колко много означава това ранчо за Ариел.

— Е, вероятността е доста малка — изрече бавно Бърнс. — Но ако поради някаква причина той се откаже от сделката, предполагам, че ще трябва да търся друг купувач.

— Това може да отнеме време — каза замислено Джес.

Бърнс се усмихна разбиращо.

— Може да отнеме доста много време.

Адвокатът много се възхищаваше на Ариел и знаеше колко иска да задържи ранчото на баща си.

— Ариел скоро ще стане на двадесет и една години — намекна Джес. — След два месеца, ако не греша. Това ще има ли значение?

— На двадесет и една години тя ще има възможност сама да взема решения относно собствеността си, освен ако няма съпруг, който да взема решенията вместо нея. Но ако си мислите за това, за което и аз мисля, ще ви бъде много трудно да убедите Уолтърс да се откаже от покупката на имението.

— Ще ми помогнете ли? — запита Джес. — Ще дойдете ли с мене при Уолтърс да се опитаме да го убедим да не купува ранчото „Лийланд“?

— Какъв е вашият залог в това? Защо толкова се интересувате от работите на Ариел Лийланд? — поллюбопитства Бърнс.

— Единственият ми залог е грижата за благополучието ѝ и за закрилата на нейната собственост. Ще ви кажа направо, Бърнс. Обичам Ариел. И тя ме обича. Планирахме да се оженим, докато не се появи Дентън Добс. Според шерифа тя е напуснала града против волята си.

— Знам със сигурност, че Ариел не искаше да заминава от Уейко и много се тревожеше за вас. Тя ви защитаваше срещу всички, които се опитваха да ви обвинят в кражба. Възможно е да ви обича.

— Не само е възможно, а е самата истина. Питайте Розали, тя ще потвърди думите ми.

— Няма нужда... вярвам ви. Ариел ми каза, че сте били човек на закона, и аз пратих телеграма до Форт Уърт, за да се уверя лично. След

като получих отговора, започнах да се съмнявам в теорията на Добс, че сте изчезнали с нейните пари. Не че няма много шерифи, които са станали бандити.

— Тогава ще ми помогнете ли? — настоя Джес с тревога в гласа.

— Ще дойда заедно с вас да говорим с Уолтърс, но няма да има никаква полза.

— Само ви моля да опитаме. Ще дойдете ли с мене тази вечер? Искам най-напред да хапна и да се измия, а и няколко часа а сън няма да навредят. Ще си взема стая в хотела и ще ви чакам отпред в шест часа.

— Ще бъда там — съгласи се Бърнс. — И ще нося парите на Уолтърс. Останалите ще внеса в банковата сметка на Ариел, за да се разпореди с тях както желае.

Кърк Уолтърс се разхождаше из дневната, разстроен и ядосан. Изненада се, когато Труди му каза, че Джес Уайлдър се е върнал в града и че носи парите, които Тили Каулс беше откраднала. Всичките, включително онези, които Кърк беше платил за ранчото. Той се беше надявал Джес да изчезне завинаги, така че ранчото да си остане негово поради стечение на обстоятелствата. Не се беше осведомил от Джейсън Бърнс какво е решил съдията и дали изобщо вече има решение, но разчиташе да бъде обявен за законен собственик на ранчото „Лийланд“. Сега се страхуваше, че връщането на парите може да предизвика промяна в мнението на съдията. Знаеше, че сделката е фалшива, но когато настойникът на Ариел бе казал, че няма интерес да задържи имота, Кърк разчиташе съдията да вземе това предвид и да отсъди в негова полза.

— Ще спреш ли да ходиш напред-назад? — оплака се Труди. — Как мога да се съсредоточа, като непрекъснато мърмориш и се държиш така, сякаш е дошъл краят на света?

— По дяволите, Труди, как можеш да стоиш така спокойно? Знаеш колко много искам тази земя. Не се ли интересуваш от мене и от проблемите ми?

Труди остави бродерията, над която работеше, и се вгледа в брат си. Помисли, че е много красив, когато е ядосан, макар и не толкова, колкото Джес Уайлдър.

— Знаеш, че не си ми безразличен, Кърк — изрече тя меко. — Не съм ли ти го доказвала много пъти досега?

Кърк изведнъж спря на едно място и загледа сестра си с явно възхищение. Не можеше да отрече, че не ѝ е безразличен. Двамата си приличаха твърде много, продължи той мисления си монолог, искаха да получат това, което желаят, без да допускат да им влияе някакъв външен натиск или диктатът на обществото. Спомни си как преди пет години я намери да се люби в конюшната с един обикновен каубой и страшно много се ядоса. Дори тогава тя беше зряла красавица, с тяло, готово за любов. Ясно си спомняше какво ѝ каза, след като едва не уби каубоя, и как реагира тя.

Лицето му пламна и дишането му се учести, докато си спомняше с мълниеносна бързина за отминалите години. Щеше да набие и Трудите, ако тя не беше започнала да го моли за милост. Хвърли се в краката му и го замоли да не разкрива тайната ѝ пред родителите им, които бяха стари и болнави. Тя беше едва на осемнадесет години, жадна да пие до дъно от изворите на любовта. Той беше на двадесет и седем, изкушен отвъд пределите на човешката издръжливост. От собствената си сестра!

— За какво мислиш? — запита Трудите, приковала поглед към предната част на панталоните на Кърк. Тя облиза устни, внезапно пресъхнали, и преглътна конвулсивно, виждайки как той набъбва пред очите ѝ. — Господи, Кърк!

— Знаеш какво мисля. Трудите. Ти си единственият човек, който ме разбира. Знаем, че е грешно, но точно сега имам нужда от тебе повече, отколкото друг път досега. Това копеле Уайлдър ме насади на пачи яйца. Преследва ме навсякъде. Нищо не върви, откакто той дойде в града.

— Не е грешно, ако и двамата го искаме, Кърк — изрече дрезгаво Трудите.

— Помниш ли какво ти казах онзи ден, когато те хванах с каубоя в конюшната?

— Каза, че ако отново почувствам това желание, да дойда при тебе и ти ще се погрижиш. Не искаше да се любя с всички каубои от околността.

— И си удържах на думата, нали? Вече знам, че си доволна. Тя кимна бавно.

— Ще ти намеря съпруг, Трудю, кълна се, но още имам нужда от тебе. Разбираш ме, нали?

Тя отново кимна.

Кърк изстена и посегна към нея.

— Не тук, Кърк! — ахна Трудю, когато той смъкна корсажа ѝ.

— Точно тук. На пода, на дивана, какво значение има? Сами сме, готвачката ще дойде чак утре, никой няма да ни притеснява. Не мога да чакам.

Учестеното дишане на Трудю се сля с пъшкането на Кърк, раздвижвайки тишината наоколо им. Една лампа светеше на масата, но той не си направи труда да я засенчи, когато оголи гърдите на Трудю пред жадния си поглед.

— Всеки път, когато те видя така и те изпълня със себе си, знам защо не ми се иска да ти намеря съпруг. Ти си най-прекрасната на света, Трудю. Никоя друга не може да се сравни с тебе.

— Дори Ариел Лийланд?

Той я дръпна на пода и се отпусна върху нея.

— Не ми говори за тази кучка! — изстена, разкъсвайки полата ѝ в желанието си по-скоро да влезе в нея. — Отвори краката си, сестричке, приеми ме у дома!

И влезе в нея. Тя ахна и извика.

Никой от двамата не чу почукването на вратата.

— Няма жива душа — каза Джейсън Бърнс, готов да си тръгне.

— Свети в дневната — забеляза Джес и почука отново.

— Отново никакъв отговор.

— Може би са си легнали.

— Още няма седем часа, за бога — изръмжа Джес. — Тук са си. Ръката му натисна дръжката и той се изненада, когато тя се завъртя леко в ръката му и вратата се отвори.

— Човек може да получи някой куршум, ако влезе непоканен в чужда къща — изшептя Бърнс, надниквайки над рамото на Джес.

Огледаха преддверието, но не видяха нищо с изключение на слаба светлина откъм дневната.

Джес отвори уста, но изведнъж чу звука. Бърнс, който навярно също го беше чул, трепна силно.

— Господи, какво е това?

— Някой стенеше и хлипаше, може би жена, помисли той, но след това до тях долетяха други дрезгави звуци, сякаш издавани от мъж. — Сякаш някой има нужда от помощ.

Раменете на Джес потръпнаха в беззвучен смях. Веднага разбра какви са тези звуци. Самият той ги беше издавал много пъти в живота си.

— Май прекъсваме нещо — каза той на Бърнс, който също беше разбрал какво точно чува и се беше изчервил ужасно силно. — Питам се дали е Труди или Кърк?

— Да си вървим — подкани го адвокатът, не желаейки да нарушава интимността на стопаните. — Можем да се върнем утре.

— Не знам за вас, но аз не мърдам никъде, докато не се видя с Уолтърс. Хайде, елате.

По принцип Джес не би се намесил в такъв интимен момент от живота на хората, но с човек като Кърк Уолтърс би направил и това. Едно нещо, което Труди му беше казала, не му даваше покой и той възнамеряваше да задоволи любопитството си. Никак не го интересуваше какво правят тези двамата насаме в собствения си дом, освен ако не беше нещо, което би могъл да използва за каузата на Ариел. Нямаше никакви скрупули по отношение на Кърк Уолтърс, защото и Кърк беше доказал, че е абсолютно безскрупулен, когато иска да постигне собствените си цели.

Не желаейки да се намесва, но и твърде любопитен, за да си тръгне, Бърнс последва Джес по петите. Дневната беше в другия край на преддверието и двамата спряха на прага. Стаята беше добре осветена и отначало изглеждаше, че няма жив човек, но Труди възкликна в екстаз и Кърк изпъшка, опитвайки се също да постигне наслада.

Лежаха на пода, голи, с преплетени ръце и крака, с лъснали от пот тела и дишаха тежко. Гледката така потресе Бърнс, че той извърна глава и запуши уста. Джес също беше потресен, но все пак имаше смътна представа какво би могъл да завари. Освен това, с човек като Кърк Уолтърс, който се поставяше над човешките и божиите повели, табуто над кръвосмешението беше поредното правило за нарушаване.

Труди ги видя първа. Кърк, надвесен над нея, още галеше гърдите ѝ, готов да започне отново. Тя замря. Устата ѝ се отвори в безмълвен писък. Кърк жадно смучеше зърната ѝ и не обърна

внимание на нямата ѝ молба. Когато тя замръзна неподвижно, той се засмя, мислейки, че тя отново започва да се възбужда. Той със сигурност беше вече възбуден.

— Винаги си била страстна малка кучка, Трудю, точно затова обичам да го правя с тебе. Толкова си навита, колкото и аз.

Тя най-накрая си възвърна дар слово.

— Кърк! Моля те! Пусни ме! Не сме сами.

— Разбира се, че сме. Няма да спра точно сега. Обеща да отвлечеш мислите ми от Джес Уайлдър. Бих искал да застрелям това копеле.

— Имаш възможност, Уолтърс — проточи Джес. — Тук съм и съм напълно готов да се изправа срещу тебе, когато пожелаеш.

Ерекцията на Кърк моментално спадна. Трудю се измъкна изпод него, грабна роклята и я разпери пред себе си като щит. Джес погледна за миг към нея, после отклони очи. Бърнс беше толкова смутен, че не посмя да погледне към нея.

— Кой ви позволи да влизате в къщата ми! — запита Кърк, напъхвайки се в панталоните си. — Нарушавате границите на чужда собственост.

— Дойдохме да ви върнем парите — отвърна Джес, необезпокоен от гнева на Кърк. — И да ви убедим да не купувате имота на Лийланд.

— Друг път — отсече Кърк презрително. — Нищо, което кажете, няма да промени решението ми.

Джес погледна към Трудю, която се свиваше в ъгъла. Очите му се присвиха, чертите на лицето му окаменяха в безскрупулна решимост. Не обичаше да прибегва до такива непочтени методи за убеждаване, но би направил всичко, би тръгнал по всякакви пътища, за да възвърне собствеността на Ариел.

— Името ти няма да струва и пукната пара, когато хората в града научат за това. — И той погледна втренчено към Трудю. — Сестра ти няма да може да си покаже лицето в града. Всичките ѝ приятелки ще я избягват като прокажена.

— Трудю изскимтя:

— Кърк!

— Върви горе, Трудю, това не те засяга — нареди троснато Кърк.

— Разбира се, че ме засяга. Ще кажа на всички, че си ме изнасиллил. Собствената си сестра. Може дори да те тикнат в затвора. Това ли искаш? Искаш ли да се отнасят с мене като с курва, даже и по-зле? Всичките ни приятели да ни отбягват и презират? Няма да ти останат никакви приятели, ако това се разчуе.

— Аз съм уважаван човек. Никой няма да повярва на думите на един прост каубой.

Джейсън Бърнс, вече свестил се, пристъпи напред.

— Забрави ли, че и аз съм тук, Кърк? Аз съм уважаван гражданин на Уейко и думата ми не подлежи на никакво съмнение. Хората в града ще повярват на всичко, което казвам. А ако Труди пожелае да предяви обвинение, с радост ще я представлявам.

Унижение, публично осмиване и позор очакваха Кърк Уолтърс и когато осъзна това, той страшно се изплаши.

— Какво искате от мене?

— Да се откажеш от интересите си към ранчото „Лийланд“, тук и сега, и да оставиш Джейсън Бърнс да действа оттук нататък. Той ще телеграфира на настойника на Ариел, че ти си си получил парите обратно и вече не искаш да купуваш имението — изреди подробно Джес, за да не допусне недоразумение относно това, което желаете да постигне.

— Копеле такова! — изсъска Кърк. — Трябваше да умреш в пожара.

— Но не умрях. Игрите ти се провалиха.

Джейсън Бърнс изглеждаше смаян.

— Знаех си, че Уолтърс има пръст във всичките тези „инциденти“ в ранчото — каза Джес. — Просто не можех да го докажа. Но вече няма значение, Уолтърс, искам да се махнеш от живота на Ариел веднъж завинаги. Обещавам, че ще запазя в тайна от обществото твоите забавления със сестра ти, стига ти да се държиш надалече от нас.

— А аз настоявам — продължи със строг тон адвокатът, който още не можеше да погледне към Труди — да изпратите Труди на гости при роднини извън щата. Знаем, че имате леля в Нашвил, която сигурно много ще се радва на гостуването на сестра ви, а дори е възможно и да й намери съпруг.

Джес се ухили.

— Прекрасна идея. Съгласен ли си, Уолтърс?

— Не можеш да докажеш нищо. Нямам нищо общо с тези инциденти.

— Но има свидетели, които знаят какво правиш тук със сестра си.

— Печелиш — каза Кърк, неохотно признавайки поражението си. — Труди ще замине след една седмица. И вече нямам никакво желание да купувам ранчото „Лийланд“.

Задавен стон се изтръгна от устните на Труди, когато тя се обърна и избяга от стаята. Джес почти я съжали. Към Кърк изпитваше само презрение. Според него мъж, който спи със собствената си сестра, е нещо по-лошо и от най-долното животно. Явно Джейсън Бърнс мислеше същото, защото изгледа Кърк с очи, пълни с погнуса и отвращение.

Адвокатът извади няколко пачки с пари от джобовете си и ги остави на масата пред Уолтърс.

— Вярвам, че ще намерите тук цялата сума, която сте платили за ранчото „Лийланд“. Вече нямате никакви претенции към имението. Дори Уайлдър да не беше се върнал с парите, съдията вече отсъди в полза на Ариел и ѝ върна земята. Продажбата, в която участвахте, беше фиктивна и не може да бъде зачетена от закона. С връщането на парите всичко се урежда.

— Настояникът на Ариел ще я продаде на някой друг — предсказа навъсено Кърк.

Бърнс пусна хитра усмивка към Джес.

— Може би няма. Може би Ариел ще намери начин да запази собствеността си.

— Сигурен съм в това — допълни загадъчно Джес. — Да тръгваме ли, Бърнс? Постигнахме това, за което бяхме дошли.

Когато се отдалечиха от имението, Джес едва потисна една внезапна тръпка. Никога не беше виждал нещо толкова оскърбяващо морала, а той самият далеч не беше лицемерно благочестив. Нямаше търпение да отърси от краката си праха на Уейко и да потегли на изток, към Сейнт Луи.

Ариел. Усети сладостта на името върху езика си. Нямаше търпение да я види отново, да свали дрехите ѝ целуне мястото, където растеше неговото бебе. Искаше да я обича, да я закриля, да се грижи за

нея и за детето. Каквото и да станеше занапред, Ариел щеше да бъде негова съпруга, дори ако се наложеше първо да я направи вдовица, за да я притежава.

Ариел прекара първия си ден в Сейнт Луи, отпускаяки талията на всичките си рокли. Благодарение на богатите кройки на дрехите и шаловете, които почти всички жени носеха, никой нямаше да забележи лекото наедряване на талията ѝ. Тя беше още слаба и изглеждаше по-красива от всякога. Майчинството само още повече я разхубавяваше сега, когато периодът на сутрешното гадене беше безвъзвратно отминал.

Минаха повече от две седмици, откакто Ариел се беше прибрала у дома си, но твърдят ѝ отказ да се омъжи за Дентън като че ли не влияеше по никакъв начин върху майка ѝ и Том Колкото и да им повтаряше, че няма да се омъжи за Дентън, че обича Джес, те просто се усмихваха и продължаваха да кроят плановете си. Когато до сватбата останаха само две седмици. Ариел реши, че трябва да им каже, че носи детето на Джес. Никак не ѝ се искаше да ги разочарова и да разбива илюзиите им, но трябваше да направи нещо. Беше се надявала, че няма да стане нужда да им казва, че вече ще се е върнала в Тексас. Но не стана така. Ариел се закле, че ще ги събере всички, веднага щом Дентън се върнеше от деловото си пътуване до Чикаго, и ще им каже точно поради каква причина сватбата не може да се състои.

— Ариел, будна ли си? Може ли да вляза?

Беше рано сутринта. Тя още не беше слязла долу да закуси, когато Уила подраска леко на врата.

— Влез, мамо. Точно се приготвих да сляза долу. Ужасно съм гладна тази сутрин.

— Радвам се, че имаш добър апетит... макар че блуждаеш из стаята си като изгубена душа — каза Уила с донякъде строг глас.

— Не блуждая, мамо. Джес ми липсва.

Уила реши да пренебрегне тази забележка, както винаги, щом Ариел споменеше Джес Уайлдър.

— Сигурна ли си, че няма да ни придружиш на неделното парти у семейство Брукс? — запита с надежда майката. — Никак не ми се

иска да го пропусна, но и не ми харесва да те оставям тук сама за цели два дни. Особено щом Дентън е извън града.

— Няма нищо, мамо — увери я Ариел, точно както беше правила безброй пъти през изминалите две седмици — Вие с Том отидете и се забавлявайте.

— Всичките ти приятелки нямат търпение да те видят, а ти не се отзова на нито една от поканите им.

— Любопитни са, това е. Няма да им дам удовлетворението да ме оглеждат и да шушукат какво ли се е случило в Тексас.

— Не можеш да ги обвиняваш, скъпа, но те все пак са ти приятелки. Същите, с които ще поддържаш контакти с години занапред.

— Не и ако мога да направя нещо по въпроса — каза намусено Ариел.

— Е, разбира се, хората не могат да те обвиняват, че не си пожелала да отидеш на парти без годеника си. Просто ще им кажа, че имаш твърде много работа преди сватбата, за да ходиш по партита.

Ариел отчаяно стисна зъби. Майка ѝ винаги ли е била толкова вятърничава? Тя си живееше в някакъв свой свят и не чуваше нищо от това, което дъщеря ѝ ѝ говореше.

— Кога тръгвате? — запита Ариел, радвайки се на възможността да се разполага съвсем сама в цялата къща за през уикенда.

— Веднага след закуска. Не забравяй, че шивачката утре ще дойде за проба на сватбената ти рокля.

— Ще я отпратя, ако дойде, мамо.

— Гледай шлейфът да е достатъчно дълъг — продължи безцеремонно Уила. — И настоявай за дантелен воал. Мисля, че е много елегантен. Побързай, скъпа, ще се видим на закуска.

Ариел доста се измъчи по време на закуската, докато слушаше с половин ухо ентузиазираното бръщолевене на майка си — за партито, за сватбата, за всичко, което ѝ хрумнеше в момента. Том се хранеше с апетит, отговаряйки от време на време на въпросите на Уила. Понякога погледът му се спираше върху Ариел с толкова озадачено изражение, че на нея ѝ дожаляваше. Отдъхна си едва когато два часа по-късно им махна за сбогом.

Около обед тя реши да иде на пазар, да си купи нови дрехи, нещо по-широко, но после внезапно промени решението си. Вместо това взе

една книга от библиотеката и се сви в едно кресло, наслаждавайки се на самотата. Готвачката беше получила два свободни дни за уикенда, също както и икономката, така че Ариел беше наистина сама. Не че имаше нещо против. Тишината ѝ позволяваше да се съсредоточи върху мислите си за Джес и детето, което носеше. Обичаше ги и двамата... отчаяно; Джес ѝ липсваше... отчаяно. Очакваше той да прати телеграма, когато пристигне в Уейко, но до момента не беше получила нищо. Липсата на връзка помежду им пораждаше страх, който неконтролируемо бушуваше във вените и.

Ами ако нещо му се е случило?

Мина доста време, преди Ариел да осъзнае, че някой чука на вратата. Тя се намръщи, помисли, че Дентън се е върнал по-рано от Чикаго или шивачката е решила да дойде в неугворено време. Не искаше да вижда нито единия, нито другия, затова малко остана да не отвори.

Той стоеше на прага, свръхестествен и двойно по-красив, отколкото си го спомняше, в чисто нови дрехи — панталон, риза, жакет и лъснати до блясък ботуши; старата охлузена шапка беше килната почти на тила му. Кичур гъста черна коса падаше на широкото му чело, а сребристите очи блестяха като току-що отсечени монети.

— Джес! Не мога да повярвам, че си изминал целия този път до Сейнт Луи!

— Не мога да повярвам, че мислиш, че няма да го направя!

Двамата се хвърлиха един към друг, разсмяха се и се заплакаха, всеки целуваше другия където свари. Джес я вдигна на ръце, внесе я вътре и затвори вратата с ритник. Започна да я целува страстно и тя се стресна, усещайки вкуса на сълзи. Мъжете не плачат, нали? Мина дълго време, преди да успеят да проговорят.

— Готова ли си да си вървим у дома, скъпа? — попита той с глас, прекъсван от бушуващи чувства.

— Когато кажеш, Джес — засия Ариел, не желаейки да се отдели от него. — Но би трябвало да изчакаме мама и Том да се върнат. Ще ги нараня твърде силно, ако замина отново, без да им дам някакво обяснение. Освен това, искам да ги запозная с мъжа, когото обичам.

— Вашите не са ли тук?

— Не, заминаха за уикенда. Цялата къща е на наше разположение.

Това бяха най-сладките думи, които Джес някога беше чувал. Той я вдигна високо и изръмжа:

— Накъде?

Ариел се изкиска.

— Не си ли гладен?

— Прегладнял съм, но не за храна. Ще ми кажеш ли коя е твоята стая, или да те любя направо тук, в дневната?

Зеленото в очите на Ариел притъмня в две тайнствени бездни, които достатъчно красноречиво говореха колко силно копнее за него. Тя облиза устни, когато горещо предчувствие накара тялото ѝ да се разтрепери.

— Горе, втората врата вляво. Побързай!

Джес изкачи стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, притиснал Ариел към широките си гърди. Все едно носеше перце, а не жена, тежаща петдесет килограма. Отвори вратата и я затръшна, без да си прави труда да заключва, защото бяха сами в цялата огромна къща. Пусна я на пода и замря в съзерцание, с блеснали очи, които не пропускаха нищо, нито една подробност от дребната ѝ, изключителна фигурка. После отново я пое в прегръдките си.

— Искам да те прегърна и никога повече да не те пусна, дива котка такава — прошепна той срещу устните ѝ. — Но първо искам да те видя, всеки великолепен инч от тебе. Искам да те видя гола и да докосна мястото, където расте моето бебе.

Ариел застина на място.

— Ти знаеш? Розали ти е казала?

— Не ѝ се сърди, скъпа. Тя много се притесняваше, задето ми го е казала, но направи това, което смяташе за уместно при тези обстоятелства. Страхуваше се, че може да те накарат насила да се омъжиш за Дентън Добс, и искаше да стигна до тебе, преди това да се е случило.

— Никога няма да се омъжа за Дентън! — отвърна Ариел. — Как можа да си помислиш подобно нещо?

— Знаех, че няма да го направиш доброволно, но не подценявам властта на родителите ти над тебе. Бих могъл да убия Добс и да те направя вдовица, ако се наложи. Никой мъж няма да отглежда моето дете!

Той изрече тези думи с такава яростна убедителност, че Ариел потръпна, осъзнавайки, че Джес Уайлдър наистина би могъл да убие заради нея, ако стане нужда.

— Исках лично да ти го кажа. — Тя помрачня, раздразнена от това, че не беше видяла лицето на Джес, когато е научил, че ще става баща. — Ти... радваш се, нали?

Господи, дори не си беше помислила какво би могло да стане, ако той не изпитваше същите радостни чувства като нея.

— Няма по-голяма радост от това за мене — изрече тържествено Джес. — Първото, което ще направим, е да се оженим. Преди да заминем от Сейнт Луи, ако е възможно. — Изведнъж той пусна дяволита усмивка, от която сърцето на Ариел се разтуптя. — Искам да кажа, че женитбата е второто, което ще направим. Можем да направим първото още сега, без да излизаме от тази стая.

Очите му се устремиха към леглото. Ариел отново почувства как цялата се облива в топлина.

С треперещи ръце Джес започна да я съблича, тръгвайки от корсажа и ризата. Дъхът му спря мъчително в гърлото, когато оголи гърдите ѝ. Тези съвършени, симетрични къмба бяха пълни и закръглени, много по-големи, отколкото си ги спомняше, с издължени коралови зърна, безсрамно щръкнали напред.

— Боже господи! Ако да си бремна за тебе означава това, ще те държа така цял живот!

Пое гърдата ѝ в устата си, облиза с кръгообразно движение зърното, започна да го дразни със зъби, а после го успокои с хладната влажност на устата си. След това мина на другата гърда, засмука я леко, после по-силно, докато Ариел не извика. Бавно се придвижи нагоре, към устата ѝ, целувайки я така, че тя започна да трепери. Джес знаеше къде и как точно да я докосне, за да породи у нея такава жажда, каквато нищо не можеше да утоли... нищо освен неговото тяло, овладяващо нейното по най-първичния начин.

След това той свали останалите ѝ дрехи, хвърляйки ги настрана, една по една, докато тя не застана пред него в разкошната си голота. Падна на колене и положи глава до леката издутината на корема ѝ, докосвайки опънатата кожа с нежни целувки.

— Не ми изглежда възможно моето дете да расте тук вътре — пророни той със страхопочитание.

— То още е много малко — отвърна Ариел.

— Нали няма да му навреди, ако се любим?

Ако тя кажеше, че ще му навреди, той не беше сигурен какво друго може да направи, освен да се свие и да умре на място.

— Няма да навреди нито на него, нито на мене, Джес — увери го Ариел. — Още много месеци занапред.

— Ах, скъпа.

Това беше едновременно въздишка и благодарствена молитва.

Все още коленичил, Джес започна да я целува по корема, хълбоците, бедрата, внимателно избягвайки това място, където тя копнееше той да я докосне.

— Джес, моля те!

Знаейки какво иска тя, той се подчини.

Хвана седалището ѝ, а в същото време езикът му се вмъкна между нежните косми на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, безсрамно дразнейки влажното възелче, което се криеше там. Ариел изстена и едва не припадна, но ръцете му я държаха здраво, докато той продължаваше нежно да я възбужда и измъчва с твърдия връх на езика си. Хвана я с едната ръка през кръста, а с другата раздели влажната ѝ плът и пъкна пръста си дълбоко в нея. Ариел извика, тялото ѝ затрепери силно, докато езикът на Джес и пръстът му се движеха едновременно. Той я подхвана точно преди тя да се строполи на пода, и я отнесе в леглото.

Дрехите му отлетяха на разни страни с мълниеносна бързина, падайки на пода редом с нейните. Той легна до нея. Тя го погледна и се усмихна. Ерекцията му беше огромна и тя знаеше какво му е струвало да достави удоволствие най-напред на нея. Искаше да му даде наслада по същия начин. Джес едва не изгуби самообладание, когато тя се наведе над него и го пое в устата си, но стисна зъби и се сдържа. После изведнъж Ариел се озова по гръб, затисната под тялото му, докато той влизаше и излизаше от нея, отново и отново, галейки я, за да я доведе до нова кулминация, Дватама свършиха заедно в експлозивен изблик, сред звезден взрив и сблъскващи се планети. Мина много време, преди да успеят да изрекат и една дума. Джес първи се свести, за да изрази чувствата си.

— Никога не съм мислил, че е възможно да обичаш някого толкова много, колкото аз те обичам.

— Ти си моят свят, Джес. Обичам те повече от всички, с изключение на нашето бебе.

Джес се усмихна глупаво, поласкан, че Ариел иска неговото дете също толкова силно, колкото иска и него.

— Ти още си дива котка в леглото. Да не съм те наранил?

— Не, никак. — Очите ѝ блеснаха. — Може би след като се оженим и го правим по-често, няма да бъда толкова дива.

— Боже господи! Ужасно се надявам да грешиш.

Ариел се изкиска, после стана сериозна, когато забеляза прясната рана на рамото му. Прокара пръст по нея.

— Каж ми какво се случи в Сан Антонио. Това ли те забави?

— Ранеха ме в престрелката при скривалището на Дилън. Раната не беше тежка, но след това се появи треска и дни наред не бях в съзнание.

— Телеграфирах на шериф Смит. Защо той не ми отговори, когато го питах какво става с тебе?

— Бил с извън града и се е върнат в деня, когато заминах.

— Бандитите в затвора ли са?

— Тили и Ганди са зад решетките, но Дилън и Пекос са мъртви. Дилън беше убит в престрелката, а Пекос получи един куршум, когато след това се опита да избяга.

— Пекос е мъртъв? — запита Ариел, мислейки за Розали. Не ѝ беше казала за него, защото смяташе, че няма да има никакъв смисъл. Но сега, когато той беше мъртъв, Розали имаше право да знае, че вече е свободна.

— Пекос и Дилън — повтори Джес. — Парите ти са в банката, а тези на Уолтърс му ги върнах. Той вече не иска да купува ранчото „Лийланд“.

— Какво! Трудно ми е да го повярвам. Какво го накара да промени решението си?

Ариел се вгледа в лицето му, питайки се какво ли е направил, че да се случи такова чудо.

Джес вдигна рамене. Преди да напусне Уейко, беше решил да не казва на Ариел за омерзителните подробности, засягащи Труди и брат ѝ. Дватамата с Бърнс се бяха разбрали да държат тази тайна за себе си, докато Уолтърс спазва своята част от уговорката.

— Сигурно е размислил.

На Ариел това ѝ се стори малко невероятно, но от каменния израз на лицето на Джес разбра, че няма смисъл да настоява. Можеше да бъде също така упорит, както го твърдеше и за нея. Но това, което наистина имаше значение, беше фактът, че тя вече нямаше защо да се тревожи относно Кърк Уолтърс.

— Ранчото още ли си е мое?

— Да. Съдията взе решение в твоя полза.

— Мама и Том просто ще телеграфират на Бърнс да го продаде на друг — предказа Ариел.

— Не бих разчитал той да намери друг купувач в скоро време — ухили се Джес. — Най-малкото не и преди двайсет и първия ти рожден ден.

— Джес, ти наистина правиш чудеса! — извика Ариел и го прегърна здраво. — Когато се оженим, това няма да има значение. Всички решения, свързани с моята собственост, ще бъдат твои.

— Собствеността е твоя, скъпа, и ще си остане твоя. Ти си достатъчно умна, за да вземаш собствени решения. Просто искам да знаеш, че ако решиш да задържиш ранчото, ще направя всичко, което ми е по силите, за да го направя най-доброто ранчо в Тексас. Някога децата ни ще се гордеят с него. А сега какво ще кажеш за малко да забравим за ранчото и да помислим как ще се любя отново с тебе. Да имаш някакви предпочитания?

— Хммм, нека да си помисля — каза Ариел, правейки се, че размишлява много сериозно.

— Няма да мислиш много време, надявам се. Не знам колко ще мога да чакам.

Ариел внезапно се изви и се хвърли отгоре му, така че членът му се сгуши в гнездото между бедрата ѝ. Тя го усети как моментално започва да расте и дяволито се изсмя.

— Този път аз ще те измъчвам.

Започна да ближе и да смуче твърдите малки зърна на гърдите му, докато той не взе да движи нервно таза си под нея, сякаш изпаднал в безумна ярост. Тогава тя започна да го целува страстно, засмукваше езика му в устата си, после плъзваше своя език в неговата. Извиваше хълбоците си, притисната плътно до него, но не му позволяваше да влезе. Докосваше го и го галеше навсякъде, докато Джес едва не полудя от страст. Тогава той се възпротиви. Ариел разбра, че

търпението му се изчерпва, и преди той да успее да я метне по гръб, тя се надигна и с една ръка го вкара в себе си.

Плътта ѝ беше гореща, влажна и стегната и Джес изстена, навлизайки още по-навътре, докато тя не пое изцяло в себе си цялата му невероятна дължина и обем.

— Боже господи, ако ми стане още по-хубаво от това, мисля, че няма да издържа!

И в следния миг той я отведе в рая.

Подремнаха за малко и когато Джес се събуди, изненада Ариел с думите:

— Хайде да се оженим сега... веднага. Следващия път, когато се любя с тебе, искам да е законно.

— Не мисля, че е възможно, макар че не искам нищо повече от това — въздъхна замислено Ариел. — Има разни неща да се правят, документи за попълване, всякакви подробности, които трябва да се уредят, преди да можем да се оженим.

Джес се намръщи.

— Не можем ли просто да намерим някой свещеник или мирови съдия?

— Тук не е Тексас. — И тя отново въздъхна. После внезапно се изправи в леглото и гласът ѝ затрепери от вълнение, докато изричаше следващите думи: — Познавам един човек, който може да ни ожени за толкова кратко време! Съдия Уайът е стар приятел на семейството, знае ме още от дете. Ако някой може да се оправи с формалностите, това е само той.

— Знаех, че ще измислиш нещо, скъпа — усмихна се Джес, скочи от леглото и я дръпна към себе си. — Облечи си най-хубавите дрехи, тръгваме на сватба. Чуваш ли това? — каза той, погалвайки леко корема на Ариел. — Мама и татко ще се оженят.

След час двамата влязоха в канцеларията на съдия Хари Уайът. Дребен и слаб мъж, на около четиридесет години, той се усмихна сърдечно, приветствайки Ариел.

— Ариел Лийланд, колко хубаво, че те виждам. Том и Уила с тебе ли са? Нямам търпение да дойда на сватбата ти другата седмица. Как е щастливият младоженец?

— Аз не се омъжвам за Дентън, съдия Уайът. Никога не съм давала съгласието си за този брак. Това беше нещо, за което настоявах

мама и Том. Също и Дентън, предполагам. — Тя се обърна към Джес, който стоеше на една стъпка зад нея. — Това е Джес Уайлдър, мъжът, за когото ще се омъжа. Затова сме дошли тук. Искаме да ни ожените днес, сега.

— Ариел, това е твърде нередно — избъбри съдия Уайът. — Знаеш, че не можеш да се омъжиш без съгласието на родителите ти или поне без присъствието на единия от тях.

— Аз съм почти на двадесет и една години, съдия, достатъчно възрастна, за да вземам собствени решения. Срецнах Джес в Тексас и се влюбихме. Когато Дентън ме накара да се върна с него в Сейнт Луи, Джес ме последва.

— Какво ще кажат родителите ти за това? А вие, млади човече, защо толкова много бързате?

— Това, което каза Ариел, е вярно. Обичам я и бих предпочел да се оженим, преди да я отведе обратно в Тексас.

— Струва ми се, че трябва да помислиш за това, Ариел. Поговори с родителите си, преди да вземеш някакво решение. Има много време, няма нужда да правите нещо прибързано.

— Грешите, съдия, тъкмо времето е от значение — каза Ариел и се изчерви.

Разбирайки в какво затруднено положение изпада тя, Джес пристъпи напред, обви ръка около рамото ѝ и я притисна плътно до себе си.

— Това, което Ариел се опитва да каже, съдия — обясни той без никакви церемонии, — е, че тя носи моето дете. Бихте ли предпочели детето да се роди като копеле, или ще ни ожените и ще го направите законно? Казвам ви направо, няма да допусна друг мъж да отглежда моето дете. Независимо дали ще ни ожените или не, ще отведе Ариел обратно в Тексас, където ѝ е мястото.

Тя му хвърли унищожителен поглед, но той не трепна. Истината отначало можеше да изглежда болезнена, но обикновено донасяше трайни резултати.

Челюстта на съдия Уайът увисна. Едва след няколко секунди той си възвърна гласа. Честно казано, хареса му този нахален тексасец, който гледаше с обожание към Ариел и говореше без заобикалки. Съдията познаваше Дентън Добс и според него той не беше нещо по-добро от умряла риба, прекалено безцветен за Ариел Лийланд,

блестяща млада жена, която познаваше от малка. Каква привлекателна двойка бяха Джес Уайлдър и Ариел и какви прекрасни деца щяха да имат!

— Трябва ли да предположа, че Том и Уила не знаят за вашето... състояние? — запита той.

— Не още — призна Ариел плахо. — Но щях да им кажа преди сватбата, така че да не ме насилват да го направя. Надявах се да не стане нужда, но те много държат да се омъжа за Дентън.

Съдия Уайът потърка челюстта си, внимателно претегляйки всички факти. И взе решение.

— Веднага ще приготвя необходимите документи.

След по-малко от час Ариел и Джес излязоха от канцеларията на съдията като законни съпрузи. По пътя към дома Джес спря и й купи обикновена златна халка — дори не бяха се сетили за това по-рано, — а после вечеряха в най-добрия хотел в града. Завариха голямата къща тъмна и студена, когато се прибраха на стъмване, но спалнята им беше уютна и топла. Любиха се отново, на воля, безброй пъти стигаха до границата и се връщаха, само за да започнат отново.

После заспаха.

След това се любиха отново и отново, последния път вече призори. Заспаха дълбоко, след като бяха вкушали до насита от съкровищата на любовта.

Един писък събуди Ариел от безпаметния сън. Тя подскочи, чаршафът се свлече от голото й тяло и разкри гърдите й, все още зачервени от безкрайното любене, с щръкнали коралови зърна.

Джес се събуди по-бавно след часовете любовни удоволствия, на които беше посветил учудващата си енергия и безкрайното си наслаждение, за да потъне след това в отморителен сън. Но когато се разсъни, оцени ситуацията много по-бързо от Ариел, която не можеше да направи нещо повече от това, да гледа слисано пищящата жена, която стоеше на прага на стаята, търсейки опора в дръжката на вратата.

— Това майка ти ли е? — запита Джес.

Една черна вежда се вдигна въпросително нагоре и Ариел се ядоса, че той е така спокоен, когато тя цялата трепереше отвътре.

Кимна утвърдително. Но не можа да изстиска от себе си нищо повече от няколко несвързани възклицания.

— Мама... и Том... трябваше... да си дойдат... чак утре.

— Ариел, как можа!

Письците на Уила най-сетне престанаха и това бяха първите думи, които тя успя да изплюе, преди грациозно да се свлече на пода в един от своите драматични припадъци.

Тогава на сцената се появи Том, размахвайки бастун, в случай, че се наложеше да защитава семейството си. Ариел грабна чаршафа и го придърпа чак до брадичката си, когато вторият ѝ баща се показа на вратата. Той първо погледна проснатото тяло на жена си, после стреснатият му поглед се отправи към Ариел и Джес. Ариел трепна.

Джес има нахалството да се покаже дори развеселен. Том издаде някакъв задавен звук дълбоко в гърлото си.

— Кой, по дяволите, е този, Ариел? И какво прави в леглото ти?

— Това е Джес Уайлдър, Том. Оженихме се вчера.

— Какво! — Гъста червенина обля лицето му, ръцете му затрепераха от едва сдържана ярост. — Не ти вярвам.

— Имам документи и мога да го докажа. Съдия Уайът ни ожени. Всичко е законно и обвързващо.

— Съдия Уайът, казваш? — Гласът му трепереше, тялото му се вцепени в неверие. — Той е наш приятел... защо ще прави такава нещo?

Джес реши, че вече е време да се намеси в действието.

— Съдията разбра, че се обичаме, и реши, че ако ни направи съпруг и съпруга, това ще е най-добре за всички.

— Не говоря на тебе — изрева Том.

— Том, Джес е мой съпруг — напомни му Ариел.

— Виж какво направи с майка си. — Той коленичи, намери ароматните соли на Уила и поднесе шишенцето под носа ѝ.

Уила се размърда, закашля се и отвори очи. Не смееше да погледне към леглото.

— Кажи ми, че не е вярно, Том — изрече тя с треперещ глас. — Кажи ми, че сънувам.

— Вярно е, Уила — отвърна Том със стегнато гърло.

— О... — вдигна тя очи към тавана.

— За бога, Уила, да не си посмяла пак да припаднеш. — Той ѝ помогна да стане. — Ти — каза, насочвайки пръст към Джес, — чакам

те долу след десет минути. Чакам ви и двамата. Ще уредим тази работа.

— Тя вече е уредена. Ариел е моя съпруга — каза спокойно Джес.

— Десет минути! — излая Том.

Хвана Уила за лакътя и я извлече от стаята. Изчервена и объркана, горката жена не смееше да погледне към леглото и гледаше право пред себе си. На излизане Том затръшна вратата.

Джес избухна в смях.

— Не е смешно — упрекна го Ариел. — Очаквах ги да се върнат едва утре. Искрах да им го съобщя спокойно, не по този начин.

И тя махна, обхващайки в жеста си леглото с тях двамата, напълно голи, и разпилените по пода дрехи, лежащи точно там, където ги бяха захвърлили предната вечер.

Тя понечи да стане от леглото, но Джес я дръпна към себе си.

— Чу какво каза Том, десет минути.

— Да почакаат. Тази сутрин още не съм поздравил съпругата си както се полага.

— Джес! — изпищя Ариел, когато устата му намери гърдите ѝ, а ръцете му достигнаха още по-плодородни предели.

След час двамата слязоха долу и влязоха в дневната, където Том сърдито се разхождаше напред-назад, а Уила седеше, кършейки ръце, като едва преглъщаше сълзите си. Том ги изгледа гневно и обвинително, разбирайки какво са намислили.

— Пратих да повикат адвоката ми. Този брак ще бъде анулиран.

— Как ли пък не! — изръмжа Джес, изправяйки се пред него. — Никой няма да ми отнеме Ариел.

Двамата изглеждаха като разярени бикове, готови за бой.

— Том, Джес — замоли ги Ариел, — не можем ли да го обсъдим спокойно?

Понеже не искаше да тревожи Ариел заради състоянието ѝ, Джес заговори с по-умерен тон.

— Извини ме, скъпа, но много се дразня, когато някой дори намекне за анулиране на брака ни. — Погледна гневно към Том и продължи: — Бракът е консумиран.

— Това е съвсем ясно — изрече Том през стиснатите си зъби.

— О, господи — каза Уила, поглеждайки към Джес изпод полуспуснатите си клепачи.

Ако трябва да си признае честно, той беше най-привлекателният мъж на света, след Том, разбира се, но ужасно я плашеше. Не знаеше дали да съжالياва Ариел, задето трябва да се подчинява на такова неоспоримо сексуално създание, или да ѝ завижда.

— Анулирането е възможно — продължи Том, застанал едва ли не гърди срещу гърди пред Джес. — Ти си се възползвал от невинността на доведената ми дъщеря. Ние не знаем нищо за тебе. Явно има какво да се желае относно миналото ти.

— Аз обичам Джес, Том, само това има значение — каза Ариел и се усмихна на Джес.

— И аз обичам Ариел — заяви твърдо Джес. — Какво друго има?

— Не исках да научите за брака ни по този начин — каза Ариел, прехапвайки долната си устна. — Защо се върнахте толкова рано? Не ви ли беше приятно на партито?

— Партито беше чудесно — намеси се Уила, която най-накрая си беше възвърнала дар слово. — Но аз все си мислех за тебе, как седиш самичка у дома, и не можех да се забавлявам. Снощи настоях Том да ме върне тук. Беше късно, затова решихме да не те будим.

Изведнъж те усетиха, че някой чука на вратата.

— Аз ще видя — каза Том. — Може би е адвокатът.

Не беше адвокатът. Том се бави дълго време и когато се върна, с него беше Дентън Добс.

— Годеникът на Ариел е тук — извести той с висок глас.

Джес се намръщи. Ариел изстена.

— Какво става тук? — запита Дентън.

Явно Том му беше казал как стоят нещата, преди да го въведе в дневната.

— Ние с Ариел се оженихме — каза Джес, вече уморен от този спектакъл, толкова по-ненужен, като се има предвид, че тези хора не можеха да го откъснат от Ариел. Те двамата бяха съпруг и съпруга и той беше готов да се изправи срещу всеки човек, който би пожелал да оспори или да промени сегашното състояние на нещата. — Аз съм Джес Уайлдър.

Не подаде ръка. Нито пък Дентън.

— Не се тревожи, Ариел, много скоро ще уредим тази ужасна бъркотия — обеща Дентън с глас, пълен със състрадание. — Сигурен съм, че съдията ще вземе под внимание факта, че си била принудена на този брак, и ще го анулира. Трябва само да погледнеш този мъж, за да разбереш, че е опасен, а такава благородна и благовъзпитана дама като тебе не може да се защити от неговите принудителни действия.

— Аз се омъжих за Джес по своя воля. Питай съдия Уайът, той ще ти каже. Ние се обичаме.

— Сватбата ни само ще се отложи за малко — продължи самоуверено Дентън, без да обръща внимание на думите на Ариел.

Джес сдържа яростта си само заради нея. Търпението му беше невероятно изтъняло още от мига, когато Том ги беше призовал в дневната. Знаеше, че Ариел обича Уила и Том, затова не искаше да направи нищо, с което да унищожи завинаги тази любов. Семейството беше нещо много важно. Някога той имаше Джъд, но сега имаше само Ариел и не беше готов да я изгуби. Наложително беше обаче да уреди този въпрос веднъж завинаги, и то по такъв начин, че да не нарани ничии чувства. Усещаше, че Ариел все повече се разстройва, и не искаше да позволи напрежението да продължава, ето защо направи това, което изискваха съвестта и гордостта му.

— Ариел носи моето дете. Искате ли първото ви внуче да се роди като копеле? Или ще ни оставите двамата с нея да живеем живота си така, както намираме за добре?

— Много е скоро, откъде би могъл да знаеш! — избъбри Дентън, преди да има време да помисли.

— Ариел е вече в третия месец — изрече Джес с равен тон.
Мълчание.

Ариел го простреля с гневен поглед.

Джес се усмихна, развеселен и изключително доволен.

Уила моментално припадна.

Том извъртя очи, като че ли готов да я последва.

Дентън, с почервеняло лице, преглътна конвулсивно и заекна:

— Ви... виждам, че това е семейна работа. Може би трябва да си тръгвам. При тези обстоятелства мисля, че сватбата трябва да се отмени — прибави, преди да излезе.

Ариел изведнъж се разкикоти, намирайки изказването му за много смешно.

Макар че се опитваше да остане сериозен, Джес също избухна в гръмовен смях, защото и според него ситуацията беше невероятно комична.

На Том никак не му беше смешно, докато се опитваше да свести съпругата си.

Мина известно време, преди приличието да бъде възстановено, и след това всички участници можеха вече да седнат и спокойно да разискват положението. Когато атмосферата се проясни, Джес и Том си стиснаха ръцете, Джес с искрен жест, а Том малко принудено. Уила се беше свестила достатъчно, за да изрази радостта си от това, че ще става баба, макар все още да гледаше на Джес с известно страхопочитание. Този мъж просто беше ужасно огромен. Нормалните мъже нямаха шанс пред неговото внушаващо страх присъствие. Тя не завиждаше на Ариел. Да трябва да усмирява и да задоволява този огромен текеасец, — това си беше направо плашеща перспектива. Но когато погледна към дъщеря си, не видя боязън в зелените ѝ очи. Само любов.

По-късно, усамотени в стаята си, Джес и Ариел започнаха да кроят планове за завръщане в Тексас.

— Сигурна ли си, че не искаш да останем още в Сейнт Луи? Докато се роди бебето? — запита Джес, когато разискваха случилото се през деня.

— Искам да си отида у дома — каза блажено Ариел. — Искам бебето ни да се роди в ранчото, в моята собствена земя. Ще бъдеш ли щастлив като фермер? Това е съвсем различен живот от онзи, който си водил досега.

— Готов съм да се установя, скъпа — отвърна Джес. — Искам да прекарам остатъка от живота си, като те правя щастлива и отглеждам нашите деца. Готова ли си да се връщаме у дома?

— Когато кажеш. Тази земя е толкова близо до небето, колкото изобщо бих могла да си пожелаая — въздъхна замечтано Ариел.

Джес изглеждаше малко обиден.

— Мислех, че небето е онова място, където те отвеждам всеки път, щом се любим.

— Много ли ще те затрудни да те помоля да ми покажеш отново, за да си съставя мнение? — запита Ариел, примигвайки с привидно невинно изражение.

— Небеса, ето ни, идваме — ухили се Джес, привличайки я в прегръдките си.

ЕПИЛОГ

Късното лято на 1876

— Поща, скъпа — извика Джес, влизайки в къщата. Тъкмо се беше върнал от града, където беше отишъл да купи припаси и да вземе получените писма. — Има писмо от майка ти.

Ариел го посрещна с целувка и когато се нахвана да грабне писмото от ръката му, той я прегърна през кръста, отказвайки да ѝ даде писмото.

— Това не е никаква целувка. Я да видим как една съпруга посреща мъжа си по подобаващ начин.

И той я зацелува на воля, звучно и сочно, докато ръцете му се плъзгаха по седалището ѝ и я притискаха плътно. Тя усети ерекцията му и се изкикоти.

— Джес Уайлдър, ти си непоправим. Опитай се да се държиш прилично пред дъщеря си.

— Джесика е много малка, за да знае какво правим, но вече е време да свиква Би трябвало още отрано да знае колко много се обичат майка ѝ и баща ѝ. Освен това — измърмори той — никога няма да спра да те целувам и прегръщам всеки път, когато ми дойде настроението. Това нещо ми харесва прекалено много.

Двамата погледнаха към люлката в ъгъла на стаята, където шестмесечната Джесика Уайлдър играеше с играчките си и гукаше. Косата ѝ беше черна като нощта, а очите — зелени, като на майка ѝ. Но омайната ѝ усмивка беше същата като на Джес. Другите ѝ атрибути си бяха изцяло нейни и толкова пленителни, че малцина устояваха на чара ѝ. Джес обожаваше дъщеричката си и прекарваше с нея много време, колкото можеше да отдели, без да занемарява задълженията си. Освен Джес малкото момиченце беше най-важният човек в живота на Ариел.

Той я пусна с огромно нежелание.

— Прочети си писмото, скъпа. Аз ще забавлявам Джесика, докато ти видиш какво пише майка ти.

— Среещна ли Розали в града? — запита Ариел, отваряйки плика.
— Джес я погледна и се усмихна.

— Разбира се. Щастлива е като чучулига. Каза да ти кажа, че след няколко дни ще дойде да види Джесика.

— Искаше ми се да е тук, с нас — въздъхна Ариел замислено. След като се върнаха в Тексас, Ариел се беше опитана да убеди Розали да дойде пак в ранчото, но тя беше отказала, настоявайки, че Лу Данси има повече нужда от нея, отколкото Ариел. Когато Ариел се запозна с Лу Данси, разбра колебанието на Розали; нямаше да се изненада, ако скоро се разчуеше за тяхната сватба. Лу обожаваше Розали и чувствата му бяха споделени. А децата му също бяха много привързани към нея, защото дълго време бяха живели без майка.

Когато Ариел каза на Розали, че е разбрала, че Пекос Пит е човекът, за когото тя се е омъжила преди години, и че сега е мъртъв, мексиканката я беше изгледала невярващо. Но когато беше осъзнала, че най-накрая е свободна, се беше разплакала. Това ѝ настроение обаче не трая дълго; Розали не беше жена, която да живее с миналото или да мисли какво би могло да бъде то. Чувствата ѝ към Пекос не бяха траяли дълго. Първо Бък Лийланд, а сега Лу Данси бяха изпълнили живота ѝ с любов.

— Какво пише майка ти? — запита Джес, вземайки Джесика от люлката.

Ариел се съсредоточи върху писмото и нечетливия почерк на майка си. Когато свърши, на лицето ѝ се изписа широка усмивка, която освети правилните ѝ черти.

— Мама и Том идват в Тексас. Следващия месец.

— Какво! — ахна Джес невярващо. — Майка ти идва в Тексас? Какво ли я е накарало да промени мнението си?

— Дъщеря ни — каза Ариел с нескривана гордост. — Джесика успя да запълни пропастта, която остана, след като заминахме от Сейнт Луи. Мама иска да види внучката си, а Том иска да разгледа ранчото и лично да види с какво толкова се хвалим. И — прибави тя с лукава усмивка — да се увери, че се отнасяш добре с мене.

— Проклет да съм — изрече бавно Джес. — Никога не съм мислил, че ще доживея деня, когато Уила и Том Брейди доброволно ще дойдат в Тексас. Ако Джесика успя да направи това, какво ли биха

постигнали две внучета? Може би трябва да започнем да се упражняваме, за да има какво ново да им съобщим, когато пристигнат.

— Джес Уайлдър, ти си един вечно готов бик — пошегува се Ариел. — Бих се обзаложила, че се упражняваш повече от всеки друг мъж в Тексас.

— Всеки ден от живота си благодаря на бога, че ми е дал съпруга, която ме харесва такъв — отвърна той, усмихвайки се с лукава наслада.

— Дръж се прилично, Джес. Искам да поговорим за гостуването на мама и Том, а не за това, колко често се любим. Нека направим парти, докато те са тук, да им покажем истинското тексаско гостоприемство. Имаме няколко добри приятели в града и семейството, което купи ранчото на Кърк Уолтърс, също ми изглежда доста симпатично. Бих искала да ги опознаем по-отблизо.

Лицето на Джес помрачня, когато си спомни за Кърк Уолтърс и сестра му Трудити. Трудити вече беше напуснала града, когато те с Ариел се върнаха от Сейнт Луи. Кърк беше казал на всички, че тя е отишла да живее при една леля в Нашвил. После той изненада приятелите си, като обяви ранчото си за продан. Чуха се много предположения, но като че ли никой не знаеше защо той така внезапно е решил да продава и да се изселва. Джес смяташе, че знае отговора, но държеше това за себе си. Нямаше нужда никой да знае тъмната тайна на Кърк, но Джес силно се съмняваше, че Кърк се страхува да не би клюките за него и сестра му някак да стигнат до неговите приятели. Вместо да се изправи пред суровата им присъда, той предпочете да изчезне. Възможно беше и друго — да не е могъл да издържи раздялата с Трудити и да я е последвал в Нашвил. Тази мисъл накара Джес да се почувства зле, но не го изненада. Кърк Уолтърс беше един объркан човек.

— Джес, не ме ли чуваш? Питам дали можем да направим парти, за да отпразнуваме пристигането на семейството ми?

— Съжالياвам, скъпа, съвсем се отнесох. Партието ми изглежда чудесна идея. Барбекю, много храна и музика, и уиски. Можем да покажем и дъщеря си.

— Джесика спи — каза Ариел, поглеждайки към детето, което спеше спокойно в ръцете на Джес.

Джес целуна рошавата ѝ главичка и полека я остави в люлката. После се обърна към Ариел и сребристите му очи пламнаха от

желание. Протегна ръка и зачака тя да сложи своята в огромната му длан.

— Хайде, скъпа, докато Джесика спи, има нещо горе, което искам да ти покажа.

— Виждала съм го и преди, Джес — каза Ариел, отметна глава и му отправи сочна усмивка.

Той се намръщи, но после лицето му светна и очите му блеснаха.

— А показвал ли съм ти как да... — Сниши глас и пошепна нещо на ухото ѝ.

Очите на Ариел се окръглиха. Върхът на езика ѝ се подаде и овлажни долната ѝ устна, докато тя го поглеждаше скептично.

— Възможно ли е?

— Ела с мене горе и ще разбереш.

Тя го последва.

Не само разбра, но и много ѝ хареса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.